Sven Hassel

Curtea marțială

(COURT MARTIAL)

Moartea are o mie de chipuri

În memoria lui Ernst Rüben Laguksen, Comandant al Regimentului de blindate finlandeze, Regimentul de Dragoni Nyland.
Această carte este dedicată orașului Barcelona, unde am fost înconjurat de o excepțională ospitalitate, şi unde au fost scrise cele mai multe dintre cărțile mele.

Tragedia soldatului german constă în credința sa că există o motivație rațională pentru continuarea rezistenței şi pentru a-şi pierde viața. Zile şi nopți în şir persistă să facă sacrificii inumane pentru o cauză de mult pierdută.
Oberst Garf von Stauffenberg cu puțin timp înaintea execuției sale, la 20 iulie 1944.

Pierderea unui picior sau numai a labei piciorului nu este nici pe departe atât de gravă. Noile membre artificiale au articulații care de cele mai multe ori funcționează mai bine decât cele adevărate şi dacă faci artrită o poți vindeca cu un bidon de ulei.
Porta către Micuțul, 125 de mile la nord de Cercul polar.

Porta necheză de plăcere şi îi oferă fetei un loc pe banca putredă pe care o ocupăm.
Ea râde, sunetul reverberând departe în pădure. Stă în picioare, cu soarele în spate şi îi putem vedea silueta. Fusta cenuşie de uniformă de vară este confecționată dintr-un material subțire, transparent. Ne-am dori ca ea să stea acolo veşnic. Are părul lung şi auriu, ca un lan copt de grâu. Nu ştie germana şi trebuie să ne facem înțeleşi într-un gen ciudat de lingua-franca. Porta vorbeşte ceva, despre care el spune că e finlandeză, dar fata nu-l înțelege.
În râu sar stropi de apă. Sunt ca nişte picături mari de ploaie.
— Ăia trag întruna, spune Gregor laconic. Pierdere de vreme!
— Pierdere de pulbere la distanța asta, replică Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu capac de argint.
— Țâşniturile de apă par să se alerge între ele pe suprafața râului.
— Nu vă e frică? întreabă fata-soldat, netezindu-şi fusta.
— Nu, râde Porta fără să-i pese. Sunt jalnici pistolarii ăştia fanatici!
— Nu i-am văzut niciodată trăgând până acum, spune ea întinzându-şi gâtul să vadă mai bine.
— Ne putem apropia puțin, îi sugerează Porta, ajutând-o pe fată să se ridice. Râdem de ei de-aici!
— Poți să-mi faci o fotografie? îl întrebă ea, dându-i un aparat Leica lui Heide. Apoi se instalează în vârful dâmbului.
Heide îi face o fotografie, având grijă să includă şi toate împroşcăturile de apă provocate de gloanțe în lac.
— Hai să facem una cu tine între mine şi Micuțul, strigă Porta, cu un zâmbet larg.
Ea râde şi îi ia pe după umeri.
Heide se ghemuieşte ca un veritabil fotograf profesionist.
Glonțul exploziv îi sfâşie fetei jumătate de față. Carne, sânge şi aşchii de oase îl împroaşcă pe Porta. O ureche smulsă i se bălăbăne pe piept Micuțului, ca o medalie.
— Un trăgător de elită, un franctiror blestemat! strigă Micuțul, plângând la pământ alături de Porta.
Împing împreună trupul neînsuflețit al fetei în fața lor, să-i protejeze de gloanțe.

PODUL

— Grupa 2! Gata de deplasare! ordonă Bătrânul şi îşi ia pistolul-mitralieră pe umăr. Arată obosit şi descurajat. O barbă sură, nerasă îi acoperă fața. Vechea lui pipă cu capac de argint îi atârnă tristă în colțul gurii.
Câțiva se ridică şi încep să-şi strângă armele şi echipamentul.
Porta şi Micuțul stau jos într-o groapă călduroasă pe care au găsit-o şi lasă impresia că nimic din tot ce se întâmplă nu îi priveşte.
— Mi-ați auzit ordinul? strigă Heide insinuant, umflându-şi pieptul la nivel de Unteroffizier*.
— Iar începe, spune Micuțul furios, arătând cu Mpi-ul său spre Heide. Ce-o să facem cu el?
— O să-l împuşcăm când vom avea ocazia, decide Porta scurt.
— Ştii, îl legăm de pod chiar înainte de a apăsa pe nenorocitul ăla de mâner şi îl lichidăm, şi îl incinerăm, aşa, dintr-un foc! sugerează Micuțul încântat.
— Porcule, mârâie Heide mânios şi se îndepărtează.
— Scoateți mâinile din buzunare, loazelor, strigă Bătrânul iritat, îmbrâncindu-l pe Porta.
— Ai înțeles totul anapoda. Nu mă mişc un pas până nu-mi beau cafeaua de dimineață, răspunse Porta impasibil.
Micuțul începe să se pregătească de fiert. Umple ibricul cu zăpadă şi curând se înfiripă un foc plăcut.
Fața Bătrânului a căpătat o tentă arămie-roşiatică.

— Ce fel de maimuță sifilitică vă mușcă de cur? În cinci secunde să fiți în picioare sau vă fac eu o ceașcă de cafea de-o s-o țineți minte! Își rotește Kalașnikovul, deasupra capului ca pe un ciomag.
Porta abia reușește să se ferească în timp ce patul puștii i se îndreaptă în zbor spre cap.
— Pe toți dracii, m-ai fi putut lovi! Nu e nevoie să te-apuci să-i bați pe oameni numai pentru că vor și ei o ceașcă de cafea, acolo, la micul dejun!
— Cafea! strigă Bătrânul cuprins de furie. Unde crezi că te trezești? Într-o excursie, ca să vezi aurora boreală?
— Pă naiba, unde mă trezesc, spune Porta cu încăpățânare. Și, totuși, vreau o cafea! Creierul meu nu începe să funcționeze până nu-mi beau cafeaua!
— Are dreptate, admite Micuțul. Păcătoasa asta de armată nu poate face ce poftește cu noi. Avem dreptul la cafea. Așa scrie la regulament. Până și culii cu capetele pline de tărâțe ai lui Ivan primesc cafeaua înainte de a ieși la luptă și a fi împușcați.
— Tu! Tu n-ai dreptul nici la un pârț, strigă Bătrânul furios, și dacă nu vă strângeți echipamentul și nu vă dezlipiți rapid cururile de pe pământ vă zbor creierii din căpățânile alea seci!
— Fă-o! Isprăvește-o acum! îl îndeamnă Heide cu înverșunare.
Porta toarnă apă peste boabele de cafea. O aromă delicioasă se ridică spre vârfurile copacilor.
Nările noastre încep să fremete. Curând întreaga grupă stă jos bucurându-se de cafeaua lui Porta. Până și Bătrânul acceptă morocănos cana pe care Micuțul i-o oferă cu grație.
— La naiba cu voi toți, mârâie Bătrânul, suflând în cană. Grupa cea mai ticăloșită din toată armata, și a trebuit să-mi revină mie! O adunătură de găozari, asta sunteți!
— Nu e deloc gentleman, nu-i așa? remarcă Micuțul către Porta.
— E o sulă proletară, asta e, aș zice eu, declară Porta. La fel de util ca o gaură-n cap!
Micuțul râde croncănind. E de părere că remarca lui Porta este gluma anului.
— Înghiți așa ceva! întreabă Guri, laponul, fața lățindu-i-se într-un rictus tipic rasei lui.
— Să fiu al dracului dacă o înghit, strigă Bătrânul cu vehemență. M-ați auzit? Am dat un ordin clar: Grupă, marș!
— Nu zbiera atât de tare, îl previne Porta. Vecinii ar putea auzi toată porcăria asta nemțească. E periculos să vorbești nemțește în aceste locuri!
— Asta e, răcnește Bătrânul înfuriat la culme, luându-și Mpi-ul de pe umăr.
— Trage și ești mort, îl amenință Micuțul, îndreptându-și gura kalașnikovului spre Bătrân.
— Lasă omul să-și bea cafeaua în tihnă, zice Porta bosumflat. N-o să fie nici un război până nu-mi clătesc amigdalele!
— În curul meu, se dă bătut Bătrânul și-și aruncă căciula de blană departe printre copaci.
— Vezi să nu-ți înghețe părul, spuse Micuțul cu o voce prietenoasă. Nu ne-am dotat cu învelitoarea de cap numai pentru paradă, știi!
Porta mai face liniștit încă o oală de cafea. De regulă, rația lui pentru micul dejun este de cinci cești.
— Spune-mi, zice Bătrânul cu o voce periculos de calmă, cât socotești tu că va mai dura această petrecere cu cafea?
— Numai idioții se așteaptă ca oamenii să alerge de colo-colo pe tot mapamondul înainte de a-și bea cafeaua, spune Porta calm, umplând din nou cănile.
Bătrânul o acceptă pe a sa cu o scuturare a capului dar sare în sus când Micuțul începe să facă pâine prăjită.
— Când ne întoarcem, vă reclam că refuzați să executați ordinele, amenință el, tremurând de furie.
— Spune-mi, se întoarce Porta spre Legionar. Ești cel mai vechi membru al acestui club de trăgători. V-au trimis vreodată ăia din legiunea străină să vă fie tăiate gâturile de mahomedani fără o ceașcă de cafea în burtă?
— Non, mon ami, nu-mi amintesc să se fi întâmplat, răspunde Legionarul, deplin conștient că n-ar fi diplomatic și înțelept, ci ar produce probleme incalculabile dacă ar face altceva decât să fie de acord cu Porta în privința cafelei la micul dejun.
Bătrânul își pierde răbdarea, azvârle cana și-i zboară cu un șut pâinea prăjită din mână Micuțului.
— În picioare! Sus! Acum!
— Nu te purta așa cu mâncarea bună, îl dojenește Porta. De unde știi cât de repede ți se va face foame!
— Am mai spus-o și o spun din nou. Nu e un gentleman, oftează Micuțul, strângând cu răbdare pâinea de pe jos.
— Fii atent că ți se ridică tensiunea, îl sfătuiește Porta. Îți scurtezi viața dacă te ambalezi atâta!
La puțin timp după acest episod ne deplasăm pe drumul nostru, alunecând și căzând din loc în loc pe pantele abrupte. La vremea cinei ajungem la șoseaua ce duce la portul fără ghețuri, o bucată de drum spre nord. Puțin spre est se află o cale ferată cunoscută, construită cu prețul vieții a mii și mii de prizonieri. Se zvonește că este construită pe oase de oameni.
Stăm culcați în zăpadă și privim coloanele nesfârșite de transport rulând pe lângă poziția noastră.
— Adunarea pe. drum, ordonă Bătrânul. Urmați-mă în șir câte unul! Dacă suntem somați nu răspunde nimeni, decât aceia dintre noi care vorbesc fluent rusa. Restul sunteți pur și simplu surzi și muți.
— Merde aux veux[1]! Să sperăm că Ivan nu ne miroase, mormăie Legionarul neliniștit.
Pare că se face mai mic.
— Cristosul mă-si! șuieră Westphalianul ursuz. E ultima dată când mai merg într-o incursiune în spatele liniilor vecinilor. Îndată ce ne întoarcem o să-mi trag un glonț în picior.
— O să te coste tărtăcuța dacă te descoperă, spune Porta cu un zâmbet sarcastic.
Puțin la nord-est de Glenegorsk găsim primul dintre podurile mascate.
Patru trenuri lungi de marfă sunt oprite pe linii camuflate în așteptarea drumului liber și la câțiva kilometri în urmă mai așteaptă un al cincilea.
Pregătim explozivul la liziera pădurii. Avem cinci sănii încărcate cu noile bombe Lewis, cu care abia începusem să fim aprovizionați.
Porta și cu mine suntem primii de santinelă. Puțin ne pasă. Oricum nu putem dormi, suntem plini de pilule energizante. Rușii le numesc prișok porak. O asemenea pilulă poate să-l țină treaz pe cineva timp de o săptămână și poate salva viața oamenilor care lucrează în spatele liniilor inamice.
— Ți-ai pierdut mințile, omule, protestez eu când Porta își aprinde o țigară. Poți fi văzut până la Murmansk!
— Nu te pișa pe tine fiule, îndrugă Porta. Armata Roșie scânteiază toată noaptea! De ce n-aș face-o și eu?
— E vina ta dacă o mierlim!
— N-o s-o simți deloc! spune Porta dur, trăgând un fum lung din țigară.

A doua zi dis-de-dimineață îl ascultăm pe Heide, expertul nostru în explozivi. Stă în picioare pe un trunchi de copac pentru a ne cuprinde cu privirea pe toți.
— Ascultați-mă, şi ascultați-mă bine, găozarilor, strigă el. După cum puteți vedea cu toții, ceea ce am în mână pare o bucată de cauciuc şi puteți face aproape orice doriți cu ea fără să se întâmple nimic. Aruncați-o în foc şi ce obțineți este o masă vâscoasă, lipicioasă. Seamănă cu o gumă mestecată, dar nu e. Rahatul ăsta constă dintr-un sfert de termit, amestecat cu oxid metalic şi din trei pătrimi de exploziv plastic.
— Ce-i aia plastic? întreabă Micuțul absent.
— Nu-i treaba ta, să ştii. Tot ce trebuie să ştii tu, e că se numeşte plastic. Heide ne arată un tub de cupru.
— Acesta este un tub de cupru şi aluminiu, care conține un detonator.
— Ce e aia detonator? întreabă Micuțul, ridicând mâna ca un elev...
— Nici asta nu-i treaba ta, a naibii să fie ea, i-o tăie Heide. Tot ce trebuie tu să ştii este că se numeşte detonator. Şi nu mă mai întrerupe cu întrebări tembele! Vă spun tot ce trebuie să ştiți şi asta e suficient. După cum puteți vedea pe tub, sunt opt semne şi ele reprezintă opt intervale diferite de timp, încât să putem decide când să facă bang-bang. Intervalul cel mai redus este de două minute şi n-aş sfătui pe nimeni să-l folosească. Cel mai mare este de două ore. Tubul însuşi — îl ridică cu mândrie, de parcă el însuşi l-ar fi inventat — conține un component de mercur. Rupi cu dinții în dreptul acestei fante mici de sticlă, acidul dinăuntru curge şi dizolvă plomba care ține percutorul în poziție. Percutorul se declanşează şi amorsează bomba. Procesul a început.
— Şi apoi face BANG, fir-ar a dracului, exclamă Micuțul cu un rânjet larg.
— Idiotule, mârâie Heide iritat. Sfârşeşte-o cu întreruperile! Nu-ți dai seama că sunt un Unteroffizier şi superiorul tău?
— Dacă ai fi fost la cavalerie ai fi fost Unterwachtmeister şi dacă ai fi fost în Regimentul Alpin ai fi fost Oberjäger. Ai fi putut fi de asemenea — dacă, adică, ai fi fost la paraşutişti, ca Gregor, aici prezent...
— Când procesul de detonare a început, continuă Heide cu un aer superior, se degajă o căldură imensă şi aceasta aprinde masa explozivului de plastic.
— Şi face BANG! spune Micuțul radios.
Heide îi aruncă o privire ucigătoare.
— Toate metalele cunoscute, chiar şi oțelul cel mai greu, se topesc în câteva secunde. Fără acest mic dispozitiv ingenios numit detonator te poți juca cum vrei cu plasticul. Nu se întâmplă nimic, decât că ți se lipesc degetele. Poți sări în foc cu buzunarele pline de plastic. Nu explodezi! Pune-l sub un ciocan, cu abur. Nici o problemă! Însă îndată ce detonatorul e amorsat trebuie să fii atent! Să fugi cât te țin picioarele pentru a scăpa cu viață. Cum ai rupt sticla cu dinții, ia-o la picior! Să fie o distanță de cel puțin cincizeci de metri între tine şi centrul exploziei. Dacă vă prinde în acest perimetru vă vor atârna bojocii din cur şi din gât. În ceea ce mă priveşte aş prefera şaizeci de metri. Când ne-au făcut demonstrația asta la Depozitul de Muniții al Armatei din Bamberg, au pierdut doi experți pirotehnişti. Au crezut că e de joacă cu bombele Lewis.
— Bamberg! Cunosc locul, strigă Micuțul fericit. Acolo aruncam în aer trenuri şi camioane cu un material al naibii căruia îi ziceau TNT (trinitrotoluen)! Vreo doi din ăştia amărâți, piro, s-au dus şi ei acolo sus. Unul dintre ei era în pat când s-a întâmplat. S-a dovedit că un măgar nenorocit de Gefreiter îi băgase o porție de încărcătură sub pat şi l-a trimis în Împărăția Cerului, care va veni pe această cale:
— Şefii de echipe la mine, ordonă brusc Bătrânul.
— Pace vouă, spune Micuțul ironic, pescuind o țigară de foi enormă din cutia măştii de gaze.
Totdeauna fumează țigări de foi. Le socoteşte grozave.
Echipei noastre i-a revenit misiunea să supravegheze podul de la nord de Pulosero. Fuseseră plantați arbori pentru camuflare şi treaba se executase atât de bine, încât îl descoperim abia cu câțiva metri înainte de a da de el. Este un pod enorm de cale ferată. Primisem misiunea să aruncăm în aer poduri şi diguri pe tot parcursul până la Pitkul. Un tronson de aproape o sută cincizeci de kilometri. Asta ar fi trebuit să scoată din funcțiune drumurile ferate şi cele mai importante comunicații rutiere pentru o perioadă considerabilă de timp.
— Oare o să ni se dea o permisie după asta să mergem şi noi acasă şi să aruncăm o geană pe Reeperbahn? visează Micuțul cu ochii scăldați în lacrimi de poftă.
— Puțin o să le pese de noi şi ne vor trimite într-o nouă misiune, fără să ne acorde nici şansa de a face o saună, apreciază Barcelona pesimist.
— Trebuia să fi fost finlandez, spune Porta categoric. Ei sunt tratați ca oamenii.
— Nu privi partea sumbră, strigă Gregor optimist. Sigur ne vor atârna nişte medalii pentru asta. Lui Gregor îi place "salata de fructe", ca şi lui Heide de altfel.
— Pe Alah, tot ce îmi doresc este o permisie medicală şi un somn bun într-un pat curat de spital, oftează Legionarul a lehamite.
— Să fii mulțumit dacă ajungi acasă viu, îl povățuieşte Bătrânul pe un ton sec.
— Pot să fiu, zbiară Micuțul. Hai să le facem odată de petrecanie podurilor ăstora şi să ne amuzăm puțin pe seama războiului ăsta blestemat.
Ne împărțim explozivii. Ranițele noastre speciale sunt pline ochi. Ne luăm la revedere unul de la altul înainte de a ne risipi în tăcere în deşertul alb de nea şi de a ne înfunda în pădure, la liziera îndepărtată a lacurilor înghețate.
Echipa noastră înconjoară albia râului şi continuă de-a lungul drumului ce duce spre nord. Suntem interceptați de mai multe ori de şoferi şi santinele care, din cauza uniformelor noastre, ne iau drept trupe de securitate.
Micuțul e aproape să ne piardă când strigă Arschloch[2], după un camion rusesc, care ne împroaşcă cu zăpadă.
La podul de pe şosea, la sud de Lapland, ne luăm rămas bun de la echipa Legionarului.
— Faceți treaba bine de data asta, îi îndeamnă Micuțul patern. Să explodeze dintr-un singur bang prelung, fiilor, căci altfel nu se va întâmpla nimic cu blestematul ăsta de pod. Dacă aş fi fost în locul vostru l-aş fi rugat pe Micuțul să facă treaba asta pentru voi!
— Merde, nu eşti tu singurul care să ştii cum se aruncă lucrurile în aer, îi răspunde Legionarul şi dispare în fruntea echipei sale.
— Podurile sunt printre obiectivele cele mai dificile de explodat, îi spune Micuțul lui Porta. Dacă dozarea încărcăturii nu e corectă, nici un milion de bombe Lewis nu e suficient.
Ai grijă să n-o faci de oaie într-o bună zi, îi spune Gregor cu țâfnă.
Are o aversiune neurotică față de orice se poate numi explozibil.

— Nu se va întâmpla niciodată, se dă mare Micuțul. Când un pod se ia în bețe cu mine, păi podul e ăla care cade-n cur, să fiu al dracului.
După câteva ore ajungem la podul nostru. Micuțul dă un ocol bătând cu palma apreciativ transversalele enorme de oțel.
— Să fim iubiți de Domnul, dar spuneți, nu e un pod minunat? rânjeşte el.
Un tren de marfă lung de un kilometru, tocmai îl traversează huruind. Un soldat în şubă ne face semn cu mâna dintr-un vagon de frâne.
— Băiatul ăla nu ştie ce noroc a dat peste el că a prins trenul ăsta, rosteşte Porta meditativ. De următorul se va alege dracu!
Podul se dovedeşte a fi mai dificil decât ne aşteptasem. E incredibil de anevoios să te cațeri pe betonul neted ca gheața şi când nu există nimic de ce să te agăți, numai gheață şi beton zgrunțuros, care îți sfâşie mâinile.
Micuțul face urât, ca un nebun, de fiecare dată când scapă în jos şi alunecă pe gheața râului, caraghios.
— Cine naiba e idiotul care nu s-a gândit că vom avea nevoie de gheare la picioare? înjură Porta cu năduf în timp ce cade înapoi pentru a douăzecea oară.
Când ajungem în cele din urmă sus, după mai multe ore de efort, dăm peste un nou obstacol care ne descurajează.
Stăm în tăcere şi ne holbăm la colacii oribili de sârmă ghimpată cu care sunt înconjurați de mai multe ori suporții de la mal ai podului, pentru a împiedica accesul la părțile sale cele mai vulnerabile.
— Christoase, fiul iudaic al Dumnezeului german, exclamă Porta, asta ne-ar mai lipsi acum, să cădem într-o capcană, că bombele Lewis, ale lor şi ale noastre, ne vor scoate din uniforme mai repede decât ne-a băgat în ele Hitler!
— Mămăliga mă-si, n-o să mai rămână nici un nasture pe noi, mormăie Micuțul privind intens sub sârma ghimpată.
— Ei bine, cu Binecuvântata Fecioară şi cu buna tehnologie germană de partea noastră, probabil că o să ne descurcăm, spune Porta filozofic.
— Dac-ar fi să atingem vreo chestie sau alta fără să ne dăm seama, zice Micuțul, o să sărim în aer pe de-a moaca!
— Puțin curaj, strâmbă din nas Gregor.
— Țineți-vă bine de pălării, îi avertizează Porta şi începe să taie sârma.
Primele fire ruginite ne lovesc peste față, Porta oboseşte repede şi îi întinde cleştele Micuțului, care se năpusteşte asupra sârmei ca un buldozer.
— La dracu, fii atent neghiobule, îl previne Gregor înspăimântat. Tai cumva vreo sârmă care nu trebuia şi am încurcat-o cu toții!
— Aici e o nenorocită de mină, strigă Micuțul uluit, aplecându-se. Apropie mina spre el cu precauție. Sunt şi fire pe aici, continuă el, arătând spre un mănunchi de cabluri cenuşii care trec pe sub mină.
— Fii atent, fii atent, strigă Porta nervos. Las-o unde e şi desfă-i calota! Noi coborâm în timp ce tu o dezamorsezi. Nu-i nevoie să ne omoare pe toți!
Imperturbabil, Micuțul începe să dezamorseze monstrul, deşurubează detonatorul şi-i dă drumul, acesta rămânând agățat printre noi.
Ne e atât de frică, încât abia respirăm.
— Fii mai atent, ce naiba, îi strigă Porta Micuțului, care a mai găsit trei mine de un tip pe care nu-l mai văzusem înainte.
— Uite aici! țipă Micuțul captivat. Au o chestie micuță care se poate îndoi!
— Christoase, n-o îndoi! răcneşte Porta cuprins de frică. E nenorocitul de detonator!
— Şi ce vrei să fac cu el? întreabă Micuțul indiferent. Să-l iau în dinți!
— Lasă-l aşa, pentru Dumnezeu, geme Gregor, înnebunit de spaimă.
— Nu pot să tai sârma mai departe fără să explodeze chestia! explică Micuțul pipăind cu precauție mina cea mai apropiată.
— Nu are nici o clapă roşie într-o parte? întreabă Porta, ajungând de-a binelea jos, în spatele unui pilon masiv de beton.
Un tren de marfă duduie peste pod. Amuțim cu toții în timp ce trece pe deasupra noastră.
— Ei drăcia dracului, plouă, spuse Micuțul cu un aer surprins, după ce a trecut trenul.
— Unul dintre băieții vecinului s-a pişat pe tine, strigă Porta convulsionat de râs.
— O să-l strâng de gât pe nenorocit, vociferează Micuțul, amenințând cu pumnul trenul care vuia în depărtare. Nimeni nu scapă cu una, cu două, dacă se pişă pe mine! Put acum ca o latrină din spatele casei. A mai rămas, comuniştilor, să vă şi căcați şi în capul meu păduchios!
— O să poți să te speli când ne întoarcem, rânjeşte Porta. Mai bine să te atingă nişte căcat decât un şrapnel! Vezi dacă minele alea ticăloase au un buton roşu într-o parte!
— Există o clapetă roşie, afirmă Micuțul, şi încă una mare. Toată istoria revoluției socialiste e scrisă pe ea.
— Ce scrie? întreabă Porta.
— N-au început să-mi plătească încă bani ca translator de rusă, spuse Micuțul insolent.
— Acum s-o luăm uşurel cu ea şi să vedem ce se întâmplă, zice Porta. Apasă pe clapeta roşie şi în acelaşi timp ține pârghia. Dacă pârghia se deplasează, atunci sare în aer!
— Foarte interesant, zbiară Micuțul, vocea răsunându-i sub pod.
— Nebun ca un blestemat de iepure în călduri, mormăie Gregor resemnat, intrând mai adânc în zăpadă.
— Nu-i nevoie să te adăposteşti, îl consolează Porta. Suntem destul de în siguranță aici jos. De obicei minele explodează în sus!
— Dar Micuțul? întreb eu cu inocență.
— Va muri pentru onoarea Marii Germanii şi numele lui va fi gravat pe monumentul eroilor din fața cazărmii, declamă Porta cu fatalism.
— Am împins-o înăuntru, zbiară Micuțul impasibil. Şi mai departe?
— Îndoai-o spre interior, dar încet! Dacă începe să fâsâie, sari aici la noi, dar mişcă, odată, dacă nu te-ai plictisit să mai trăieşti!
— E moartă ca o lindină, răspunde Micuțul. Dar cred că s-ar putea şi să facă doar pe moarta.
— Acum deschide capacul, explică Porta. Vâră-ți mâna în gaură, pipăie după un dispozitiv pătrat şi trage-l în jos.
— Am rezolvat-o, spune Micuțul pe un ton satisfăcut, azvârlind mina peste margine. Potrivesc rapid şi restul, ca un turc în călduri care reglează o herghelie de fetişcane!
— Fii atent, îl previne Porta, ai grijă şi ține pârghia aia strâns! Dacă îi dai drumul, e ultima mină cu care mai ai de-a face!

— Mai aşteaptă puţin înainte să te caci pe tine, se făleşte Micuţul, sigur pe el. N-am ratat încă nici una. E în regulă şi poţi veni sus acum!
— Vezi unde tai acum, îi spune Porta. Se poate să se fi încurcat vreun fir în sârmă şi vai de curul nostru dacă-l tai!
Plasăm detonatoarele dezarmate sub cilindrii mari de oţel. Porta e de părere că nu pot fi prea periculoase acolo.
Ne croim încet drum prin sârmă la traversele de susţinere, având grijă să nu declanşăm vreo mină.
Asud de spaimă, în ciuda frigului arctic. Sunt la fel de înfricoşat ca şi Gregor. În timpul multelor ore cât am lucrat sub pod, pe deasupra noastră au trecut nenumărate trenuri. Ne ţinem prelatele deasupra capetelor pentru a evita o experienţă ca a Micuţului.
După ce am terminat, în fine, cu sârma ghimpată, începe treaba serioasă — să aducem explozivul de la sănii acolo sus. Mi-a revenit sarcina cea mai păcătoasă, să car bombele Lewis de la sănii până la piciorul pilonilor. După aproape două ore de cărat sunt atât de epuizat, încât cad în zăpadă şi refuz să mai continui fără o pauză. Braţele şi spinarea mă dor atât de tare încât sunt gata să ţip de durere la cea mai mică mişcare.
Porta şi Micuţul s-au angajat într-o dispută înverşunată, şi anume care dintre ei să pună explozibilul.
— Dacă luăm fiecare câte un pilon, o să meargă mai repede, spune Micuţul, care e ahtiat să pună mâna pe bombele Lewis.
— Faci cum îţi spun, closet ambulant! zbiară Porta aruncând cu o cheie de buloane după el.
— Nu eşti mai mare-n grad ca mine, turbează Micuţul. Un Obergefreiter este un Obergefreiter şi nici Dumnezeu, nici Dracul nu-i poate spune vreunuia ca el ce să facă. Unde naiba am ajunge, te întreb, dacă orice nenorocit de Obergefreiter s-ar apuca să le dea ordine altor Obergefreiteri?
— Am urmat Şcoala militară de muniţii şi explozibili din Bamberg! se cocoşeşte Porta, în timp ce tu te pişai în ţărână la Şcoala de manutanţă a Armatei, învăţând cum să strici varza murată! Până şi tu ar trebui să fii în stare să accepţi că în meseria asta eu sunt şeful!
— M-ai făcut praf, răspunde Micuţul cu pizmă. Ca şi cum eu n-aş fi fost la Bamberg. Mi-au dat chiar o medalie pentru sârguinţă deosebită, care a costat viaţa a doi instructori!
După încă multă ceartă şi sfadă, cad de acord să-şi împartă munca între ei. Micuţul găseşte o cale inteligentă de a fixa bombele de piloni, astfel încât să nu cadă. Însă lucrul cel mai important e conectarea lor cum se cuvine.
E noapte târziu şi abia am terminat o latură a podului. Dar Porta îşi cere cina.
— Ţi s-a urcat prostia de la cur până la creier, strigă Gregor isterizat. E sinucidere curată să te aşezi la masă în locul ăsta, chiar sub podul lui Ivan!
— L-ar lovi damblaua dacă ne-ar găsi aici, nu-i aşa? rânjeşte Micuţul nepăsător.
Însă Porta îşi cere cu încăpăţânare cina la care are dreptul după regulament.
În timp ce mâncăm, patrule de securitate NKVD trec pe deasupra capetelor noastre. Sunt atât de aproape încât le-am putea atinge ridicând numai mâinile şi strecurându-le printre scândurile podului.
Pentru a ajunge în partea cealaltă a podului, facem un tur de forţă extrem de periculos şi în mai multe rânduri suntem pe punctul de a cădea. Când ajungem, mai avem de tăiat o mulţime din sârma aia ghimpată blestemată.
Aruncăm explozivii de la o bază la alta a fiecărui pilon. Amorsele sunt cele mai periculoase, o lovitură le poate declanşa. Dacă ne-ar scăpa vreuna, patrulele de securitate s-ar năpusti într-o clipă asupra noastră, şi nu ne facem nici o iluzie în privinţa tratamentului care ni l-ar aplica.
— Te pricepi destul de bine la astea, îl laudă Porta pe Micuţ, bătându-l uşor cu mâna pe spate.
— Cât timp ţinem lupul departe de casă, rânjeşte Micuţul cu plăcere, încercuind cea mai apropiată bază de beton cu bombe Lewis.
Se balansează sub pod cu agilitatea unei maimuţe, pentru a lega strâns sistemul de fire.
Mă apucă ameţeala numai când mă uit la el.
— Cum dracu face el asta? mormăie Gregor nervos.
— Pentru numele Sfintei Agnes, nu-l întreba, îl avertizează Porta. L-ar putea face să cadă. Nici nu-şi dă seama ce al naibii de periculos este!
Un zgomot slab ne face să ridicăm ochii. Trei militari NKVD trec pe pod, pe deasupra capetelor noastre. Se aude clănţănitul de avertizare al automatelor.
— Adolf ar trebui să facă o încercare! zbiară Micuţul subit, vocea răsunându-i prin tăcere.
Îmi smulg automatul de pe umăr şi ţintesc spre patrula de securitate de pe pod.
Un tren vine cu un zgomot asurzitor din depărtare. Detunătura salvei este înecată de zgomot.
Trei bărbaţi în mantale de blană se răstoarnă peste balustrada joasă a podului şi se învârtesc în cădere, ajungând printre blocurile de gheaţă, jos, departe.
Porta se uită cu precauţie în sus printre două vagoane de dormit. Din fericire n-au fost decât trei militari.
Cu un scrâşnet de oţel pe oţel, trenul traversează podul.
— De ce tragi? strigă Micuţul cuprins de uimire, privind pe după un pilon de beton. Vrei să ne sperii de moarte pe toţi, asta vrei?
— Pentru că nu poţi tu să-ţi ţii fleanca aia mare, nenorocită, hamburgheză, răspunde Porta cu duşmănie. Nu ţi-am spus să nu vorbeşti nemţeşte prin părţile astea?
Făcându-ne semnele luminoase între noi, reuşim să muşcăm capsulele de sticlă şi să le deschidem în acelaşi moment, asigurând sincronizarea exploziilor. Lucrul acesta e foarte important în cazul unui pod de felul ăsta. Altminteri se va rupe numai în anumite puncte şi inginerii ruşi le pot repara cu uşurinţă.
Porta este ultimul care pleacă de la pod. Trage după el un fir de sârmă subţire şi după cotul râului o conectează la generatorul pe care Micuţul îl poartă în spate.
Ne plasăm şi noi la o distanţă de protecţie faţă de pod, pe partea cealaltă a lacului.
Micuţul învârte nebuneşte de mâner, ca să producă curenţii de inducţie necesar exploziei, în timp ce Gregor se uită la ampermetrul care ne arată când avem suficient curent la dispoziţie.
Micuţul îşi trage puţin sufletul după activitatea intensă şi îşi aprinde un trabuc. Un asemenea moment solemn, după el, se cinsteşte cu o ţigară de foi. Cu expresia unui preot aruncând ţărână peste rămăşiţele unui mareşal căzut la datorie, trage plonjorul în poziţie de declanşare şi scoate un chicotit din burtă.
— Ţineţi-vă bine de pălării, băieţi, e gata de drum, spune el solemn, mângâind uşor cu palma cutia generatorului.

— Să nu apeşi până nu-ți spun eu, îi atrage atenția Porta nervos. Întâi amorsa trebuie să pornească prima, altfel nu se va întâmpla nimic cu podul ăsta afurisit!
— Christosul mă-si! țipă Micuțul îngrozit, asta ar fi ca şi cum ai merge la cinematograf şi ai descoperi că un ovrei şi-a băgat coada în filmul ăla nenorocit.
— Se poate întâmpla, spune Porta cu seriozitate. Mi s-a întâmplat mie odată la Berlin.
— Nu vă fie teamă, ne asigură Micuțul. N-am întâlnit încă un pod să nu-i pot veni de hac! Şi bagatela asta de podeț n-o să fie primul!
— Podeț, zici? întreabă Gregor cu mirare. E cel mai mare pod pe care l-am văzut vreodată!
— Clăteşte-ți deci ochii cât mai ai ocazia, râde Micuțul hârâit. Câteva minute încă şi nu vei mai avea de ce să te minunezi!
Un tren de marfă tras de două locomotive mari rulează lent spre podul minat. Un steguleț roşu flutură la fiecare al doilea vagon.
— Sfântă Agnes, mamă vitregă a lui Dumnezeu, strigă Porta cu ochii cât cepele. Un tren cu muniții!
— Şi uite şi autocisternele pline ochi cu petrol, strigă Micuțul arătând spre şosea unde un şir lung de camioane înaintează paralel cu linia ferată.
— Țineți-vă bine, le spune Porta cu îngrijorare, sau riscăm să zburăm în aer cu tot cu podul ăsta blestemat!
— Sper să nu observe că detonatoarele au început să fâsâie, spune Gregor misterios, privind coloana de autocisterne cu petrol lungă de un kilometru prin binoclu. Să ne aibă în pază Dumnezeu pe toți, e benzină suficientă aici pentru o armată întreagă!
— Curaj, îl linişteşte Micuțul pe un ton patern. Vor zbura pe Calea Lactee şi se vor uita aici jos la noi înainte de a mai avea timp să se întrebe ceva.
— Tontule, ar fi trebuit să legăm detonatoarele mai din scurt, spune Porta cu supărare în glas. Nu trebuie să dai crezare la tot ce-ți îndrugă tâmpiții ăia de la Bamberg. Ştim mai mult decât vor învăța ei vreodată.
— Ca şi despre Crăciun, nu-i aşa? Când tragi cu ochiul prin gaura cheii să vezi pomul de Crăciun pe care l-a şterpelit taică-tău şi încerci să descoperi care sunt cadourile pe care le-au cumpărat părinții în rate, spune Micuțul cu o expresie de fericire pe figură.
— Dacă nu sare în aer, Curtea marțială ne paşte, spune Gregor misterios, ducându-şi din nou binoclul la ochi.
— Iar dacă sare, râde Porta larg, şi ne prinde Ivan, o să avem un alt fel de Curte marțială!
— O, nu vă mai gândiți atât de mult, spune Micuțul cu optimism. Orice-ai face, în armată te pot încălța cu ceva! Curțile marțiale sunt oricând la dispoziție, aşteptându-şi clienții!
Cu un zgomot asemănător unui tunet îndepărtat, trenul huruie peste pod şi de la celălalt capăt alt tren începe să ruleze spre el.
— Păcat, numai vagoane goale, oftează Micuțul bosumflat.
Câteva flăcări izbucnesc la ambele capete ale podului.
— Focoasele au pornit, strigă Porta holbându-se cu speranță la podul lung.
Micuțul se lasă pe generator cu toată greutatea.
O fantastică limbă de foc, galben-roşiatică, țâşneşte spre cer şi se lățeşte într-un nor ca o ciupercă gigantică. Podul se ridică pe toată lungimea lui, spre norii negri amenințători. Ambele trenuri de marfă se duc şi ele cu el, fără ca măcar vreun vagon să se răstoarne. Apoi totul se desface în milioane de bucăți. Un set de boghiuri se prăbuşesc la câțiva metri de noi.
Cisternele se deplasează atât de aproape, una în spatele celeilalte, încât n-au nici o posibilitate să întoarcă. Sunt aruncate în aer în vârtejuri şi şuvoaie de petrol în flăcări se revarsă peste lacul înghețat.
Cisternele masive sunt azvârlite în toate părțile, ca nişte jucării. Petrolul țâşneşte pretutindeni, născând noi focuri strălucitoare, roşietice. Apoi, puțin cu întârziere, suflul exploziei ne izbeşte cu o forță teribilă.
Sunt azvârlit la mai mulți metri depărtare pe gheață. Însă totul se petrece atât de iute încât nici nu am măcar timp să-mi fie frică.
Cu cutia şi cablurile smulse pe care le târăşte după el, Micuțul zboară glonț peste lac şi dispare printre copacii din depărtare.
Porta este catapultat în aer într-o volută, se răsuceşte de mai multe ori şi aterizează într-un morman uriaş de zăpadă.
Gregor a dispărut complet. Îl găsim departe, în viroagă, între doi copaci contorsionați de furtună. Avem mult de furcă până să-l scoatem de acolo.
"Sfântă Barbara", strigă Porta. Bombele astea Lewis fac într-adevăr o treabă bună!
— O să ne smulgă boaşele din rădăcină, dacă pun mâna pe noi, ne prezice Gregor amenințător, examinând alarmat împrejurimile.
— Ivan are alte lucruri la care să se gândească acum, decât să ne caute pe noi, spune Porta cu optimism. Asta o să-i învețe minte să-şi mai conducă prăpăditele alea de camioane cu luminile complet aprinse, de parcă noi n-am exista!
— Acum ştiu şi ei, în orice caz, că e război, nu glumă, spune Micuțul cu un rânjet satisfăcut.
— Să mergem, mai bine, spune Porta hotărât. Mai sunt numai câteva ore până la locul de întâlnire şi ăia nu ne aşteaptă la infinit. Nu-mi prea surâde ideea ca noi patru să fim obligați să ajungem la ai noştri pe cont propriu!
Când sosim îi găsim pe toți acolo, dar misiunea nu a fost îndeplinită fără pierderi serioase. Oamenii din Grupa I au căzut într-o ambuscadă înainte de a ajunge la obiectiv. Au fost executați pe loc şi cadavrele lor părăsite în zăpadă, hrană pentru lupi. Grupa nr. 2, cea a Bătrânului, a pierdut nouă oameni. Au mai rămas numai cinci din grupa a 3-a. Restul au fost ucişi pentru că explozibilii s-au declanşat prematur.
— S-a ales praful de ei, explică un Gefreiter cu gesturi expresive.
— Ați făcut un zgomot îngrozitor, voi ăştia, spuse Westphalianul. Ce naiba a fost, de fapt?
— Am luat cu noi şi câteva tone din muniția lor când am făcut treaba, răspunse Porta țanțoş.
— Şi nici nu v-ați rănit măcar? întreabă Barcelona cu uimire.
— Numai în sentimente, răspunde Micuțul laconic.
Leutenantul Blücher a dispărut fără urmă, împreună cu cea mai mare parte din grupa a 4-a. Numai opt oameni se mai întorc la punctul de întâlnire, şi sunt atât de şocați încât nu putem obține vreo explicație clară de la ei. Îngăimă ceva despre securişti şi tortură, şi probabil că vor eşua în vreunul din spitalele de psihiatrie ale Armatei, când ne vom întoarce. Maladia bizară care-i apucă pe soldații angajați în luptele de gherilă din spatele liniilor inamice îi apucase şi pe ei.
Stăm îngropați într-o cazemată de zăpadă, timp de trei zile, aşteptând ca activitatea ruşilor să se mai domolească, înainte de a ne deplasa mai departe. În câteva rânduri le auzim schiurile scârțâind pe zăpadă, nu foarte departe de unde stăm în aşteptare.

Nu putem dormi nici unul. Pilulele energizante îşi fac efectul. Porta încearcă să ne scurteze aşteptarea, spunându-ne povestea unui Gefreiter pe care-l întâlnise cândva la Şcoala de Muniţii şi Explozivi din Bamberg.
— Era un tip cam nebun din Dresda, începe el. Tot atât de nebun ca şi rusul ăla de la Harkov care a trecut la noi, şi a mâncat postav, de parc-ar fi fost un fel de molie. Acest Gefreiter din Dresda era un mâncător de sticlă profesionist. Cum vedea o oglindă sau orice gen de pahar scump, îl înhăţa şi îl mânca. Foarte curând n-a mai rămas nici o oglindă în companie, gefreiterul mâncător de sticlă din Dresda le halise pe toate.
Celelalte companii aveau obiceiul să vină pe la noi în fiecare seară cu oglinzi şi alte obiecte de sticlă şi el le mânca una după alta. Trebuiau, desigur, să plătească ceva ca să-l vadă făcând aşa ceva. Eu eram casierul. După puţin timp a halit toate oglinzile din regiment, una câte una, pe toate. Preţul oglinzilor crescuse considerabil.
Am rezolvat penuria de oglinzi şterpelind oglinzi din oraş şi, nu peste multă vreme, nu mai rămăsese nici o oglindă în tot oraşul Bamberg. Cazul a ajuns, bineînţeles, la Kripo. La început au râs de el şi au vrut să ştie cine ar putea fi atât de nebun încât să şterpelească oglinzi, şi l-au băgat la zdup pe tipul care a raportat. Dar când au descoperit că şi toate oglinzile lor au dispărut, au schimbat imediat foaia.
Curând după asta a făcut picioare oglinda Gauleiterului, după aceea cea a Generalului Comandant. Devenise o afacere straşnică, şi aş fi putut s-o duc tot aşa cât am stat la Bamberg, dacă nebunul ăla de Gefreiter mâncător de sticlă n-ar fi cerut să fie mutat la KDF, în interes de serviciu. Idiotul căzuse în mania grandorii şi se autoconvinsese că era un artist şi că Adolf ar putea fi interesat să-l vadă mâncând oglinzi. Directorul departamentului de divertisment al Armatei din Bamberg, un preot, l-a dat pe uşă afară cât ai clipi din ochi.
"Să mănânci sticlă nu este artă", a ţipat acesta după el, destul de surescitat, "O să mai auzi tu despre asta, Gefreiter!" Copoii l-au înhăţat în aceeaşi seară. Avusese grijă preotul. Sigur că am întreprins demersuri pentru a-l scoate de acolo, băiatul era o comoară. Însă din păcate s-a spânzurat în celulă. Ultimele sale cuvinte erau scrise pe zid: "A mânca sticlă este artă! Heil Hitler!"
— Am cunoscut cândva un individ care avea obiceiul să mănânce lame de ras şi să le scoată pe partea cealaltă în mici bare de oţel, povesteşte Micuţul. Şi le vindea beţivilor de pe Reeperbahn!
Devreme, într-o dimineaţă cenuşie, ajungem la ai noştri. Cei morţi în urma bombardamentului din timpul nopţii zac încă prin preajmă. Ruşii bombardaseră zona aproape treizeci de minute, ca răzbunare, când şi-au dat seama că reuşim să le străpungem din nou liniile.
Suntem culeşi de nişte camioane mai târziu, după-amiază, şi descărcaţi atât de adânc în spatele frontului încât mai auzim artileria doar ca un zvon în depărtare. Însă timp de mai multe zile avem o stare stranie, tot mai umblăm de colo-colo şi ne îndreptăm Mpi-urile spre orice persoană ne iese-n cale, strigând:
— Stoi!
Una peste alta, nu mai avem altceva în cap decât pârâiturile Mpi-urilor şi fâşâitul cuţitelor de luptă, dar după mai multe runde de saună şi puţină distracţie cu fetele în uniformă, starea asta dispare treptat. Numai grupa a 4-a nu reuşeşte să se descotorosească de boală, ba dimpotrivă, le e atât de rău încât suntem obligaţi să-i legăm cu propriile centuri până ce vor putea fi luaţi şi duşi la psihiatrie. Nu-i mai vedem niciodată.
Când vine vremea să ne regrupăm şi găurile din unitate au fost completate cu noi oameni, suntem aproape deplin restabiliţi şi eliberaţi de frica permanentă de a fi ucişi oriunde ne-am duce.

Când aceia care acţionând de bună credinţă îşi ridică glasul împotriva domniei teroarei şi sunt trimişi în lagărele de concentrare şi stigmatizaţi drept calomniatori, atunci ceva trebuie să fie putred în esenţa acestei mişcări.

General-colonel von Fritsh.

6 iunie. 1936

În timpul deplasării înapoi la tabăra din pădure, Micuţul stă cu capul scos pe fereastră tot drumul pentru ca vântul să-i răcorească găurile căpătate pe faţă în urma unei lupte înverşunate catch-catch, de trei ore, cu o finlandeză uriaşă. Premiul dacă o învingeai era de 1 500 de mărci finlandeze şi douăsprezece sticle de vodcă.
— Sunt ca şi ale noastre, a spus Micuţul când a plonjat în ring.
La început femeia i-a smuls cu dinţii jumătate din nas şi i l-a mestecat aşa cum mestecă câinele un cârnat. Apoi Micuţul şi-a pierdut o parte din urechea stângă. Cum încă nu se dădu bătut, muierea i-a rupt trei degete de la mâna dreaptă şi i-a sfâşiat degetul mic de la stânga. Nu s-a dat bătut până ce ea n-a început să-i zdrobească fuduliile.
Pe când erau duşi amândoi la sanatoriul de campanie, ne întrebam de ce femeia mergea de-a-ndărătelea. Am descoperit mai târziu că Micuţul îi răsucise ambele picioare.
Sus, în camion, câţiva soldaţi foarte ciudaţi, pe care am fost trimişi să-i luăm, ţipă şi fac tărăboi. Vorbesc de parcă ar avea un cartof încins în gură. Nici unul nu poartă însemnele gradului. Fac parte dintr-un batalion de fortificaţii cu un număr mare şi nu au arme la ei. Când le mai aruncăm câte o vorbă râd de parcă am fi spus ceva caraghios.
Bătrânul este primul care descoperă că sunt debili mintal. Înainte de începerea marii ofensive sunt constrânşi să intre într-un câmp minat, sub comanda unor indivizi de la SS Dirlewanger, pentru a-l face să explodeze. În 1940 armata franceză a folosit porci în acest scop. Dar, în conformitate cu noile legi germane privind puritatea rasială, orice material uman inutil trebuie eliminat. Şi astfel, personalul batalionului 999 de fortificaţii a conceput această soluţie, valorificând, întrucâtva, pe cei cu deficienţe, mintale, decât să-i trimită pur şi simplu la Giessen unde să fie ucişi cu o injecţie. Un mod de a rezolva lucrurile care a primit numele destul de elegant de "eutanasie".

GRUPUL DE LUPTĂ

Copacii trosnesc de frig. Viscolul spulberă zăpada pufoasă în fețele noastre biciuite de ger. Nu ne imaginasem vreodată că ar putea fi atât de frig. Ne-am transformat în carne congelată ambulantă. Oasele ne pârâie prin trup şi carnea ne atârnă în fâşii. Părți de corp şi măruntaie de om însângerate atârnă bălăbănindu-se în tufişurile acoperite de omăt.
O mitralieră calibrul 42 scoate moarte pe gura țevii iar mortierele grele îşi scuipă grenadele care cad cu un sunet sec, de bufnitură în apă, o căprioară cade din cer cu picioarele răşchirate în sus. Țipă sfâşietor în cădere, se izbeşte de zăpada înghețată bocnă şi se face țăndări într-o ploaie de stropi de sânge şi măruntaie.
Doi ofițeri ruşi în mantale îmblănite ies clătinându-se din tufişuri. Cine pe cine sprijină, este imposibil de spus. Râd de se prăpădesc. Sunt nebuni? Sau nebuni de băutură? Unul şi-a pierdut căciula de blană. Părul lui roşu, tuns scurt, i se iţeşte în afară ca părul porcului. Gerul îi săpase găuri adânci pe față.
Legionarul îndreaptă mitraliera spre cei doi ofițeri. Dârele trasoarelor li se înfig în burtă. Cei doi, ținându-se încă pe după umeri, cad în zăpada care se înroşeşte imediat. Râsetele lor nebuneşti se pierd într-o rafală lungă, mortală. O orgă stalinistă urlă şi țiuie. Rachetele smulg copacii din rădăcini iar zăpada clocoteşte ca un terci de ovăz. Un fum otrăvitor roşu-cenuşiu înaintează în valuri aproape de sol.
Unii dintre noi îşi pun măştile de gaze. Fumul ne arde plămânii. De ce una din părți n-ar începe să folosească gaze? Toți am primit proiectile cu gaze şi noi nu ni le-am adus pe ale noastre, numai de distracție, nu-i aşa?
Îmi caut masca de gaze şi apoi îmi amintesc că am aruncat-o cu mult timp în urmă. Săculețul în care stătea e plin acum cu tot felul de alte lucruri, dar nu mai are masca de gaze. E un loc bun de păstrat țigările la uscat. Nu sunt singurul care îşi caută în zadar masca de gaze.
Fumul se dispersează pretutindeni, ascunzând totul. Nu putem distinge nici o țintă, dar continuăm să tragem până ce armele ni se încing la roşu. O sanie blindată trece în goană pe lângă noi, ca o stafie scuipând limbi lungi de foc prin armătura din față. E atât de aproape de noi încât n-ar fi nevoie decât să întindem mâna pentru a-i putea atinge lanțurile antiderapante care bat cu zgomot.
Porta aruncă o mină sub turelă. Prin chepeng zboară resturi de oameni. O flamă uriaşă galben-roşiatică țâşneşte spre cer şi un val de dogoare ne învăluie ca o pătură caldă.
— Fir-ar să fie! murmură Porta dezgustat, aruncând un braț smuls într-o parte.
Oțelul se ciocneşte de oțel şi pământul înghețat pârâie şi geme. O duhoare grețoasă de sânge şi motorină încinsă ne învăluie. Auzim țipete bestiale şi din pădure se năpusteşte o hoardă de soldați. Automatele clănțăne până ce încărcătoarele se golesc, apoi lupta continuă cu pumnale de atac, baionete şi cazmale de infanterie bine ascuțite. Lupta este atât de încrâncenată în această ciocnire infernală corp la corp, încât nimănui nu mai are timp să-i fie frică de moarte.
Ochii mă ustură, durerea mă străpunge în inimă ca o baionetă. Mâinile mi se lipesc de-atâta sânge. Manevrez cazmaua ca pe-o măciucă. Mai presus de orice trebuie să-i țin la distanță.
Un aruncător de flăcări şuieră. Miroase a carne arsă şi a petrol încins. E Porta. Micuțul duce containerul plin. Iarăşi şi iarăşi flacăra oribilă şuieră peste zăpadă.
Corpurile oamenilor ard, copacii ard, până şi zăpada parcă a luat foc. Dracul însuşi ar înțepeni de spaimă dacă ar vedea un aruncător de flăcări în acțiune, ar fi un rafinament chiar şi pentru focurile Gheenei.
Focul ți se împroaşcă în ochi. Fețele oamenilor sunt zdrobite precum cojile de ou. Trupurile sunt azvârlite în aer spre cerul arctic şi cad înapoi în zăpadă. Morții sunt din nou ucişi şi răsucişi, la infinit.
Un bombardier Rata iese zbârnâind din nori şi pică precum o cometă drept în pământ. Explodează ca o bubuitură uriaşă aurie. Aurora boreală străfulgeră cerul de la un capăt la altul, ca o mare sălbatică şi nebună de văpăi. Pământul este ca o zahana imensă şi pute ca o latrină în clocot.
Simt o lovitură în umăr, înşfac mitraliera şi mă năpustesc, gâfâind şi tuşind. Heide, care se află aproape în urma mea, se poticneşte şi se duce de-a berbeleacul pe o pantă. Un automat răpăie o rafală lungă, duşmănoasă. Desfac crăcana mitralierei, mă trântesc la pământ în spatele ei şi-mi fixez patul în umăr, Heide ghidează banda lungă cu cartuşe.
Îi zăresc. Mitraliera răpăie şi cartuşele trasoare lasă dâre printre copaci.
O făptură albă îşi aruncă mâinile în sus. Un țipăt prelung de jale. O grenadă de mână se rostogoleşte prin aer, o bufnitură surdă şi totul reintră în linişte.
— Să mergem, mârâie Heide.
A şi luat-o din loc.
Înfăşor banda cu cartuşe în jurul culatei, arunc mitraliera pe umăr şi mă reped după el. Nu vreau să rămân singur.
— Aşteaptă-mă, țip eu.
— Puțin îmi pasă de tine, strigă el, fără să slăbească pasul.
Nimic nu-i mai rău decât o retragere. Alergi să-ți salvezi viața, cu moartea pe urmele tale.
Porta mă ajunge din urmă, mă depăşeşte într-o trombă de zăpadă. Micuțul vine şi el după noi, luptându-se din răsputeri cu cele două containere grele şi cu aruncătoare de flăcări în spinare. Îşi ține cu o mână melonul cenuşiu deschis. Mă prăbuşesc, mă ghemuiesc în zăpadă. Pentru o clipă mă las purtat într-un vis de spaimă.
— Sus cu tine, răcneşte Gregor, sau îți dau un şut în cur de ajungi până-n împărăția cerului.
Furia îmi dă putere, mă ridic în picioare şi înaintez clătinându-mă prin zăpada mare.
Înapoi, în inima pădurii, ne strângem şi formăm un grup de luptă. Un amestec straniu de toate soiurile de regimente : trăgători fără arme, tanchişti fără tancuri, bucătari, sanitari, şoferi şi chiar doi marinari, o adunătură pestriță.
Un Oberst de infanterie, pe care nu-l mai văzusem niciodată, preia comanda. Are un monoclu înfipt bine într-un ochi. Ştie ce vrea.
— Să ieşim de-aici cât putem mai repede, spune Barcelona, împingând un alt încărcător în Mpi-ul său. Adunătura asta pute a eroi şi a Valhalla[3]!
— Unde dracu o fi Ivan? întreabă Porta surprins, aruncând o ocheadă peste un parapet mare de zăpadă.
În cursul nopții săpăm şi construim cuiburi pentru mitraliere, din blocuri de zăpadă. Facem un foc şi încălzim pietre plate. Le legăm în jurul închizătorilor mitralierelor, împreună cu efecte de flanelă. Viața la Cercul Polar ne-a învățat o mulțime de lucruri pe care ei nici nu se gândiseră să ni le spună la pregătirea militară.
Înainte de a termina construirea pozițiilor suntem obligați să ne retragem din nou. Avem peste trei sute de răniți cu noi. Nu dispunem de nimic cu care să-i ajutăm, toate trusele de prim-ajutor au fost de mult consumate şi folosim ca bandaje zdrențe

murdare din uniforme. O duhoare de putrefacție se ridică din aceste cadavre vii. Își întind spre noi brațele scheletice și stăruie să primească ajutor, unii ne imploră să le dăm o armă pentru a-și pune capăt durerilor chinuitoare. Alții zac în tăcere și ne privesc cu ochii care cerșesc îndurare.
— Nu ne părăsiți, camarade, murmură un Feldwebel muribund, când trec pe lângă el cu mitraliera pe umăr.
— Nu ne lăsați pradă rușilor, geme un altul.
Privesc fix înainte, nu mă uit la ei. Din fericire infirmierii vin și-i ridică pe grămezile de crengi care le servesc drept pat. Îi luăm cu noi așa cum a ordonat Oberstul, Nimeni nu trebuie părăsit.
Confecționăm sănii din trunchiuri subțiri de copaci și-i culcăm pe răniți pe ele. Când mor îi abandonăm și mergem mai departe.
După patru zile ajungem la două dealuri care arată ciudat, având forma unor căpățâni de zahăr. S-a făcut atât de frig încât nasurile ni se astupă de gheață iar lacrimile ni se transformă în țurțuri. Metalul se sfărâmă ca sticla, iar pomii crapă cu un trosnet adânc.
Gregor își privește nasul. S-a trezit cu el în palmă. Își pipăie gaura din față. Se uită stupefiat la nasul din mână.
— Ce dracu, se vaită el și începe să țipe. Își aruncă nasul și Mpi-ul.
Numai Heide, supra-soldatul, își păstrează calmul. Cu iuțeala fulgerului îl ia pe Gregor în spate. Legionarul a ridicat nasul de jos.
— Ține-l, mârâie Heide. Trebuie să-l coasem la loc!
— Merită? rânjește Porta, oricum nu era un nas frumos!
Fără să ia în seamă ce mai bolborosea Gregor, Heide îi coase nasul la loc, ia un bandaj plin de sânge de pe un rănit și i-l leagă strâns în jurul capului.
— N-ar fi mai bine să-l coși dublu, să nu și-l mai poată smulge iarăși? îi sugerează Micuțul, întinzându-i un ghem de ață groasă.
Gregor se văicărește și geme. În ciuda efectului anestezic al frigului, durerea trebuie să fie totuși teribilă.
Heide nu este chiar un specialist în chirurgie estetică. Acul pe care-l folosește îi fusese dat de un chirurg veterinar care cârpise cu el caii.
— Chiulangiule, îl dojenește el și-l trage de nas pentru a se convinge că e bine prins.
— Poate să-i cadă puța cuiva din cauza gerului? întreabă Micuțul cu îngrijorare.
— Se poate, zâmbește Porta. Institutul Militar de Științe din Leipzig a întocmit statistici în materie, care grăiesc că treizeci și doi la sută din toți soldații expuși condițiilor arctice se întorc acasă fără membru.
— Christoase Atotputernic, fiul Dumnezeului german, se vaită Micuțul. Și ce-o să le spui târfelor când te duci pe Reeperbahn fără puță?
— Oricum n-ai avea nici un viitor ca proxenet, dacă urșii polari și-ar pregăti o masă bună din bătrâna ta puță, zâmbește Barcelona.
Un Feldwebel înalt se ridică pe neașteptate din patul său de ramuri, își sfâșie bandajele îmbibate de sânge de pe el și, înainte ca cineva să-și dea seama ce se întâmplă, se năpustește pe lacul înghețat.
Câțiva sanitari se reped după el, dar acesta dispare în ceață. Nebunia lui e contagioasă și, la puțin timp, încă doi răniți se duc pe același drum.
Oberstul se înfurie. Ordonă să se facă de pază lângă răniți. Lucrurile încep, într-adevăr, să se înrăutățească, atunci când o santinelă cade adormită cu Mpi-ul pe genunchi.
Un Unterscharführer SS rănit se târăște fără zgomot și pune mâna pe automatul Schmeisser. O ploaie de gloanțe îi împroașcă pe răniți, care se zvârcolesc în disperare pe paturile lor de crengi. Ochii îi ard ca un nebun și a făcut spume în jurul gurii căscate. După ce-a golit încărcătorul, îi zdrobește țeasta santinelei și îl atacă pe rănitul cel mai apropiat cu patul armei.
Legionarul este primul care ajunge la fața locului. Aruncă cu pumnalul maur, care îi străpunge gâtul dementului.
Cu un horcăit de moarte, Unterscharführerul SS se prăbușește la pământ.
Iadul se dezlănțuie în igluul împroșcat de sânge. Pe răniți îi apucă amocul. Un Leutenant de infanterie își face harakiri cu baioneta. Intestinele i se revarsă în mâini. Un artilerist îl apucă pe Porta de gât și încearcă să-l stranguleze.
Răsună un foc de armă. Artileristul cade pe spate.
La scurt timp după cele petrecute, alte lucruri ne dau bătaie de cap. Rușii lansează un atac sub acoperirea unui foc puternic de mortiere. Atacul durează numai câteva ore, apoi zăpada îi învăluie din nou și dispar în ea ca niște fantome.
Moartea e atât de aproape de noi încât simțim că ne-a și prins în gheare.
Ni se dă rachiu, un dop de sticlă de apă, plin, la fiecare. Grupa a 2-a primește o jumătate de dop în plus.
— Știi ce e cu chestia asta, rânjește Porta prevestind a moarte. Nu-ți dau ei o rație de rachiu de ochii tăi frumoși. Faimoasa băutură de ultimul drum, asta e!
Dă rachiul pe gât dintr-un foc.
— Pișat pentru eroi, rânjește și Micuțul, câteva halbe de bere pișwasser și mă duc și obțin Crucea Cavalerilor cu zarzavaturi și un cuțit de masă[4].
— Nom de Dieu, eventual o cruce de lemn, surâde Legionarul, oferindu-i Micuțului rația lui de rachiu. E musulman și nu atinge băuturi spirtoase.
Bătrânul mormăie ceva, încercând să-și reaprindă pipa cu capac de argint.
— C'est la guerre, oftează Legionarul, răsucindu-și puțină mahorcă într-o bucățică de hârtie de biblie și obținând un fel de țigară.
— Dă-ne și nouă un fum, se roagă Micuțul.
Legionarul îi întinde țigara în tăcere.
În tot cursul nopții ne croim drum luptându-ne din greu cu un viscol cumplit. Zăpada se învârtejește în jurul nostru, atât de deasă încât abia îl poți vedea pe cel ce merge înaintea ta. Înseamnă că rușii vor avea de furcă să ne găsească. Din când în când îi auzim în spate.
— Sunt atât de siguri în privința noastră, maimuțele astea roșii, încât nici nu se mai sinchisesc să se ascundă, spune Porta cu amărăciune.
— Mai crede cineva de-aici în Victoria Finală? întreabă Micuțul cu un rânjet larg.
— Numai Adolf și fidelul său Unteroffizier, Julius Heide, râde Porta ca un berlinez sadea.

— De ce am mers noi totuşi la război? întreabă Micuţul, cu un aer de om surprins.
— Ca Adolf să poată fi cu adevărat un mare luptător, răspunde Porta. Toţi mizerabilii care s-au căţărat în vârful piramidei au nevoie de un război ca să nu mai fie daţi uitării.
— Ascultă-mă! se aude vocea lui Heide din spatele perdelei de zăpadă. Aia îi spânzură pe defetişti!
— Şi pe avortonii scrântiţi la cap ca tine îi pun în cuşti, strigă Micuţul cu asprime în glas.
Târziu, a doua zi, Oberstul dă ordin să facem o haltă. Pur şi simplu grupul de luptă nu mai este capabil să meargă mai departe. Mulţi au fost abandonaţi în urmă, în zăpadă, să moară îngheţaţi.
Raţiile ni s-au isprăvit, puţini numai, ca Porta, mai au câteva coji de pâine. Toţi mestecă la o coajă îngheţată, rămasă dintr-o franzelă finlandeză.
— Vă e foame? întreabă el, vârându-şi ultima bucăţică în gură.
— Porc ticălos, mârâie Bătrânul.
— Mai are cineva un strop de vodcă? se roagă Gregor. Faţa i s-a învineţit şi i s-a umflat enorm după chirurgia lui Heide.
— Ţi-ai pierdut şi mintea aia nenorocită, aşa-i, nu numai râtul? îi strigă Micuţul batjocoritor.
— Vodcă! rosteşte Porta. A trecut atâta amar de vreme de când n-am mai băut o picătură din pişatul ăla rusesc, de i-am uitat şi gustul.
— Aş fi în stare să mănânc şi o târfă scoasă la reformă din Valencia, afirmă Barcelona. N-am mai fost atât de flămând de pe timpul când eram închis într-un lagăr din Spania.
Porta şi Legionarul încep să dezbată câte boabe de ienupăr trebuie puse la un sos cu carne de vânat.
— Şase, cred, spune Porta, as în materie.
— Impossible, ripostează Legionarul, dar fă cum pofteşti. Dacă pui şase boabe, nici n-ar trebui să-mi bat capul să mai gust sosul. O să pută până la Dumnezeu! E important de asemenea, să se folosească o oală adecvată, continuă el. Dacă vrei să obţii un sos veritabil pentru carne de vânat nu poţi folosi orice vas obişnuit.
— Într-adevăr, ar trebui folosit un vas vechi, e de acord Porta. Şi cele mai bune sunt din aramă. Când eram la Napoli, am pus mâna pe o oală în care bucătarul şef al lui Iulius Cesar pregătea buillabaisse pentru spaghetele împăratului.
— Fă o excursie la Marsilia şi gustă din regina supelor: Germany à l'Oseille, îi sugerează Legionarul. În continuare aş propune Pigeon à la Moscovite cu Champignons Polonaise şi Salade Béatrice.
— Am luat masa o dată cu un tip care, Doamne scapă-ne, a uitat să-şi pună trufe în Perigourdin, spune Porta. Locuia la Gendarmenmarkt şi îşi sărbătorea eliberarea din închisoarea Moabit. Ne aşteptam de fapt să vedem o epavă de om. Stătuse cinci ani la închisoare, aşa că nu te puteai aştepta la altceva, nu-i aşa? Unii ies complet zdrobiţi şi pentru totdeauna, după o scurtă repriză "la pârnaie", însă tipul ăsta era cât se putea de bine dispus şi atât de sănătos, încât părea aproape o indecenţă. Dar lucrul cel mai penibil pe care-l poate face cineva este să întârzie la masă. Aia nu mai e masă când trebuie să-i dai zor cu supa şi peştele, pentru a ajunge în timp la celelalte mizerii.
— Aţi mâncat peşte albastru la tavă, cu Sauce Bearnaise? îi întrerupe Gregor. E pur şi simplu divin. Mie şi generalului ne-a plăcut la nebunie. Era felul nostru preferat după o bătălie deosebit de sângeroasă.
— Nădăjduiesc să ne găsim prin preajma acestui lac, când începe sezonul icrelor de heringi, spune Porta, plin de speranţă.
— Când ajungem acasă, zise Micuţul (prin "acasă" are în vedere liniile germane), o să "organizez" o gâscă, o s-o umplu cu prune uscate şi mere şi o să o mănânc eu pe toată.
— Aş prefera un curcan, spune Barcelona. E mai mare!
— Nu mai pot să suport, fir-ar să fie, strigă Porta cu disperare, sărind în picioare. Hei, Micuţule, pune mâna pe meliţă şi umple-ţi buzunarele cu grenade.
— Unde mergem? întreabă Micuţul pregătindu-şi Mpi-ul cu zgomot,
— Trecem dincolo să citim meniul vecinilor, răspunde Porta, atârnându-şi kalaşnikovul pe umăr.
— Vrei să iau un sac? îl întrebă Micuţul pe un ton optimist.
— Nu, are Ivan saci destui, consideră Porta.
— Cine nu-şi asumă riscul să facă rost de haleală este un idiot patentat, gâlgâie Micuţul, chicotind parcă din burtă.
— O să vă împuşte, îi avertizează Bătrânul.
— Sunteţi nişte proşti, replică Micuţul cu nepăsare. Noi vom fi cu împuşcatul!
— Aşteptăm cu nerăbdare să ne înfruptăm puţintel din adevărata ospitalitate rusească, pentru care li s-a dus buhul, adaugă Porta în timp ce dispare în zăpadă cu un râs scurt.
— Într-o bună zi n-o să se mai întoarcă, bodogăne Bătrânul pesimist.
Trec mai multe ore fără nici un sunet, decât vâjâitul vifornitei arctice. O rafală duşmănoasă, ticălos de lungă, rupe tăcerea.
— Un Schmeisser, spune Bătrânul, ridicându-şi privirea.
Curând după aceea se aude zgomotul a trei grenade de mână care explodează, şi o serie de rachete semnalizatoare produc o lumină albă strălucitoare deasupra terenului.
— S-au întâlnit cu vecinii, spune Gregor şoptit, cuprins de groază.
— Dacă se termină cu bine, spune Bătrânul îngrijorat, să-i ia dracu pe maniacii ăştia doi.
— Ar trebui să-i raportezi, zice Heide. E un act grav de indisciplină. Inamicul îl va putea folosi ca propagandă. Parcă şi văd titlul din Pravda:
SOLDAŢII GERMANI MOR DE FOAME
Misiuni sinucigaşe fură pâine de la Armata Roşie!
Simţim flama din gura unei arme grele lăsată la nivelul solului. Urmează ţipete puternice şi un şir lung de explozii. Câteva Maxim-uri latră supărate.
O tăcere lungă se aşterne peste deşertul de zăpadă, până şi viforul glacial se domoleşte. Ai sentimentul că parcă întreaga regiune polară îşi trage sufletul adânc şi se pregăteşte pentru ceva cu totul special.
O explozie colosală — care pare a nu se mai termina niciodată — sparge liniştea nopţii.
— Ai grijă de noi, Doamne, gâfâie Barcelona şocat, mai mult ca sigur că au confundat depozitul de muniţii cu bucătăria.
— Alarmă, alarmă, zbiară isteric santinelele noastre, convinse că e pe cale de a se declanşa un atac.
O limbă gigantică de foc se ridică în partea de nord-est, faţă de locul unde ne aflăm, iar pământul se cutremură într-o explozie lungă care se propagă în valuri. Un grup de ofiţeri, în frunte cu Oberstul, ies în grabă dintr-un iglu.

— Ce naiba fac ruşii? întreabă Oberstul enervat. S-ar putea să se lupte între ei? Se întoarce spre un maior de infanterie. E cineva dintr-ai noştri acolo?
— Nu, Herr Oberst, acest grup de luptă nu are nici un fel de contact cu inamicul.
Oberstul Frick îşi îndeasă şi mai tare monoclul în ochi şi îl săgetează pe maior.
— Ştii că asta e realitatea sau pur şi simplu crezi că e aşa?
Maiorul se simte evident jenat şi trebuie să admită că de fapt ştie foarte puţine despre ceea ce se întâmplă în cadrul grupului. Este ofiţer de transmisiuni şi n-a făcut niciodată parte dintr-o unitate de luptă.
Un şir lung de explozii şi o rafală de mitralieră care muşcă îi poartă privirea de jur împrejur spre nord-est, unde limbi ascuţite de flăcări pot fi văzute pe fundalul norilor împurpuraţi.
— E sigur vreo drăcovenie, mormăie Oberstul.. Aflaţi despre ce este vorba.
— Da, Herr Oberst, răspunde maiorul ghinionist, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ceea ce trebuie să afle.
După câteva minute îi pasează sarcina unui Hauptmann.
— Vreau o situaţie clară despre ce se întâmplă! M-ai înţeles, Her Hauptmann? Se petrece o drăcovenie blestemată!
Hauptmannul dispare în spatele unui pâlc de pomi, unde dă peste un Leutnant.
— Se petrece o drăcovenie, mă înţelegi? zbiară el către Leutnant. Am nevoie de raportul tău, aici, în zece minute. Cineva îl sâcâie pe inamic!
Leutnantul o ia agale pe poteca îngustă unde dă peste grupa a 2-a. Arată cu Mpi-ul spre Bătrânul.
— În picioare, Oberfeldwebel! Ce cocină! Inamicul s-a ambalat şi vreau să ştiu de ce. Mă înţelegi? Vreau să ştiu. Chiar dacă va trebui să afli de la Comandantul rus în persoană!
— Foarte bine, domnule, răspunde Bătrânul, plimbându-se încoace şi încolo, de parcă s-ar fi pregătit să se ducă.
Leutnantul dispare printre copaci şi se decide să găsească o ascunzătoare unde Hauptmannul nu se va gândi niciodată să-l caute.
Bătrânul şade liniştit şi pufăie din pipă.
În cursul orei care urmează auzim focuri dispersate, la început dintr-o direcţie, apoi din cealaltă.
— Au murit de mult, spune Barcelona, negru la faţă, ascultând sunetul ticăloşit şi prelung al unei salve de Mpi.
Arma declanşată bubuie şi mai multe grenade de mână explodează. Prin tot vacarmul auzim răsunând un hohot puternic şi fericit de râs.
— Ăsta e Porta, mormăie Bătrânul, jucându-se nervos cu capacul de argint al pipei sale.
Zorile se apropie şi viforul s-a potolit aproape de tot. Doar când şi când rafale ca nişte bice de gheaţă învârtesc zăpada în jurul nostru.
— Mă îndoiesc că-i mai vedem, afirmă Heide. Nimeni nu zăboveşte la nesfârşit în, toiul unei retrageri inamice fără să fie scalpat.
— Mă tem că ai dreptate, spune Bătrânul cu calm. Poate că ar fi trebuit totuşi să le interzic să se ducă.
— Par Allah, n-ai fi putut să-i reţii, îl consolează Legionarul.
Un sunet bine cunoscut ne ridică în picioare, cu armele pregătite.
— Trupe de schiori, rosteşte în şoaptă Heide, încordat, adăpostindu-se după un copac.
Mă aflu jos, într-o groapă, cu patul mitralierei fixat în umăr. Zăpada scârţâie şi trosneşte. Este un soi straniu de zgomot, un grohăit. Din nou un zgomot ca fâşâitul schiurilor alunecând pe zăpada îngheţată. Îmi îndoi degetul pe trăgaci. O umbră se mişcă printre copaci.
— Nu trage, strigă Barcelona sărind în picioare. Zărise jobenul galben cilindric al lui Porta, care părea că saltă în mod curios printre copaci.
— Ce dracu? ţipă Westphalianul uluit.
Aproape înfricoşaţi, ne zgâim la pălăria plutitoare care vine săltând spre noi. Dacă pălăria stă pe capul lui Porta, atunci acesta trebuie să fi crescut în înălţime cel puţin şase picioare. Apoi avem şi răspunsul la enigmă. Din zăpadă apare un ren fornăind. Lasă impresia că merge rostogolindu-se prin vată. Trage după el o akja[5] ticsită cu saci şi cutii. Deasupra încărcăturii stau maiestuos Porta şi Micuţul.
— Voi aţi fost cu trasul? strigă Bătrânul.
— Uneori noi, răspunde Micuţul cu un aer de superioritate. Dar şi flăcăii vecinilor au deşertat şi ei destul din căcatul unchiului Stalin.
— Am dat peste un nătărău de politruc, cu o faţă atât de slăbănoagă că ar fi putut săruta o capră între coarne fără probleme, explică Porta gesticulând. A trebuit să luăm ţinta de două ori înainte de a-l putea doborî. Apoi un cârpaci găozar a început să bombăne la noi din beznă şi după aia s-a apucat să tragă în noi. I-am luat la ochi flama de la gura armei şi asta l-a lecuit pe veci.
— Însă am luat-o pe un drum greşit, intervine Micuţul. Era beznă-beznă, de parcă bâjbâiam printre boaşele unui negrul Orbecăim şi, din greşeală, dăm peste o chestie ca un stat major, unde o grămadă de genii militare discută cum să câştige pacostea asta de război.. Era un soi de voenkom[6] care scotea ceva pe gură. Mi-am îndreptat bătrânul automat spre burdihanul lui şi a încetat să mai vorbească, destul de brusc! "Ghermanski!", a ţipat el şi n-a mai avut timp să mai spună ceva, că a fost îngeraş. Porta i-a măturat pe ceilalţi sub covor!
— Sper că le-ai luat hărţile? întreabă Heide cu profesionalism. Nu se gândeşte la nimic altceva decât la obiective militare.
— Ce dracu să facem cu ele? întreabă Micuţul indiferent. Nu asta ne dusesem noi să luăm. Şi, pe oriunde o apucam, ştiam drumul înapoi!
Heide nu poate decât să clatine din cap a disperare.
— Ce tărăboi s-a iscat apoi, şi în sud, şi în nord, explică Porta. Când au ieşit afară am fost luaţi cu asalt şi daţi peste cap de o mulţime de-ai lor, şi un pişăcios de ofiţer ne-a tras un perdaf, mamă-mamă. Era atât de năuc, încât nici măcar n-a reacţionat când Micuţul i-a răspuns: "Jawohl, Herr Leutnant!"
— Aproape că valora mai mult decât viaţa unui individ să fii acolo, în câmp deschis, continuă Micuţul, aprinzându-şi un trabuc.

— Ei bine, am hoinărit puţin şi am urmărit zăpăceala iscată, râde Porta cu poftă. Un maior, roşu la faţă ca un homar fiert, ne ia şi el fuduliile la refec şi ne ordonă să ajutăm să poziţionăm o armă. Ordinul e ordin în orice armată, aşa că ne-am apucat să-i ajutăm pe băieţii de la anti-tanc să-şi instaleze aruncătura de mazăre acolo unde voia maiorul Ivan.
— Tot iadul s-a dezlănţuit în celălalt capăt al taberei, rânjeşte Micuţul. Săriseră în aer nişte stocuri de muniţie şi s-a produs o hărmălaie cumplită. Am crezut la început că veniserăţi voi să ne daţi o mână de ajutor. Cineva dă alarma şi toţi ruşii ăia împuţiţi se năpustesc încotro zboară gloanţele.
— Atunci s-a creat ceva spaţiu de mişcare şi pentru noi, spune Porta ţanţoş. Ne-am vârât tărtăcuţa prin companii numai ca să-i salutăm şi, deodată, iată-i şi pe băieţii de la manutanţă.
— Mă îndoiesc ca vreun soldat german să fi văzut vreodată atâta haleală perisabilă la un loc, în toată viaţa lui, de când s-a născut, intervine Micuţul rotindu-şi ochii extaziat spre cer. Au de toate, piftie de porc, ren afumat, castraveciori muraţi şi câte şi mai câte!
— Da, comparaţia între aprovizionarea cu alimente a armatei ruse şi a celei germane, în speţă, remarcă Porta sec, te face să-ţi dai seama că încrederea în Victoria Finală poate să se sprijine numai pe fidelitatea însăşi!
— Mai era şi un grăsan de sergent-bucătar, care se masturba cu fotografia Marlenei Dietrich, mai zice Micuţul cu un chicotit obscen. Cea mai babană păsărică pe care pusese mâna în viaţa lui a fost şi ultima când bebeluşul ăsta automat i-a înfipt patruzeci şi două de trasoare drept în puţa aia nenorocită!
— După aia a trebuit să ne mişcăm repede, spune Porta cu un râs scurt. Am înşfăcat tot ce-am putut să înhăţăm. Când ne-am dat seama că nu putem duce decât jumătate din marfă am ieşit şi am încercat să eliberăm o sanie. Aşa ne-am întâlnit cu acest ren comunist, care nu a ascuns faţă de noi că este un critic al sistemului şi, cum avea şi o akja cu el, ei bine, l-am înrolat pe loc.
— A trebuit să-i promit ceva fofoloancă de ren finlandeză, capitalistă, rânjeşte Micuţul, şi s-o primească — de-ar fi chiar să mă aplec şi să-i pun la dispoziţie un cur german, eu personal!
— Să nu-mi spui că unitatea asta o să se pricopsească şi cu un elan acum? strigă Bătrânul furios.
— Putem discuta chestia asta mai târziu, răspunse Porta cu nonşalanţă. În timp ce vecinii se luptau cu umbrele şi se pocneau între ei, am dat o raită pe la intendenţă. Făcea numai un om de santinelă şi ăla adormise, aşa că nici n-a băgat de seamă când l-am împuşcat.
— A dormit în timpul gărzii, zbiară Heide indignat. A meritat să-şi piardă viaţa!
— Deh, sunt pe deplin încântat că majoritatea soldaţilor sunt soldaţi răi, răspunde Porta.
— Beseff[7], asta fiindcă cei mai mulţi soldaţi sunt oameni săraci, spune Legionarul. Viaţa îi învaţă că oricât de mult ar munci vor fi în continuare săraci.
— Ah! Dar soldaţii săraci sunt buni ucigaşi, replică Micuţul, şi au ochi ageri şi urechi ascuţite. Asta pentru că au fost obligaţi să fie cu ochii-n patru la vechili şi la nenorociţii de sticleţi, încă din copilărie!
— Când au trecut pe la măcelar, continuă Porta, Micuţul era cât pe-aci să ne ucidă. A scăpat o grenadă de mână într-o cutie de rachete de semnalizare. Au fâsâit prin jur, peste tot, şi câţiva Ivani au rămas cu mâinile pe piept în doi timpi şi trei mişcări. Dar ne-am ales cu ceva din vizita noastră, a fost cu profit. Era acolo cafea, cafea veritabilă, adusă tocmai din Brazilia. Cred că nici chiar Adolf nu mai poate s-o obţină. A fost la fel de uşor, cum ai intra într-o băcănie şi ai cere o juma de kilogram de cafea!
— Ba chiar mai uşor, rânjeşte Micuţul euforic. N-a fost nevoie nici măcar să stai la coadă şi să-i dai lovelele vreunei fetişcane de la casă.
Timp de câteva ore mâncăm de parcă ne-am fi pregătit pentru trei ani de foamete.
— N-ar fi cazul să le dăm ceva şi răniţilor? e de părere Heide, cel uman.
Micuţul aproape că se îneacă cu gura plină de heringi muraţi.
— Ce maimuţă turbată şi bolnavă te-a muşcat de cur? Oricum or să dea ortul popii pe drum.
— Sunt camarazii noştri, îl pune la punct Heide, indignat.
— Poate că sunt ai tăi, eu nu cunosc pe nici unul din ei, răspunde Micuţul cu insolenţă, vârându-şi încă un hering murat în gură.
— Micuţul are dreptate, să ştii, spune Porta. Dacă le dai ceva răniţilor ni-l urcăm în cap pe bătrânul Monoclu, Oberstul. O să vrea să împărţim cu toată compania. După părerea mea, e preferabil ca vreo câţiva dintre noi să primească suficient, decât să se împartă la toată lumea şi fiecare să aibă parte de prea puţin pentru a-i fi de vreun folos.
Bătrânul se congestionează brusc la faţă. Încearcă să se lovească în spinare, faţa i se împurpurează, se rostogoleşte într-o parte, horcăind. Se îneacă, îl răsucim cu faţa în jos şi îl izbim cu pumnii în spate.
— Moare, zice Porta cu convingere. Of, doamne sfinte! De ce nu mestecă oamenii mâncarea cum trebuie?
— N-o să moară, spune Micuţul şi apucându-l pe Bătrân de glezne îl izbeşte repetat cu capul de pământ, în timp ce Legionarul îl bate pe spinare. O bucată voluminoasă de pate îi zboară din gură.
— Doamne păzeşte-ne, bâlbâie Bătrânul forţându-se să-şi recapete răsuflarea. Închipuie-ţi, să mori în război, sufocat cu pate de ficat inamic!
— E tot un drac — spune Gregor cu un zâmbet strâmb — dacă te sufoci cu pate de ficat sau îţi zboară maţele în aer de pe urma explozivilor.
Facem o pauză de mâncat, dar după zece minute ne apucăm din nou.
Nu mai mâncăm ca să ne potolim foamea, ci din pură lăcomie.
— Santa Maria del Mar, geme Barcelona, cu un râgâit prelung. Visez. Să mă ciupească cineva, mai sunt aici?
— Mai eşti, îi răspund eu tăindu-mi o bucată mare dintr-o pulpă de elan.
— Pe toţi dracii, ţipă el, răsturnându-şi în gura larg căscată o bucată de brânză de capră care tremura ca piftia.
— Ce naiba-i asta? se vaită Porta, îngrozit, aruncându-se de-a berbeleacul la adăpost, în spatele unui morman de zăpadă.
Ne împrăştiem ca pleava în vânt. Într-o clipită sunt în poziţia culcat în aşteptarea necunoscutului care ne trimisese un avertisment despre sosirea sa. Automatele sunt gata pregătite, degetele sunt lipite de trăgaciuri.
Stăm aşa culcaţi un timp, în aşteptare încordată.
— Proiectilele chimice, spune Porta cu teamă, bâjbâind după masca de gaze pe care-o aruncase de mult.
Apoi Legionarul râde isteric şi arată în sus spre cer.
— Sacré nom de Dieu, acolo sunt proiectilele noastre chimice!

Privim cu gura căscată în văzduh şi nu ne vine să ne credem ochilor. Cârduri după cârduri de rațe sălbatice, în formație V, zboară cu zgomotoase fâlfâiri de aripi deasupra capetelor noastre.
— Sfântă Fecioară din Kazan! se văicăreşte Porta, ridicându-se în genunchi.
— Uite cum se duce o magazie de provizii şi noi nu facem nimic!
— Ce dracu fac ele aici? întreabă Westphalianul cu un aer gânditor. Rațele se duc în regiunile calde în timpul iernii.
— Poate că sunt rațe eschimose, în drum să-şi răcorească cururile pe blestematele alea de iceberguri, spune Micuțul lingându-se pe buze cu poftă. Priveliştea îl făcuse să uite complet faptul că nu mai era flămând.
— Nu pot să-mi imaginez din ce pot trăi ele pe aici, continuă Westphalianul cu încăpățânare. Nu au nimic cu ce să-şi facă plinul prin locurile astea.
— Probabil că agenția de voiaj de unde şi-au cumpărat biletele a dat faliment, sugerează Porta privind țintă după rațele care dispăruseră dincolo de lacul Lange.
— Rațele sălbatice sunt un deliciu, spune Bătrânul visător. Dacă am fi putut măcar să punem câteva în oală!
— N-am mâncat niciodată, zice Heide. Sunt la fel de bune ca rațele obişnuite?
— Mai bune, îl asigură Porta. Regii şi dictatorii le servesc la marile banchete, la care invită pe cei mai de seamă oameni din țară. Am rețeta regelui Angliei pentru rață sălbatică. Am primit-o" de la un bucătar din Regimentul Regal de Cavalerie pe care l-am întâlnit în Franța.
— Era un englez pe care-l luaserăți prizonier? întrebă Heide cu interes.
— Nu, era un amic căruia i-am spus la revedere pe plaja de la Dunkirk, când armata lui Churchill a plecat înapoi la Londra să-şi cârpească uniformele.
— Ia-i permis unui prizonier să scape? întreabă Heide consternat.
— Pe dracu, nu. Asta şi încerc să-ți spun. A plecat pur şi simplu acasă!
— Se întorc, țipă Micuțul captivat, arătând spre lac.
— Să mă ia dracu dacă nu-i adevărat, zbiară Porta aruncând o piatră în văzduh, în speranța vană că va atinge o rață.
Bătrânul pune mâna pe o carabină şi trage în cârd. Micuțul şi Porta sunt în picioare şi privesc ca o pereche de prepelicari. Punem cu toții mâna pe carabine şi Mpi-uri. Gloanțele se abat asupra cârdului gălăgios, dar nici o pasăre nu este nimerită. Dispar în spatele dealurilor.
— Oh, fir-ar să fie! spune Porta dezamăgit, lăsându-se să cadă în zăpadă.
— Ar fi fost primul foc de armă rațional tras în tot războiul ăsta afurisit!
— Dacă vreunul ar fi fost pilot de luptă n-ar fi fost mare lucru să zboare pe sub ele şi să le adune, prinzându-le de aripii spune Micuțul înghițind în sec involuntar.
Mult timp, după ce rațele sălbatice erau departe, mai vorbim încă despre el.
— Cel mai bine ies cu sos de mere şi un fel special de sos de friptură, spune Porta. Şi în primul rând, asta-i cel mai important, pielea trebuie să fie crocantă. Să trosnească uşor între dinți.
— Ăia din Spania nu înțeleg chestia asta, zice Barcelona. Ei le umplu cu portocale şi le fierb până se fac ca o sulă bleagă.
— Cei ce fac asta ar trebui împuşcați, decide Porta. E o blasfemie să strici o rață în felul ăsta.
Plecăm din nou în marş şi trecem printr-o trecătoare îngustă şi noi tot mai vorbim despre rațe. Parapeți mari de zăpadă şi gheață ne închid din ambele părți. Un miros înțepător de moarte ne umple nările, uimiți, ne uităm prin jur după cadavre. Mult mai târziu ne dăm seama că de fapt noi purtăm cu noi acea duhoare oribilă, scârbos-dulceagă.
— O să puțim a cadavru tot restul vieții, spune Bătrânul cu calm.
Are dreptate. După patru ani pe front mirosul de moarte ne-a pătruns atât de adânc, încât va fi greu să ne descotorosim de el.
În timpul marşului vorbim despre pace. Unii dintre noi sunt în uniformă din '36 şi pur şi simplu nu-şi mai pot da seama cum ar fi să poarte din nou haine civile şi să fie în stare să se ducă la toaletă fără să ciocnească din călcâie şi să ceară mai întâi voie. În realitate mai credem în pace. Porta socotea că va fi un război de o sută de ani. A elaborat o ecuație complicată care, spune el, demonstrează cum se poate realiza asta. În fiecare an unii tineri împlinesc vârsta la care devin apți de a fi încorporați şi măcelăriți pe altarul Patriei. Subiectul este atât de interesant încât facem o haltă ca să-l discutăm mai în detaliu.
Ofițeri din grupul de luptă pe care i-am ajuns din urmă, pe care nu-i cunoaştem, încep să zbiere la noi şi să ne mâne pe noi mai în față. Le e frică şi sunt nervoşi, neobişnuiți să se afle în teritoriul inamicului, aşa cum suntem noi. E nevoie de un soi aparte de bărbați pentru a duce la îndeplinire o asemenea misiune.
Un bun luptător de gherilă n-ar trebui să fie vreun cavaler, nici un produs de serie al academiei militare. Ar trebui să aibă puțină ticăloşenie în el şi mentalitatea unui flăcău de şaisprezece ani, astfel încât să nu înțeleagă în realitate faptul că el însuşi poate pur şi simplu să fie ucis la fel de uşor ca toți aceia pe care-i seceră el la pământ cu automatul.
Siluete obscure se năpustesc spre noi din beznă. Baionetele sclipesc şi pistoalele automate cântă a moarte. Durează numai câteva minute şi cele câteva trupuri în zăpadă marchează episodul.
Grupul de luptă continuă să mărşăluiască într-o lungă coloană. Ofițerii sunt irascibili, zbiară şi scrâşnesc la oameni pentru a-şi ascunde propria spaimă.
Grupa a 2-a se răzlețeşte puțin de grup. Dacă vecinii se reîntorc ne descurcăm mai bine pe cont propriu şi ştim că ei vor veni după noi. Unităților siberiene le plac atacurile fulgerătoare, şi să dispară apoi ca fantomele în zăpadă.
— Închipuie-ți ce-ar fi să se sfârşească mâine, spune Gregor fața căpătându-i o expresie stranie, tu te-alegi c-un glonț în cap astăzi. Te pune pe gânduri, nu?
— C'est vrai, mon ami, se poate întâmpla uite aşa, țac, pac, dacă ți-a murit norocul, spune Legionarul. Am avut un camarad în Regimentul al doilea al Legiunii. Fusese cu noi peste tot unde văzusem lupte crâncene şi murdare, fără să se-aleagă nici măcar cu o zgârietură. Îi atârnaseră de piept toate decorațiile pe care putea să le dobândească un subofițer în armata franceză. După optsprezece ani s-a hotărât să părăsească legiunea. Actele lui erau fără pată şi găsise şi un serviciu unde să lucreze, la Vamă şi Accize. Tocmai se dusese să-şi ia rămas bun de la colonel-şi ciocnise un pahar cu comandantul nostru. Coborând scara, după ce îşi predase armamentul la magazie şi sărea fericit de la un palier la altul, când a intrat cu piciorul într-o găleată cu apă şi-săpun. S-a dus de-a berbeleacul pe trepte şi s-a izbit puternic cu capul într-un rastel de puşti, la piciorul scării. Mort pe loc. Şi gâtul, şi şira spinării rupte!
— Poți să te sufoci cu o halcă de carne în timp ce şezi şi-ți faci omeneştile nevoi, spune Porta, care deseori îşi ia prânzul prin latrine.

— Cred că trebuie să casc ochii mai serios în viitor, spune şi Micuţul cu înţelepciune. Auzi, să-ţi frângi gâtul într-o găleată. Numai când te gândeşti şi ţi se face părul măciucă. '
Suntem obosiţi şi pesimişti în marşul de întoarcere, numai Porta este fericit ca o ciocârlie. Vinde o parte din proviziile de la ruşi. Dar efortul lui afaceristic în plină ascensiune se opreşte brusc. Sania dispare în cursul nopţii. A doua zi elanul se întoarce înapoi, dar cu sania goală. Porta plânge cu furie.
Pentru moment îl suspectează pe mecanicul şef Wolf, dar îşi scoate cu totul ideea asta din cap, Wolf nu s-ar duce nici în ruptul capului în apropierea frontului, cu toată lăcomia lui patologică.
— Las' că pun eu mâna pe escrocul ăsta ticălos, urlă el lovind neputincios zăpada cu piciorul, şi o să-mi înfig degetele astea bine manichiurate în gâtul nemernicului şi-am să strâng, şi-am să strâng, până nu va mai rămâne nici un fir de viaţă în puiul ăsta de lele. Oh, trebuie că este un pervers bătrân şi păcătos, nu poate fi mecanicul şef Wolf. E un porc hoţoman şi zgârcit ca toţii mahării de teapa lui, dar nu e suficient de mârşav ca să facă aşa ceva. În unele privinţe e ca mine. Dacă vreun nătărău ticălos urmează să fie eliberat de povara vieţii, atunci îl ajutăm să scape de ea într-un mod plăcut, civilizat. Îl cunosc pe Wolf ca pe mine însumi. Nu face coţcării mârşave decât dacă s-a căzut de acord dinainte asupra lor. Nu, n-ar şterpeli el ceva pentru care m-am ostenit eu cu sudoarea frunţii. Şi ar fi lăsat oricum jumătate, dacă a făcut-o el. Şi dacă nu poate fi Wolf, totuşi cine ar putea fi? Trebuie să fie cineva care nu mă cunoaşte. Priveşte în sus spre norii călători şi îşi încrucişează mâinile. — Dumnezeule, ajută-mă să pun mâna pe această viperă spurcată, acest şarpe blestemat, să-l biciuiesc la cur până i se face franjuri, cu sârmă ghimpată, înroşită în foc!
— S-o ia dracului de vreme oribilă, oftează Gregor oprindu-se un moment să-şi răzuiască zăpada de pe faţă.
— N-o s-o scoatem niciodată la capăt, se văicăreşte Westphalianul cu resemnare. Să ne aşezăm şi să-i aşteptăm pe ceilalţi, şi s-o terminăm o dată!
— Ai căpiat, strigă Porta cu dispreţ, nu te căca pe tine până nu se înnoptează.
— Nu pot merge mai departe, plânge fruntaşul "Hitler Jugend" de ţi se sfâşie inima, trântindu-se în zăpadă.
— Băiatul lui Hitler capitulează, rânjeşte Micuţul satisfăcut, aruncându-şi automatul Schmeisser pe umăr de parcă ar fi fost o cazma.
— Ridicaţi-l în picioare, ordonă Bătrânul aspru.
— Scoală sus, mârâie Heide, gata să acţioneze.
Un bătăuş înnăscut, care-i teroriza pe recruţi. Asta îi plăcea într-adevăr să facă.
— Lasă-mă, urlă fruntaşul H.J., dând din picioare spre Heide.
— Ai zece secunde, corcitură laşă, şuieră Heide, împingând gura ţevii Mpi-ului în stomacul băiatului.
— N-o să îndrăzneşti, ţipă îngrozit tânărul din Hitler Jugend. E un asasinat!
Nu îndrăznesc, zici! rânjeşte Heide ca un diavol şi cu o rafală de gloanţe spulberă zăpada în jurul băiatului.
Nesigur pe picioare, tânărul se ridică şi o porneşte clătinându-se după grupa care e deja ceva mai înainte.
— Pas de defilare, răcneşte furios Heide. Îndreaptă picioarele, întinde laba! Întinde bine cureaua armei, piftie ambulantă, sau îţi fac curul ţăndări.
— Eşti dement, protestează băiatul de la H.J.
Heide face un pas într-o parte, îşi ridică Mpi-ul ca pe omăciucă şi îl izbeşte brutal în plină faţă.
— De data asta scapi cu atât, mârâie el cu o încântare satanică, însă data viitoare când te întinzi pe jos fără ordin, te jumulesc de tot! Înainte, marş, loază amărâtă! Pas alegărtor, dacă eşti bun!
Cu sângele şiroindu-i pe faţă, băiatul de la H.J. porneşte în pas alergător, cu Heide pe urmele lui. A prins o asemenea viteză încât depăşeşte grupa.
— Ho! Unde te duci, fiul lui Hitler? strigă mirat Micuţul după el. Dacă alergi să prinzi trenul de permisie, a plecat de mult.
— De ce îi curge sânge? întreabă Bătrânul ameninţător.
— A căzut, rânjeşte Heide, şi s-a lovit cu faţa de carabina pe care o purta în mod neregulamentar. E corect? îl chestionează el pe băiatul de la H.J., cu o expresie duşmănoasă pe faţă.
— Da, domnule Unteroffizier, strigă băiatul. Am căzut!
— Să-ţi văd Mpi-ul, cere Bătrânul, întinzând mâna după arma lui Heide. Îi examinează ţeava rapid. Altă dată voi fi foarte atent, Unteroffizier Heide, ca oamenii să nu mai cadă şi să se lovească la faţă când stau lângă tine! Ascultă-mă, o să zbori într-un arc lung spre Torgau dacă descopăr că atingi cu un deget vreun subordonat, şi puţin îmi pasă cât de aproape te ţii de fundul Führerului!
Heide se face alb ca varul şi se holbează furios la Bătrân pentru o clipă.
— Ai fi putut să omiţi ultima remarcă. S-ar putea să ajungi să te căieşti amarnic de asta într-o zi.
— Mai bine lasă-mă pe mine, să aleg de ce mă voi căi sau nu, îi zâmbeşte Bătrânul cu condescendenţă. Dar dacă aş fi în locul tău, m-aş păzi! Asta pentru că vrei să rămâi în Armată după război. Nu eşti prost, aşa că ţine-ţi gura ori s-ar putea ca Armata să nu te mai vrea când lucrurile se vor pune la punct din nou, după ce se va termina şi porcăria asta.
— Crezi că vom pierde războiul? îl întreabă Heide cu o undă de ameninţare în voce.
— Tu nu crezi? întreabă Bătrânul, întorcându-se pe călcâie şi îndepărtându-se.
Dinspre nord-vest un foc imens luminează cerul.
— Petsamo e în flăcări, confirmă Oberleutnantul Wisling.
Privim toţi ţintă spre nord. Petsamo. Părea că trecuseră o sută de ani de când fusesem acolo.
— Merde, alors, cum pot trăi oamenii în această ţară blestemată, remarcă Legionarul, obosit şi îngheţat. Mor de dorul Saharei şi al nisipului fierbinte!
— Un lucru e sigur. M-am lecuit de sporturi de iarnă pentru tot restul vieţii, zâmbeşte Barcelona cu amar, bătând din palme. Faţa îi este ascunsă sub o mască de gheaţă.
— Ce dracu vrea Adolf cu ţara asta? întreabă Porta, cu o voce care vine parcă din mormânt.
— Im Osten, da leuchtet ein heiliges Licht[8]... cântă Gregor batjocoritor.
Departe, în vecinătatea Golfului Motovski, grupul de luptă face o haltă. În acea noapte cincisprezece oameni sunt împuşcaţi în cap. Suntem nervoşi şi ţâfnoşi. Nervozitatea noastră se manifestă şi în faptul că propriile sentinele îi împuşcă pe trei dintr-ai noştri.

— Devin din ce în ce mai obraznici, spune Porta examinând cu interes gaura făcută de glonț într-unul din corpuri. Drept între ochi!
— C'est la guerre! Dar de ce nu le arătăm că mai suntem aici? sugerează Legionarul.
— Eeehe! Hai să mergem să facem rost de niscaiva leşuri ruseşti, rânjeşte Micuțul ucigător, rotindu-şi Mpi-ul într-un arc.
Se formează un grup de atac sub comanda unui administrator silvic, unul dintre mâncătorii aceia duri de comunişti, care consideră orice bolşevic viu drept o insultă la adresa lui Dumnezeu şi a Finlandei.
Pe tăcute ne furişăm prin zăpadă şi stăm la pândă, la un kilometru, pe partea cealaltă a golfului.
Sosesc după câteva ore pe schiuri, în şir indian, fără cea mai mică bănuială. Am apăsat pe trăgaci până ce încărcătoarele s-au descărcat complet.
Cad în față şi în lături, ca grâul la seceră.
Mergem repede la,ei şi luăm ce e util. Câțiva mai sunt încă în viață. Administratorul are grijă de ei. Cu un rânjet hidos, de ură, le pune țeava puştii între ochi şi trage. Țestele li se fărâmă precum cojile de ouă. Sunt trupe siberiene şi au o mulțime de mahorcă fin tăiată în buzunare. Fumul parfumează curând aerul din jurul nostru. Sticlele lor de apă sunt pline cu vodcă.
Porta e de părere că tocmai li s-a dat rația săptămânală. Descoperim că e joi, ziua de primit vodcă a lui Ivan.
Probabil că erau pe jumătate beți când au ajuns aici, aceasta putea explica lipsa cercetaşilor şi felul în care se aruncau în întâmpinarea morții.
Aveau fotografii de familie în portofele. Şedem pe corpurile lor, după scurt timp înghețate bocnă, şi discutăm despre fotografii. Celor care nu ne plac le dăm drumul în voia vântului polar, însă pe iubitele tinere şi pe neveste le păstrăm. Pe bărbați îi decupăm, nu fac decât să ne perturbe iluziile despre femei.
La puțin timp după miezul nopții iadul se dezlănțuie complet. Armele automate scuipă moarte din fiecare unghi. Vin năvală spre noi în mantii albe ca zăpada şi pe schiuri scurte. Chiar şi fețele le sunt acoperite de măşti albe de zăpadă. E ca şi cum te-ar ataca o armată de stafii. Şi se termină la fel de brusc cum a început. În multe locuri zăpada este înroşită de sânge finlandez şi german. Cei răniți murmură înfiorător, dar suntem prea frânți să-i mai aducem înăuntru şi nu după multă vreme frigul glacial le vine de hac.
Grupul de luptă se împuținează. Cu mult peste jumătate din numărul lui sunt răniți pe care-i târâm după noi. Forța noastră scade, de la oră la oră. Începem să ne debarasăm de răniți şi să-i lăsăm să zacă acolo, nu fac decât să ne rețină din drum. Spiritul de camaraderie despre care cântăm nu are mare valoare pentru grupul de luptă muribund în regiunea arctică.
Mulți îşi pun capăt zilelor cu un glonț.
Oberstul se apleacă peste aghiotantul său, un tânăr Leutnant care zace în zăpadă. Ambii ochi i-au fost distruşi de explozivi. Închid pleoapele mortului şi se deplasează în tăcere, cu fața impasibilă, de-a lungul şirurilor de soldați care gem.
Sanitäsgefreiter Krone, fostul capelan, îngenunche alături de leutnantul Kraus. Cu o voce limpede se roagă lui Dumnezeu pentru iertare.
Oberstul se opreşte un moment şi se uită la Leutnantul Kraus, a cărui piele are deja culoarea de pergament a morții. Dinții lui par că se proiectează straniu printre buzele purpurii, retrase într-un mârâit de câine. Moartea eroului nu este una deosebit de frumoasă, se gândeşte Oberstul cu amărăciune. Mai deloc nu aduce cu fanteziile corespondenților de război.
La puțin timp după aceea îi adună pe ofițerii grupului de luptă în jurul său. Sosesc unul câte unul: Leutnant Linz din compania 1, Hauptmann Bernstein de la a 2-a, Leutnant Paulus de la a 3-a, Oberlentnant Wisling de la a 4-a, Maiorul Phil de la a 5-a, Leutnant Hansen de la a 6-a. Ultimul care soseşte este Leutnant Schultz.
— Să stăm jos, domnilor, spune Oberstul, cu o expresie sumbră. Aruncă o privire scurtă spre fețele lor. Îi ştie pe cei pe care nu poate conta şi pe cei care ar prefera să-l scuipe în față.
— Domnilor, începe el obosit, v-am ordonat să veniți aici pentru a discuta viitorul acestui grup. Desigur, pot să dau ordin să se facă orice socotesc eu că e acțiunea potrivită. Din acest motiv sunt la comandă şi dumneavoastră trebuie să-mi ascultați ordinele. Protestele sunt considerate drept răzmeriță şi în situația în care ne găsim aceasta înseamnă o curte marțială şi execuția imediată. Aşa stau lucrurile, nu numai în armata noastră, ci în oricare alta.
Face o pauză, suflă să îndepărteze zăpada de pe închizătorul Mpi-ului şi ascultă pentru o clipă gemetele înfundate ce vin dinspre igluul unde fuseseră plasați răniții.
— După părerea mea, situația noastră este complet fără speranță. Muniția este pe punctul de a se termina. Tot, aşa şi forța noastră. Peste jumătate din personalul grupului este rănit. Dacă lucrurile continuă tot aşa vom fi cu toții morți în curând. În aceste circumstanțe, nu doresc să dau următorul ordin înainte de a discuta situația noastră împreună, însă trebuie să înțelegeți că oricare ar fi opiniile dumneavoastră, decizia finală este totuşi a mea.
— Îmi cunosc responsabilitățile şi mă gândesc, înainte de toate, la răniții care suferă chinurile cele mai groaznice. Mulți dintre ei au făcut gangrena şi nu avem medicamente, bandaje, nimic cu ce să-i ajutăm. E foarte îndoielnic că vom fi în stare să răzbatem. Detaşamentul de cercetaşi care tocmai s-a întors ne-a informat că în fața noastră sunt corpuri mari de infanterie cu soldați din Siberia. Trebuie să ținem seama şi de prezența unui batalion de sănii blindate. Dacă împărțim grupul de luptă în trei, există o mică posibilitate de a fi în stare să ne facem drum şi să răzbim. — Face din nou o pauză şi izbeşte cu patul armei în zăpadă — Însă fără răniți, să fie înțeles!
Un murmur de mânie se ridică dintre ofițerii adunați.
— Să părăsim răniții, o, Doamne? strigă Leutnantul Schultz, cel mai tânăr dintre ei, care fusese îndoctrinat în etica eroismului.
— Eu vorbesc, Leutnant Schultz! mârâie Oberstul, ripostându-i supărat. Vei putea să spui ce ai de spus după ce termin eu. Putem, de asemenea, să stăm aici, să ne extindem igluurile şi să sperăm că forțele noastre vor veni să ne ia, însă asta cred că este o speranță deşartă. Opinia mea personală este că cei de la Cartierul General ne-au şters de mult din evidențe.
— Ce-ați zice de un regiment SS? întreabă Leutnantul Schultz, cu speranță copilărească.
— Dacă sunteți în legătură cu Comandantul General, Herr Leutnant, i-ați putea sugera lui ideea, surâde în bătaie de joc Oberstul. L-ați putea informa eventual, în acelaşi timp, unde ar putea să găsească un regiment SS!
— SS-Gebirgsdivision-Nord este în Finlanda, spune Leutnantul Schultz triumfător.
— Adevărat, însă ei nu ştiu unde suntem noi, mârâie Oberstul iritat, şi chiar dacă ar şti, nu vor veni să ne ia! Suntem într-o situație catastrofală. Soldații finlandezi care ne secondau au dispărut în cursul nopții. Ei ştiu că singura lor şansă este să răzbată în grupuri mici.
— Asta e dezertare! țipă Leutnantul Schultz furios.

— Te înşeli, surâde Obersul cu condescendenţă, finlandezii nu sunt sub comanda germană. Nici unul nu i-a jurat loialitate Führerului. La zece kilometri de noi se află un batalion de schiori siberieni. Este un batalion puternic întărit şi foarte curând ne va ataca şi ne va distruge. — îşi lustruieşte gânditor monoclul, cu o batistă albă ca zăpada. — Vă sugerez să-i lăsăm pe răniţi aici, împreună cu câţiva voluntari, ca să aibă grijă de ei. S-ar putea să vi se pară crud, chiar brutal, însă este singura şansă pentru restul grupului. Să rămânem aici şi să luptăm,e sinucidere curată. Şi îndată ce luptele se vor termina, răniţii vor fi împuşcaţi fără ezitare. Răniţii dau întotdeauna bătaie de cap, şi mai ales răniţii inamici. Dacă-i lăsăm aici cu un Unteroffizier, care are ordin să ia contact cu ruşii imediat după plecarea grupului de luptă, există posibilitatea ca un comandant rus să nu dea ordin să fie executaţi cu sânge rece. — Se aşeză greoi pe zăpadă şi arată spre Leutnantul Schultz, a cărui faţă muşcată de ger a devenit arămiu-stacojie. — Acum e rândul dumitale, Herr Leutnant, mi-ar face plăcere dacă ai vrea să ne propui un plan mai bun!
Supărat foc, dar înăbuşindu-şi furia, tânărul ofiţer se ridică în picioare şi-l priveşte fix pe Oberst cu dispreţ şi ură.
— Ceea ce propuneţi este cea mai mare mârşăvie pe care am auzit-o în viaţa mea, spune el cu asprime. Să-i abandonăm pe camarazii noştri răniţi la discreţia bolşevicilor nu e numai trădare, ci crimă deliberată. Vorbiţi tot timpul de salvarea grupului, de a reuşi să răzbatem la ai noştri, ca şi cum aceasta înseamnă ceva. Lupta înseamnă totul! Aceeaşi luptă, ca a strămoşilor noştri. Cei mai mulţi dintre noi vor fi ucişi înainte de Victoria Finală, dar aceasta e nesemnificativ, atât timp cât unii dintre cei mai buni vor trăi să o vadă. Costul acestei victorii va fi preţul cel mai mare cerut vreodată de o Patrie, însă peste o mie de ani ii vor venera pe aceia dintre noi care l-au plătit. Vă consideraţi ofiţer german. Eu vă socotesc un laş nenorocit. Până în această clipă v-am privit ca pe un oştean german venerabil, care şi-a făcut datoria, şi-a respectat jurământul către Führer, ştiind ce impune acest jurământ. Văd acum că m-am înşelat amarnic. Dar vă jur că atât timp cât oi mai fi în stare să ţin o armă în mână, propunerea dumneavoastră infamă nu va fi îndeplinită. Dacă se înfăptuieşte, atunci aceasta se va face peste cadavrul meu. Vă promit, de asemenea, că voi avea grijă să răspundeţi în faţa curţii marţiale dacă ajungem înapoi.
— Ai terminat? îl întrebă Oberstul. Se întoarcespre ofiţerul comandant al companiei a 2-a, Hauptmanul Bernstein, care ridică mâinile a resemnare.
— Herr Oberst, ce să spun? Execut ordinele dumneavoastră. Dacă sunt sau nu de acord cu ele, asta nu are nici o importanţă. Le voi executa.
— Asta e tot? îl întrebă Oberstul cu zâmbet resemnat.
— Da, domnule. Nu văd ce aş avea de adăugat.
— Maior Phil, care e părerea dumitale?
Acesta se ridică. E un ofiţer de linia-ntâi, e evident. Bâţâie din genunchi cu aroganţă, cum e obiceiul ofiţerilor prusaci de gardă.
— Herr Oberst, nu vă înţeleg! trâmbiţează el, aţi examinat propunerea dumneavoastră sub toate aspectele? Aceasta nu este totuşi treaba mea. Sunt de acord cu Berstein. Dumneavoastră daţi ordinele, iar noi le îndeplinim fără crâcneală.
Cu spatele drept, se aşeză lângă Hauptmannul Bernstein.
Îşi aprinde o ţigară şi dă impresia că nu mai acordă interes în continuarea discuţiilor.
Leutnantul Linz, din Compania întâi, sare zgomotos în picioare, bate puternic din călcâie, de trei ori, şi dă salutul.
— Nu mai foloseşti oare salutul prusac cu mâna la şapcă? îl întreabă Oberstul zâmbind, sau crezi că eşti la SS, Herr Leutnant?
Leutnantul, înalt şi subţire, se înroşeşte şi loveşte ruşinat zăpada cu piciorul. Un boţ de zăpadă zboară până în poala Maiorului Phil.
— Leutnantul Schultz a spus deja ceea ce aveam de spus şi eu, domnule!
Pocneşte iarăşi din călcâie de trei ori şi de data aceasta salută ca la regulament. Ia loc alături de Leutnantul Schultz, ca şi cum ar căuta protecţie acolo.
Leutnant Paulus, de la Compania a 3-a, urmează la rind. Se ridică fără gesturi teatrale, inutile, ca un frizian molcom ce este, nu salută şi nici nu bate din călcâie.
— Domnule Oberst, începe el, cu vocea lui domoală, profundă, comand o companie a regimentului dumneavoastră de paisprezece luni. Ştiu că nu sunteţi ceea ce vă acuză Leutnant Schultz că aţi fi. Cred că nu aţi ajuns la decizia dumneavoastră fără o îndelungă şi adâncă deliberare. Nu sunt în stare să hotărăsc dacă e bună sau greşită, sunt sub comanda dumneavoastră şi vă aştept ordinele.
Se aşază alături de Hauptmannul Bernstein, care îi strânge mâna pe tăcute.
Micul Leutnant Hansen, de la grupa a 6-a, nu prea vrea să-şi afirme opinia. În sufletul său e de acord cu Oberstul, însă a petrecut şapte luni la Torgau pentru un ultragiu minor şi pentru nimic în lume n-ar vrea să revadă locul acela. Îi aruncă o privire fugară Leutnantului Schultz, care se uită la el cu o privire glacială.
— Ei bine, domnule Hansen, se grăbeşte Oberstul mai departe, care e opinia dumitale?
— Herr Oberst, nu-mi place propunerea dumneavoastră. Inamicul îi va ucide pur şi simplu pe răniţi cu câteva salve de automat şi aş dori să ştiu cine se va oferi să rămână aici cu ei. Nu le puteţi ordona soldaţilor să se predea. Aţi uitat Lembergul, unde au fost lichidaţi sute de răniţi, cu o împuşcătură în ceafă, iar preoţii au fost răstigniţi pe uşi. Camarazii noştri nu pot fi abandonaţi unei asemenea sorţi. Trebuie să resping propunerea dumneavoastră, Herr Oberst.
Se aşază din nou pe zăpadă şi evită privirea Oberstului Frick. Ştie că răspunsul lui a fost o eschivare laşă, însă Torgaul se conturează ca o ameninţare brutală în gândurile lui.
Ultimul care urmează să răspundă este Oberleutnant Wisling de la Compania a 4-a.
Domnule, sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Nu aveţi altă soluţie. În locul dumneavoastră aş da ordinul respectiv chiar dacă cineva ar convoca ad-hoc o curte marţială care să-l judece. De acord, sau nu, ordinele trebuie executate. Orice recrut ştie acest lucru!
— Un alt porc laş şi trădător, strigă Schultz indignat.
— În locul dumneavoastră, Herr Oberst, continuă Oberleutnantul Wisling, ignorând ieşirea plină de ură a lui Schultz, eu aş rămâne cu răniţii. Altminteri va trebui să vă apăraţi în faţa curţii marţiale germane, asupra Regulamentului unui asemenea demers pot fi puţine îndoieli.
— Îţi mulţumesc, Wisling, e nevoie de curaj pentru a-ţi afirma opinia, aşa cum ai făcut-o, dar nu mi-e teamă de curtea marţială germană. Voi şti cum să-mi apăr decizia, dacă se va ajunge acolo.
Oberleutnantul Wisling ridică din umeri. Oberstul Frick se ridică în picioare şi îşi aranjează monoclul.

— A fost util să ascult opiniile dumneavoastră, însă asta nu mi-a schimbat decizia. Nu voi permite soldaților de sub comanda mea să fie măcelăriți inutil. Ca ofițer comandant, datoria mea de căpetenie trebuie să fie aceea de a aduce înapoi acasă atâția oameni valizi cât este posibil. Soldații noştri nu au importanță.
— Să dezertăm de lângă aceşti Untermensch[9]! strigă Leutnantul Schultz în noaptea polară, plasându-şi mâna teatral pe tocul pistolului, nu e nimeni care să pună pe primul loc datoria sa față de Führer şi Patrie? Fiecare soldat german a jurat să-şi rişte viața, acolo unde este nevoie. Milioane de soldați bravi şi-au dat deja viața pentru Führer. Să rămâneți în viață — acesta este unicul dumneavoastră obiectiv, Oberst Frick? Slavă Domnului că sunt puțini ca dumneavoastră. Din considerație pentru Armată trebuie să contramandați ordinul. Să construim o poziție-arici şi să ne batem cu bolşevicii, să omorâm câți putem, înainte ca noi, la rându-ne, să fim ucişi, îi datorăm asta Führerului şi idealului magnific pe care l-a oferit poporului german.
— Discuția s-a terminat, declară Oterstul răspicat, răniții vor rămâne pe loc. Grupul va porni în marş peste o oră, cu Compania a 5-a în frunte. Schultz, vei prelua ariergarda cu compania de armament greu. Şi sunt convins că nu mai trebuie să-ți spun că din acest moment orice defecțiune în executarea ordinelor mele înseamnă curtea marțială pe loc. Nu voi admite proteste. S-a înțeles?
— Înțeles, domnule, rosteşte Leutnant Schultz cu jumătate de gură.
Sanitäts-Gefreiterul, fostul capelan, şi doi schiori militari cu picioarele degerate se oferă voluntari pentru a rămâne cu răniții. La scurt timp după aceea, grupul porneşte mai departe. Ultimul pe care îl vedem este capelanul, în picioare pe un dâmb de zăpadă, care ne face semn cu mâna.
Peste o oră auzim răpăitul mitralierelor în spatele nostru. Unii spun că aud țipete. Nu aveam să ştim niciodată ce li s-a întâmplat în realitate răniților şi celor trei voluntari.
Un zgomot de trepidație ne face să plonjăm căutând adăpost.
— Tancuri, strigă Porta, plonjând într-un troian de zăpadă.
O străfulgerare portocalie luminează brusc deşertul de omăt. Explozia care urmează este scurtă şi seacă.
— Tun de tanc, oftează Heide cu groază.
— Merde, alors, sunt nebuni, spune Legionarul. Nu pot fi folosite tancurile aici!
— Curând o să fii mai înțelept, purece amărât, râde sarcastic Porta, legând mai multe grenade la un loc pentru a face o încărcătură explozivă.
— Ivan poate face lucruri incredibile, aşteaptă numai! O să vadă limbile direct prin cururile voastre nemțeşti, când veți descoperi ce e în stare să facă Ivan în realitate.
Dinspre malul celălalt al râului înghețat câteva cutii negre, fantomatice, se târăsc spre noi. Zgomotul nu mai lasă nici o îndoială, huruitul şenilelor şi duduitul infernal al motoarelor ne îngheață sângele de spaimă.
Două, trei, cinci T-34 duduie spre noi prin zăpadă. Alunecă pieziş pe povârnişul înzăpezit, spre râu.
Pentru o clipă nutrim speranța deşartă că se vor răsturna, însă ele continuă sa avanseze cu un zgomot asurzitor, burduşind zăpada în urma lor. Din profil sunt aproape frumoase. Un T-34 în atac, pe un câmp deschis de zăpadă, este o privelişte impresionantă, ca nişte animale carnivore, mari şi suple. Toate colțurile îi sunt rotunjite şi netezite, încât este aproape o plăcere să constați ce pot crea mâinile omului din metalul rigid.
Înşfăcăm grenade de mână şi facem mănunchiuri din ele. Este singura armă de care dispunem împotriva tancurilor.
Îmi trag un picior sub mine şi mă pregătesc să sar. Şiretlicul este să sari la momentul potrivit, exact când te afli în unghiul mort de vizibilitate al tancului. Mă încordez ca un animal încolțit, care se poate salva numai ucigându-şi adversarul. Curajul nu are nimic de-a face cu asta. Groaza crudă, spaima de moarte sunt acelea care ne mână la încercarea disperată de a ataca un T-34, cu nimic altceva decât un snop de grenade şi un Mpi.
Mitralierele tancurilor din frunte ne împroaşcă în duşmănie.
Un detaşament, care a încercat să scape cu fuga, este pus la pământ sub focul concentrat. Nu sunt omorâți toții. Un Feldwebel se opreşte, ridică brațele ca într-o ultimă rugăciune, se rostogoleşte în față şi apoi rămâne nemişcat în zăpadă.
Un alt detaşament aleargă în zigzag peste gheață, un T-34 îl ajunge din urmă şi auzim oase şi arme zdrobite de şenilele late. Tancul se răsuceşte pe loc, sfărâmându-le rămăşițele în zăpadă...
— Stați culcați! zbiară Bătrânul ieşit din minți.
Două T-34 apar legănându-se pe creastă în fața noastră. Cel mai apropiat dintre ele îşi reglează puțin mitraliera spre stânga. Porcul ne-a luat în vizor, parcă simt ochiul trăgătorului ațintit asupra mea. Dacă trage, am încurcat-o. Ştiu cum e în interiorul acelor blestemate "saloane de ceai", cum numim noi tancurile T-34.
Ochitorul e, desigur, un tanchist experimentat, care ştie că nu e inteligent să iroseşti prea mult timp gândindu-te ce să faci. Fă ceva, şi fă ceva rapid, acesta e cuvântul de ordine.
"Trage în orice vezi în față, indiferent ce este", acesta este ordinul imprimat în conştiința fiecărui tanchist.
"Dacă vrei să scapi cu viață, uită că eşti om. Dacă nu poți să-i împuşti, fă-i terci cu şenilele!"
Fac un salt, îmi dau drumul pe panta netedă şi înghețată şi aterizez într-un morman de zăpadă afânată. Porta vine şi el lunecând după mine.
— Diavolul, gâfâie el, pregătindu-şi buchetul de grenade. Ăştia put a Valhalla şi a viață scurtă!
Tancul fruntaş se opreşte cu o smucitură.
Ne ținem respirația, aşteptând înfrigurați. Tancurile se opresc numai când urmează să tragă. Cu fețele încordate aşteptăm bufnitura scurtă, crudă şi bubuitura proiectilului exploziv care ne va face praf. Nu se poate să nu ne fi văzut, fantele de observare la tancurile T-34 sunt foarte bune, mult mai bune decât ale tancurilor noastre.
Detunătura din gura țevii este asurzitoare. Tunul cu țeavă lungă împroaşcă flăcări. Un suflu fierbinte din fălcile iadului se abate asupra noastră. În zăpadă se aude un sunet scârbos, un fel de clipocit parcă, la numai câțiva centimetri de noi.
— N-au nimerit, mă gândesc şi înțepenesc ca un animal înspăimântat, la discreția unui şarpe cu clopoței, însă nu urmează nici o explozie.
— Proiectil neexplodat, murmură Porta privind cu ochii dilatați de fascinație gaura pe care obuzul a făcut-o în zăpadă. Sfântă Agnes! Un proiectil neexplodat! Probabil că preotul are dreptate şi Dumnezeul german are grijă de turma lui.
— Să plecăm de aici, le spun eu şi încep să mă târăsc spre tancul care accelerează motorul.
— Sfântă Maică a Kazanului, strigă Porta îngrozit. Ne-au tras-o! Lăsați-vă jos, vine spre noi!

Tancul duduie în viteza întâi, părând aproape că se ghemuieşte, gata să se repeadă. În interiorul lui pute a motorină. Leutnantul Pospelov îşi apasă fruntea în apărătoarea de cauciuc a vizorului.
— Turela, azimut 30°, ordonă el.
La mai puțin de două sute de metri în fața tancului, un grup mic de oameni înghesuiți unii într-alții se profilează pe zăpadă. Leutnantul Pospelov zâmbeşte cu satisfacție şi le ordonă celorlalte tancuri de sub comanda lui să se poziționeze în linie pentru a-şi crea un câmp larg de foc. Nu-şi dezlipeşte ochii nici o secundă din vizor, se simte cuprins de febra vânătorii. Acesta este visul tanchistului. Țintele sunt splendid dispuse, ca pentru o execuție, ceea ce şi este, de fapt.
O armă anti-tanc de 20 mm latră supărător, lansându-şi obuzele mici, inutile, pentru a pătrunde învelişul tancului T-34. Mitralierele scuipă cartuşe trasoare.
Mecanicul-conducător, caporalul Baritz, slobozeşte un râs.
— Tâmpiții ăştia de nemți cred că ne pot scoate din luptă cu mitralierele!
— Iob tvoie mat[10], râde trăgătorul-ochitor.
— O să le cântăm imediat o melodie nostimă cu trompeta noastră galbenă!
— Explozivi, proiectile brizante, ordonă Leutnantul Pospelov cu sânge rece.
Obuzele zăngăne în camera de ardere şi închizătorul se trânteşte cu zgomot.
Mâna Leutnantului planează timp de o secundă deasupra butonului roşu, parcă şovăind, şi apoi se aşază pe el. Tunul bubuie, scuipă flăcări. Amabilitățile casei T-34. După o secundă, închizătorul pocneşte din nou şi un nou proiectil brizant stă pregătit în camera de ardere.
Tunul trage mereu câte o salvă. Zăpada din fața tancului T-34 s-a înnegrit de funingine. La distanță de două sute de metri este roşie de sânge, ca şi cum un nebun aruncase găleți de gem pe zăpadă.
Milioane de stele îi joacă în fața ochilor Leutnantului Pospelov. Primeşte o lovitură violentă în piept, alunecă pe jumătate în jos, în turelă.
Mecanicul, caporalul Baritz, este aruncat înapoi cu o forță formidabilă,
încărcătorul îl loveşte cu capul de mitraliera din turelă şi-i face o tăietură adâncă în frunte. Aerul este evacuat cu putere din plămânii trăgătorului-ochitor şi acesta îşi pierde cunoştința pentru moment.
— Mama voastră de nătărăi, îşi iese Micuțul din fire, lovind zăpada cu pumnii. Grenada pe care au aruncat-o nu este suficient de puternică pentru a străpunge blindajul tancului T-34.
Echipajul tancului rusesc a fost salvat printr-un miracol de a deveni o, jumară arsă.
— Bistrei, bistrei[11], zbiară Leutnantul Pospelov la caporalul Baritz, care bâjbâie cu instrumentele şi pedalele. Capul încă îi zumzăie ca un stup de albine, abia dacă înțelege cum mai e în stare să se mişte şi să gândească destul de limpede.
Tancul-saltă înainte îndepărtându-se de acel neamț sinucigaş din zăpadă, care probabil se pregăteşte deja să arunce o altă grenadă. Disperații, imprevizibilii ca acesta sunt extrem de periculoşi pentru orice tanc, ori îi pui la pământ, ori o ştergi. Leutnantul Pospelov se hotărăşte să fugă, ca să scape.
— Dă-i bice, zbiară el furios, lovindu-l cu piciorul în spate pe caporalul Baritz.
Cu o sudalmă spurcată, caporalul apasă pe accelerator neştiind că se îndreaptă glonț exact spre locul de care vrea să scape.
Porta şi cu mine stăm culcați în zăpadă, cu buchetele noastre de grenade şi aşteptăm momentul potrivit pentru a ataca monstrul ce se apropie de noi, împroşcând zăpada în ambele laturi.
Unul dintre obloanele turelei este deschis forțat şi apare un cap cu cască de piele.
— Ucide-i, câini afurisiți, țipă Leutnantul peste pustiul de zăpadă. Este strigătul unui om înspăimântat.
— Fie, deci, Ivan Stinkanovici[12], rânjeşte Porta demonic, alergând în salturi mici spre tancul T-34, care s-a oprit din nou pentru a trage.
E surprinzător că Leutnantul nu reuşeşte să-l vadă.
Buchetul de grenade zboară şi loveşte sub turelă. Dintr-un salt lung Porta ajunge în spatele unui parapet de zăpadă, presându-se puternic în el pentru a se feri de potopul de schije de oțel.
Alte două T-34 acționează împreună, îi mână într-un grup pe soldații care aleargă. Când sunt sigure de prada lor, dau puțin îndărăt şi apoi înaintează unul lângă altul, când ajung lângă grup dau în marşarier cu şenilele exterioare, astfel încât boturile vehiculelor să se ciocnească între ele într-o ploaie de scântei, strivindu-i pe cei prinşi în laț şi transformându-i într-un terci sângeros.
— Eu zic să renunțăm, spune un Unteroffizier de artilerie antiaeriană, lacrimile şiroindu-i peste rănile deschise, provocate de muşcătura gerului pe obraji, ne măcelăresc!
Porta se uită fix la el o clipă şi apoi râde zgomotos.
— Nu uita că e război, fiule, şi ambele părți par să-l ia în serios!
— Probabil crede că turnăm un film. Ruinele tăcute, părăsite, ale Verdunului sau aşa ceva, îl ia în zeflemea Gregor, aruncând fulgerător o şarjă de explozibil în oblonul din spate al unui T-34, care trece duduind. Salutări din iad!, strigă plonjând să se adăpostească.
Ca izbit de un ciocan uriaş, oblonul este împins înăuntru Leutnantul Pospelov țipă ca o femeie, țintuit de oblonul greu, cu marginea tăioasă. Țipă îndelung, în timp ce flăcări roşii îl împresoară cu limbile lor.
Încărcătorul este aruncat afară prin cealaltă deschizătură a turelei şi se zvârcoleşte urlând, într-o mare de flăcări care topeşte zăpada în jurul lui. Treptat devine crocant ca o costiță în tigaie şi se transformă într-o mumie incandescentă.
— Afară! zbiară mecanicul tancului, caporalul Baritz, deschizând cu forța oblonul.
Cum pune piciorul jos o ia la sănătoasa. O rafală de mitralieră îl trimite mai departe de-a dura.
Trăgătorul-ochitor abia a ieşit pe jumătate prin gura turelei, când tancul este aruncat în aer ca o minge de fotbal. Se dă peste cap şi aterizează cu o bufnitură imensă, înainte de a se face bucățele în urma unei explozii colosale din interior.
Puțin mai încolo încă un tanc se învârteşte în văzduh. Din ce în ce mai iute. Flăcări roşiatice şi un fum negru, îmbibat cu motorină, se revarsă din locaşurile de ieşire. Numai un membru al echipajului reuşeşte să iasă din sicriul de oțel înroşit. Aleargă pe zăpadă ca o torță aprinsă. Țipetele lui sunt înfiorătoare.
Simțim dogoarea chiar din locul în care ne găsim. Legionarul îşi ridică Mpi-ul şi descarcă o rafală lungă, milostivă, în rusul cuprins de flăcări, care se zvârcoleşte disperat în zăpadă.
— Padaerşa, padaerşa[13], urlă acesta întinzând spre noi brațele cuprinse de flăcări.

Mai multe Mpi-uri se îndreaptă asupra lui. Puțin după aceea se prăbușește. Trupul i se mistuie, sfrijindu-se într-o jumară minusculă.
Comandantul încearcă încă să se degaje din turela tancului. Nu țipă, nici nu imploră, însă se străduie din răsputeri să se elibereze din cutia de oțel în flăcări. Fața i s-a carbonizat și i s-a acoperit cu o crustă. În chip straniu, ochii ii strălucesc încă cu limpezime, buzele i s-au prefăcut în cenușă... Nasul e ca o bucată de carne bizar contorsionată. Părul i-a ars pe alocuri. Mâinile îi arată cel mai jalnic, cioturi înnegrite de carne, cu care tot mai încearcă, în disperare, să forțeze deschiderea oblonului prins în balamale.
— Doamne, gem eu și-mi ascund fața în mâini.
Mirosul greu de carne arsă îmi întoarce stomacul pe dos și vomit în zăpadă.
— Ha! Basta! mârâie Porta. Era care pe care! E vorba de o luptă serioasă și i-am promis marelui nostru vecin una peste bot!
— E cumplit, rostesc eu în șoaptă.
— E război, răspunde Porta cu asprime. Nu-mi face deloc plăcere să-l am pe Ivan în cârcă. Sus! Pune mâna pe o încărcătură!
Trompeta de încetare a luptei n-a sunat încă. Iată că vin ultimii mușterii ai "saloanelor de ceai".
Un Mpi împroașcă rafale din tufișurile pipernicite.
Arunc fulgerător o grenadă în tufișuri.
Un tanchist zboară în aer, pe gură îi țâșnește un șuvoi gros de sânge.
Îl secer cu o salvă de automat.
Se prăbușește cu un urlet prelung, rostogolindu-se în zăpadă.
— Ce tâmpit, spune Porta compătimitor. Groaznic de idioți sunt oamenii! Eroi până la capăt! Ei bine, un nătărău mai puțin pe lume!
Suflul unei detunături îngrozitoare ne culcă la pământ și ne mătură prin tufișurile dese. Suntem împinși în jos prin trecătoarea strâmtă și ne izbim atât de tare de stânci, încât amândoi ne pierdem cunoștința pentru moment.
Renul lui Porta vine zburând prin aer, cu toate cele patru picioare rășchirate, și se izbește de zidul de gheață groasă de aproape un metru cu o bufnitură seacă.
Am senzația că fiecare oscior din corp mi s-a sfărâmat. Pretutindeni în jurul nostru, un noian de bucăți de metal incandescent care cu puțin timp înainte fuseseră un tanc. Prin preajmă zace și echipajul tancului, prăjindu-se precum chifteluțele.
— Ale naibii "saloane de ceai, dar la o adică le vii și lor de hac, când știi că e groasă, se fălește Micuțul căznindu-se să iasă din zăpadă.
— Fir-ai al dracu de nătărău smintit ce ești, se înfurie Porta, pipăindu-și cu grijă locurile dureroase. Era cât pe ce să ne omori pe toți.
— Nu poți să faci omletă dacă nu spargi ouăle, așa-i? spune Micuțul ca un filozof.
Ne croim anevoie drum mai departe. Viscolul este pe cale de a reizbucni.
Oberstul este aproape extenuat. Se sprijină de Oberleutant Wisling. Și Leutnantul Schultz este aproape epuizat. Se poticnește mereu și se ridică din nou cu mare greutate. Nu-l ajută nimeni.
Micuțul încearcă să fredoneze un cântec de pe Reeperbahn. Legionarul aiurează despre Sahara lui și nisipul acela fierbinte.
Bătrânul merge legănându-se, în stilul propriu, cu picioarele lui în paranteză. Îi vine greu să-și mențină aprinsă pipa cu capac de argint. Are mâinile adânc îngropate în buzunarele mantalei, Mpi-ul rusesc îi atârnă, pregătit, pe piept.
— Dumnezeule, cum mi-aș dori să fim din nou acasă, cu cartofi din ăia finlandezi și sos de friptură de porc, oftează Micuțul nemaiputând de poftă.
— Sper să fim pe undeva pe lângă lacul Lange, când vine sezonul icrelor de heringi, spune Porta zâmbind, cu buzele crăpate de ger.
Legionarul își ridică brațele spre cer și rostește în arabă: "Allah să ne aibă în pază!"

Nu este de demnitatea unui german să maltrateze prizonierii lipsiți de apărare. Asemenea cazuri trebuie raportate imediat și persoanele care se fac vinovate să fie pedepsite cât se poate de sever.

Rudolf Hess,
10 aprilie 1934

— Mulțumescu-ți, Doamne, că ai sosit, duminică, rostește Porta, călcându-l pe porta pe picior, în timp ce împreună cu Micuțul o virează la "Kempinski"[14], unde are intenția să-și aniverseze ziua de naștere.
— Aceasta este sora mea, ii spune portarului arătând spre o doamnă bine dezvoltată, de gabarit apreciabil.
— Atunci fratele meu a regulat-o pe soră-sa, țipă ea încântată în restaurantul supraaglomerat.
Micuțul se cațără și se așază pe două scaune de bar.
— Câte unul pentru fiecare obraz, băi, puță, îi zice el barmanului și-i comandă o vodcă dublă și o sticlă de vin roșu.
Își dă capul pe spate și golește paharul, plescăind puternic.
— Încă una mică, dacă ești amabil, rânjește el cu jovialitate.
Scena se repetă de opt ori, apoi se întâmplă ceva, ce nu va putea fi explicat mai târziu de nimeni. În orice caz, o doamnă în rochie lungă, verde, se trezește pe neașteptate cu un coș plin cu pește în cap.
Micuțul înhață un castron de dulceață și i-l aruncă în figură ospătarului șef, iar acesta, la rândul lui îl pocnește în cap cu o sticlă de bere. Micuțul se răzbună înfigându-i o furculiță în braț. Ospătarul șef, țipând ca un apucat, se repede în stradă, cu furculița înfiptă-n braț.
Doamna de categorie mijlocie, "sora" lui Micuțul, întinde mâna după utilajul masculin al chelnerului și îl apucă zdravăn. Acesta scoate un țipăt ascuțit și se chircește de durere.
Alt chelner vine în pas de vals din bucătărie, cu o farfurie mare de Eisbein. Întregul conținut este catapultat spre tavan și împrăștie peste mesele cele mai apropiate, în timp ce chelnerul execută un plonjon în picaj, sub o altă masă.

Un grup de indivizi, în ținută de rigoare, rămân cu ochii holbați și încearcă în disperare să se dea la o parte din calea Micuțului care-şi croieşte drum ca un tanc stalinist ce şi-a pus în cap să câştige războiul pe cont propriu.
Aude un bubuit ca de tunet şi în clipa aceea e sigur că este un om terminat, însă nu e atât de grav. Se clatină pe picioare, pocneşte câteva mutre şi se duce legănându-se în bucătărie, unde găseşte pe Porta angajat într-o dispută aprinsă cu bucătarul. Împreună prefac bucătăria într-un morman de ruine.
Când soseşte brigada mobilă, se retrag la "Câinele cocoşat", Gendarmenmarkt, unde deja se vorbeşte că un batalion englezde paraşutişti a aterizat la restaurantul "Kempinski".

CURTEA MARȚIALĂ

Lautnantul Schultz nu pierde nici o clipă după ce ne întoarcem printre ai noştri. În decurs de o oră raportează la ofițerul politic. La fiecare colț se aud bombăneli împotriva malițiosului Lautnant nazist. Câțiva vânători de munte finlandezi sugerează să-i băgăm boaşele în stomac şi să-l azvârlim dincolo, la vecini.
— O să-i suflu-n lumânare, amenință Porta, trăgându-şi Naganul din tocul gălbui.
— Să stai în banca ta, hotărăşte Bătrânul, răstindu-se la el, să nu ne amestecăm în certurile particulare dintre ofițeri.
— S-ar fi putut să fie vorba de unul de-al nostru, protestează Porta iritat. Schultz ăsta e o veritabilă jigodie.
— Poate că este, spune Bătrânul cu răceală, însă nu l-a turnat pe unul de-al nostru! Dacă un ofițer trebuie să fie răzbunat, să-i lăsăm pe ceilalți ofițeri să aibă grijă de asta.
— Baliverne, adaugă Porta, dar dacă găozarul îmi ajunge vreodată în fața țevii o să vezi o pereche de boaşe blegi, reduse brusc la tăcere!
— Asta e crimă! strigă Heide cu indignare.
— Să fiu al dracului că nu e! răspunde Porta furios. Un nemernic care face bale la gură nu contează!
Vorbim mult despre Leutnantul Schultz. Când discuția în sauna Jägerilor finlandezi ia sfârşit, un lucru e cert: Leutnantul Schultz nu va trebui să-şi facă griji cu bătrânețea, că oricum n-o mai apucă.
În timp ce noi discutam, Micuțul a pilit trei gloanțe. Gloanțele dum-dum fac o gaură imensă în om.
A doua zi un Major de la poliția secretă vine să-l ia pe Oberstul Frick, iar Oberleutnantul Wisling este ridicat în timpul serviciului tehnic.
Sunt suiți imediat într-un avion Ju-52 şi transportați la Armata a VI-a din Münster, pentru a fi deferiți unei curți marțiale. Verdictul final se amână până se vor putea obține mărturii de la ceilalți membri ai grupului de luptă. Între timp cei doi arestați sunt trimişi la închisoarea militară Torgau, unde sunt plasați în detaşamentul de "prelucrare" a cizmelor, împreună cu nenumărați alți arestați. Deținuții deja condamnați sunt supuşi unui tratament mai aspru.
Fiecare om din detaşamentul cizmelor începe programul în fiece dimineață cu zece perechi de cizme militare noi, rigide ca fierul, din piele de culoare galbenă rău mirositoare. Detaşamentul face instrucție timp de o oră cu câte o pereche de cizme. Luarea poziției de drepți şi pas alergător, de jur împrejurul platoului de adunare. Când se termină ora răsună strident un fluier şi toți, cât ai clipi, schimbă cizmele cu altele noi. Apoi "marş forțat".
Şi acțiunea continuă, fără pauză, de la orele 05,00 până la 21,00, unii leşină, picioarele li se umflă şi ajung bucăți de carne însângerată, băşicile se sparg şi se formează alte băşici. Pentru aşa ceva nu se acordă nici cea mai mică atenție. La Torgau mila este un termen necunoscut, Este o închisoare militară, notorie pentru severitatea ei şi personalul permanent e mândru de reputația câştigată.
— Marş de defilare, țineți aproape, puturoşilor, zbiară Feldwebelul dintr-o cabină instalată în mijlocul platoului. Asta credeți voi că e marş de defilare? Ridicați piciorul sus, lepădăturilor! întindeți căputa! Mâinile la nivelul paftalei şi jos, la meserie! La meserie, am zis!
Un general-maior se prăbuşeşte. Este un bărbat mai în vârstă care vine dintr-un post dulce într-o garnizoană periferică. Blestemele şi ocările se abat asupra lui, dar el rămâne la pământ. E nevoie de furtunul de incendiu pentru a-l pune pe picioare.
— Ai o oră în plus de instrucție, îi prescrie Feldwebelul cu jovialitate, cu cât o să dai jos mai vârtos năduşeala aia puturoasă de pe tine, o să-ți fie mai uşor.
Şi generalul continuă să înmoaie cizmele țepene, astfel încât luptătorii din tranşee să nu mai aibă necazuri cu ele.
Seara, între orele 21,00 şi 22,00 fiecare om din detaşament depune zece perechi de cizme "înmuiate" la magazia Intendență şi primeşte în schimb zece perechi din cele tari, nepurtate. Acestea vor trebui mlădiate prin marş până în seara următoare cel târziu.
În fața Oberstului Frick merge un Feldwebel cu epoleți roşii pe umăr, prizonier politic. În spatele lui este un Gefreiter cu epoleți verzi, un criminal şi în spatele Gefreiterului un artilerist cu epoleți purpurii. Apoi urmează un Rittmeister cu epoleți albi acuzat de sabotaj.
Sunt mulți cu epoleți albi în detaşament. Numai doi au epoleți negri. Aceştia sunt cei care l-au insultat pe Führer. Cu siguranță că vor primi pedeapsa cu moartea. Arabii sunt de la Marină.
După şase săptămâni la detaşamentul cizmelor, Oberstul Frick e terminat. Picioarele i s-au făcut ca nişte zdrențe. Sunt de fapt bucăți umflate de carne care sângerează. La infirmeria închisorii i se amputează două degete de la picioare. Oberleutnantul Wisling se află în patul alăturat, cu coastele rupte şi comoție cerebrală. Leşinase de mult prea multe ori în detaşamentul de cizme. Caporalul de serviciu se întâmplase să fie prost dispus. Dar infirmeria de la Torgau nu e locul în care deținuților li se permite să rămână mult timp.
Şchiopătând şi cu chipurile marcate de durere, cei doi ofițeri ies la raport la atelierul de reparații al armamentului, pentru a primi temporar sarcini mai uşoare, sarcini pe care orice deținut de la Torgau ar prefera să le evite.
După câteva săptămâni la atelier sunt trimişi la secția de convalescență unde se face instrucție militară de dis-de-dimineață până târziu noaptea.
Pe zid, la un capăt al platoului de adunare stă scris cu litere mari, albe:

GELOBT SEI, WAS HART MACHT[15]

Dar groaza cea mai mare la închisoarea militară Torgau era Gustav de Fier, temutul Hauptfeldwebel care se furişa de colo-colo pe tălpi de cauciuc ca un înger răzbunător în uniformă de infanterie. Deţinuţii şi personalul permanent se temeau de el deopotrivă. Oamenii experimentaţi, care petrecuseră un timp îndelungat la Torgau, de o parte sau de alta a uşilor celulelor, susţineau că dacă Gustav de Fier se uita la cineva mai mult de trei minute, nefericita persoană cădea moartă la pământ. O căutătură a ochilor albaştri glaciali ai lui Gustav de Fier era suficientă ca să-ţi îngheţe sângele în vine. O altă particularitate a acestui Feldwebel de Fier, scund şi îndesat, era vocea sa spartă, ca un trosnet de vreascuri. Avea obiceiul să utilizeze cât se poate de puţine cuvinte, însă fiece cuvânt făcea cât o carte întreagă. Chiar şi un surdo-mut debil mintal putea înţelege cuvintele care-i ţâşneau lui Gustav prin gura cu buze lipite. Nu zbiera niciodată, cum făceau alţi ofiţeri de rang inferior, dacă nu stăteai aproape de el, nu puteai auzi ce spune. Dar nici nu era necesar.

Umblau vorbe despre un Unteroffizier paralizat, care se afla acolo în infirmerie, comisia medicală militară de la Berlin îl declarase complet paralizat, ca atare se hotărâse să fie iertat şi trimis acasă. Faptul era atât de şocant şi insolit, încât până şi deţinuţii au zdrăngănit din gratiile celulelor când au auzit decizia. Dar cu o zi înainte ca soldatul paralizat să fie eliberat, Gustav de Fier a luat totuşi hotărârea de a se duce să vadă această persoană stranie, care părăsea închisoarea Torgau într-o manieră atât de neregulamentară.

Cu şapca bine trasă pe ochi, a intrat fără zgomot în salon şi, proţăpit acolo, a început să-l săgeteze cu privirea pe paralitic, care în câteva secunde, numai ce l-a zărit pe Gustav de Fier, a paralizat şi mai rău.

Buzele lui Gustav de Fier s-au întredeschis şi acesta l-a bombardat cu trei cuvinte pe Unteroffizierul paralizat!

— Atenţie! Marş for-ţat!

Ceea ce nu fusese în stare să vindece o întreagă comisie medicală, cu toată expertiza ei clinică, a lecuit Hauptfelwebelul de la Torgau în treizeci şi una de secunde.

Paraliticul a sărit din pat ca o capră de munte, a ieşit în fugă din salon, a traversat platoul de adunare şi a intrat în birourile închisorii, unde a bătut din picioarele paralizate şi a strigat cu voce sonoră:

— Prizonierul nr. 226, de la infirmerie, raportează că este pregătit de luptă!

De atunci, Gustav de Fier vizita întotdeauna cazurile incurabile, pe care doctorii le abandonau.

Gustav de Fier este capabil să vindece nu numai fiinţe umane, poate să repună pe picioare şi cai-, şi catâri, în faţa cărora medicii veterinari se declară neputincioşi.

Când companiile disciplinare se reîntorc la Torgau, seara târziu, Gustav de Fier le aşteaptă îmbrăcat într-o tunică albă imaculată, fie iarnă, fie vară. După cum afirma el, unui soldat nu-i este niciodată prea frig sau prea cald, starea vremii nu contează pentru el.

Oamenii spun că el nu remarcă dacă este iarnă sau vară.

Companiile de pedeapsă trebuie, de regulă, să-şi încheie corvezile zilnice defilând în jurul lui Gustav de Fier şi cântând în gura mare:

— Es ist so schö, Soldat zu sein[16]!

Este singurul cântec pe care Gustav de Fier îl îndrăgeşte.

Sâmbătă dimineaţa şederea la Torgau ia sfârşit pentru Oberstul Frick şi Oberleutnantul Wisling. Sunt ridicaţi de la compania de pedeapsă, care este în exerciţiul funcţiunii.

Trei poliţişti militari îi aşteaptă în birourile închisorii. Părăsesc Torgau în tăcere. Seara ajung la Berlin şi sunt predaţi corpului de gardă al armatei din gară.

Ofiţerul feroviar, un Rittmeister mult mai în vârstă decât Oberstul Frick, se simte întrucâtva jenat. Dacă ar fi avut alte grade, ar fi ştiut ce să facă cu ei, în schimb le oferă ţigări de foi şi un pahar de vin, chiar dacă ospitalitatea contravine regulamentului.

La orele 22,00 se dă alarma de atac aerian. Toată lumea intră în adăposturi. Stingherit şi evident în încurcătură, Rittmeisterul le spune că, în situaţia în care vor încerca să fugă va fi obligat să tragă în ei.

— Îmi pare rău, dar astea sunt ordinele, le explică el arătându-le arma proprie, un pistol de recuzită, puţin probabil în stare să rănească pe cineva la o distanţă mai mare de cincizeci de metri.

Chiar deasupra gării un indicator incandescent de ţintă înfloreşte ca un pom de Crăciun iar aerul se zguduie de zgomotul bombardierelor.

În adăpost se strâng unul într-altul. Rittmeisterul s-a aşezat între cei doi deţinuţi şi li se adresează cu "camarazi".

Sosesc apoi şi bombardierele. Liniile de cale ferată sunt contorsionate, căpătând forme de nerecunoscut, vagoanele de marfă zboară prin aer ca mingile de tenis. Un muncitor feroviar este azvârlit hăt-departe, dincolo de gara de mărfuri şi se face praf izbindu-se de Monumentul Eroilor Războiului din 1914—1918.

Pe străzi se scurge fosfor incandescent. În el se topesc complet resturile de carne omenească. Oamenii se sufocă în pivniţe. Se produc multe pierderi umane şi materiale la Berlin în această seară.

Artileria antiaeriană bubuie şi bombele explodează. Din când în când, un bombardier este lovit şi se dezintegrează în aer într-o ploaie imensă de stele, la înălţime, deasupra oraşului.

În adăpostul antiaerian, Rittmeisterul îi împărtăşeşte Oberstului Frick ce anume îi place lui la muzica lui Sibelius.

Oberleutnantul Wisling şade cu ochii închişi şi se gândeşte în trecut. Gândul îl poartă la perioada petrecută la Potsdam, când urma Academia de Război şi îşi aminteşte de fetele drăguţe şi dornice de pe băncile de la Sans Souci. Îl trec fiorii şi se blestemă. Acum, în ceea ce îl priveşte, totul s-a sfârşit şi asta numai pentru că şi-a dezvăluit sentimentele reale în acea noapte rece ca gheaţa, acolo sus, la Cercul polar.

Ar fi trebuit să-şi ţină gura, ca Majorul Pihl şi ceilalţi, şi atunci ar fi putut să aibă şansa să-l prindă sfârşitul războiului în viaţă, acum nu mai avea nici o şansă. Chiar şi cel mai prost ostaş din armată ar şti la ce duce asta. Singurul element incert era dacă îl vor împuşca sau îl vor spânzura. În mod curent, pe militari nu-i decapitau, numai pe civili. Oricum, era mai bine prin împuşcare sau spânzurătoare.

Oberstul Frick, căruia i se returnase monoclul când a părăsit închisoarea Torgau, îl lustruieşte cu atenţie înainte de a-l pune înapoi la ochi. Îl cercetează pe Rittmeister, care pare foarte bătrân şi căruia uniforma parcă nu i se potriveşte.

— Desigur că Sibelius este un mare compozitor, dar mi-e teamă că înţeleg prea puţin muzica. Sunt militar de profesie. Aveam paisprezece ani când am intrat la Şcoala de cadeţi şi nu am avut niciodată vreme să mă ocup de muzică.

Un țiuit prelung, strident, le întrerupse conversația. Atacul aerian a luat sfirşit. Acesta este semnalul PERICOLUL A TRECUT. Peste tot în Berlin sunt incendii. Un fum înțepător, care miroase ca dracu, se abate în valuri peste oraş.
— Se duc înapoi acasă, mama lor de gangsteri aerieni, zice furios un om mai în vârstă din Garda Națională, cu insigna partidului în piept, omoară femei şi copii nevinovați.
Nimeni nu-şi bate capul să-i răspundă.
"C'est la guerre", ar fi spus micuțul Legionar.
Timp de o fracțiune de secundă pe Oberstul Frick îl străfulgeră gândul să fugă. Ar fi lucrul cel mai uşor din lume să-l culce la pământ pe bătrânul Rittmeister. Peste tot, în oraşul cuprins de flăcări, domneşte panica, ar exista suficient timp să scape cu fuga, fără nici un risc, înainte ca ei să se dezmeticească şi să plece în urmărirea lui. Avea mulți prieteni la Berlin şi chiar dacă descoperirea lui i-ar costa viața, era convins că l-ar fi ajutat. Numai câte o noapte în fiecare loc, până la Osnabrück şi dincolo, în Olanda, apoi legătura cu Rezistența olandeză, unul dintre prietenii lui făcuse aşa. Evadase de la Germershein. Cineva care iese din colimator cu sprijinul Rezistenței olandeze are o şansă serioasă să supraviețuiască.
Se uită în jur după o armă şi se decide la lampa de birou a Rittmeisterului.
Oberleutnantul Wisling îl priveşte cu ochii, abia mijiți. Se înțeleg imediat din priviri. Nu sunt gărzi între birourile Rittmeisterului şi marele hol al gării, ticsit de oameni care se grăbesc. Dacă reuşesc să ajungă până acolo, sunt în siguranță. Ar fi ca şi cum ar sări într-o mlaştină; mâlul i-ar înghiți din toate părțile şi i-ar ascunde.
După aceea afară, pe una din ieşiri, şi aiurea pe străzile în flăcări.
Pe spătarul scaunului atârnă centironul cu tocul pistolului Rittmeisterului. Trebuie s-o luăm neapărat cu noi, reflectează Oberstul. Încuviințează din cap către Eisling, care se ridică având aerul că ar dori să-şi dezmorțească picioarele. Întinde mâna după lampă, tremurând de încordare. Are mâna pe ea când uşa se izbeşte de perete şi intră un Leutnant tânăr, cu cască de oțel, urmat de cinci infanterişti cu automate. Vin cu silențiozitatea unui tanc Tiger în atac.
Leutnantul e energic şi activ, ochii lui de un albastru spălăcit licăresc dintr-o față murdară, înnegrită de funingine. Salută neglijent cu două degete la cască şi face semn din cap spre cei doi ofițeri care se holbează la el, uluiți.
— Ăştia sunt? mârâie el cu brutalitate în glas.
— Da, răspunde Rittmeisterul turtindu-şi boneta pe cap, absolut perplex. Aceştia sunt cei doi domni care vă aşteaptă.
— Domni, ştii că-i bună! rânjeşte Leutnantul, scoțându-şi P-38-ul greu şi îndreptându-i țeava spre cei doi captivi. Dar, dacă vreți, fie şi aşa. E în regulă, în ceea ce mă priveşte! Domnilor, trâmbițează el pe nas, cântărindu-şi pistolul în mână, e datoria mea să vă avertizez că la orice încercare de evadare, acesta o să se descarce! Să nu credeți că puteți să vă sinucideți, încercând să scăpați din mâna noastră! Nu ați fi primii pe care i-am nimerit în noadă.
Zâmbeşte ca un lup care-şi arată colții. Este evident obişnuit să aibă de-a face cu deținuții.
Curios că nu e la Poliția militară, reflectează Oberstleutnant Wisling privind diagonala albă a infanteriei, dar apoi îşi aminteşte că infanteria e casă bună atât pentru ofițerii buni, cât şi pentru cei răi. Un gentleman veritabil îl poți întotdeauna găsi la infanterie, şi dacă eşti în căutarea unui ticălos desăvârşit îl poți găsi tot acolo.
— Mergem, nu? rânjeşte Leutnantul bâțâind nerăbdător din genunchi. În deplină camaraderie, bineînțeles? În pas alert, domnilor. Să terminăm odată şi treaba asta. Preferăm să nu rămânem în compania dumneavoastră mai mult decât e necesar.
La ieşirea din gară îi aşteaptă un camion acoperit cu prelată.
— Sus cu voi! le ordonă Leutnantul cu asprime.
— Unde mergem? întreabă Oberstul Frick.
— Gura, mârâie un soldat tânăr, lovindu-l cu patul armei.
Camionul circulă prin Berlin cu o viteză amețitoare. Intră bălăbănindu-se pe poarta masivei clădiri a Comandamentului General din Bendlerstrasse, unde sunt duşi jos în beciuri. Un Oberfeldwebel îi salută cu amabilitate aspră. Este tot infanterist. Sunt obligați să predea toate bunurile personale: centură, bretele, şireturi, ca să nu se spânzure şi să tragă pe sfoară curtea marțială.
— Deschideți gura şi v-o închidem noi la loc, le promite un soldat bătrân la înfățişare, cu emblema S.A. pe buzunarul de la piept.
După zece minute sunt luați iarăşi şi duşi undeva sus, pe scări.
Un maior gras de Jägeri, şezând cu aroganță în spatele unui birou, se prezintă ca ofițerul procuror la proces. Îi măsoară cu privirea o clipă, de parcă ar fi nişte vite scoase la vânzare.
Răsfoieşte câteva file din hârtiile pe care le are în față şi se apleacă pe spate în scaun, cu o expresie de om satisfăcut:
— Domnilor, am hotărât să fac tot ce-mi stă în putință pentru a asigura condamnarea dumneavoastră potrivit articolului 91 a. Îşi pocneşte degetele. Asta vrea să spună că intenționăm să fiți executați şi că, aproape sigur, voi avea grijă să atârnați în ştreang. Sunteți acuzați de comiterea unei crime infame, acolo sus, pe frontul Arctic. Dacă restul Armatei ar fi să vă urmeze exemplul, am pierde în curând războiul, dar, slavă Domnului, există puțini de teapa voastră în marea Armată germană. Veți fi spânzurați!
Trece uşor cu mâna peste insigna de aur a partidului de pe piept.
— Ştiați că unui om îi trebuie până în douăzeci de minute să moară la capătul unei frânghii? întreabă el cu un rânjet sardonic. Cât despre voi, sper că va dura de două ori mai mult. E datoria mea să fiu prezent la fiecare execuție de care mă ocup în calitate de ofițer procuror. În mod normal, nu particip, însă în cazul vostru îmi va face o plăcere imensă. Gardă! — răcneşte el cu o voce care răsună în toată clădirea.
Luați prin surprindere, cei doi infanterişti intră tropăind în birou, convinşi că deținuții îl atacaseră pe procuror.
— Luați-i pe aceşti doi ticăloşi din fața mea, urlă Majorul isteric. Scoateți-i afară de aici, aruncați-i în cea mai mizerabilă celulă de care dispunem!
Celulele din beciurile situate în Bendlerstrasse seamănă cu nişte cuşti de la Grădina zoologică. Drugi verticali groşi le separă de coridoare, de-a lungul cărora gardienii se preumblă încontinuu.
— Porci, porci ordinari, rosteşte în şoaptă un Hauptmann de artilerie în celula vecină cu cea a Oberstului Frick. Are fața lovită şi tumefiată, unul din ochi îi este complet închis.
— Ce Dumnezeu ți s-a întâmplat? îl întreabă Oberstul pe tăcute. Începe să-i tremure tot corpul.
— M-au bătut, şopteşte ofițerul de artilerie. Mi-au zdrobit dinții, m-au electrocutat, vor să mă facă să mărturisesc ceva ce nu am făcut.

— Unde ne găsim? întrebă Oberleutnantul Wisling curios.
— La Unitatea de Curte Marțială a Armatei a III-a, secția a 4-a, răspunde un Stabszahlmeister. Nu vă așteptați la nimic bun. Șederea aici e scurtă și deloc plăcută. Eu sunt de trei săptămâni. E ca și cum ai trăi într-o gară. Ai impresia că jumătate din armată urmează să se prezinte în fața curții marțiale. Curând nu va mai rămâne nimeni neinculpat. Cică ducem lipsă de soldați, și cu toate acestea îi împușcăm pe ai noștri mai repede decât o pot face rușii.
— Ce ai făcut? îl întreabă Oberstul Frick, privindu-l pe ofițerul de intendență.
— Nimic! răspunde Stabszahlmeisterul.
Un râs înăbușit se aude din celula de vizavi.
— Dacă vrei să întâlnești oameni nevinovați, atunci caută-i în temniță, spune în zeflemea un Obergefreiter.
— De ce ești aici? îl întreabă Oberstul pe un ofițer de marină, căpitanul de corvetă care stă în celulă și fredonează, aparent fără să se sinchisească de ceva pe lume. Ochiul stâng îi zburase dintr-un foc de armă, lăsându-i numai o gaură sângerândă.
— Pentru că am cântat, surâde ofițerul de marină amuzat.
— Că ai cântat? întreabă Oberstul cu îndoială.
— Așa cum am spus.
— Nu te pot arunca în temniță pentru așa ceva, spune Oberstul.
— Pe naiba, uite că au putut, răspunde marinarul. Te pot întemnița pentru mult mai puțin decât asta. Începe să cânte în surdină:
Wir werden weitermarschieren
Wenn Scheisse vom Himmel fällt.
Wir wollen zurück nach Schlicktown,
denn Deutschland ist der Arsch der Welt!
Un der Führer kann nicht mehr[17]!
— Domnilor cu frunze de stejar la guler nu le-a plăcut textul meu, astfel încât probabil că vor face în așa fel ca să fiu spânzurat.
— Imposibil, țipă Oberstul, nevenindu-i să creadă. Pentru o asemenea absurditate nu e nimeni spânzurat!
— Ba, uite că în cazul ăsta da, surâse ofițerul de marină. Am cântat cântecul acesta stând pe puntea submarinului, când ne întorceam dintr-o incursiune și am dat întâmplător peste o bază de submarine la Brest. Îl vor spânzura și pe primul meu ofițer. L-a întrebat pe un ofițer cu grad înalt în SS, care ne ieșise în întâmpinare pentru a ne ura bun venit, dacă Grofaz[18] mai trăia.
— Era beat? îl întreabă Oberstul Frick nedumerit.
— Nu, doar curios. Ce petrecere am fi încins dacă ar fi pus cineva o bombă sub Hitler în timp ce noi ne luptam pe mare cu Marina Britanică.
Mugetul pătrunzător al unei sirene de alarmă antiaeriană le întrerupse conversația.
Un Feldwebel se precipită pe coridor.
— Toți deținuții pe burtă, cu mâinile la ceafă! Culcați sunteți mai feriți de șrapnele. Cine se ridică e împușcat fără milă! răcnește el.
În momentul următor clădirea e zguduită de o explozie. Lumina se stinge și întreaga închisoare rămâne în beznă. Licăririle câte unei flăcări iluminează în răstimpuri figurile livide de spaimă.
O tăcere insuportabil de apăsătoare coboară asupra închisorii, apoi urmează zgomotul infernal al exploziilor. După zgomot ai impresia că bombele cad într-o succesiune rapidă în apropiere de Spree. Tencuiala cerne din tavan, de parcă ar ninge. Se aude un zăngănit de geamuri sparte. Fosforul incandescent se scurge ca o lavă.
Berlinul geme în spasmele morții. Tunurile artileriei antiaeriene de pe Bendlerstrasse bubuie fără încetare.
— Ajutor, ajutor, dați-mi drumul! Mamă! Mamă! răzbate țipătul ascuțit al unui copil.
— Ține-ți gura, țânc nenorocit, răcnește o voce nemiloasă poruncitoare. Rămâneți pe podea!
Se aud două împușcături. Licărește o lampă. O înjurătură reprimată și din nou totul reintră în tăcere.
A sunat ceasul morții. Moarte dincolo de ziduri, moarte înăuntrul lor, bântuie grăbită pretutindeni. Fie că ești în mișcare fie că te-ai ghemuit într-un colț, îi simți umbra de gheață pândindu-te.
Unii se obișnuiesc și cu asta, devin flegmatici, alții se năruie înfrânți și sfârșesc la ospiciu. Alții, iarăși, sunt reduși la tăcere cu un foc de armă. Pretutindeni în oraș nervii sunt încordați la maximum: în închisori, infirmerii, adăposturi antiaeriene, în interiorul tancurilor duhnind a motorină, în cazărmi, oriunde ți-ai arunca privirea, suverane sunt moartea și spaima.
Un alt muget prelung al sirenei anunță sfârșitul raidului aerian, însă răgazul e numai de câteva ore, când bombardierele cu steaua albă sau cu cercuri roșii, albe și albastre se întorc din nou.
Berlinul e în flăcări.
Pompele de incendiu duduie pe străzi. Misiunea lor este disperată, imposibilă, zi și noapte serviciile de pompieri din Berlin se luptă cu flăcările aprinse de bombele incendiare.
Un zgomot neplăcut, iritant, se aude de pe coridor. Cheile zornăie, fierul scrâșnește pe fier.
— Nenorocire! Nemernicul ăsta păduchios s-a spânzurat!
— Mai slăbește-ne, spune o altă voce cu asprime. Ar trebui să-i punem pe toți la zid și să-i lichidăm!
La ora opt primii deținuți sunt duși în fața curții marțiale. Târziu după-amiază vine un pluton pentru a-i transfera pe deținuții care au fost condamnați, sunt luați pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nimeni nu știe ce se întâmplă cu ei.
Într-o dimineață vin după Oberstul Frick și Oberleutnantul Wisling. Escortați de patru soldați, sunt duși la tribunal și fiecare este încuiat într-o cămăruță.
Înainte de a apărea în fața curții li se permite să aibă o scurtă convorbire cu ofițerul lor apărător, un Oberstleutnant bătrâior, binevoitor.
— Nu pot face cine știe ce pentru voi. — Le zâmbește, strângându-le mâinile. — Dar regulamentul prevede să fiu prezent, Și, după cum știți, avem un profund respect pentru buna orânduială și corectitudine.
— Asta este o audiere preliminară? îl întreabă Oberstul Frick cu multă nădejde.
— Ce simț al umorului! râde Oberstleutnantul cu poftă. Audiere preliminară? Nu face parte din procedură, mai ales în cazuri ca acestea. Totul e absolut clar și consecințele au fost decise cu multă vreme în urmă. M-ar surprinde foarte mult ca sentința să nu fi fost semnată deja de Procurorul Militar General. Nu v-ați supus unui ordin al Führerului și ați recunoscut acest lucru! Aș vrea să-l văd pe acel ofițer apărător care ar putea face ceva pentru voi! Fumați? — împinge o tabacheră cu țigări spre Oberst.

— Curtea se va întruni la ora zece. — Priveşte afară pe fereastră. — Ploua torențial. Ofițerul procuror cere să fiți spânzurați. Dar cred că ştiți deja! Voi încerca să obțin schimbarea verdictului în execuția prin împuşcare. Ținând seama de multele decorații pe care le-ați primit, cred că voi reuşi. Mai există încă oarecare respect pentru asemenea lucruri, deşi începem să primim chiar deținuți cărora li s-a acordat Crucea Cavalerului, fapt de necrezut cu numai şase luni în urmă. Sfinte Dumnezeule, uitați-vă la voi! N-ați avut posibilitatea să vă bărbieriți şi să vă aranjați uniformele? Arătați de parcă ați venit direct din tranşee. O să-i facă o impresie proastă preşedintelui curții.
— Nu ne putem nici rade, nici spăla, declară Oberleutnantul Wisling sumbru.
— Îmi pare rău, spune Oberstleutnantul, totul se duce de râpă. Uneori avem până la douăzeci de sentințe de condamnare la moarte într-o singură zi, ieri au fost trei generali. Să nu credeți că mie îmi place acest lucru! însă trebuie! Şi sunt soldat! — îşi loveşte coapsa cu palma. Sună a gol. Artificial, Surâde trist: — am condus un batalion din regimentul motorizat de infanterie.
— Ofițer de carieră? îl întreabă Oberstul Frick, fără interes.
— Da, exact, oftează Oberstleutnantul. În curând nu va mai rămâne nici unul dintre noi. Priveşte din nou afară la ploaia care loveşte în geamuri. E nevoie de mai mult decât Grofaz, pentru câştigarea războiului.
— O tragedie, spune Oberstul calm.
— Tragedie? De ce? îl întreabă Oberstleutnantul. Noi, germanii suntem precum câinii înfometați care aleargă după un cârnat ce ni se flutură prin fața botului, tot rupem din el, însă nu reuşim deloc să punem laba pe el!
— Cât va dura procedura juridică? îl întreabă Oberstul nervos.
— Zece, cel mult douăzeci de minute. Sunt oameni ocupați, şi sunt o mulțime de cazuri care trebuie rezolvate într-o zi. Cazul vostru nu este deosebit de dificil. Dacă reglementările n-ar cere-o, aproape că nici nu ar fi necesar să veniți în fața curții. Un Feldwebel din gardă v-ar fi putut spune cu multe zile în urmă care va fi rezultatul.
— Atunci am putea la fel de bine să ne întoarcem în celule şi să scăpăm de tot acest circ, e de părere Oberleutnantul Wisling.
— Nu, aici n-ai dreptate. Uiți ce prevăd reglementările. Nici un german nu încalcă reglementările. Regulamentele şi articolele legii constituie o necesitate a vieții, rosteşte cu seriozitate ofițerul apărător.
Un polițist militar deschide uşa şi pocneşte din călcâie cu destul de mult zgomot.
— Să-i punem punct deci, oftează ofițerul apărător ridicându-se în picioare.
Sala de şedințe este la fel de rece ca şi ofițerii din completul de judecată. De pe perete, Adolf Hitler se uita fix în jos, la acuzați. Nu prea inspiră speranță. Ai senzația că marele portret este viu şi emană o autojustificare necruțătoare.
Ofițerul procuror ia loc la o măsuță în stânga preşedintelui şi întinde câteva hârtii în față, nu multe, însă destule pentru o sentință de condamnare la moarte.
Intră cei trei ofițeri judecători. Dau salutul hitlerist.
Ofițerul procuror începe numaidecât să țipe. Asta se şi aşteaptă de la el. Fața i se împurpurează, vocea'âi creşte până la octava cea mai înaltă.
— Aceşti trădători, răcneşte el, au încercat să înfigă un cuțit în spate luptătorilor noştri de pe linia frontului. Au comis o crimă monstruoasă. Nu sunt numai trădători, ci şi ucigaşi, care au predat eroi germani răniți în mâinile acelor animale sovietice şi au comis această crimă imfamă numai pentru a-şi salva propriile vieți mizerabile. Au încercat totodată să convingă şi pe alți soldați germani să participe la activitatea lor criminală. Când propunerile lor bolnave au fost respinse, acest Oberst ticălos le-a dat ordin vitejilor germani să ia parte la crimă şi să-i abandoneze pe răniți ca pe o grămadă de leşuri. Solicit cu insistență ca ambii acuzați să fie condamnați la moarte, în conformitate cu articolul 91 a: Sfidarea ordinului şi ajutorarea, inamicului; articolul 8, alineatul 2: Trădare împotriva poporului şi a securității statului; articolul 73 şi 139, alineatele 3 şi 4: înaltă trădare. Nu solicit să fie, luat în considerare articolul 149: dezertare. Regret că nu există o pedeapsă mai severă decât pedeapsa cu moartea. În acest caz este prea umană.
Cei trei ofițeri judecători mâzgălesc distrați hârtia din fața lor, nici nu fac măcar efortul să ascundă faptul că ei găsesc procesul plictisitor şi îl urmăresc pe procuror numai cu o ureche.
Ofițerul procuror se aşază şi îi face semn cu capul, zâmbind, ofițerului apărător.
Ofițerul apărător îşi răsfoieşte documentele câteva clipe, apoi se ridică lent în picioare, îşi îndreaptă tunica, îşi trece mâna cu manichiură frumoasă prin părul cărunt şi schițează un zâmbet camaraderesc spre procuror şi ofițerul preşedinte.
— Rog curtea să țină seama de decorațiile ofițerilor acuzați şi de atenția acordată sarcinilor, aşa cum rezultă din statele de serviciu anterioare. Rog curtea să analizeze crimele lor cu clemență.
Se aşază la loc, evitând privirea încărcată de reproşuri a Oberstului.
— Vor acuzații să facă vreo declarație în apărarea lor, înainte de pronunțarea sentinței? întreabă Kriegsgerichtsratul, uitându-se nerăbdător la ceas.
Oberstul Frick se ridică şi începe să explice situația disperată, fără de soluție în acel iad arctic.
— Irosiți timpul curții, îl întrerupse cu asprime Kriegsgerichtsratul. Ai abandonat sau nu soldații germani răniți la discreția trupelor ruseşti, da sau nu? Ai dat ordin unității să se retragă, da sau nu?
Oberstul îşi dă seama că o asemenea logică sumară este imposibil de combătut.
— Da, răspunde acuzatul, aşezându-se din greu.
— Şi tu, — îi face semn cu capul Oberleutnantului Wisling —, ai declarat clar că ai fost de acord cu ofițerul tău comandant?
— Întreaga procedură e un amestec de adevăr şi fals, o denaturare infamă a faptelor, strigă Wisling cu vocea gâtuită de indignare. Refuz să recunosc această caricatură de tribunal! E un abator! Oricărui judecător care se respectă i-ar fi ruşine să facă parte din el!
— Stai jos şi fii liniştit! Eşti cel mai ticălos din câți s-au prezentat până acum în fața curții, se răsteşte ofițerul procuror cu scârbă, congestionat la față.
Kriegsgerichtsratul dă din cap şi şuşoteşte un moment cu cei doi ofițeri asistenți. Cu o voce joasă, plăcută, începe să citească de pe o hârtie care se aflase în fața lui în tot timpul procesului.
— Pentru laşitate, dispreț față de Führer, comandantul Suprem al Marii Armate Germane, sprijin acordat inamicului şi sabotarea ordinelor, acuzații Oberst Gerhard Frick şi Oberleutnant Heinz Wisling, sunt condamnați la moarte prin împuşcare. Îşi pierd definitiv drepturile civile şi militare. Toate bunurile vor fi confiscate în folosul statului. Ambii acuzați sunt degradați la rangul de simplu soldat şi le vor fi retrase toate decorațiile primite. Sentința urmează să fie adusă la îndeplinire cât se poate

de repede. Pentru acte anterioare de vitejie, acuzaților li se permite să solicite acordarea grațierii de către Înaltul Comandament General, Zona a III-a de apărare, Berlin/Spandau.
Kriegsgerichtsratul își scoate ochelarii cu rame aurite, îi privește pe condamnați cu o indiferență glacială și le face un semn polițiștilor militari de la ușă.
Cu mișcări exersate, tresele și decorațiile le sunt smulse condamnaților de pe uniforme. Ultima decorație e vulturul din partea dreaptă a pieptului.
— Duceți-i afară, mârâie Kriegsgerichtsratul, gesticulând cu mâinile de parcă ar fi alungat muștele.
— Ați avut baftă, indivizilor, remarcă unul dintre polițiștii militari, când ajung înapoi în beci.
— Baftă? Ce vrei să spui? îl întreabă Oberleufnantul Wisling, fără vlagă.
— Vi s-a permis să cereți grațiere, rânjește amuzat Unteroffizierul din poliția militară. Asta o să vă mai țină în viață câteva zile, poate chiar săptămâni, altfel ați fi fost terminați în următoarele două zile. E oarecare lipsă de spațiu în pușcărie, astfel încât ducem la îndeplinire ordinele de îndată ce le primim. Veți avea deci timp berechet să meditați, generalul care răspunde de grațieri se află pe undeva prin Rusia în momentul de față, așa că va trece probabil ceva timp până să primească petiția voastră — și cine poate ști dacă are vreme să-și bată capul cu ea când o va primi? Cu siguranță are de furcă cu chestii mai importante decât cu voi doi, călători spre ceruri — și, până când se vor întoarce hârtiile voastre, cine știe ce dracu s-o mai întâmpla, și pe aici! Evenimentele se succed rapid în aceste zile, Ivan e în ofensivă:
— Heute sind wir rot
Morgen sind wir tot[19],
murmură el încet. — Infanteristul Frick și infanteristul Wisling, raportează că s-au întors de la curtea marțială, îi aduce la cunoștință Unteroffizierului de serviciu, pocnind din călcâie.
— Presupun că nu raportează să fie eliberați? rânjește Unteroffizierul de serviciu sarcastic, punându-le câte o cruce mare, roșie, în dreptul numelor din registrul camerei de gardă. Semnul morții.
— Într-un fel, da, răspunde polițaiul jovial.
— Copii, copii, le spune Unteroffizierul de serviciu, dându-le câte o țigară la fiecare, fiți fericiți că vi s-a permis să faceți cererea de grațiere, altminteri vi s-ar fi dat un stâlp de care să atârnați chiar mâine. Adunăm la un loc un grup mai mare de "turiști". Să nu-mi spuneți mie că noi prusacii nu suntem plini de omenie. Întindeți mâinile, flăcăi. E obligatoriu cu lanțuri. Așa spune la regulament. Cei care și-au pierdut dreptul de a-și purta capul pe umeri trebuie puși în lanțuri.
Wisling încuviințează în scârbă. Adevărul începe să se strecoare și în creierul lor. Stomacul i se contractă și gura i se umple de fiere.
— E o găleată acolo în colț, îi indică Unteroffizierul de serviciu, care cunoaște simptomele.
Wisling ajunge la ea în timp util și vomită.
A doua zi, dis-de-dimineață, sunt ridicați din celule și legați strâns cu lanțuri, cu mâinile la spate.
Camionul este plin de deținuți care stau de-a curmezișul în spate, doi polițiști militari musculoși, cu Mpi-uri gata pregătite, se cațără- și se așază pe oblonul din spate. Răcnesc la cea mai mică mișcare a vreunui deținut. La tribunalul militar al Forțelor Aeriene din Tempelhof sunt preluați încă trei aviatori și un soldat de la artileria antiaeriană. Se poate distinge că cei trei sunt ofițeri, după materialul mai fin al uniformelor, li s-au scos decorațiile și epoleții.
Pornesc mai departe prin Berlin, trec pe lângă Plötzensee, unde Călăul Oficial e foarte ocupat în fiecare zi cu ghilotina lui.
Camionul hurducă prin Alexander Platz. Sediul Poliției s-a înnegrit de fum.
Mai preiau doi ofițeri SS condamnați de la cazarma Gross-Lichterfelde.
— Hei, mișcați-vă târtițele! Ne grăbim! strigă polițaii, arțăgoși care-i ajută să urce lovindu-i cu paturile Mpi-urilor.
Deținuții se uită cu ochii pierduți la străzile după care tânjesc, ticsite de oameni care trec în grabă. Un tramvai uruie la colț, clinchetul clopotului său e ca o muzică a libertății.
— Unde ne duc? îi șoptește Oberstul Frick deținutului de alături, ofițerul de marină degradat.
— Gura, porcule, se răstește un polițist militar de pe oblonul camionului, sau îți bag dinții în gât! Ridică gura țevii Mpi-ului ca și cum ar fi gata să-și ducă la îndeplinire pe loc amenințarea.
Camionul își croiește drum zdruncinându-se pe pavajele cu hârtoape. Ruinele arse rânjesc spre norii încărcați de ploaie, din multe din ele încă mai iese fum, după incendiile din noaptea trecută. Pretutindeni sunt dezgropate trupuri din pivnițele năruite. Patrule SS, înarmate până-n dinți, se strecoară pe străzile înnegrite de fum, la pândă după jefuitori. Dacă-i prind îi execută sumar. Au la ei frânghii și există o mulțime de stâlpi de felinare în Berlin.
Un grup de femei din fața unei măcelării se uită lung, cu curiozitate, după camionul care trebuie să o ia pe trotuar pentru a evita craterul unei bombe din mijlocul drumului.
Polițailor de pe oblonul camionului se pare că le place călătoria. Escortarea deținuților este considerată o muncă ușoară. E o îndatorire ca oricare alta, ca instruirea recruților, distribuirea muniției, a hainelor și a echipamentului. Unii primesc însărcinarea de a face de gardă, ani în șir, pe lângă Comandamentele Generale, cazărmi, depozite și aeroporturi, nenumărați soldați luptă pe front ca infanteriști, artileriști, tanchiști, ucid și execută împreună, într-un mod sau altul.
Polițiștii militari escortează deținuți. O îndeletnicire cu mult mai agreabilă decât să te târăști prin tranșeele pline de noroi.
Oberleutnantul Wisling îi observă cu ochi mijiți, se gândește din nou cum să scape. Ar fi destul de ușor să-i răstoarne peste oblon pe polițiștii aceia grași, nesimțiți și să fugă, însă problema era cum să ajungă până acolo. Ar trebui să treacă peste trei bănci. Deținuții sunt îngrămădiți unul într-altul și polițaii l-ar împușca înainte de a fi trecut de primii din ei. Se gândește să se târască pe sub bănci, printre picioarele celorlalți deținuți. Începe să se miște încet. Vecinul lui înțelege imediat ce încearcă să facă, însă e mai greu decât se așteptase să se târască cu mâinile încătușate la spate. Abia a ajuns la a doua banchetă, când camionul cotește și intră pe poarta cu grilaj a cazărmii Regimentului de Infanterie Gross Deutschland. Aceasta fusese transformată în închisoare militară, pentru că toate închisorile obișnuite erau aglomerate. Cu toate că, după Rusia, Germania e țara cu cele mai multe închisori din lume, acum erau neîndestulătoare. Dar cum exista și o penurie catastrofală de recruți, autoritățile puteau utiliza cazărmile goale în acest scop, nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu și națiunea germană.
Camionul se oprește cu o smucitură și toți deținuții cad de pe bănci. Asta îl salvează pe Wisling; scapă nedescoperit. Aproape că plânge de deznădejde când camarazii deținuți îl ajută să se ridice pe picioare.
— Afară cu voi, nemernicilor! zbiară polițiștii militari, agitând paturile Mpi-urilor cu brutalitate. Pas alergător, lepădăturilor! Credeți că sunteți la sanatoriu, nu?

Peste tot numai țipete şi zbierete, amenințări şi înjurături. Mai presus de toate, gardienii trebuie să fie severi cu deținuții, altminteri viața agreabilă de la cazarmă ar putea curând să ia sfârşit. Numai deținuții o duc cel mai greu, oricum, şi ei sunt drojdia Celui de-al Treilea Reich.
Se deplasează în grabă, cu lanțurile zăngănind pe platoul de adunare. Praful li se învolburează în jurul paşilor grăbiți.
— Pas alergător, grăbeşte pasul, un-doi, un-doi! zbiară polițistu militar, rotindu-şi ciomagul lung cât mai aproape de deținuți.
Câțiva infanterişti în vârstă privesc atenți şi curioşi de la ferestrele deschise, nu pentru că ceea ce se petrece este o privelişte nouă în sine, ci pentru că s-ar putea întâmpla totuşi ceva ieşit din comun.
Oberstul Frick cade cu fața-n jos şi îşi zdrobeşte fața în noroiul din curte, nefiind în stare să evite căderea din cauza brațelor imobilizate la spate; însă loviturile de picior şi cu patul puştii îl readuc rapid pe picioare. Un deținut într-o închisoare militară din Germania învață uimitor de repede modalitatea de a se ridica iarăşi în picioare fără să folosească mâinile. Sunt mânați de jur-împrejurul platoului de defilare, cu țipete şi zbierete. Încă un deținut cade cu fața în jos şi se izbeşte cu capul de o piatră ascuțită. Îşi face o rană adâncă în frunte şi sângele începe să-i şiroiască pe față.
— Scoală, parşivule! răcneşte un Unteroffizier, lovindu-l cu brutalitate. Cine dracu ți-a ordonat să te culci? Pas alergător, pas alergător, câine! O să poți să stai culcat după ce o să te umplem noi cu plumbi, porcule!
Îi primeşte un Leutnant de poliție militară, cu o gură fără buze, cu tuleie pe obraji, ochii, însă, îi strălucesc de fanatism, un produs al lui Himmler, de cea mai josnică teapă. Oberstul îl priveşte cu o presimțire rea. Dintr-o experiență amară ştie că aceşti flăcăi necopți sunt şi cei mai câinoşi. Le e teamă că nu par suficient de duri şi se reped cu capul înainte, în orice şi oricine, numai pentru a-şi anestezia propria spaimă.
— Tu cine eşti? întreabă tânărul Leutnant, cu o voce primejdioasă, arătând spre unul dintre bieții deținuți aşezați în rânduri.
— Maior von Leissner, Regimentul 460 de Infanterie.
Cu o lovitură în care-şi pune toată greutatea corpului, Leutnantul îl izbeşte pe bătrânul ofițer în plină față, încât acesta se clatină un moment, ca şi cum ar fi pe punctul de a leşina.
— Cum te cheamă? urlă Leutnantul, cu voce frântă.
— Infanteristul von Leissner!
Din nou pumnul încleştat îl izbeşte în figură pe maiorul degradat, care e destul de în vârstă pentru a-i fi bunic Leutnantului.
— "Domnule Leutnant", sac nenorocit ce eşti! Nu vezi ce grad am? Cincizeci de genuflexiuni! Executarea!
— Infanteristul von Leissner, Domnule Leutnant, cincizeci de genuflexiuni, precum ați ordonat!
Leutnantul se îndreaptă țanțoş spre cel de alături, ca şi cum episodul cu maiorul nici nu s-ar fi întâmplat.
Următorul deținut simte şi el, pe pielea lui, pumnul Leutnantului. Acesta găseşte întotdeauna un pretext, deținutul strigă eventual prea tare sau nu suficient de tare, sau a răspuns incorect. După ce a trecut el printre rânduri nu rămâne nici un deținut fără sânge pe față, apoi se postează în fața rândurilor şi bate delicat din mâinile înmănuşate.
— Cei îndrituiți să facă cerere de grațiere, doi paşi înainte, marş! zbiară el cu o voce pițigăiată, infantilă. Îi numără şi compară cifrele cu lista pe care o are. Blocul 4! ordonă răstit.
Un grup de Unteroffizieri care îşi arată colții îi împing spre Blocul 4. Se abat asupra deținuților ca animalele de pradă înfometate. Comenzi isterice, răcnete, şi țipete răsună în incinta cazărmii.
Tânărul Leutnant se plimbă fudul ca un cocoşel în jurul celor rămaşi, cei care nu au dreptul să ceară grațiere.
— Bucurați-vă de soare, face el glume răutăcioase pe seama lor, mâine dimineață vă trimitem pe voi, ceilalți, pe lumea cealaltă! Să iasă în față cine urmează să fie bărbierit cu briciul cel mare!
Un ofițer de artilerie face un pas înainte. E un bărbat corpolent, greoi şi cu o figură suferindă.
Leutnantul îl priveşte aşa cum se uită şarpele la un iepure.
— Ofițer în rezervă, comentează el cu un rânjet viclean.
— Da, Herr Leutnant!
Leutnantul îl pocneşte cu patul puştii în plină față. Marginea căştii de oțel îi zdrobeşte osul nasului. Țâşneşte sângele.
— Să fiu al naibii dacă porcul ăsta criminal nu încearcă să-mi vândă gogoşi! zbiară el, ridicând indignat mâinile, arogându-şi titluri la care nu e îndreptățit! Pe burtă, maimuțoiule!
Ca un copac în cădere, fostul artilerist se prăbuşeşte înainte, figura-i neprotejată izbindu-se cu putere de pământ.
— E bun! râde tânărul Leutnant încântat, polițaii râd şi ei împreună cu el, slugarnic, întregul careu din fața cazărmii clocoteşte de o veselie debordantă. Până şi infanteriştii curioşi din blocul companiei se amuză.
— Artileristul Schröder, Oberleutnant în rezervă degradat, condamnat la moarte pentru sabotarea ordinelor, vă raportează la ordin, domnule Leutnant!
— Vezi, deja e mai bine, surâde Leutnantul cu o amabilitate sadică, şi ce e artileristul Schröder în viața civilă?
— Profesor, domnule.
— Ei, ei, un profesor! o licărire primejdioasă îi apare în ochii albaştri spălăciți. Fără nici un fel de avertizare îi trage un şut între picioare şi îl izbeşte cu dosul mâinii înmânuşate peste față. Profesorul-tunar îndrăzneşte să stea pe loc repaus, nu-i aşa? Păcătosul se crede la şcoala lui din sat, unde face ce pofteşte cu copiii lipsiți de apărare ai Führerului. Nu, scumpul meu prieten, el e acum în anticamera morții, aşteptându-şi rândul la bărbierit cu briciul cel mare! — Mută grămada de aici, îi ordonă el unui Unteroffizier, mi se face scârbă când o văd.
Tânărul Leutnant se amuză, chinuindu-i pe deținuți timp de încă o oră, până când exhibiția lui macabră este oprită de un maior care se întorcea din plimbarea zilnică matinală, călare, în Tiergarten. Leutnantul primeşte o muştruluială pe cinste. Trebuie să stea în poziție de drepți şi să se uite fix în ochii calului nervos al maiorului. Nu este decât un enorm şi jalnic complex uman de inferioritate. Toată aroganța sa a dispărut.
Maiorul nu se mişcă din loc până nu sunt duşi toți deținuții în Blocul 2, anticamera iadului, unde sunt trimişi toți cei care nu au dreptul să solicite grațierea şi aşteaptă plutonul de execuție.
Maiorul îl priveşte din nou disprețuitor pe Leutnant şi se apleacă uşor înainte, peste gâtul calului.
— Îți lipseşte al doilea nasture, domnule Leutnant, îi trâmbițează acesta, şfichiuindu-şi cizmele strălucitoare cu cravaşa. La ora 15,00 te prezinți la compania care trebuie să plece în deplasare. Le lipseşte un ofițer de pluton. Crezi că mutarea te deranjează?
— Da, domnule maior!
— Şi eu cred la fel, mârâie maiorul, sfichiuindu-şi din nou cizmele cu cravaşa. Pe Frontul de Sud vei găsi utilizare surplusului dumitale de energie. Ştii care este destinația Batalionului de Marş?

— Nu, domnule maior.
— Vor fi transportaţi cu avionul la încercuifea din Cirghizia. Ai grijă să faci onoare regimentului şi să meriţi o Cruce de Fier.
Maiorul dă pinteni calului care se smuceşte nervos şi-l împroaşcă pe Leutnant cu spumă pe faţă. Calul pare că zâmbeşte în sinea lui, în timp ce traversează platoul de adunare. Caii militari capătă instincte mult mai dezvoltate, pe care semenii lor civili nu le ating niciodată.
Abia după ce maiorul nu se mai zăreşte, îndrăzneşte Leutnantul să ia pe loc repaus şi să-şi şteargă spuma de cal de pe faţă. Fir-ai al dracului de cal jidănesc, înjură el, sper să ajungi la camera de gazare!
Se duce târşâindu-şi picioarele la dormitoarele companiei şi îşi împachetează echipamentul. Ce nu mai încape aruncă în foc, mai degrabă decât să lase ceva în urma lui.
La Batalionul de Marş este întâmpinat de un Oberleutnant ciolănos, care imediat îi aplică o admonestare severă şi îi prezice un viitor dezagreabil. I se trasează să răspundă de sectorul de aprovizionare — o retrogradare evidentă. Ceilalţi ofiţeri, toţi veterani de linia frontului, îl ignoră.
După trei săptămâni se prăbuşeşte un adăpost şi îl îngroapă, nimeni nu se sinchiseşte să-l mai scoată de-acolo. Perioada lui de serviciu în linia frontului durase numai douăzeci şi cinci de minute.
Deţinuţii îşi predau uniformele la magazie şi primesc uniforme de dril stacojii. Li se leagă mâinile şi picioarele cu cătuşe din lanţuri scurte de oţel, apoi sunt raşi în cap pentru a-şi da perfect seama de starea mizerabilă în care se găsesc. Până şi câinii de pază par să-i dispreţuiască şi-i mârâie, arătându-şi colţii, deândată ce se apropie de ei o haină roşie. Cătuşele de la glezne sunt în mod deliberat atât de scurte încât deţinutul trebuie să ţopăie ca o vrabie. Scările sunt cele mai păcătoase. O pură tortură, şi cu toate acestea gardienii continuă să strige:
— Mai repede, mai repede, pas alergător, pas alergător!
Oberstul Frick e primul care cade în timp ce urcă scara abruptă. Loviturile de picior şi de pat de armă se abat ca o aversă pe spinare şi în rinichi.
— Să fiu al dracului dacă nu doarme pe el, zbiară un Feldwebel presând brutal cu gura ţevii Mpi-ul în ceafa fostului Oberst.
Mai mult mort decât viu, ajunge într-o celulă, în care mai sunt deja opt alţi camarazi de suferinţă, în dril roşu, cu numere galbene pe piept.
În celulă i se scot cătuşele de la încheietura mâinilor, dar nu şi de la glezne.
— Şi cică oamenii ăştia sunt concetăţenii noştri, oftează Oberstul prăbuşindu-se pe un scaun de lemn. Îi priveşte abătut pe tovarăşii lui de suferinţă, îmbrăcaţi în roşu.
— Hugo Wagner, se prezintă cel mai în vârstă dintre ei. — E un ins integru, cu o fizionomie severă. — Artilerist, fost general-locotenent şi comandant de divizie, condamnat potrivit articolului 91 b. Bănuiesc că vă spune totul. Şi dumneavoastră? Spânzurătoare sau împuşcare?
— Împuşcare, răspunde Frick cu o indiferenţă care îl surprinde şi pe el însuşi.
— Atunci aţi avut noroc. Eu voi fi spânzurat! Mai sper, totuşi, că-mi vor schimba sentinţa — în execuţie prin împuşcare, înainte de a fi prea târziu.
Uşa se deschide cu un zăngănit puternic şi un Feldwebel aruncă pe măsuţă o foaie de hârtie şi un creion.
— Uite aici, mârâie el în silă, uitându-se la Frick ca şi cum chiar prezenţa acestuia era o insultă. Scrie-ţi cererea de graţiere. Mă întorc s-o iau în douăzeci de minute. Ai grijă să fie gata până atunci! Ai înţeles? Doar n-o să-ţi scrii istoria vieţii! Să nu uiţi asta Artilerist de Rahat!
Trânteşte uşa cu atâta putere în urma lui încât cade tencuiala din tavan.
— Slavă Domnului, murmură Oberstul Frick uşurat, în sfârşit, pot explica ce s-a întâmplat în realitate. Toată afacerea asta e o urzeală de minciuni şi a fost mistificată complet.
— Nu v-aş recomanda să scrieţi în acest mod, îl previne fostul comandant de divizie. Nu va face decât să-i irite, şi înainte ca Generalul să fi parcurs jumătate din scrisoare ar respinge-o şi ar semna ordinul de execuţie. Nimeni nu e câtuşi de puţin interesat de dumneata sau de cazul dumitale special, şi dacă vei fi graţiat, ceea ce mă îndoiesc — gradul dumitale e prea mare —, va fi pur şi simplu pentru că vei putea fi folosit în vreo afacere foarte împuţită. Absolut deloc de dragul dumitale. Scrie aşa: Degradatul Oberst cutare, numele întreg şi data naşterii, şi adresează-o Generalului care acordă graţiere, Comandamentului General nr. 3. Începe la două degete de la margine, să nu uiţi asta. După aceea pune data, ora, condamnat la moarte de Curţile Marţiale ale înaltului Comandament, Berlin. Apoi cere ca sentinţa să fie comutată în muncă silnică pe viaţă. În fine, la trei degete mai jos, pe pagină: Cazarma de Infanterie, Berlin — Moabit, data, Heil Hitler şi semnătura.
— Heil Hitler? întreabă Frick cu uimire.
— Credeţi că această formă de salut s-a schimbat pentru că aţi fost condamnat la moarte? surâde fostul general-locotenent.
Exact după douăzeci de minute, Feldwebelul cel posac e înapoi. Îşi aruncă repede ochii pe cerere, dă din cap satisfăcut şi părăseşte celula fără o vorbă.
— Credeţi că am vreo şansă de a fi graţiat? îl întreabă Frick, cu speranţă în priviri.
— Fireşte că nu. Oamenii sunt graţiaţi, dar atât de rar, încât devine ceva senzaţional când se întâmplă. După părerea mea, în cazul dumneavoastră particular graţierea este total exclusă. Dacă aţi fi fost soldat simplu, un recrut obişnuit, aţi fi avut o şansă infimă, în funcţie de dispoziţia Generalului din ziua respectivă. Dar un ofiţer de carieră, condamnat pe baza articolului 91 b, nici o şansă! Veţi fi împuşcat!
— Doamne sfinte, atunci e o curată pierdere de timp să trimiţi cererea! exclamă Frick, cuprins de disperare.
— Doreşti atât de mult să renunţi la viaţă? îl întreabă Generalul sarcastic. Cererea de graţiere te va ţine mai mult în viaţă, nu ţi se întâmplă nimic până ce nu se întoarce. Nu vei fi luat de aici mâine dimineaţă la orele 8,00, cum se poate întâmpla cu oricare dintre noi ceilalţi, în următoarele opt zile nu-ţi vei petrece nopţile cu spaima-n suflet.
— Vin să vă ia la orele 8,00 dimineaţa? întreabă Frick cu o voce tremurândă. Simte deja gheara rece a morţii asupra lui.
Întreaga celulă degajă frică. Spaima iradiază din pereţi, picură din tavan, se ridică din podea.
— Da, în fiecare dimineaţă, exact la orele 8,00, auzi paşii lor tropăind şi zăngănitul armelor pe coridor. O să auzi cum se deschid şi se închid uşile celulelor. La 11,00, exact când bate orologiul cazărmii, nu mai ai de ce să te temi în ziua aceea. Avem aproape încă o zi de trăit şi toată închisoarea respiră din nou. Frica ne învăluie iarăşi când cade întunericul şi ne întindem din nou în pat. Perioada cea mai grea este dimineaţa, între 4,00 şi 8,00. E vremea când auzi ţipetele din alte celule. Unii reuşesc să

se sinucidă, dar ferească Dumnezeu ca încercarea lor să nu izbutească şi sunt readuşi la viaţă! Gardienii pun foarte tare la inimă asemenea încercări. Dacă deţinuţii reuşesc să păcălească plutonul de execuţie, gardienii sunt trimişi în prima linie a frontului.
— Nu e nici o posibilitate de evadare? îl întreabă Obersatul, însufleţindu-se la faţă.
— E absolut imposibil, respinge Generalul ideea, cu un surâs ironic.
— Şi în timpul raidurilor aeriene? se interesează Oberstul cu încăpăţânare. Când e confuzie generală?
— Nu aici, zâmbeşte Generalul. Aici celulele se zăvorăsc dublu şi gardienii joacă cărţi. Şi dacă s-ar întâmpla ca o bombă să nimerească din plin, ce-i cu asta? Inamicul a dus pur şi simplu la îndeplinire sentinţa, în ceea ce ne priveşte. Suntem trecători şi total irecuperabili. Ce diferenţă poate fi dacă suntem expediaţi cu o zi mai devreme sau cu o zi mai târziu, important e numai ca noi să fim lichidaţi şi sentinţa să fie raportată ca îndeplinită. Scoate-ţi din cap orice gând de evadare, acceptă-ţi soarta aşa cum este. Va fi mai uşor pentru dumneata.
— E îngrozitor, spune Oberstul, trecându-şi mâna pe capul chilug, să încerci să te obişnuieşti cu gândul că urmează să fii măcelărit ca un animal.
— Sunt de acord cu dumneata, admite Generalul.
— Unde au loc execuţiile?
— Unde aţi fost până acum Oberst Frick? îl întreabă Generalul sarcastic. Nu-ţi dai seama cum se fac lucrurile în zilele noastre, în Germania? La Morellenschlucht oamenii sunt împuşcaţi în grup, cei mai mulţi pentru delicte minore.
— Şi execuţiile prin spânzurătoare au loc tot acolo? întreabă Oberstul înfiorându-se.
— Desigur. Spânzurătorile stau în şiruri. Unica sentinţă care autorităţile militare au cerut să nu aibă loc pe teritoriul armatei este decapitarea. Asemenea operaţii sunt efectuate de autorităţile civile la Plötzensee, şi îndeplinite de Executorul Principal. Cei care urmează să ajungă sub ghilotină au fost deja excluşi din armată şi trebuie consideraţi ca un soi de civili.
Cu puţin timp înainte de ora de culcare, Oberleutnantul Wisling este îmbrâncit în celulă. Are faţa tumefiată şi plină de sânge. Se aşază pe podea şi-i priveşte pe ocupanţii celulei cu ochi pustii.
Aproape toţi dinţii i-au fost zdrobiţi şi rotula unui genunchi îi stă căscată. Mai multe coaste îi sunt, de asemenea, rupte. Se vaită de durere când răsuflă.
— Am sărit la ofiţerul de serviciu şi am încercat să-l strâng de gât, explică el calm.
— A fost o prostie, spune Generalul. E numai în dauna ta şi adeseori în detrimentul altor deţinuţi nevinovaţi.
— Da, a fost o prostie, admite Wisling, pipăindu-şi uşor corpul contuzionat.
— Nu-i chiar atât de rău aici, îi explică Generalul, aşezându-se comod pentru noapte pe salteaua de zegras umedă, pătată de mucegai. Am fost în multe locuri care erau şi mai proaste: Torgau, Germersheim, Glatz, Fort Zittau, Admiral Schröder Strasse. Era un iad, în cel mai adânc înţeles al cuvântului. Aici cel puţin suntem lăsaţi în pace în celule şi ni se dă aceeaşi mâncare ca şi soldaţilor. Ar fi trebuit să vedeţi cu ce ne hrăneam la Germersheim!
— De când staţi în închisoare? îl întreabă Oberstul cu nedumerire.
— De patrusprezece luni, dar curând se va isprăvi şi cu asta. Mă aştept să fiu ridicat în orice dimineaţă. Unica şansă pe care o am e ca războiul să se termine pe neaşteptate.
— Mai e până atunci, apreciază un camarad de celulă cu pesimism.
— La Peenemünde se fac experienţe intense cu o nouă armă, se aude o voce dintr-un colţ al celulei. E o armă teribilă, care nu seamănă cu nici una din cele ştiute. Dacă reuşesc s-o producă, vor câştiga războiul.
— Am auzit de arma asta, remarcă Oberstul, ceva în legătură cu apa grea, pe care o aduc din Norvegia.
— Am lucrat la ea, se destăinuie haina roşie din colţ, sunt chimist, dar din păcate unul care n-a învăţat niciodată să-şi ţină gura. Acesta e motivul pentru care sunt aici. S-a întâmplat într-o seară minunată, cu prea mult coniac şi fete frumoase. Fata cu care m-am culcat lucra pentru Gestapo. Au apărut chiar a doua zi, pe când ne mai tratam încă mahmureala. Tineri politicoşi, în haine lungi de piele şi cu borurile pălăriei lăsate în jos. Gestapo, un mic scut oval din tablă cu un lănţişor şi un ordin comunicat politicos... Fiţi amabil şi însoţiţi-ne! Am dori să clarificăm o mică chestiune! — Chimistul din colţ râde cu amărăciune şi arată cu degetul spre piept.
— Mica chestiune eram eu! S-au purtat relativ blând cu mine. Totul s-a terminat în circa o oră, inclusiv interogatoriul! O lună mai târziu o curte marţială — zece minute — şi iată-mă aici!
La 6,00 se aude un zăngănit de găleţi pe coridor. Se ciocăneşte puternic cu o cheie într-o uşă, acesta este semnalul pentru coborârea din pat şi strângerea saltelelor grămadă.
Curând după aceea se aduce micul dejun: o felie de pâine, un cocoloş de margarină şi o cană cu surogat de cafea, chioară, călâie.
Apoi urmează aşteptarea. Închisoarea duhneşte a spaimă şi groază. Minutarul orologiului din turn se mişcă în svâcnituri abia perceptibile. Bate de opt ori şi, exact la ţanc, pe coridor răsună tocuri ghintuite. Se răcnesc ordine tăioase. Oţelul se loveşte de oţel.
În celule conteneşte orice discuţie. Ochii se aţintesc în uşile cenuşii. Primul lot a fost deja dus sub escortă. Zgomotul paşilor cadenţaţi lasă în urmă un ecou, care se stinge mai departe, pe coridor.
Un degradat, medic militar stagiar, izbucneşte într-un hohot de plâns sfâşietor, cu sughiţuri.
— Vino-ţi în fire, omule, îl dojeneşte Generalul Wagner cu asprime. Nu-ţi ajută la nimic plânsul, nu face decât să-ţi înrăutăţească situaţia. Aşa ceva îi irită pe gardieni. Acum e prea târziu pentru regrete. Ar fi trebuit să-ţi dai seama mai devreme că o nulitate de medic militar de marină ca dumneata nu-l poate critica pe Hitler fără să fie pedepsit. Ce-ai fi spus dacă vreun criminal te-ar fi făcut vraci, în loc de doctor, ai fi râs de o asemenea glumă?
O tăcere copleşitoare se lasă asupra celulei. Undeva, în apropiere se aude zdrăngănit de chei şi nume strigate.
Cel mai tânăr deţinut din celulă, un Gefreiter de numai şaptesprezece ani, se furişează până la uşă să asculte. Vestonul din dril roşu, roba morţii, atârnă larg pe el.
Un fost Leutnant şade împietrit pe patul de lângă general şi se uită ca hipnotizat spre uşă. Se va da ea oare brusc de perete în clipa următoare? Şi vreo figură criminală de sub marginea unei căşti de oţel va striga unul sau mai multe nume?
Începe să plângă cu suspine, îşi pierde complet controlul şi se prăbuşeşte pe podea — o masă de carne tremurândă. E la capătul a trei săptămâni de aşteptare — în fiecare dimineaţă.
Generalul, care e îndeajuns de în vârstă pentru a-i fi tată, se uită o clipă la el.

— Termină cu prostiile astea! Capul sus, omule! Adu-ţi aminte că eşti soldat — ofiţer! Scoală sus, pieptul înainte, suge burta! Da, e o prostie, dar ajută! Te-au învăţat asta la şcoală şi la "Hitler Jugend". Acum îţi poate fi de folos! Ce urmează să se întâmple o să se întâmple oricum, plânsul nu schimbă nimic.
Leutnantul începe să ţipe. oribil! Zguduitor!
General Wagner îl apucă de pieptul tunicii şi îl pălmuieşte răsunător de mai multe ori.
— În picioare, băiete, fă un efort să-ţi revii! îi comandă el cu severitate.
Leutnantul ia poziţia de drepţi. E livid ca un cadavru, dar îşi revine, sclipirea din ochi îi dispare.
De afară se poate auzi cum se apropie paşii detaşamentului morţii. Nu sunt prea departe. Ţipete puternice se aud dintr-o celulă apropiată.
Feldwebelul de serviciu blestemă şi ocărăşte.
— Nu pot să mai suport, murmură chimistul. Înnebunesc!
— Ce o să faci, omule? îl întreabă Generalul Wagner în batjocură. O să te arunci la pământ în faţa plutonului de execuţie? O să le spui că eşti nevinovat şi că nu trebuie să te omoare?
— Oh, Doamne, aş dori să fiu luat azi, se văicăreşte chimistul disperat. Atunci s-ar sfârşi totul. Se ridică. Gura îi e ca o orbită roşie. Înainte ca ceilalţi să ajungă la ei, acesta strigă: Luaţi-mă, asasini blestemaţi! Omorâţi-mă! Împuşcaţi-mă, nazişti nemernici!
Îl trântesc la podea şi îi acoperă gura cu trupurile, pentru a-i înăbuşi ţipetele.
Ascultă înspăimântaţi la uşă. Vor veni gardienii cu bastoanele lor lungi? Este strict interzis orice zgomot în celule. Ţipetele sunt considerate drept zgomot.
Relativ repede, chimistul se linişteşte. Şade jos într-un colţ cu buzele tremurând, ca un iepure îngrozit.
— Dacă cineva dintre dumneavoastră, contrar aşteptărilor, va supravieţui, spune Generalul molcom, aş dori să-l rog să o salute pe soţia mea, Margrethe Wagner, Hohenstrasse 89, Dortmund, din partea mea. Să-i spună că am murit demn, o va ajuta. Explicaţi-i că tot ce am avut asupra mea a fost confiscat de trezoreria statului german, din acest motiv nu i-am putut trimite nici măcar verigheta.
Toţi deţinuţii repetă adresa, pentru a şi-o imprima în memorie: Margrethe Wagner, Hohenstrasse 89, Dortmund.
Generalul îşi ridică ochii spre fereastra îngheţată. Un răstimp nu scoate nici o vorbă, gândurile îi sunt departe, la Dortmund, în Westphalia.
— Am presimţirea că vor veni după mine astăzi, spune el brusc, netezindu-şi tunica roşie.
Dar n-au venit să-l ia pe General în ziua aceea.
Orologiul din turnul companiei de stat major a bătut de unsprezece ori. Întreaga închisoare scoate un geamăt de uşurare. Până la 8,00, a doua zi dimineaţa, e vreme lungă.
— Instrucţie pe platou, marş, marş! Fluierele ţiuie strident printre clădirile cazărmii. Un val de zgomote se ridică din toate părţile,
cătuşele zăngăne, cheile zdrăngăne iarăşi şi cizmele tropăie. Deţinuţii cu tunici stacojii sar într-un picior, cu sufletul la gură. Ghinioniştii care cad sunt izbiţi fără milă cu patul puştii.
Un automat lătră prelung, în duşmănie. Deţinutul care încearcă să vorbească cu vreunul din sărmanii săi camarazi este culcat la pământ, într-o baltă de sânge. E târât ca un sac înapoi în celulă. Capul i se izbeşte cu un sunet sec de treptele scării.
— Javră împuţită, porcule! zbiară gardienii la el. În furia lor nu se pot gândi la ceva mai bun.
Un Feldwebels din corpul medical apare alergând cu geanta de Cruce Roşie. Îl săgetează pe deţinutul rău rănit cu o privire veninoasă.
— Aruncă scârnăvia pe podea, mârâie el, o să bag destulă viaţă în lepădătura asta, cât să-l ducem până la stâlpul de execuţie!
— Să nu-l droghezi, spune unul dintre gardieni îmbufnat.
— Nici în vis nu mi-ar trece prin cap aşa ceva, răspunde Feldwebelul sanitar. I-aş tăia puţa, dacă ar fi după mine!
Toţi trei râd zgomotos.
Platoul de adunare este plin, condamnaţii, în uniformele lor stacojii, amestecaţi cu deţinuţii cenuşii-verzui obişnuiţi, care se simt regi în comparaţie cu "roşii".
— Formaţi coloane de câte trei! răcneşte Feldwebelul de serviciu. Încolonaţi pentru drum, înainte- marş! Păstraţi dracului distanţa aia, saci ambulanţi! Cu cântec înainte!
Instrucţia în curtea închisorii se termină întotdeauna cu un soi sau altul de "terorizări", în funcţie de dispoziţia sergentului-major de serviciu.
După-amiaza trece repede. Lent, umbrele prelungi ale înserării se strecoară peste platoul de adunare şi se caţără pe peretele opus ferestrei. Vine seara, apoi noaptea. Conversaţii pe şoptite, voci care bâiguie înspăimântate. Ceasul morţii lor se apropie cu paşi repezi.
Micul dejun se consumă în tăcere. Puţini au cât de cât poftă de mâncare. Orologiul din turn bate din nou, opt bătăi mortuare. Ecoul unor voci tainice se aude pătrunzând în fiecare celulă prin pereţii cazărmii. Plutoanele de execuţie mărşăluiesc pe coridoare. Cizme grele se apropie de celula 101.
Cei nouă deţinuţi îşi ţin răsuflarea. Cu gura căscată şi cu ochii ieşiţi din orbite privesc ţintă spre uşă. Ştiu că plutonul s-a oprit chiar în faţa celulei lor. Zdrăngănit de chei grele! Cheia grea este introdusă în broască şi se răsuceşte de două ori, ca două împuşcături.
Uşa masivă se izbeşte de perete. O cască de oţel sclipeşte ameninţător din prag. Paturile puştilor scrâşnesc pe ciment. Tăcere, tăcere, o tăcere de pândă.
O faţă cruntă se uită scrutător în celulă de sub marginea căştii. Al cui nume va fi rostit de acele buze subţiri, fără culoare? Generalul Wagner face jumătate de pas înainte, alb ca varul. Buzele lui au culoarea cernelii. Groaza'de moarte i se insinuează cu fiori de gheaţă pe şira spinării. E convins că numele lui va fi strigat.
Chimistul şi Leutnantul se înghesuie şi mai adânc în firidă. Micuţul Gefreiter stă în spatele mesei cu gura pe jumătate deschisă, ca şi cum ar fi pe cale de a scoate un ţipăt.
Uşa se închide cu zgomot masiv. A fost o greşeală. Candidatul care urmează să fie dus la moarte este în celula alăturată.

Un țipăt jalnic şi prelung de groază sfâşie tăcerea aşteptării. Pe cimentul coridorului este târât un trup omenesc. Trei dintre zăbrelele de fier ale ferestrei îşi aruncă acum umbra. Când se profilează şi a patra, ca o linie trasă cu creionul, va fi ora 11,00 şi viața își poate reîncepe cursul.
Atmosfera devine aproape veselă.
Acum, acum, se gândeşte Oberstul.
Umbra a ajuns aproape la chiuvetă. De la capătul îndepărtat al coridorului se aud paşi apăsați, grei. Se apropie repede.
— Imposibil să mai aibă timp să facă ceva, spune în şoaptă Leutnantul, privind înfiorat spre locul unde urmează să se ivească umbra celei de-a patra bare.
— Vom vedea curând, răspunde Generalul calm, făcând doi paşi spre uşă.
Tânărul Gefreiter începe să hohotească spasmodic. Nimeni nu-i dă atenție, fiecare se gândeşte la sine.
— Vino, umbrar imploră Oberleutnantul Wisling. Nu mai pot fi decât câteva secunde până la ora 11,00.
Tropăiturile se apropie necruțătoare. Nici o cizmă militară din lume nu are sunetul acela de rău-prevestitor al cizmei naziste germane, e astfel confecționată încât să inspire spaimă şi groază.
Tropăitul trece mai departe. Puțin mai încolo pe coridor se aude un cuvânt aspru de comandă. Paşii se reîntorc. Poc! Poc! Poc! se opresc exact în dreptul celulei 109.
Ceva nu e în regulă. Cea de-a patra umbră se conturează clar acum.
Deținuții o privesc încruntați, agățându-se de ea ca de o firavă speranță. După ora 11,00 nu mai este ridicat nimeni. Nu s-a mai întâmplat asta niciodată, de ce să se întâmple tocmai azi?
Hai ceasule, bate, pentru Dumnezeu, bate odată! Mai dăruieşte-ne încă o zi de viață! Viața e atât de scurtă, încât o zi este un cadou nemaipomenit, chiar şi la închisoare.
Cheile zornăie. Sunetul pe care îl fac când intră în broască îți zdruncină nervii. E sunetul pe care numai un gardian îndrăgostit de munca lui îl poate produce.
Chiar înainte ca uşa să se deschidă, de la orologiul din turnul sediului Companiei de Stat Major se aud cele unsprezece bătăi. Cheia este retrasă din broască. Ordinele interzic execuțiile după orele 11,00. De la un capăt la altul al închisorii răsună comenzi energice.
— Armele pe u-măr! La stân-ga! Marş for-țat! Poc! Poc!
Tropăiturile se îndepărtează şi se mistuie pe coridor.
— Doamne Isuse Christoase, răsuflă din greu chimistul, în colțul său, n-aş fi crezut niciodată că un om poate să suporte aşa ceva fără să-şi piardă mințile. N-au nici un fel de milă față de noi?
— Milă nu există în Germania, râde Generalul sarcastic, însă putem fi siguri cel puțin de un lucru. Unul dintre noi va fi luat mâine între orele 8,00 şi 11,00.
— Cine? întreabă Leutnantul cu o voce tremurândă.
— Dacă eşti foarte curajos poți să ciocăneşti în chepeng şi să întrebi, surâde Generalul, însă te pot asigura că, dacă eşti dumneata acela, nu vei fi în stare să mergi mâine dimineață până la stâlp fără să te susțină cineva!
— Diavoli infami! rosteşte Leutnantul în şoaptă, furios.
— Diavoli — râde batjocoritor Generalul. Şi zici că ai făcut Academia de Război! Dragă tinere, ei nu sunt mai diavoli decât eşti dumneata sau eu, ci doar un produs al educației militare din al Treilea Reich. Fii onest, acum! N-ai fost şi dumneata un admirator al sistemului până a ajunge să-l cunoşti pe cel al Curții Marțiale Germane?
Leutnantul înclină capul şi subscrie tacit la cele spuse de generalul Wagner. La fel de uşor ar fi putut să fie el unul dintre ofițerii gardieni de aici. În schimb, printr-un renghi al sorții, este un deținut condamnat.
Oberleutnantul Wisling se uita spre Generalul Wagner. Omul ăsta e croit din lemn de tei şi din fier, se gândeşte el? Cu siguranță că pe el veniseră să-l ia azi dimineață. Depăşise de mult termenul normal de deținut în tunică roşie şi pesemne că era conştient de asta.
— În '34 am luat parte ultima oară la competiția trăgătorilor de elită din Morellenschlucht, relatează Oberstul Frick, în treacăt, privind în sus spre fereastra cenuşie. Era în august şi era foarte cald. Ne umflasem burțile cu cireşe" galbene răscoapte, care se aşternuseră ca un covor gros, sub pomi. Suflul exploziei obuzelor de mortiere le scuturase. Ne-a apucat durerea de stomac...
Uşa se deschide cu bubuitul obişnuit şi este introdus un nou deținut înspăimântat.
— Feldwebel Holst, Regimentul de Infanterie 133, Linz, Dunăre, se prezintă el.
— Oberst Frick, regimentul 5 de Grenadieri, Potsdam, surâde Oberstul cu tristețe.
— Aristocrații cu pălării elegante, spuse Generalul Wagner ironic. Nu fac parte dintr-un asemenea dispozitiv aristocratic. Regimentul de Panzere 11, Paderborn.
— Am fost la Paderborn, spune Gefreiterul de şaptesprezece ani. Regimentul 15 de cavalerie. Pocneşte din călcâie, îi vorbeşte totuşi unui General, deşi degradat şi condamnat.
— Leutnant Pohl, Regimentul 27 de Artilerie, Augsburg, se prezintă şi tânărul Leutnant, înfricoşat.
— Cât de protocolari am devenit dintr-o dată, râde Wisling. Foarte bine: Oberleutnant Wisling. Regimentul 98 Vânători de Munte, Mittenwald.
— Îl cunoşti pe Schörner? îl întreabă Generalul. Cred că era la comanda regimentului dumitale?
— Da, era Oberleutnant. Acum e Generalfeldmarschall, şi nu mai puțin urât decât altădată, spune Wisiing zâmbind cu amărăciune.
— Când organizam probele de tragere la țintă, la Morellenschlucht, continuă Oberstul Frick, era interzis să tragem ceva la măsea înainte, era important să nu fim nervoşi când ne venea rândul. Ne distram la Morellenschlucht. dar numai vara. Iarna era al naibii de frig şi sufla un vânt năpraznic, de parcă tot frigul venea tocmai din Rusia, vâjâind printre copacii aceia încovoiați.
— Şi acum ți-a venit vremea să-ți sfârşeşti zilele în Morellenschlucht, conchide sec Generalul. Ştiai că pe vremea Kaiserului se executau soldați acolo?
— Nu, habar n-am avut.
— Este una din caracteristicile noastre cele mai remarcabile, ale nemților, oftează Generalul apatic, nu ştim niciodată nimic. Suntem o nație cu ochelari de cal. Dumnezeu mai ştie câți oameni nevinovați au fost împuşcați la Morellenschlucht.
— Te doare când te împuşcă? se băgă brusc în vorbă tânărul Gefreiter.

Camarazii deținuți se uită la el cu uimire. Nici unul dintre ei nu se gândise la asta. Spaima de moarte însăşi era atât de copleşitoare, încât nimeni nu se preocupase de posibila durere fizică.
— Nu cred că vei simți ceva, îi răspunde Generalul cu convingere. Un singur glonț te poate omorî instantaneu. Statul e generos şi îți acordă douăsprezece!
— Nu cred că mă vor împuşca vreodată, spune Leutnantul cu o notă de isterie în glas, voi fi trimis la o unitate specializată. O simt. Ştiu asta. Când vor descoperi ce pregătire am îşi vor da seama cât de util aş putea fi într-o unitate specializată! Vă dau cuvântul meu că vă voi vizita soția şi îi voi transmite ultimul dumneavoastră mesaj, Herr General. Am multă considerație pentru dumneavoastră şi vă admir!
— Să nu faci asta, oftează Generalul. Avem un mare defect noi, germanii: avem nevoie întotdeauna de cineva pentru care să nutrim respect şi în numele căruia să ucidem.
Căruciorul cu mâncare hodorogeşte pe coridor. Orologiul bate de opt.
Ordine, zăngănit de arme, zbierete şi sudalme, zornăit de chei. Mulți sunt luați în dimineața aceasta. Închisoarea trepidează. Acum sunt din nou trei umbre de bare pe podea. Curând va apărea şi a patra. Uşa se deschide cu acelaşi zgomot masiv.
— Paul Köbke, mârâie Feldwebelul.
Chimistul care n-a putut să-şi țină gura se scoală în picioare.
— Nu, nu, geme el. E o greşeală. Nu sunt aici de foarte mult timp. Trebuie să fie vorba de dumneavoastră, Herr General!
— Gura, Köbke! tună Feldwebelul iritat, făcând un pas în celulă. O să-i vină rândul şi Generalului, ca şi vouă, celorlalți. Astăzi e rândul tău, şi grăbeşte pasul! Grupul tău de "turişti" te aşteaptă. Îl îmbrânceşte astfel pe Köbke, încât acesta cade în brațele a doi Unteroffizieri, care îi pun cătuşele cu îndemânare de experți.
— Pe curând, rânjeşte Feldwebelul, trântind uşa cu putere.

Patria are dreptul să pretindă
cetățenilor ei să sacrifice totul pentru ea.
Prin urmare, ordon ca fiecare persoană
aptă să poarte armă să fie chemată
imediat sub drapel şi trimisă la luptă
împotriva inamicului, indiferent de vârstă
sau starea sănătății.
Adolf Hitler,
21 septembrie, 1944.

— Să vă ia dracu, spune supărat Bătrânul, când intră în pivniță şi ne vede zăcând acolo, printre toate sticlele alea.
— Mai încetişor, se vaită Micuțul, simt aşa, ca un mic drăcuşor în dovleacul ăsta al meu, care-mi tot bate țăruşi pe dinăuntru, cât îl țin puterile!
— Sunteți o turmă de porci mizerabili, îi mustră Bătrânul.
— Ai perfectă dreptate, sughiță Gregor, e o nedreptate să stăm în pivnița asta umedă şi să ne cherchelim.
— Sfântă Agnes, aiurează Porta, dacă o ținem tot aşa, riscăm să ajungem nişte epave alcoolice şi să ne facem ficații praf.
— Oh, capul meu, se văicăreşte şi Barcelona epuizat.
— Să ieşim la aer şi să vedem dacă ăia au încheiat pacea în timp ce noi sugem vârtos la rachiul Armatei Roşii.
Bătrânul ne cicăleşte întruna şi nu se opreşte până nu o virăm printre pomii fructiferi, şi dăm cu ochii de o cască ce se iveşte încet de după barajul de pe şosea.
Răsună o împuşcătură şi casca dispare. Ne aruncăm la pământ în iarba jilavă şi luăm la ochi obiectivul.
La scurt timp apare altă cască.
Carabina automată a lui Heide descarcă un foc şi casca se rostogoleşte pe pământ de cealaltă parte a baricadei.
Durează aproape douăzeci de minute până să apară următoarea cască.
De această dată Porta e acela care trage; împuşcătura îi zdrobeşte fața soldatului inamic.
Din nou urmează un lung răstimp de aşteptare, apoi apare o altă cască.
— S-au țicnit? mormăie Bătrânul, lovindu-se cu palma peste frunte.
Şi în aceeaşi clipă răsună carabina de franctiror a Micuțului.
Mai zboară o cască, şi cade rostogolindu-se.
După o vreme, când vedem că nu mai apar şi alte căşti ne furişăm prin spatele cazărmii.
Acolo zac, cu fețele zob.
Îi scotocim prin buzunare şi în desagii cu provizii şi ne vedem nepăsători mai departe de drum, târându-ne din greu paşii.

EXECUȚIA

Mecanicul şef Wolf ține sfat la masa mare, rotundă, din cantina Companiei a 5-a, cu cei doi câini lupi ai săi, ce îşi arată colții, de o parte şi de alta a scaunului, gata să sfâşie în bucăți pe oricine, la cel mai mic semn din partea Marelui boss al Mafiei Germane. Cele două gorile chineze sunt instalate fiecare pe scaunul ei, în spatele stăpânului lor. Ele consideră duşman pe oricine intră în cantină şi care trebuie făcut inofensiv, cât mai curând posibil.
În jurul mesei se înghesuie o gloată de lingăi — admiratori, "curierii" provizorii ai lui Wolf, care rămân în garnizoană atât timp cât îi convine marelui boss.
Porta se opreşte şi se loveşte peste frunte, cu falsă surprindere.

— Ce, mai trăieşti, căcăstoare ambulantă? strigă el vesel. Ţi-a spus vreodată cineva că arăţi ca un găozar clasa-ntâi? Să dăm drumul la puţin aer aici, miroase ca un canal colector!
— Permiteţi aşa ceva? întreabă un armurier, aplecându-se slugarnic spre Wolf, care se lasă cu scaunul pe spate imitându-i pe marii granguri văzuţi în filmele americane. Îl cântăreşte din priviri pe Porta şi nu se simte câtuşi de puţin insultat. Acesta e un lux care te poate costa bani, singurul lucru pe care Wolf îl îndrăgeşte şi îl respectă. El este mai întâi de toate un om de afaceri. Poţi să-l şi scuipi de-a dreptul între ochi, atâta timp cât doreşti să plăteşti un asemenea privilegiu.
Micuţul îl apucă pe armurier de pieptul tunicii şi îl saltă ca pe un iepure care trebuie sacrificat.
— Ce dracu! ţipă armurierul îngrozit, dând din picioare în toate părţile.
— Fleanca, păduche, mârâie Micuţul, care are chef să sfarme obiecte, să batjocorească oameni; să distrugă una sau alta, pe scurt, e posedat de impulsul normal, sănătos, de a face ceva pe care ceilalţi să-l bage de seamă.
Mecanicul şef Wolf râde cu satisfacţie la perspectiva ca această zi mohorâtă şi jalnică să se mai învioreze. Lingăii lui râd şi ei zgomotos, împreună cu el, pur şi simplu nu îndrăznesc să facă altceva.
— Îndrăzneşti să atingi un Unteroffizier? strigă armurierul şi încearcă să-i tragă Micuţului un picior în figură.
— Unteroffizier! rânjeşte cu dispreţ Micuţul, învârtindu-l prin aer ca pe o morişcă. Nu eşti decât un freacă-puşcă nenorocit.
— Omoară-l, propune Porta cu mărinimie, golind dintr-o sorbitură zdravănă, zgomotoasă, o stacană de bere. Dă drumul unui râgâit satisfăcut şi cere să i se umple din nou.
Bucătarul Oberfeldwebel Weiss intră grăbit cu un P-38 în mână.
— Dă-i drumul, strigă el ţintind spre Micuţ. Să nu-ţi imaginezi că mai eşti de capul tău, aiurea, printre eschimoşi, şi că te dai în spectacol cum pofteşti. La locul meu de muncă e disciplină, şi mai ales în bucătăria mea. Dă-i drumul omului, ţi-am spus! E un ordin!
— Care om! întreabă Micuţul, ridicându-l pe armurierul care gângurea şi mai sus deasupra capului său.
— Ăla pe care-l ţii în mâini, ticălosule, răcneşte Oberfeldwebelul, ieşindu-şi complet din fire.
— Ăsta nu e om, ci un freacă-puşcă, răspunde Micuţul, învârtindu-l pe armurier din nou în aer.
— Dă-i drumul, ţipă Oberfeldwebelul Weiss, agitând pistolul spre noi ceilalţi, ca şi când ar goni găinile.
— Bine, atunci, oftează Micuţul resemnat şi-l aruncă pe armurier de-a dreptul prin fereastra închisă, încât ne trezim cu cioburi de geam şi aşchii de lemn care ne zboară pe lângă urechi.
Pentru moment Oberfeldwebelul rămâne indecis, holbându-se la resturile ferestrei prin care a dispărut armurierul.
— Herr Oberfeldwebel, Instrucţiunile au fost îndeplinite! rânjeşte Micuţul şi salută.
Purpuriu la faţă, Weiss trage puternic aer în piept, deschide şi închide gura de mai multe ori fără să-i iasă vreun sunet de pe buze. Arată ca un balon din care a scăpat aerul.
— N-o să-ţi permit să-mi distrugi cantina, se vaită el îmblânzit. Bea-ţi berea până la fund şi plăteşte la birou. Cântă cântece germane bune, roagă-te la Dumnezeu pentru victorie, şi altminteri ţine-ţi gura. Dacă nu te supui regulamentului, zbori afară învârtindu-te.
— Bizuie-te pe noi, suntem de partea religiei, îl asigură Micuţul scoţând capul pe fereastra spartă să vadă unde a ajuns armurierul.
Lingăii sunt alungaţi de la masa rotundă ca un stol de vrăbii dintr-o grădină de zarzavaturi proaspăt semănată.
— Împarte cărţile, porunceşte binevoitor mecanicul şef Wolf, miză dublă!
Weiss îşi face şi el loc la masă şi cere arogant cărţi.
— Cine dracu te-a poftit şi pe tine? îl întreabă foarte surprins Porta, punând accent pe "tine".
— Vezi-ţi de treabă, îl previne Weiss, dându-şi importanţă. Cine eşti tu de fapt? Sunt cu mult deasupra unui căcăcios de Obergefreiter.
Porta îl priveşte cu condescendenţă.
— Asta-i bună, fir-aş al dracului! Nu ştii că am acelaşi grad cu Comandantul Şef, Obergefreiter Hitler?
— Lăsaţi prostiile astea, intervine Wolf categoric. Împarte cărţile, Porta, şi tu, Weiss, tacă-ţi fleanca sau zbori afară cu un picior în cur!
— Să fiu azvârlit afară din propria bucătărie? strigă Generalul Bucătăriei, stârnit. Pare pe punctul de a pune la cale ceva.
— Proprie? Tu nu posezi nimic, declară sigur pe el Wolf. I-am ordonat Hauptfeldwebelului Hoffmann să-ţi dea bucătăria asta, pentru că te-am socotit drept unul de-ai mei, dar s-ar putea să mă fi înşelat.
— Sigur că nu. Sunt cu tine până-n pânzele albe, se linguşeşte bucătarul comandant, năpădindu-l năduşeala la gândul de a se reîntoarce la trupă.
— Vrei mai mult de patru cărţi? întreabă Porta cu un zâmbet strâmb, în timp ce ochii lui de vultur îl surprind pe Weiss subtilizând o carte.
— Dacă încerci cumva să trişezi, răcneşte Wolf cu un patos fals, atunci se cheamă că noi doi am terminat cumetria şi o să ajungi cât ai zice peşte din bucătăria ta plăcută şi călduroasă, într-un tranşeu rece ca gheaţa, să lupţi pentru cauza cea dreaptă, dar fără speranţă, a Führerului şi a Patriei!
Weiss se îmbufnează. E sfârşitul lunii şi criza lui de bani e catastrofală, trebuie să câştige câteva sute de mărci. Nu-'şi mai poate permite să dea drumulpe piaţa neagră la nici o provizie, ofiţerul cu manutanţa s-a arătat surprins, de trei ori până acum, în legătură cu ritmul furtişagurilor. Nu va dura mult şi castelul său din cărţi de joc se va prăbuşi.
— Ai o faţă de parcă te-ai gândi la cursa cu obstacole a lui Napoleon spire Moscova, rânjeşte Porta, examinând cu o plăcere sălbatică chipul palid al lui Weiss.
Wolf câştigă primele două jocuri şi în continuare pe următoarele trei. Este într-o bună dispoziţie exuberantă.
— Sper că nu te bate gândul să trişezi, ai? îl iscodeşte Porta inchizitorial, privind cu lăcomie grămada considerabilă de bani din faţa lui Wolf.
— Resping asemenea insinuări cu dispreţul pe care-l merită, ripostează Wolf cu aroganţă.
Gregor înjură cu năduf, a pierdut deja o sumă bunicică. Bătrânul tace şi e plin de draci pentru că a pierdut deja două sute de mărci, pe care avea intenţia să le trimită acasă, lui Liselotte.
Lui Weiss e cât pe-aci să-i dea lacrimile. Solicită un mic împrumut pe termen scurt. E încă optimist şi mai speră că maldărele de bani din faţa lui Wolf şi Porta ar putea fi făcute să-şi schimbe proprietarii.
Generos, Porta îi împinge dinainte cinci sute de mărci.

— Semnează doar bucățica asta de hârtie, te rog!
Weiss își aruncă ochii pe înscris.
— Optzeci la sută! urlă el, simțindu-se grav jignit, asta-i dobândă cămătărească! Cum îndrăznești să-i faci o asemenea ofertă unuia mai mare în grad, unui Bucătar Şef? Nu știi că e o sfidare la adresa regulamentului și chiar un delict civil?
— Vrei să avem o discuție despre ilegalități? îl întreabă Porta, cu o căutătură șireată în ochii lui adânciți în fundul capului. Ce-ai zice de un Oberfeldwebel care împrumută bani de la ordonanțe?
— Un șut în cur și s-a dus cu treselele lui amărâte, strigă bucuros Micuțul, folosind prilejul pentru a ascunde două cărți. Consideră banii împrumutați de Weiss ca fiind deja ai lui.
Weiss se dă bătut și semnează hârtia, cu o mutră posacă. Bagă rapid cele cinci sute de mărci în buzunar, de parcă i-ar fi frică să nu i le fure cineva.
Porta își drege zgomotos glasul. O flegmă substanțială aterizează într-o găleată de lângă ușă.
— Termină cu scârboșeniile astea, îl admonestează Weiss posomorât, aia nu-i scuipătoare, e căldarea pentru cafea a Companiei a 3-a.
— E-n regulă, răspunse Porta prompt. Data viitoare o să te scuip pe tine între ochi.
Wolf râde în hohote, de parcă ar necheza, și câștigă iarăși.
Gregor ia un împrumut de la Porta, însă, firește, în condițiile impuse de acesta, adică optzeci la sută dobândă.
Weiss pune cărțile pe masă. Nu înțelege cum e posibil să-i intre permanent cărți atât de proaste. E livid ca un cadavru. Pentru o clipă îi trece prin cap să se sinucidă, dar renunță la o asemenea idee. După o a treia mână, la care nu a participat, roagă în șoaptă să i se acorde un nou împrumut.
Porta îl privește cu neîncredere, șovăind, însă după o pauză lungă îi împinge trei sute de mărci și desfășoară solemn un nou înscris.
— Ce mă-sa? răcnește Weiss, roșu la față ca un rac fiert. Plătibili în douăzeci și patru de ore! De ce?
— Pentru că ești un risc mare, rânjește Porta cu nerușinare, continuând să împartă cărțile cu gesturi experte.
— Un risc mare? mormăie deznădăjduit Weiss. Ce știi tu de așa ceva?
— Mai mult decât îți închipui tu, îi surâde Porta cu subînțeles. Cum vin băieții, care se pricep la socoteli, să-ți facă inventarul, te și văd în rândurile marilor eroi necunoscuți.
Weiss se face vânăt la față.
— Vrei să insinuezi că sunt un hoț?
— Nici nu mi-a trecut vreodată prin minte că ai putea fi greu de cap, rânjește Porta cu impertinență și aproape că îi vine să sară în sus, când descoperă că are în mână trei popi.
Wolf nechează iarăși și îl bate pe spate pe Porta, cu pretinsă prietenie.
— Probabil că ai dreptate, Porta, tu și cu mine putem să adulmecăm un manglitor de porci de la un kilometru. Weiss duhnește numai a inocență respingătoare și transpirație la subsuoară.
— Sper că simțul tău al umorului va suporta să vadă așa ceva, rânjește Porta plesnind triumfător pe masă cu cei trei popi ai săi.
— Îți doresc la fel, surâde Weiss trântind și el cei doi ași și o damă. A și întins mâna să-și tragă spre el banii lui Porta.
— Stați așa, le strigă Micuțul, punând pe masă doi ași și un popă. Schimbase rapid un doi cu unul din așii pe care ședea.
— Mă, tu trișezi, nu-i așa? îl întreabă Porta pe Micuțul, privindu-l încruntat.
— N-am trișat de când mă știu! țipă Micuțul ofensat.
Porta se uită în jurul mesei. Știe că Micuțul a trișat.
Treiul pe care șade, și pe care l-a schimbat cu un popă, îl arde ca focul și n-are nici o îndoială că Micuțul șade și el pe o carte pe care a înlocuit-o. Ar putea, desigur, să-i pretindă Micuțului să se ridice și atunci va fi dat în vileag, dar dacă Micuțul e într-unul din momentele sale inteligente, mai rare, ce-i drept, va pretinde ca și toți ceilalți să se ridice, și atunci și Porta se va da în vileag. Pe de altă parte, e posibil să mai fie și alte cărți fierbinți la clocit. Asta ar însemna ca jocul să se reia de la început și toate câștigurile să fie restituite. Face un calcul fulgerător în cap și decide că e preferabil să lase jocul să curgă așa cum e. Cu dobânzile aferente de optzeci la sută la împrumuturi și cu ceea ce câștigase, avusese o zi bună. Se decide însă să-l urmărească pe Micuțul aidoma unui câine alsacian care nu pierde din ochi un os furat, cu carne pe el.
Porta câștigă următoarele cinci mâini.
Weiss se retrage din joc și se duce în pivniță să mănânce pâine și zahăr. Auzise că zahărul este o bună sursă de energie. Porta îi acordă un nou împrumut, însă de data asta trebuie să depună garanție de cincizeci de kilograme de cafea. Ce-o să facă mâine dimineață compania fără cafea, asta nu-l frământă pe Weiss. Mai e vreme lungă până la micul dejun și se mai pot întâmpla o mulțime de lucruri până atunci.
Ușa se dă de perete cu zgomot și intră tropăind șeful Intendenței de stat major Sieg, ținând la subsoară o servietă mare, amenințătoare, împodobită cu vulturul Reichului.
Dolofan bine și cu un mers legănat, șovăielnic, se prăbușește într-un fotoliu șubred, care pârâie sub greutatea lui.
Weiss se face verde la chip.
— Ce dracu vrei? îl întreabă Wolf, fără a încerca să-și mascheze dezgustul față de această vizită neașteptată.
— Deh, și tu acum, îl întrerupe Sieg cu un aer arogant și trântește cu putere servieta pe masă, unde poposește cu aspectul amenințător al unei bombe cu acțiune întârziată. Ar fi mai inteligent s-o luăm ceva mai ușurel, nu crezi? Pocnește din degete și arborează un rânjet dezagreabil, dezgolindu-și un șir de dinți pătați de nicotină.
— Poate ar fi mai inteligent și pentru tine, fiule, îi spune Wolf, arătându-și colții, ca și tizul[20] lui, de-o manieră care nu prevestea nimic bun pentru Sieg.
Sieg se uită la Wolf cu ochii mijiți.
— Cu riscul de-a fi ultimul lucru pe care l-aș face vreodată, șuieră el, mi-aș dori să te văd pe tine și pe Porta ciuruiți de gloanțe înainte de sfârșitul acestui război!
— Gogoman amărât, rânjește Porta cu un aer superior.
Saltă paharul plin ochi de vodcă din dreptul lui Sieg și îl golește dintr-o sorbitură lungă, de om fericit, apoi pescuiește un trabuc din buzunarul tunicii lui Sieg și cere un foc.
Stupefiat, Sieg îi întinde propria brichetă de aur.

Porta întârzie cu aprinsul, însă în cele din urmă reuşeşte. Suflă rotocoale aromate de fum spre tavan, iar bricheta o băgă la el în buzunar.
— N-a fost de cadou, fir-al dracului, protestează Sieg, cu glasul stins.
— Ai spus poftim, nu-i aşa? i-o reteză Porta de sus, şi acum îți spun mulțumesc! Cadourile sunt totdeauna binevenite.
— Nu ține, strigă Sieg furios, te pun sub urmărire, Porta, sunt Şeful Intendenței, să ştii!
— Eşti un nătărău, declară Porta. Ține-o tot aşa şi îți trag un şut în cur de te duci zece metri în aer!
Sieg sare mânios în picioare şi răstoarnă cana lui Gregor. Masa e o baltă de bere.
Gregor îl priveşte cu reproş.
— Ai grijă să nu te ia apa, băiete, îl avertizează el şi şterge masa de bere cu fularul de ofițer al lui Sieg.
— Fularul meu! răcneşte Sieg ca un turbat.
— Berea mea, zâmbeşte Gregor, aruncându-i la picioare, pe podea, fularul îmbibat de bere.
— Ce dracu te crezi tu că eşti? îi strigă Sieg, strângând din pumni, pradă unei furii neputincioase. Ți-o plătesc eu! Nu mai sunt câtuşi de puțin bătrânul tău amic. Acum sunt Şeful Intendenței! Şi am prieteni destul de mari, în stare să strivească un păduche ca tine!
— Semeni cu un iepuroi gălăgios în călduri, îi spune cu dispreț Porta. "Şeful Intendenței! Găoaza Armatei!"
— Ți-ai făcut numărul cu vârf şi îndesat, strigă Sieg amenințător, fluturându-şi fularul îmbibat de bere pe deasupra capului.
— Ne-am hotărât să te eliberăm de povara grea a vieții, îi zâmbeşte diabolic Porta.
— Ți-aş trage un picior drept în cur, dacă nu mi-ar fi teamă că-mi pierd cizma, spune Wolf, agitând cu admirație o cizmă ofițerească lucrată manual.
— Te arestez, rage Sieg, scoțându-şi Mauser-ul. Cu ochi de ucigaş, armează pistolul şi ridică piedica.
Cu o mişcare fulgerătoare, Bătrânul îi zboară pistolul din mână intendentului turbat.
— Acum poți să alegi dacă reglăm problema aici şi acum, sau fac raport! În cazul din urmă, ai fost oricum un soi de ofițer pentru o perioadă destul de lungă! îi spune Bătrânul tăios, băgând Mauser-ul la el în buzunar.
— Ce vrei să spui cu... o să reglăm aici şi acum? întreabă Sieg ezitant.
— Eşti un nătărău fără pereche, dă din cap Bătrânul, confirmându-şi vorbele. Nu te-ai schimbat o iotă de când erai şelar în grupul nostru.
— Eram Oberfeldwebel, îl corectează Sieg, bombându-şi pieptul, şi acum sunt ofițer!
— Mofturi, îi ripostează Bătrânul cu răceală. Eşti un fel de funcționar de stat în uniformă şi nimic mai mult! Cum îți convine? Vrei să te luăm la bătaie aici, sau preferi să tranşezi chestiunea cu Porta, în spatele bucătăriei?
Sieg se clatină nesigur pe el, meditând cu furie oarbă. E şi mai voinic, şi mai puternic decât Porta şi fusese unul din cei mai buni boxeri în şcoala de recruți. Pe de altă parte, nu ştii niciodată cu ce tertipuri ascunse e în stare să umble Porta.
După aproape un minut dă din cap, decis:
— Sunt gata să-i stâlcesc mutra individului!
Porta se ridică din poziția ferit, în spatele lui Wolf, şi îşi scoate ceremonios tunica.
— Sunt gata să-mi las mutra stâlcită, dacă sărăcia asta gelatinoasă, care se împleticeşte pe picioare, crede că e omul în stare s-o facă.
Wolf se apleacă şi-i şopteşte ceva la ureche, care-l face să se cutremure de râs.
Nu după mult timp stăm în cerc, în spatele bucătăriei, aşteptând ca lupta să înceapă.
Porta şi Wolf îşi apropie capetele şi îl examinează pe Sieg ca un cuplu versat de copoi bătrâni.
— E voie să folosim mănuşi? întreabă Porta slugarnic. N-aş putea să suport să-mi stric manichiura cu o asemenea față.
— Poți să-ți tragi şi cizmele pe mâini, în ce mă priveşte, îi strigă Sieg cu dispreț, oricum, n-o să apuci nici măcar să loveşti că te-am şi făcut afiş.
— Ştiai că Şeful Intendenței o regulează pe nevastă-ta în timp ce tu eşti plecat cu treabă, să numeri sacii de barabule? îi rânjeşte Barcelona cu impertinență.
— Te bag în mă-ta! țipă Sieg furios. Soția mea nu s-a culcat cu nimeni altcineva decât cu mine. Era virgină când am cunoscut-o.
— Dacă n-ar fi fost nu te-ar fi luat niciodată! strigă provocator Micuțul.
— Am eu grijă şi de tine, după ce termin cu ăsta, îi promite Sieg sumbru.
— Pune-ți dracu odată mănuşile alea, strigă el, îndreptându-se spre Porta, care încă mai trebăluieşte cu o pereche de mănuşi negre.
— Îmi spui când eşti gata, rânjeşte voios Porta, trăgându-şi bine mănuşile pe mână.
— Prima repriză, ordonă Bătrânul, coborând mâna.
Sieg atacă orbeşte cu capul înainte, ca un elefant în călduri.
Porta face un pas lateral şi Sieg trece glonț pe lângă el, fără să-l nimerească, în schimb intră din plin în Gregor, pe care-l ia pe sus, aruncându-l într-un morman de cartofi pe jumătate putreziți.
— Alo, aici sunt, îi strigă Porta, care s-a dat câțiva paşi înapoi, ce dracu ai cu Gregor când cu mine te lupți de fapt?
Fornăind, Sieg se ridică înapoi pe picioare, frecându-şi pumnul stâng.
— Am să te calc în picioare, mârâie el cu încrâncenare. De-un secol aştept clipa asta. Pe Dumnezeul meu, dacă nu te fac țăndări!
— Abia aştept, zâmbeşte afabil Porta. Ejaculez la gândul să te fac bucăți. Face un joc de picioare, parcă dansând, şi se îndreaptă spre Sieg, cu mâinile înmănuşate ridicate, pentru a-şi proteja figura.
Sieg încearcă o directă de stânga, dar Porta nu mai e de mult unde credea el. Se întoarce şi vede ceva negru, care vine spre el şi-l izbeşte în figură cu o forță năprasnică.
Forța loviturii îl ridică de la sol şi îl depune la mai mulți metri depărtare în vârful unei lăzi de gunoi.
— Aduceți un sanitar, le spune Bătrânul răstit.
Intră repede în cantină. Nu vrea să ştie ce s-a întâmplat.
Wolf râde zgomotos şi îndelung.
— Data viitoare nu va mai admite aşa uşor ca adversarul să poarte mănuşi, nu-i aşa?
— Atunci înseamnă că a învățat ceva, nu? râde Porta, lăsând amprenta unei lovituri de pumn într-o tablă de oțel de lângă uşă.

— Splendid lucrat! exclamă Micuţul plin de admiraţie. Mănuşi plumbuite!
Porta îşi scoate mănuşile cele negre. Sunt căptuşite cu plumb, mănuşi ruseşti plumbuite, o amintire de la un locotenent NKVD, căzut la datorie.
— Merde, ça va border[21], spune Legionarul, punându-l în gardă. În circa două săptămâni, când va fi în stare să gândească din nou, îşi va da seama că a fost ceva suspect cu mănuşile astea!
— De-aia nu mai pot eu, răspunde Porta nepăsător, izbind cu mănuşile plumbuite de perete. În războiul ăsta mondial sunt şi momente dificile. Până acum am reuşit să-mi menţin capul limpede şi să mă strecor fără daune.
— Şi dacă te împuşca pe la spate? îl întreabă Micuţul, ştiind prea bine că Sieg este un adversar periculos şi necruţător.
— Eu sunt acela care îi împuşc pe alţii şi nicidecum cel care este împuşcat, se făleşte Porta.
Intră în cantină şi dă pe gât o stacană de bere.
— Plouă, oameni buni, constată Micuţul dârdâind, pe când orbecăiau prin beznă după drumul înapoi la liniile companiei.
Misiune Z.b.V. stă scris pe avizierul Grupei a 2-a, adică Misiune Specială. Enervant. Z.b.V. poate însemna orice.
La orele 07,30 fix ne urcăm pe brânci în marele Krupp-Diesel care a venit să ne ia.
— Şi acum, băieţi, ţineţi minte că mă aştept să onoraţi compania din care faceţi parte, răcneşte Hauptfeldwebel Hoffmann, în timp ce ne deplasăm, e o mare cinste, pentru nişte figuri triste ca voi, să fiţi selecţionaţi pentru acest gen de misiune specială. Ochii Führerului sunt aţintiţi asupra voastră. Pieptul înainte, bărbia-n jos, şoimilor!
La Spree dăm colţul şi continuăm de-a lungul râului, în direcţia Spandau.
— Bănuiam eu, spune Bătrânul cu lehamite în glas. O execuţie!
— Deh, să ne bucurăm totuşi că se va termina curând şi suntem liberi restul zilei, spune Porta şi începe să-şi facă planuri pentru după-amiază.
— Dacă ştiam că e vorba de-o execuţie, zice Barcelona cu mânie, m-aş fi dat bolnav.
— De-aia nu ţi se spune niciodată nimic dinainte, îi explică Gregor, în timp ce-şi încearcă piedica puştii.
— De ce nu lasă porcăria asta în seama SS-iştilor sau a MP[22]-iştilor? protestează Barcelona cu scârbă. Suntem soldaţi, nu călăi, fir-ar al dracului să fie!
— C'est la guerre, eşti sclavul puştii, ca şi noi toţi ceilalţi, îl dojeneşte micuţul Legionar. Nu e treaba ta să te întrebi de ce. Aşa e când trăieşti pe grămada de bălegar a armatei — unde mai mult ca sigur, o să şi mori.
— Voi ăştia o să vă scrântiţi minţile de-atâta gândire, spune nepăsător Micuţul.
— Ce-ţi pasă de ce ni se spune să facem? Când îl lichidez pe unul, nu mă gândesc decât că e întocmai ca pe Reeperbahn, când îl expediai în apă pe nenorocitul de clown de pe piedestal.
— Ai jucat deci şi tu rolul clownului cândva, remarcă Porta sarcastic.
— La nevoie, oftează Micuţul. Nu eram în stare mai mult decât să mă urc acolo, pe stinghie, ca orice amărât de papagal, şi apoi mă prăbuşeam înapoi în băutură. După ce am fost doborât de o sută şaiştrei de ori, mi-am zis că e de ajuns. Primeam trei mărci pe oră pentru asta. Aşa că am plecat, dar mai înainte le-am dat ceva ultimilor doi care m-au doborât, să-şi amintească de mine.
Înainte de Morellenschlucht, printre şirurile de pomi încovoiaţi de vânt, camionul se opreşte pe nisip.
Pătrunşi de frig până-n măduva oaselor, săriră jos. Un vânt ca de gheaţă ne spulberă în faţă valuri de cristale micuţe de zăpadă şi ne obligă pe toţi să ne ridicăm gulerele mantăilor umede.
— Nu era nevoie să ne lustruim cu atâta zel cizmele, spune Porta îmbufnat, uită-te la cizmele mele! Sunt deja murdare de noroi până sus. Fir-ar să fie, trebuie să le lustruiesc din nou, înainte de a mă duce să mă văd cu fetele "La Câinele Ghebos".
O luăm la pas, bombănind pe cărarea bătătorită pe care mii de soldaţi o bătuseră anevoie înaintea noastră.
Bătrânul merge în frunte, legănându-se, cu umerii aduşi în faţă, o ţinută care nu-i nici pe departe cea reglementară. P-38-ul greu i se bălăbănea spânzurat de centură. Conţine opt cartuşe. Împuşcăturile de graţie.
Un maior MP ciolănos, cu o înfăţişare bicisnică, ne aşteaptă. Ne inspectează în tăcere echipamentul, îl interesează în special puştile. Ne măsoară din ochi şi ne apostrofează cu vorbe de ocară — o turmă de porci jegoşi, nedemni să purtăm uniforma germană. Nici nu încearcă măcar să ascundă că i se face scârbă numai când se uită la noi. Singurul lăudat e Iulius Heide.
— Pe loc repaus şi atenţie la mine, strigă maiorul în zloată. Utilizăm drept ţinte dreptunghiuri mici de pânză, chiar dacă sunt inutile. Şi raţiunea pentru care le folosim acum e că am avut probleme cu unele plutoane care nu le-au folosit. Fiţi atenţi aici. Vreau să văd toate cele douăsprezece gloanţe în ţinta respectivă. Să vă ferească Dumnezeu dacă găsesc găuri aiurea! Mai deunăzi doi tâmpiţi au nimerit organele sexuale ale omului. Asta-i curată lenevie! Trasul în gol cu premeditare vă va costa. Aplicaţii la ţintă, zi şi noapte, timp de trei săptămâni. — Bâţâie din genunchi şi ne priveşte cu ochi cruzi. — Vreau să vă văd plini de vitalitate azi! Vor fi de faţă martori! Nu tinerii care vin de regulă de la instanţa curţii marţiale, nu, ci ştabi de la partid, presa şi administraţia civilă. Au cerut permisiunea să asiste, vor să vadă sânge, perverşii ăştia nemernici! Grupa va detaşa două echipe de siguranţă şi nimănui, nici chiar Reichsmarschallului în persoană, nu i se va perrnite accesul în perimetrul de securitate. Nu vreau să mai văd şi alte cadavre zăcând aiurea, inutil. Tu, Oberfeldwebelule, lătra el, arătând cu degetul spre Bătrân, porţi răspunderea, faţă de mine, ca numai cei condamnaţi la moarte să fie executaţi. După ce am plecat şi nu mai răspund de ceea ce se întâmplă aici, puteţi să-i seceraţi pe toţi dinspre partea mea. Nu e nici o pierdere. Dar dacă dă dracu' ca unul dintre observatori să fie nimerit în timp ce am eu răspunderea, pe Dumnezeul meu dacă nu-mi fac şireturi la bocanci din maţele voastre, până la unul! Ne aflăm aici pentru a executa un ordin şi îl vom executa cum se cuvine. Sper să nu fie printre voi unii slabi de înger, care eventual să leşine. Dacă pe vreunul din voi îl vor lăsa picioarele, mă voi ocupa personal de el după ce se termină treaba şi am să-i trag un şut în cur de-o săi iasă şira spinării prin scăfârlie! Ce dracu faci cu casca aia? zbiară el cu năduf la Micuţul, care-şi dăduse casca pe ceafă. Cum te cheamă?
— Creutzfeldt, răspunde Micuţul clipindu-şi zăpada din ochi.
— Generalul Creutzfeldt, poate? răcneşte maiorul pe un ton iritat.
— Încă nu, domnule, răspunde Micuţul, ştergându-şi un strop de zăpadă aproape topită de pe faţă.
— Te-ai ţicnit, soldat? Ia-ţi labele murdare de pe figură când stai în poziţie de drepţi! Notează-l pe-ăsta!
Bătrânul se duce legănându-se la Micuţul şi face cele ordonate.
— PK-iştii vor să fotografieze corpurile, continuă ţâfnos maiorul, dar să nu văd pe nimeni că trece de cordon înainte ca ecoul împuşcăturilor să se fi stins. S-a mai întâmplat şi altădată. Câte un netot se mai trezeşte şi el să tragă după ce a tras restul plutonului, şi-l împuşcă pe câte un prost de gură-cască. M-aş prăpădi de râs să se întâmple una ca asta, dacă n-aş avea eu răspunderea.

Lui Heide şi mie ni se încredinţează sarcina de a lega victima, cea mai păcătoasă treabă din toată execuţia. Ne uităm nefericiţi unul la altul, cântărind în mână bucăţile scurte de frânghie. Ne îndreptăm spre stâlpii de execuţie. Vor fi utilizaţi numai doi dintre ei, ne spusese maiorul.
Frânghiile se bagă prin găurile din stâlpi, care sunt vechi traverse de cale ferată, se pot vedea cu uşurinţă găurile prin care se fixau şinele. Sunt doisprezece asemenea stâlpi pe un rând şi e limpede că atunci când e nevoie se poate efectua rapid un număr mare de execuţii.
Rămânem în faţa stâlpilor de execuţie, înţepeniţi de frig, apoi ni se acordă permisiunea să ieşim din formaţie, dar să stăm prin apropiere, gata pregătiţi.
Nu a sosit încă nici unul dintre observatorii speciali, e timp berechet. Condamnaţii sosesc de regulă cu cel puţin o jumătate de oră întârziere. Martorii sunt deja aici.
Ne face plăcere să-i vedem şi pe ei tremurând de frig. O cioară se uită la noi dintr-un pom îndoit. Frânghiile prinse de stâlpi flutură, parcă le-ar face semne condamnaţilor.
— Ce vreme să mori, oftează Bătrânul deprimat, ridicându-şi gulerul, împotriva prevederilor regulamentului.
— E mai bine când e soare, apreciază Gregor. Gândul la un mormânt agreabil şi călduros, pe frigul ăsta, îţi alină sufletul.
— De ce dracu nu începe odată blestemăţia asta, să ne întoarcem şi noi acasă şi să mergem la fete, spune Micuţul, înlăturând zloata de pe el. Aruncă cu un măr stricat după Heide, care se fereşte cu iuţeala fulgerului, astfel încât fructul moale îl depăşeşte şi-l nimereşte pe maiorul de la Poliţia Militară, drept între ochi.
Toţi se uită la maior într-o tăcere expectativă, pe când acesta se şterge pe faţă de resturile mărului stricat. Îşi scoate de pe cap casca, proprietate personală, lustruită lună, şi se uită la ea un moment cu ochii mijiţi. Şi ea e împroşcată de bucăţele de măr putred. Îi vine sufletul la loc. Cu ochii bulbucaţi şi cu părul — foarte scurt tuns — zbârlit ca o blană de câine turbat, se îndreaptă spre Micuţul cu un potop de înjurături şi ameninţări.
— O să-ţi scot maţele pe cur, porc mizerabil ce eşti! De-a ce dracu crezi că te joci aici? E vânăt de mânie şi arată de parcă ar fi gata să-l mănânce pe Micuţul, care stă ţeapăn în poziţie de drepţi şi privirea încremenită în zare.
— Porcule, descreieratule, cum îndrăzneşti să arunci cu mere stricate într-un maior? Ţi-ai pierdut minţile? Mi-ar plăcea să te priponesc de stâlp în locul unuia dintre condamnaţi.
Ocările plouă în capul Micuţului, vreme de un sfert bun de ceas.
Cioara din copacul strâmb croncăne zgomotos. Îţi lasă impresia că ar râde. Se pare că şi maiorul gândeşte la fel. Azvârle cu o piatră în ea, dar aceasta se ridică numai câţiva centimetri în aer şi revine la loc pe creangă, unde începe să-şi curețe penele cu ciocul, pentru a se conforma regulamentului când va avea loc execuţia.
Proferând în continuare blesteme, maiorul se îndreaptă spre o baracă unde sună supărător un telefon. Va trece o bună bucată de timp până să uite el Grupa a 2-a, Compania a 5-a!
Un curier călare soseşte împroşcând zloată şi întreabă de maior.
Soldaţii îşi pun în ordine ţinuta. Ceva e pe cale să se întâmple.
Maiorul iese din cabană.
— Execuţia se amână cu trei ore, latră el.
Ni se ordonă să aşezăm armele în piramidă, aşa cum au făcut-o întotdeauna soldaţii care staţionează, de când s-au inventat armele de foc.
Ploaia se înteţeşte iar vântul devine şi mai tăios.
— Să vă găsesc în ordine, ordonă maiorul înainte de a pleca Mă întorc îndată!
Martorii obligatorii stau în picioare lângă baracă şi dârdâie Dintr-un motiv pe care nimeni nu-l cunoaşte, intrarea în barăci e interzisă.
Capelanul e albăstrui la chip, şi totodată singurul dintre cei prezenţi care nu poartă manta.
Aceasta este cea de-a noua noastră participare la o execuţie de când am ajuns împreună în Compania a 5-a.
Cândva, cei ce furnizau personalul pentru plutoanele de execuţie, erau Pionierii, dar acum o face tot mai des propria unitate a condamnaţilor.
Vântul tăios şi rece ne pătrunde până-n măduva spinării. Dârdâind, ne suflăm în mâinile roşii şi umflate.
Maiorul revine şi dă ordin să se distribuie mâncarea. Cine ştie ce tântălău a neglijat să închidă bine capacul containerului şi mâncarea este abia călâie.
— Fir-ar să fie, înjură Porta, doar avem dreptul la mâncare caldă. Porcăria asta e rece ca fuduliile unei maimuţe în sezonul ploios!
Bate duşmănos cu lingura în gamelă.
Curierul călare se reîntoarce. Execuţia s-a amânat cu încă două ore.
— Înseamnă că o să amurgească în momentul când va trebui să-i trimitem pe lumea cealaltă, conchide Porta posac. Cu ajutorul lui Dumnezeu, sper să nu fim obligaţi s-o facem la lumină artificială. Am mai avut parte. Nu-i plăcut. Candidatul la stâlp a trebuit să fie cărat pe întuneric şi când au aprins luminile s-a putut vedea că era o drăcoaică de fată. Asta a pus capac la toate. Doi din pluton au aruncat puştile la pământ. Leutnantul a rămas ca măgaru-n ceaţă. Şi-a frânt sabia de genunchi şi a aruncat cu resturile în ofiţerul procuror. L-au dus legat, bineînţeles, şi a preluat conducerea un ofiţer MP, aşa că am terminat-o pe fată, dar nu fără ca unul de-al nostru să cadă lat, cu faţa-n jos. Arma, casca şi celelalte s-au dus de-a rostogolul până la picioarele fetei şi ea a ţipat atât de tare încât aproape că era să aterizăm după gratii, noi, restul băieţilor. Leutnantul s-a trezit la închisoarea din Torgau, de unde a revenit la noi ca simplu soldat. Un an mai târziu i-au făcut de petrecanie la Sennelager, condamnat ca dezertor. Nu-mi surâde deloc ideea să trag la lumină artificială!
— Şi eu am luat o dată parte la executarea unei fete, ne povesteşte Gregor, dar s-a petrecut în plin soare. Asta era pe când mă aflam la Reiterregiment, la Könsberg. Mi s-a spus dinainte că va fi o puştoaică. Au turnat rachiu în noi cu nemiluita, aşa că eram făcuţi binişor când au adus-o. Era atât de albă la chip, încât am crezut că e deja moartă. Când am încărcat armele a vomitat atât de puternic încât ne-a împroşcat şi pe noi. Mi-am ridicat cătarea, astfel încât gura ţevii să ţintească la o distanţă potrivită deasupra capului ei. Să împuşc o fată, zău că n-am putut! Mi s-a părut că s-a încovoiat puţin înainte ca noi să deschidem focul, şi atârna caraghios în frânghii, într-un fel mai deosebit. Ofiţerul MP, cam palid la faţă, s-a dus într-acolo să-i tragă împuşcătura de graţie. De trei ori i-a pocnit Walter-ul. Eram în poziţie de voie şi-i priveam pe sanitari cum o dezlega. Hop, că vine şi ofiţerul de la Procuratura Militară şi începe să zbiere de parcă îl apucase strechea. Nici o gaură de glonţ nu era

în trupul fetei! Celor unsprezece camarazi ai mei le venise aceeaşi idee ca şi mie şi au tras şi ei ca să nu nimerească. Ofiţerul MP, care era novice în jocul ăsta, trăsese în pământ. Tipul de la tribunal, capelanul şi toţi ceilalţi, ţipau în acelaşi timp. Ce poznă, şi nici măcar pusă la cale. Fătuca îşi bătuse joc şi de ei. Murise de un atac de inimă. Ne-am potrivit însă pe cinste. În frunte cu ofiţerul MP, ne-am pomenit în Batalionul 500, la Heuberg. Mai târziu am fost eliberaţi care încotro. Din câte ştiu, sunt singurul rămas în viaţă din acel pluton. Aş fi fost şi eu mort, şi încă demult, dacă nu l-aş fi preluat pe generalul meu într-un autocamion de zece tone. Nu observasem că trecusem pe lângă maşina unui General. Mi-am dat seama de asta doar când l-am văzut pe el şi pe doi MP într-un BMV venind în mare viteză după mine. Am accelerat şi am pus o frână atât de bruscă, încât ambii MP-işti s-au bălăcit în noroiul din şanţ, însă Generalul avea telefon în Horch-u! lui, aşa că, atunci când am ajuns la intersecţia Kehl, aştepta să mă salute, pe mine şi camionul meu, o întreagă armată de poliţişti militari. Cu rânjetul lui de serviciu, ca un samsar de cai, Generalul m-a întrebat dacă conduc automobilul la fel de bine ca şi camionul. Nu puteam să neg. Se fâţâia în uniforma lui de General, încât frunzele de stejar îşi aruncau razele tocmai până în Franţa. După ce mi-a luat pulsul, a fost de părere că m-am născut pe blocul motor şi că am fost conceput de o pereche de supape. După două zile de la cele întâmplate devenisem şofer de General şi, dacă n-ar fi fost Oberstul Warthog, aş mai fi şi astăzi. Şi asta ar fi însemnat că puteam fi sigur că trăiesc până la sfârşitul războiului. Să fii şofer de General este curată asigurare pe viaţă. Nu ajungi niciodată undeva pe unde ai putea risca măcar să te şi zgârii.
— Dar cum ai făcut să obţii toate tinichelele astea care-ţi atârnă pe piept? se minunează Bătrânul.
— Treabă de echipă, răspunde Gregor cu mândrie. Când îi atârnau câte ceva Generalului se găsea întotdeauna un mărunţiş şi pentru mine. Când a primit el Crucea Cavalerului, cu "verdeţuri", mi-au dat şi mie Crucea de Fier.
Maiorul se duce din nou în oraş cu maşina. Începem să sperăm în sinea noastră că toată treaba a fost contramandată.
Pe când maiorul stătea întors cu spatele, Porta ridică un braţ, şi cu palma celuilalt braţ apucă de interiorul cotului, pentru a arăta ce credea despre el.
Nu puteai să aştepţi cu chestia asta până ce ordonau "de voie"? mârâie Bătrânul acru.
— N-am făcut-o ca o glumă, rânjeşte Porta cu mârlănie.
— Şi uite cum se duce după-amiaza noastră, oftează Micuţul melancolic. Ceilalţi sunt de mult în oraş, şi toată păsărica din târg e ocupată.
— Îmi amintesc că o dată eram portar la "Motanul", râde Porta. Într-o după amiază, târziu, intră un nătărău sucit, care căuta să-şi lase lapţii pe undeva. Era comis voiajor, vindea vase de bucătărie, şi se vedea de la o poştă ce era. A dispărut în camera verde cu Brigitte, înghiţitoarea de sule din Höchster. Oale şi Crătiţi a debutat muşcând-o de ureche. Ea i-a tras una şi i-a spus să înceteze. Puţin mai târziu a muşcat-o de sânul stâng. "Termină cu muşcatul", a strigat ea enervată, "dacă ţi-e foame, îţi cumpăr o pungă cu alune. Aici e prăvălie pentru ciocăneală, nu bufet cu crenvuşti, şi eu nu sunt pe lista de bucate. Sunt aici ca să fiu ciocănită, nu ronţăită." "Tu să fii fată bună şi drăguţă — îi zice Oale şi Crătiţi, cu o expresie imbecilă pe chip — că dacă nu, Tăticu se vede obligat să-ţi dea bătăiţă, nu?" A luat-o în braţe şi de data asta a muşcat-o de celălalt sân. A apucat-o bâzdâcul pe femeie şi a încercat să-i dea un picior în boaşe, însă forţa pe care o căpătase tot cărând oalele şi cratiţele alea de colo-colo i-a prins bine idiotului şi unde nu mi ţi-o răstoarnă cu curu'-n sus pe genunchi şi-i trage câte o palmă zdravănă peste buci. Isuse Christoase, s-o fi auzit cum ţipa şi urla! însă cu cât se zbătea mai tare, cu atât îl făcea mai fericit pe "Oale şi Crătiţi". I se înroşiseră de-a binelea fesele, ca plita de gătit încinsă, până a reuşit să scape. Şuiera şi scuipa şi când şi-a văzut poponeţul maltratat în oglinda mare a început să înjure ca un birjar într-o dimineaţă friguroasă după o noapte petrecută pe capră. I-a arătat sânii care purtau încă amprenta dinţilor lui. "Canibal nemernic ce eşti! Mi-ai prăpădit toată noaptea asta, să ştii. Cine să mai vrea o damă cu muşcături de rechin pe ţâţe? O să te dau pe mâna Marelui Willy, aşa o să fac! Cântăreşte o sută patruzeci de kilograme şi se mişcă iute pentru cât e de barosan. O să te strângă de boaşe aşa cum se scopesc purceii de lapte!" "Nu, nu vreau să-l văd", se dă bătut Oale şi Crătiţi. "A fost numai aşa, de amuzament!" "Ooo, eşti într-adevăr nostim, bă libidinosule. Sânii ăştia sunt carnetul meu de bancă, băiete!" Oale şi Crătiţi a înghiţit de câteva ori în sec şi, deşi dovleacul lui mai avea scurgeri pe ici, pe colo, nu era nevoie să se izbească cu capul de zid ca să-l facă să funcţioneze. Şi gândul că "Marele Willy" se află pe undeva pe sub acoperişul "Motanului", cultivându-şi bicepşii, îl făcea să gândească mai repede. A scos cinci sute de mărci din buzunar şi a întrebat-o dacă suma asta n-ar putea să ajute la dispariţia mai grabnică a amprentelor dinţilor lui. "Eşti cumva ovrei sau aşa ceva?" îl întreabă înghiţitoarea de sule. "Circumcis, da? N-am nevoie de balamuc cu nenorociţii ăia de copoi rasişti". Oale şi Crătiţi a privit-o ofensat şi şi-a şters membrul. Era un falus german obişnuit. Apoi înghiţitoarea de sule a început să se îndrepte spre uşă şi el a înţeles aluzia. O nouă bancnotă de cinci sute de mărci i-a apărut în mână. "Ţi-a trebuit ceva timp" a zâmbit ea, vârând bancnota sub lavabou. Gândul că aceştia puteau fi bani falşi nu i-a trecut nici o secundă prin minte. S-a strecurat din toată inima în pat cu Oale şi Crătiţi. "Bon apetit, micuţule mizerabil, i-a ciripit ea în triluri. Ronţăie şi morfoleşte după placul inimii şi pentru încă două sute poţi să mă şi altoieşti. Le ofer clienţilor mei ce doresc. Dar totul are un preţ!" A scheunat de plăcere în timp ce individul a bătut-o zdravăn peste fese cu cureaua şi, când a răsturnat-o pe spate, a miorlăit ca o mâţă articulată de doi cotoi experimentaţi . "O să revin curând", i-a promis el la plecare, dar nu peste mult timp ea şi-a dat seama că fusese păcălită, când sticleţii au ridicat-o de la casa de economii pentru că încercase să plaseze cele două bancnote false de cinci sute de mărci . Ea, desigur, a negat că ar şti că banii erau falşi, însă lucrurile s-au complicat când au găsit în camera ei, o hârtie de două sute de mărci, tot contrafăcută. A intrat la mititica şi a stat o bucată de vreme dar de Oale şi Crătiţi nu s-a mai auzit nimic niciodată. — Aproape că nu merită să mai trăieşti în Germania de când avem forma asta specială de Socialism, comentează Gregor mai departe. Era o vreme când puteai să-i spui unui copoi să stea în banca lui şi să se joace singur de-a hoţii şi vardiştii. În zilele noastre apar în toiul nopţii şi te înhaţă chiar dintr-o fofoloancă zglobie. Şi dacă nu faci mărturisiri imediat îţi stâlcesc faţada de arăţi ca un buldog, şi eşti gata să începi să latri!
— În afara Germaniei oamenii numesc asta un stat poliţist, încheie Porta cu un rânjet larg. Drepturile constituţionale şii civile poţi să i le bagi direct în cur unei curve dată la reformă de pe Reeperbahn!
Micuţul, care mănâncă pâine cu zahăr, înghite cu oarecare dificultate o bucată imensă şi o împinge mai departe, cu un rachiu şi o gură de bere. Apoi dă drumul unui râgâit bogat.
— Orice s-ar întâmpla, spune el apatic, tot în Staţia David aterizezi, unde te pun pe un scaun bine lustruit de sute de cururi fremătânde. Apoi îţi spun ce poţi să refuzi să răspunzi, potrivit articolelor numerele caca şi maca. Cică, poţi să ai un avocat, zic ei, dar înainte de a apuca tu să afli cât de cât ce drepturi ai, încep să te lucreze într-aşa un hal, încât îl fac şi pe Isus Christos să declare că de fapt el a pus la cale ultimul jaf de bancă în Piaţa Adolf Hitler şi că îi zburase tărtăcuţa Kaiserului pentru că purta cravată roşie. Drepturi cetăţeneşti, şuieră el dispreţuitor, e tot atâta adevăr în chestia asta cât în nenorocita de Biblie! Dacă

adresa ta e în strada Sankt Pauli, iar poliţia şi cetăţenii te consideră un escroc murdar, şi dacă te bat zdravăn, ar putea să-ţi smulgă o mărturisire despre prezumtivul autor al ultimei crime nesoluţionate cu care ei încă se mai moşmondesc. Şi dacă eşti, într-adevăr, în rahat, pe una din străzile alea lăturalnice care dau în Bernhard Nocht Strasse, acolo unde târfele pot fi cordite numai în beznă deplină, nici măcar nu-ţi citesc din ceaslov, ci îşi pun dobermanii ăia împuţiţi pe urmele tale pentru a le face rost de o lecţie practică de sfâşierea găoazelor. Ai auzit ultima chestie? Haita de câini a lui Wolf l-a ronţăit pe încă un amărât care n-a fost în stare să-şi plătească la timp datoria acestui mafiot ticălos!
— Sunt crude javrele alea. Te muşcă de cur cât ai zice peşte, constată Porta cu dezgust. Nu mi-ar plăcea să am corcituri de-astea chiar dacă ar vorbi douăsprezece limbi şi ar putea scrie în sanscrită, şi ar şti regulamentele de instrucţie britanice şi prusace de la cap la coadă.
— Javrele alea sunt diavoli curaţi, spune Gregor cu ură în glas. Toţi câinii sunt proşti. Uită-te numai la ei. Unul din ei începe să latre pentru că vreun prăpădit de ovreiaş i-a făcut pipi pe nas. Imediat un alt patruped idiot îi raportează şi apoi un al treilea trece la acţiune. Şi o ţin tot aşa, noaptea întreagă dacă e nevoie, şi n-au la ce să latre. Numai aşa, ca să nu lase pe nimeni să doarmă. Doamne, cum urăsc eu câinii! Unul câte unul ar trebui striviţi, împăiaţi şi montaţi pe rotile, astfel încât blestemaţii de iubitori de câini să-i poată trage după ei, fără să se mai răhăţească pe toate străzile.
— Spune-mi, se întoarce Porta spre Micuţul, ţi-a plătit Sieg datoria?
— Mi-a râs în nas şi m-a lăsat să Înţeleg că tu eşti în drum spre casa de sticlă şi că vei mai ieşi de acolo în poziţia orizontală, cu douăsprezece găuri în corp, răspunde Micuţul cu o privire melancolică. Dacă n-ar fi fost patru nemernici pe lângă el în acel moment, l-aş fi făcut afiş.
— O să-i zdrobesc rotulele de la genunchi nemernicului, se dezlănţuie Porta cu sălbăticie, şi pe urmă îi iau la rând coastele, ca să fie treaba completă.
— Mai bine să-l înjunghiem pe individ şi apoi să-l împuşcăm, sugerează Micuţul cu patimă. Nu pot să-i sufăr pe oamenii pe care nu te poţi bizui!
Porta ridică un picior şi dă drumul unui vânt imens, care-i face pe toţi domnii din preajma barăcii să se uite la el cu reproş.
— Aveţi grijă să le faceţi asigurare pe viaţă, ne avertizează Bătrânul conştiincios.
— Am luat parte la o execuţie la Frafenwsährr, unde funiile nu au fost "asigurate" cum se cuvine şi condamnatul sălta pe locul de execuţie ca un pui de găină decapitat. Ce scandal a mai fost! Toată lumea a intrat în panică. Capelanul a rămas şocat pe veci, când i-a văzut pe militari alergând după condamnat pe tot terenul de execuţie.
— Doamne sfinte, ţipă Barcelona înspăimântat, a scăpat?
— Cum am zis, ca un pui de găină decapitat, după ce-i dai drumul din mână, spuse Bătrânul impasibil.
— Tătucu Attila s-ar răsuci în mormânt, rânjeşte Porta.
— Oamenii obişnuiţi n-ar înţelege asta niciodată, e de acord Micuţul, clătinând din cap. Nu-ţi vine a crede ce se poate întâmpla în armata asta blestemată. Când era un Gefreiter de serviciu la Torgau, într-o joi dimineaţa, am primit ordinul să-i facem de petrecanie unuia, o muhaia de marinar, un tip ciudat, care făcuse o mulţime de lucruri foarte curioase la viaţa lui. Începuse şcoala la şapte ani şi reuşise să rămână trei ani în clasa întâia şi încă trei într-a treia. A părăsit şcoala într-a patra. A încălcat legea germană de parcă lucra planificat. Curtea marţială a decis să fie împuşcat, însă fiind un ins mai aparte, i-au comutat pedeapsa în spânzurătoare. Era acolo la Torgau un Feldwebel de stat major, expert în strangularea cu funia, şi i-au încredinţat lui lucrarea. Au descoperit însă că omul nu avea gât, în adevăratul înţeles al cuvântului. Umerii şi gâtul erau otova, şi cum poţi să spânzuri un om fără gât? Pentru ce altceva le-ar da Dumnezeu oamenilor gât, vă întreb eu pe voi? Aşa că gâdele şi condamnatul au discutat problema şi au convenit să determine Marina să confecţioneze o funie specială pentru cazul ăsta. Şi Feldwebelul i-a promis că executorul va întreprinde o treabă bună şi rapidă, fără să-l facă să sufere pe condamnat, însă cu chestia asta a greşit el. Prima încercare a mers prost, pentru că funia nu fusese suficient de întinsă, cel puţin asta au spus. Marinarul a alunecat din laţ şi s-a dus glonţ prin trapa deschisă. Nici măcar cu o zgârietură nu s-a ales. Ca din puşcă se duce până-n fundul şanţului şi o dată ajuns acolo se pune pe blestemat şi înjurat.
— Sper că nu s-a rănit? întreabă Porta.
— Nu într-atât încât să nu fie în stare să se urce de unul singur înapoi pe eşafod. Era cel mai puţin afectat dintre noi toţi. A urlat la Feldwebelul de stat major, că e un tembel neîndemânatic care nu se pricepe să spânzure oamenii. A doua oară laţul a fost întins bine de tot astfel încât s-a declarat mulţumit până şi condamnatul. Dar n-a ajutat la nimic. S-a strecurat iarăşi prin laţ, ca un ţipar dat în aia mă-si.
"Labageala asta ar fi de ajuns să-l termine şi pe cel mai negrotei", a strigat marinarul în timp ce se urca a doua oară pe eşafod. Feldwebelul nu mai ştie ce să spună, tot scuzându-se, şi tipul de la Procuratura Militară îi promite marinarului că, dacă iese prost şi a treia oară e graţiat. Vreţi să mă credeţi sau nu, dar alunecă din nou din laţ, şi la a treia încercare. Pe Feldwebel l-au apucat pandaliile şi s-a pornit să alerge roată în jurul eşafodului, de parcă încerca să se muşte singur de cur. Şi, înainte de a apuca noi să-l oprim, şi-a pus laţul de gât şi şi-a dat drumul cu graţie în gaură. Era mort de-a binelea când am ajuns noi la el. O spânzurare admirabilă, perfectă, efectuată asupra lui însuşi.
Capelanul a vorbit în latină cu Atotputernicul şi cu Procuratura Militară, ofiţerul procuror şi ofiţerul apărător au procedat la o convorbire tainică, care s-a sfârşit aproape într-un meci de box. Marinarul fusese condamnat la moarte o dată şi ei îl executaseră deja de trei ori la rând. Era neregulamentar, a confirmat ofiţerul apărător. Au convenit să înainteze problema la oficiul procuraturii pentru a se lua o decizie. Uitând, prudent, că îi promiseseră marinarului graţierea dacă nu mergea nici a treia oară.
Toţi marinarii au plecat. Nu mai puteau să suporte. Să-l spânzuri pe acelaşi om de trei ori într-o zi, era prea mult şi pentru cel mai rezistent stomac
După ce au plecat, noi, toate sentinelele, ne-am dus la gaură să-l scoatem de-acolo, însă el nu mai voia să vină sus. Îşi pierduse toată răbdarea.
Subofiţerul de serviciu ne-a ordonat să coborâm după el, însă nimănui nu-i ardea de aşa ceva.
Aşa că l-am adus pe un altul, de la Marină, încarcerat acolo pentru că vânduse o ambarcaţie localnicilor, în timp ce îşi făcea serviciul militar în Norvegia. Era un tip simpatic, prietenos, şi care avea un papagal nemaipomenit, vorbea foarte convingător. L-a scos pe marinar din gaură fără nici o problemă.

Ei bine, au fost o groază de discuții la o groază de instanțe judecătorești de tot felul, dar în cele din urmă s-au hotărât să-l lase să se ducă înapoi la Marină şi să-l împuşte ei, deşi erau unii care erau de părere că gloanțele vor aluneca pur şi simplu pe lângă el, pentru că era numai oase.
Un hoțoman deştept din Kiel ajunsese la concluzia că singura cale sigură de a se descotorosi de el era să-l înece, aşa că au decis să-i facă rost de o călătorie sub chila unui vas de război, cum se făcea în timpurile bune de odinioară. Aşa cum se cunoaşte, celor condamnați la moarte nu li se permite să călătorească cu trenul, aşa că l-au transportat la Kiel într-o furgonetă Kübel. Asta i-a salvat viața păcătosului. Kübel-ul n-a mai ajuns niciodată la Kiel, unde îl aştepta, gata pregătită o tragere pe sub chilă[23].
În apropierea localității Celle un bombardier de vânătoare, care se rătăcise, observă Kübel-ul şi-l ia la întrebări de-i face îngeraşi pe cei trei vânători de capete. N-au mai rămas din ei decât căştile de tinichea şi însemnele, dar marinarul nostru nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură. Nici moartea n-ar avea nimic de făcut cu o pungă de oase ca el. A dispărut şi n-a mai auzit nimeni de el de-atunci.
— Sacré nom de Dieu, ça commence à bouillir[24]. Cât mi-aş dori să fiu în drum spre Franța, cu tot ce-i al meu în spate, oftează Legionarul, aprinzându-şi o țigară, "Caporal". Franța, un pahar de vin bun şi un castron mare de bouillabaisse! Mon Dieu, dorul de casă mă sfâşie-n bucăți.
— Bănuiesc că nu te gândeşti să decolezi acum, nu? îl întreabă Porta îngrijorat. Vânătorii de capete te-ar sălta la fel de rapid cum îşi culege maimuța păduchii dintre picioare.
— Dacă e s-o faci, fă-o, îi spune Micuțul, ia-o pe-acolo, şi-i arată spre vest.
Martorii din preajma barăcii se preumblă de colo-colo, impacientați. Ploaia s-a transformat iar în zloată, care li se depune pe haine. Telefonul din baracă zbârnâie iritant. Toți privesc într-acolo.
— Plecarea s-a amânat cu încă două ore, ne strigă un aghiotant de la procuratură, de parcă ar anunța o modificare în orarul trenurilor.
— Ducă-se dracului de lumină artificială, afuriseşte Bătrânul.
— Poate că au fost grațiați, spune Westphalianul cu optimism. Ar fi prima oară când aş fi într-adevăr fericit că am pierdut atâta amar de vreme aşteptând în zadar,
— Nu se mai acordă grațieri, îi răspunde Bătrânul sumbru. S-a ajuns atât de departe, încât nu-şi mai pot permite.
— Mai deunăzi le-au tăiat capul la două fete, la Halle, numai pentru că cumpăraseră cupoane la negru, le spune Gregor, pipăindu-şi gâtul cu tandrețe.
— La prețul ăsta... Mai bine mănânci margarină, le spune Micuțul, trecându-l fiorii.
— Ce ați zice să mergem să luăm mâncarea de seară? strigă Porta dintr-un tufiş, unde stă pe vine cu pantalonii lăsați.
— Maiorul n-a pomenit nimic, zice Bătrânul pe gânduri, dar la dracu, du-te!
Micuțul şi Gregor au zbughit-o spre camion.
— Să dea naiba să vă atingeți de fasolea cu porc înainte de a vă întoarce, că vă secer la pământ, le strigă Porta din tufiş, ştergându-se cu o frunză lată de castan.
Recipientul cu mâncare miroase ademenitor. Supa de fasole e groasă ca un terci. E şi jumătate de bidon de bere şi masa noastră capătă un iz de petrecere.
— Nici musafirii la masa de adio nu cred că au parte de ceva mai bun ca noi, gândeşte Porta jovial cu voce tare, aruncându-şi mâncarea în gură.
Uitaseră să ne dea şi un cuțit, aşa că trebuie să trecem halca de porc din mână în mână şi să muşcăm câte o bucată din ea. Nu e mai puțin gustos din cauza asta.
— Trebuiau să-i tragă şi puțin usturoi pe deasupra, continuă Porta, servindu-se cu o bucată barosană.
— Ce bucuros o să fiu când se va termina războiul ăsta, spune Heide, să putem ieşi din nou la manevre ca lumea.
— Ai tărâțe în loc de creier, strigă Porta scuturând din cap. Cum se sfârşeşte războiul, voi, nătărăilor, ați avea chef să plecați în manevre, şi înainte de a ne dumiri pe ce lume ne aflăm ați şi început un nou război, să verificați dacă ceea ce ați manevrat e bine sau rău?
— Nu va mai fi alt război, spune Heide cu convingere. Războiul nostru mondial va fi ultimul!
— Şi atunci la ce dracu ne mai folosesc Armata şi manevrele? întreabă Bătrânul nedumerit.
— Pentru că armata e o necesitate firească, cum sunt şi închisorile şi polițiştii, zice Heide gesticulând prin aer.
— E ceva adevăr în ce spune, admite Gregor, mângâindu-şi meditativ barba. O țară fără Armată e ca un bărbat fără boaşe!
— Hai, vrei ceva? îi zice Bătrânul unui funcționar de la Procuratură, care s-a aşezat lângă noi.
— Nu, mulțumesc, n-am poftă, spune funcționarul, un om în vârstă.
— Tu m'emmerdes[25]! exclamă Legionarul cu un râs scurt. Ăstuia îi e frică să vadă cum sunt împuşcați oamenii!
— Nici nu e ceva care să-ți placă, admite calm Bătrânul.
— Toți cei care strigă şi clamează pentru pedeapsa cu moartea ar trebui aduşi să vadă cu ochii lor cum e să-i iei viața unui om, spune Gregor, suflând în mâinile înroşite de frig.
— La Madrid nu s-a făcut atâta tapaj în privința asta, explică Barcelona. I-am pus la zid, pe un rând lung şi le-am tras-o cu un automat Schmeisser. Totdeauna de la stânga la dreapta, ca o secerătoare într-un lan de grâu. După aceea lotul următor. De martori şi de toate astea nici nu ne-am sinchisit. Pe unii dintre ei nici măcar nu i-au judecat.
— Să bem o ceaşcă de lapte — elixir, să ne gonească frica asta necontrolabilă, spune Porta, râzând scurt şi umplându-ne cănile.
— Aveți rachiu! se miră funcționarul.
— Pot să pariez că e prima ta ieşire la iarbă verde, râde Barcelona, Există întotdeauna trăscăul cuvenit la asemenea petreceri, să-ți stingă pârjolul de pe suflet.
Porta întinde gamela pentru încă o porție. Stomacul lui pare a se întinde văzând cu ochii. Îşi apropie o bucată zdravănă de carne de porc, o mestecă, o înghite şi o împinge mai departe cu bere şi rachiu.
— Doamne, cum poți mânca, îi spune uimit Bătrânul. Unde îndeşi atâta?
Porta îşi curăță lingura cu limba şi şi-o vâră în cizma răsfrântă, unde poate să dea lesne de ea dacă i se face foame din nou. Se prăvăleşte pe spate în buruieni, punându-şi casca sub cap, drept pernă.
— Dă-mi halca aia de porc, îi porunceşte el Micuțului. Cum o văd mă apucă iarăşi chinurile foamei, oftează el. Aşa sunt de când mă ştiu.

Se ridică de fund şi trage o băşină ca tunetul, care le parvine şi celor de lângă barăci, unde martorii stau în continuare în picioare şi îngheaţă de frig.
— Ai mâncat vreodată să te saturi de-a binelea? îl întreabă Bătrânul, zâmbind cu indulgenţă.
— Niciodată! Chiar, într-adevăr, niciodată, admite Porta, fără să fie măcar nevoie să se gândească la răspuns. Mereu mai rămâne un locşor pentru încă puţin. Acasă, la bătrânul domn Porta, în Bornholmerstrasse, existau două lacăte imense la cămară, pentru a-l ţine la distanţă pe fiul lui cel mai bun. Pofta mi-a făcut necazuri şi la băcanul unde lucram. A descoperit că aveam obiceiul să mă servesc cu câte-o mostră din toate delicatesele lui.
Îşi scoate piculina din cizmă. Vocea de bas a Micuţului i se alătură într-un cântec porcos.
Capelanul de stat major vine furios înspre noi.
— Vă interzic să mai cântaţi acest cântec dezmăţat, ţipă el, cu o voce ca o rafală de mitralieră. Nu poţi menţine ordinea, Feldwebel?
— Ba da, răspunde Bătrânul, continuând să şadă trântit în buruieni.
— Ce porcărie oribilă, îngăimă preotul. Vă purtaţi ca nişte golani de pe stradă!
— Ceea ce şi suntem, rânjeşte Porta cu neruşinare. Bornholmerstrasse, Moabit!
— Heyn Hoyer Strasee, Sankt Pauli? îi ţine hangul Micuţul, şi el obraznic.
— Îl rog pe părinte să ne mărturisească, surâde Porta, lipindu-şi călcâiele ca pentru poziţie de drepţi, deşi rămâne şezând. A fost părintele vreodată la "Câinele Ghebos" din Gendarmenmarkt? Cel mai grozav buchet de muieri din tot Berlinul, domnule.
— Ce importanţă are chestia asta?! scuipă capelanul dezgustat, retrăgându-se spre ceilalţi martori de lângă baracă.
— Soţia noului comandant e o bucăţică bună, spune Porta, ţuguindu-şi buzele.
— Ceva nu e-n regulă cu ea, spune Gregor meditativ. Îi scapără ochii după sulă şi nu scapă nici un prilej să pună în evidenţă elementele cu care a fost dotată.
— E văduvă de război, afirmă Barcelona.
— E măritată cu Comandantul, îi ripostează cu nedumerire Bătrânul. Şi ăla mai trăia încă şi dimineaţă, când am plecat!
— Oricum e văduva unui Kapitänleutnent, care se află pe fundul Atlanticului cu submarinul lui, îi informează Barcelona.
— S-ar putea să o intereseze ştiinţa şi studiază penisologia, îşi dă Porta cu părerea, râzând, zgomotos. La început cu Marina, apoi Armata de uscat şi când Oberstul nostru o să-şi ia zborul pentru totdeauna spre Walhalla, o să se transfere mai departe, la Luftwaffe sau la SS!
— Totuşi, e o bucăţică de mai mare dragul, spune Gregor, cu ochii sticlindu-i de poftă. Lungă-n craci, fundu' bombat şi ţâţele sus! Nu trebuie să mă roage de două ori. M-aş vârî cu moşu meu în marfa asta, cum intră cuţitu-n brânză.
— Mă tem că ai fi dezamăgit, obiectează Porta, ca unul care a văzut multe. Pute de la o poştă a partid şi BDM. Mira-m-aş să n-aibă o zvastică montată-n p..., din aia care se învârte invers şi vreau să văd cu sula aia din afara Partidului care şi-ar dori să intre în ea.
— Fetele cu zvastică nu sunt cele mai rele când e să se pună pe spate, îl corectează Gregor. Sunt educate în şcoli de mirese, să poată să-l aranjeze pe fericitul luptător care se întoarce din războaie cu un drapel zdrenţuit cu zvastică şi un mădular congelat de-a binelea!
— Şcoli de mirese? întreabă Bătrânul, plimbând cuvintele prin gură. Chiar există aşa ceva? Am crezut că este numai o glumă.
— Pentru Dumnezeu, omule, strigă Gregor cu indignare. Le învaţă pe fetele astea de la BDM toate subtilităţile meseriei ăsteia păcătoase şi nu sunt primite dacă nu sunt bine pregătite dinainte. De exemplu, le înfig o cretă-n cur şi le învaţă să scrie cu ea, în timp ce scandează Un Reich! Un Popor! Un Führer! Acest exerciţiu le face atât de dibace, încât îl pot face pe un membru de partid de nouăzeci de ani să-şi aducă aminte că mai are încă o pereche de boaşe smochinite care i se bălăbăne între picioarele alea scârţâite.
— Am cunoscut odată o contesă care avea o educaţie atât de aleasă încât putea să se umecteze numai dacă o muşcai de fund şi-i umpleai instalaţia cu şampanie, spune şi Westphalianul pe un ton liniştit, confidenţial.
— De-astea sunt şi la "Café Keese", spune Micuţul, dându-şi importanţă. Am întâlnit odată o ducesă autentică acolo, o Hohenzollern. Avea obiceiul să se ducă incognito în Reeperbahn şi-şi zicea Ina von Weinberg. Îi intrase un fix în cap cu opera. De fiecare dată când i-o băgai, se apuca să răcnească arii din Wagner. Toţi din stabiliment ştiau când o primea la găurica ei obosită.
— Sunt modalităţi cu mult mai exotice, decât să te laşi muşcat de buci sau să cânţi Wagner, rânjeşte lasciv Porta. După ce am eliberat Parisul, am dat peste două bucăţele, în faţă la "Café de la Paix", care pândeau, să le pice niscaiva scule de ocupanţi. Una din ele ţinea morţiş să-i vâri în cur un dop de şampanie, cu o coardă de vioară prinsă de el. Când începea să gâfâie te punea să tragi direct de dop. Vă închipuiţi cum sălta şi zvâcnea fundul ăla al ei. Nici mai mult, nici mai puţin decât "Marseillaise" la tensiune maximă.
— Extrem de complicat, după mine, apreciază Bătrânul, aprinzându-şi pipa lui cu capac de argint.
— Am auzit, continuă Porta, că e şi mai bine cu un cui în dopul de şampanie. Şi încă unul cu floare pătrată, cu crestături, dar, fireşte, chestia asta o poţi pune în practică cu fete care nu au hemoroizi.
— O găoază poate fi folosită la o mulţime de chestii, rânjeşte Micuţul cu smerenie. Băiatul blănarului evreu David, din Heyn Hoyer Strasse, putea să cânte preludiul la Deutschland, Deutschland, über alles[26] din găoază. Dar trebuie că s-a întâmplat după ce ne-am umflat burţile cu supă de mazăre.
— Din cur? Întreabă neîncrezător Heide.
— Bineînţeles, confirmă Micuţul cu mândrie. Băiatul ăsta ovrei, David, putea s-o ţină tot într-o băşină, cât voia. Odată, aproape că i-a scos din minţi pe poliţiştii de la debarcader, plimbându-se cu un fluier înfipt în cur. I-au arestat pe toţi ventrilocii din Reeperbahn, convinşi că ei imitau fluieratul poliţiştilor. Întâmplător am ajuns odată la o expoziţie de pictură şi, mergând pe un culoar mai îngust, unde nu dă ovreiul drumul unui vânt năprasnic, de cad toate culorile de pe tablouri!
— Nevasta mea s-a prostit de tot, spune Westphalianul, scoţând o scrisoare. E însărcinată şi nu ştie de unde s-a pricopsit cu norocul ăsta.
— Trebuie să ştie, ce dracu, spune Heide cu dezgust, toate femeile germane ştiu care este tatăl copiilor lor.
— Te pomeneşti că tu ai venit cu gazul pe ţeavă şi te-a amestecat mă-ta într-o găleată găurită, de-ai ieşit aşa isteţ, îi ripostează Westphalianul iritat. Încearcă să-ţi pui curul pe un ferăstrău circular şi să spui după aia care din dinţi ţi-a sfârtecat bucile.
— Nevastă-ta e una d-astea? strâmbă Heide din nas cu dispreţ.

— Sigur că e, zice Westphalianul cu mândrie. Crezi că m-aş însura cu o îngrămădită care să poată juisa cu un băț de mătură?
— Curând vine iar Crăciunul, spune Bătrânul gânditor, şi îşi aprinde pipa. — O ține cu greu aprinsă. — Mi se pare că a trecut un secol de când am petrecut Crăciunul acasă, cu Liselotte şi puradeii.
— Poate s-avem parte de un Crăciun tot aşa de nemaipomenit ca cel de-acum un an, spune Porta plin de speranță, precis îi trece cuiva prin cap vreo trăsnaie.
— Da, totdeauna se întâmplă ceva de Crăciun, râde Gregor din toată inima. N-am să uit niciodată o chestie, când eram cu Generalul meu, n-am petrecut Crăciunul cu el, bineînțeles, Am fost trimis la popota Unteroffizierilor. Nu m-am plictisit deloc. Tocmai la felul cu carne, Feldwebelul Berg, Cancelarul Şef al Diviziei, şi-a scos P-38-ul şi şi l-a pus chiar între ochi ca toată lumea să poată vedea că avea într-adevăr de gând s-o ia pe drumul de veci. Noi, cei aproape de el, am observat că scosese încărcătorul. Ce om ghiduş şi Cancelarul ăla Şef.
— "Rămas bun, camarazi", a strigat el şi şi-a smuls câteva lacrimi chioare. "Salutările mele Führerului", au fost ultimele sale vorbe. Apoi am auzit un "poc" şi i-a zburat jumătate din față, care a aterizat în brațele Mecanicului Şef, ca o mască de carnaval folosită. Feldwebelul Berg era proverbial pentru neglijența lui. Scosese el încărcătorul, e adevărat, însă uitase un glonț pe țeavă şi a încurcat-o. Tubul cartuşului a aterizat în mâncarea mea. N-am să uit niciodată ce față a făcut, exact înainte de-a aluneca sub masă.
— Şi de Anul Nou o mai mierlesc unii, se amestecă Micuțul. Ce Ajun de Anul Nou am aranjat! era cu noi şi un mutulică, unul care tăcea ca p... În plapumă, şi pe ăsta l-au pus să supravegheze magazia de explozibili. Bâjbâind pe-acolo a răsturnat câteva bombe vechi de semnalizare, care arătau ca nişte trabuce braziliene. Le aprinzi cu un chibrit, sau cu un tăciune. Pe prima a aruncat-o pe fereastră chiar înainte de cină. Nu se aprindea uşor, aşa că Feldwebelul bucătar i-a dat un trabuc. S-a pus pe treabă şi a aprins bine următoarea bombă. Peste puțin timp l-a apucat damblaua şi a început să arunce bombele pe fereastră, de mai mare dragul. Apoi lucrurile s-au încurcat cu cetățeanul nostru, aşa beat cum era deja. Țigara zboară pe fereastră şi bomba îi intră în gură. Toată nenorocita aia de popotă era numai sânge şi bucăți de carne. Gogomanul cu explozivii stătea acolo clătinându-se fără cap, apoi cineva a strigat: "La mulți ani de Anul Nou", şi el a căzut pe podea.
— A fumat atunci ultimul trabuc, nu? comentează Porta laconic şi îşi toarnă un rachiu zdravăn.
Începe să cânte în gura mare, un cântecel deocheat, fireşte. Martorilor de lângă baracă li s-au lungit gâturile ca găinilor care au dat cu ochii de uliu.
Părintele vine val-vârtej spre noi, dar la jumătatea drumului renunță şi se întoarce înapoi.
E aproape întuneric beznă când Kübel, urmat de un camion şi un transportor închis, coboară dealul hodorogind.
În ariergardă vin trei inşi de la Procuratura Militară, într-o motocicletă cu ataş.
— Iată-i că sosesc, spune Porta întinzându-şi gâtul ca o gâscă după grăunțe.
— Să-i ia dracul, bombăne Bătrânul cu obidă, aranjându-şi în grabă echipamentul.
— În picioare! Căştile pe cap, luați puştile. Câte trei! Înainte! Blestematul ăsta de maior e în stare să ne alerge tot drumul până la Morellenschlucht! Fii atent la ținută, Micuțule.
— Cum arăt? întreabă Micuțul, surprins cu casca pe ceafă. Ştiu că nu sunt arătos, dar nici c-am fost vreodată!
— Ia-ți echipamentul şi pune-ți casca pe cap ca lumea, strigă Bătrânul supărat.
Discuțiile dintre martorii de lângă baracă amuțesc. Toți sunt cu privirile ațintite spre vehiculele care au oprit puțin mai încolo, în bălării.
— Pluton, aten-ție! ordonă Bătrânul şi îl salută pe maior.
— Totul în ordine, Feldwebel?
— În ordine, domnule!
— Au venit oamenii de la propagandă şi cască-guriştii? întreabă maiorul, privind spre baracă.
— Nu domnule, maior, nu i-am zărit.
— Nemernicii, mârâie maiorul, scuipând supărat. Condamnații sunt acum aici, o să cadă lați, morți de frică, dacă-i ținem în aşteptare lângă sicriele lor. Ce zi afurisită! — Tremură în ploaia rece şi arată spre camion. — Reflectoarele sunt acolo, înăuntru. Instalați-le, executarea, Feldwebel! Avem trei de lichidat.
— Trei? strigă îngrozit Bătrânul.
— Am spus, trei! Maiorul îşi dezvăluie dinții într-un rânjet mârâit. Urmează să fie împuşcați pe rând, să nu mai riscăm şi să trebuiască să-l mai luăm la mână încă o dată pe vreunul dintre ei. Toți sunt la stâlpi în acelaşi timp. E cel mai uşor aşa. Procedăm de la stânga la dreapta!
— Şi împuşcăturile de grație? întreabă cu frică Bătrânul.
Maiorul îl cercetează un moment cu privirea.
— O simți în stomac, nu, Feldwebel! Nu-ți face griji! Mă ocup eu de chestia asta. Dumneata comanzi plutonul, fără pauze între comenzi. Ține-te strâns! Să se dea câte un încărcător pentru fiecare armă, se încarcă din nou şi se asigură imediat după ce s-a tras prima serie, apoi se ocheşte din nou. Înțeles?
— Înțeles, domnule, răspunde Bătrânul cu o voce joasă, înghițindu-şi saliva.
Trei proiectoare puternice sunt îndreptate spre traversele de cale ferată folosite drept stâlpi de execuție.
Maiorul îi aruncă două funii lui Gregor, care urmează să fie cel de-al treilea membru al echipei care leagă.
— Dacă se întâmplă ceva în afara programului normal, spune maiorul cu ferocitate, grupul acesta este sub comanda mea. Şi dacă vă ordon foc, trageți, indiferent dacă nimeriți în mutra unui capelan, sau a unui general, sau oricine ar fi el.
Trage aer adânc în piept, îşi şterge zloata de pe fața brutală şi se uită din nou spre baracă. Nu se ştie niciodată la ce te poți aştepta din partea martorilor.
Cele două limuzine Mercedes, automobile de lux, cu însemnele comandamentului pe aripi, parchează în bălării. Lumina farurilor tremură deasupra autovagonului de tip sanitar. În crepusculul dezolant apar trese de generali, cu roşii şi alb.
— Izbăveşte-ne Doamne, oftează agitat Bătrânul.
— Da' în ce companie bună suntem. Pe cine oare expediem în excursia cea mai lungă de data asta?
— Nacht und Nebel[27], răspunse Gregor lugubru.
Generalii şi cei care-i însoțesc conversează cu voce tare, aroma țigărilor de foi scumpe e purtată de vânt spre noi.
Cei de la propagandă fac fotografii. Spectatorii de lângă baracă dispar. Unii dintre ei râd zgomotos. Un Oberst oferă o sticluță plată care trece din mână în mână.

Maiorul vine şi-i predă Bătrânului patru bucăţi de pânză albă.
— Acestea sunt reperele, îi spune el abrupt: îndată ce criminalii sunt legaţi de stâlpi, le atârni astea în jurul gâtului.
— Patru sunt? exclamă confuz Bătrânul.
— Uite-l şi pe-al patrulea, rânjeşte maiorul arătând cu degetul spre un vehicul pentru transportul deţinuţilor, care cobora dealul legănându-se.
Bătrânul se face livid. Patru execuţii pentru un pluton, destul de dură misiune.
— Ce vreme diabolică, constată maiorul, uitându-se în sus spre norii ameninţători şi joşi. A plouat tot timpul pe-aici?
— Da, domnule maior. A nins şi-a plouat şi e încă tot mai frig, îi răspunde Bătrânul, privind peste câmp.
Maiorul îşi ridică gulerul peste urechi, încuviinţează posac şi priveşte spre grupul de la propagandă, care mai face încă fotografii.
— Dacă n-aş avea eu răspunderea, spune el moale, mi-ar face plăcere să vă văd cum îi terminaţi pe porcii ăia. — Se uită la ceas şi se întoarce spre Heide. — Acum ştiţi cum să-i "asiguraţi"? În zece minute îi aducem pe actorii principali pe scenă!
De ce în zece minute, nu ne mai spune.
Telefonul din baracă sună din nou.
— Dacă au hotărât să mai trimită, zice Bătrânul cu voce scăzută, să-şi găsească alt comandant de pluton!
— En avant, marche! Fără prostii! îl previne Legionarul.
Cu paşi mari, maiorul se întoarce de la baracă.
— Echipa de asigurare, pas de front! comandă el.
Heide bate un pas de front elegant spre transportul de deţinuţi şi se opreşte la cei patru paşi regulamentari în spatele maiorului. Ţine cele două bucăţi de cânepă nouă, în mâna stângă, aşa cum scrie la regulament.
— Ţi se face rău numai când îl vezi, spune Gregor cu dispreţ, vârându-şi frânghiile sub centură.
— N-ar trebui să mergem şi noi? întreb eu, văzându-l pe Gregor că nu se mişcă din loc.
— Lasă-l să mai ordone o dată, zice Gregor. Cu cât ne mişcăm noi mai lent, cu atât le prelungim viaţa amărâţilor ăştia!
— Nu cred că au de gând să-ţi mulţumească în mod deosebit pentru asta.
— Voi ce dracu faceţi? zbiară maiorul când se întoarce şi constată că Gregor şi cu mine nu ne-am urnit din loc. Credeţi că e ora de culcare, nu? Pas alergător!
Tropăim într-un fel de pas alergător. Duc frânghiile în mâna stângă. Nu îndrăznesc să mi le agăţ de centură, ca Gregor.
Maiorul descuie cu o cheie specială uşa din spate a vehicolului. Doi Unteroffizieri, gata să tragă, se dau puţin în lături.
Cei trei deţinuţi, legaţi unul de altul cu lanţuri stau pe bancheta transversală. Podeaua e acoperită cu un strat gros de rumeguş. Pe o latură se află trei saci de hârtie de felul celor folosiţi de măcelari pentru a împacheta hălcile de carne.
Uşa se trânteşte de vânt şi-i prinde degetul maiorului care dă drumul unui potop zdravăn de înjurături.
— Scârnăvia dracului, bombăne el iritat, răsucindu-i corpul într-o parte ca să intre pe uşă.
Le desface lanţurile celor trei deţinuţi.
— Afară! le porunceşte el cu glas răguşit, aproape îmbrâncindu-i.
Cei trei condamnaţi se prăvălesc de-a berbeleacul din dubă şi se uită în jurul lor cu groază. Aerul rece şi umed le pătrunde până la oase prin îmbrăcămintea de dril roşie.
Mi-e greu să mă abţin să nu vomit. Brusc mi se face dor să fiu pe front şi departe de toată ipocrizia aşa-zisei zone sigure.
Maiorul îl aduce el însuşi pe-al patrulea deţinut. Este un om în vârstă şi livid ca un cadavru.
Maiorul e politicos şi servil.
— Pe aici, Herr General, îi spune el, arătând spre stâlpii de execuţie.
Îl privim pe deţinut cu curiozitate. Să fie executat un General! Ne îndreptăm spinarea, respectul pentru un ofiţer de un asemenea rang înalt este adânc înrădăcinat în noi.
Heide îşi umflă pieptul, pune mâna pe umărul celui mai tânăr deţinut şi ţipă cu o voce spartă.
— Dacă încerci să fugi trag!
Armează puşca cu zgomot şi o flutură.
— Labagiu smintit, rosteşte în şoaptă Gregor cu dispreţ.
Heide îi aruncă o privire răutăcioasă şi ridică uşor P-38-ul, pentru o clipă îţi lasă impresia că are de gând să-l împuşte pe Gregor.
— Nu puteţi să amânaţi disensiunea voastră particulară până se termină treaba asta? le spune unul dintre deţinuţi cu blândeţe.
Îl recunoaştem. Este Oberstul nostru de pe frontul arctic.
Heide lasă capul în jos şi îşi pune pistolul în toc.
Unul lângă altul traversăm iarba udă.
Ochi curioşi ne iscodesc dinspre baracă. Simţim mirosul fumului de trabuc.
Cei de la propagandă îşi pregătesc aparatele de fotografiat. Se înghesuie să găsească o poziţie cât mai bună, împingându-se şi ocărându-se.
Merg alături de un Feldwebel de la Luftwaffe. Gregor şi Oberstul vin în spatele nostru.
— Fugiţi, dacă vă ţin puterile, Herr Oberst, îi spune Gregor dându-i ghes cu delicateţe. Fugiţi cât vă ţin picioarele. Sunt numai o sută de metri până la cireşi şi nimeni din pluton nu va ţinti să vă doboare!
— Ai o imaginaţie bogată, Unteroffizier, murmură Oberstul cu voce joasă. Să fug ca să ajung unde?
— Ce căcat împuţit! oftează Gregor, profund mâhnit. Până azi mi-a plăcut armata, începând din clipa asta îi dau dracului! De-acu' înainte care pe care, ori eu, ori ei!
— Vor fi ei, surâde aproape amuzat Oberstul.
— O să vadă ea, afurisita asta de Armată, şuieră Gregor înfuriat, lovind cu piciorul un smoc de iarbă care zboară până printre martori.
— Ai o ţigară? mă întreabă Feldwebelul de la Luftwaffe.
Îi aprind una şi i-o întind. Îi ofer un pachet.
— Amabil din partea ta, dar nu mai am timp să-l consum!
Este strict interzis să le dai ţigări deţinuţilor, dar puţin îmi pasă, nici măcar nu mă sinchisesc să mă uit dacă maiorul a observat. Nu mă poate pedepsi mai rău decât să-mi dea şase săptămâni la mititica şi probabil că le voi supravieţui.

Bătrânul îl vede pe Oberst, vine la el hotărât şi îi strânge mâna cu fermitate.
— Mişcaţi-vă mai energic, le strigă maiorul enervat. Să terminăm odată!
— Măgarul ăsta ar trebui să vină la noi, mârâie Gregor cu dispreţ, l-am face ciur rapid.
— Cu spatele la stâlp! ordonă maiorul dându-i un şut la ţurloaiele Feldwebelului de la Luftwaffe, pentru a-şi lipi călcâiele de stâlp.
Îi răsuceşte cu brutalitate braţele Feldwebelului pe după stâlp.
— Leagă aici, îmi porunceşte şi mie.
Vomit, murdărindu-i complet cizmele lustruite impecabil. Sare înapoi cu un muget sălbatic.
— O să le cureţi cu limba, îndată ce sfârşim aici!
Cu mâinile tremurânde, îi leg braţele Feldwebelului în spatele stîlpului de execuţie.
— Mai strâns, strigă la mine înfuriat maiorul. Ce nod de băbuţă e ăsta?
Îmi smulge cealaltă funie din mâini şi-i leagă el însuşi picioarele.
— Eşti cel mai ticălos individ pe care l-am întâlnit vreodată, îi spune Feldwebelul cu dispreţ şi-l scuipă pe maior drept în faţă.
— Eşti nebun, omule? ţipă maiorul. Asta o să te coste! Se opreşte dându-şi seama că nu-i poate face nimic Feldwebelului.
— Ştii, eşti chiar nostim! îi spune condamnatul cu scârbă. Mai devreme sau mai târziu, cineva te va lega şi pe tine de stâlp!
— Vezi, aici greşeşti, mârâie maiorul cuprins de turbare, aşa ceva se întâmplă numai unor neisprăviţi ca tine.
Se răsuceşte pe călcâie şi se duce la celălalt stâlp, unde îi ajută pe Heide şi pe soldatul voluntar, apoi examinează legăturile Oberstului. Gregor nu le-a strâns prea tare. E obsedat de ideea că Oberstul va încerca să fugă. Maiorul fierbe de mânie şi strigă la Gregor.
De General se ocupă el personal.
— Cârpele-ţintă! îi strigă el impacientat Bătrânului. Cârpele-ţintă, omule! S-a enervat într-atât încât vrea să le facă el pe toate. Îi smulge cârpele din mâna Bătrânului şi le leagă deţinuţilor de gât!
— Capelan! strigă el spre martori, unde dracu te-ai dus?
Capelanul iese din baracă cu paşi mărunţi, efeminizaţi, cu o Biblie în mână.
— De ce dracu crezi că te afli tu aici? strigă maiorul, roşu de furie.
Cuprins de nervozitate, părintele scapă Biblia din mână, o ridică apoi şi o şterge. Murmură câte ceva de nedesluşit, fiecărui deţinut în parte. Se întoarce după aceea în baracă poticnindu-se ca şi cum ar fi dorit să se ascundă.
— Gata, Feldwebel, tună maiorul, deschizându-şi tocul pistolului.
— Pluton! Alinierea la dreap-ta! ordonă Bătrânul răguşit.
Militarii se aliniază cu zgomot. Micuţului îi cade puşca. Ridică din umeri şi se scuză zâmbind maiorului, care este roşu ca racul.
— Privirea înainte! Ţintă în picioare! Ochiţi!
Altă puşcă scapă jos zăngănind şi Westphalianul cade lat, cu faţa-n jos.
— Ce sobor de fete bătrâne emoţionate! îi apostrofează maiorul, duşmănos. Molâilor! Fătălăilor!
— Foc! comandă Bătrânul.
Detunătura răsună ca un cutremur şi zguduie tot Morellenschlucht-ul.
Flaşh-urile fotografiilor de la propagandă se declanşează cât ai clipi, ca nişte fulgere micuţe.
Soldatul voluntar de infanterie cade, rămânând agăţat în funii. Are pieptul numai sânge. Wesphalianul zace leşinat în ierburi, fără să-l bage nimeni în seamă, casca de oţel i-a căzut de pe cap şi se umple cu apă.
— Încărcaţi! comandă Bătrânul întorcând capul de la stâlp şi îndreptându-şi privirea spre câmp. La ochi arm'!
Reflectoarele sunt dirijate spre stâlpul următor. În lumina puternică, Feldwebelul de la Luftwaffe e alb ca varul, până şi culoarea roşie ca sângele, a drilului uniformei sale de puşcărie, pare albă!
— Foc!
Puştile se descarcă din nou, cu ecou dinspre lucrările de teren de la capătul celălalt.
Feldwebelul a fost atât de strâns legat încât rămâne în poziţie verticală, lipit de stâlp. Figura îi e oribilă. Un glonte i-a smuls o parte din buza superioară şi i-a zdrobit dinţii şi gingiile.
Lumina se aprinde din nou şi comanda răsună prin ploaie pentru a treia oară.
— Încărcaţi! Luaţi ţinta!
Fascicolele de lumină se fixează pe Oberst, care se uită cu ochii pierduţi ţintă la ele, cu un surâs batjocoritor. În această explozie de lumină nu-şi putea vedea călăii.
— Iartă-ne Doamne greşelile noastre, mormăie capelanul, cu făţărnicie.
— Foc!
Împuşcăturile bubuie.
Obersul se prăbuşeşte cu capul înainte, rămânând atârnat în funii, ca o remorcă ruptă.
Se întunecă şi mai tare. Luminile sunt stinse şi ploaia se înteţeşte, vântul vârtejeşte frunzele uscate pe platoul de execuţie.
Micuţul slobozeşte o înjurătură lungă, pătimaşă.
Maiorul întoarce brusc capul şi se uită la el cu asprime.
Micuţul ridică doar din umeri.
Ofiţerul de la Procuratură se duce la Generalul Wagner şi îi zice ceva, fără să poată fi auzit de ceilalţi.
Maiorul îi face un semn Bătrânului.
— Ţinta la ochi! comandă Bătrânul.
Reflectoarele se aprind iarăşi.
Generalul surâde mândru.
— Foc! cade ca un trăsnet comanda Bătrânului acoperind zgomotul ploii.
Gurile ţevilor şovăie. Patru la rând e prea mult.
Împuşcăturile se aud neregulat.
Generalul ţipă. Nici un foc n-a fost mortal. Doi oameni au leşinat.
Maiorul zbiară isteric:
— Foc! Foc!

Bătrânul se uită prostit la el, incapabil să înțeleagă ceva, neştiind ce să facă. Tot plutonul s-a dus naibii; nu mai ştie cum îl cheamă.
Porta şi Micuțul fac stânga-mprejur şi se îndepărtează, calmi, cu puştile în bandulieră, ca doi vânători de rațe sălbatice în drum spre casă.
Câteva fascicule de lumină sfâşie bezna.
— Închideți reflectoarele, țipă câte unul.
Un medic de stat major soseşte în pas alergător. Generalul, rănit urât de tot, țipă de-ți zdruncină nervii.
— Faceți dracului ceva, strigă Barcelona, ieşit din fire.
Maiorul îl priveşte interzis, e palid ca un mort. Îşi revine îşi smulge din toc pistolul Walter, de culoarea petrolului, aleargă la stâlp şi-i pune țeava în ceafă Generalului rănit. Nu se aude nici o împuşcătură, numai un clic.
Pe maior îl apucă amețeala şi se uită țintă la pistol. Ochii lui au căpătat o sclipire stranie, chestia asta l-a dat peste cap chiar şi pe un ofițer ca el, de la Poliția Militară.
Bătrânul se redresează brusc.
— Luați ținta! răcneşte el înebunit.
Aproape năuciți, militarii iau la ochi ținta.
Stâlpul abia se distinge vag în beznă, nimeni nu se mai gândeşte să aprindă reflectoarele. Bătrânul e cu spatele la stâlp şi cu fața spre pluton.
— Foc! comandă el, cu o voce pătrunzătoare.
Se aud iarăşi împuşcăturile, dar în dezordine.
Maiorul scoate un țipăt prelung şi strident şi cade la pământ.
Printre martori se produce o confuzie nemaipomenită. Un grup de ofițeri de stat major, cu doi Generali în frunte, se năpustesc înainte.
— Curățați armele! Asigurați arm'! Armele la picior! comandă Bătrânul cu precizia Feldwebelului instruit.
Generalii se opresc brusc chiar în fața plutonului. Se uită, la început, zăpăciți la noi şi apoi la Generalul executat, care atârnă în funii, cu pieptul ciur, apoi la Maiorul prăbuşit într-o baltă de sânge, alături de stâlp. Fața îi e zdrobită şi o bucată mare din ceafă i-a zburat aiurea.
Bătrânul pocneşte din călcâie şi-şi duce mâna la cască:
— Herr General, ordinul a fost executat!
— Mulțumesc, mulțumesc, ciripeşte Generalul de infanterie năucit, încă nu a priceput exact ce s-a întâmplat.
Celălalt General se uită din nou la maiorul mort.
— A fost întru totul greşeala lui! strigă el în defensivă. Conform regulamentului este interzis să treci prin fața unui pluton de execuție. Trebuie considerat drept un accident regretabil!
— Ce facem cu împuşcăturile de grație? întreabă un medic ofițer.
Apare brusc un Oberstleutnent cu un pistol în mână. Cu paşi fermi trece de la un stâlp la altul. De fiecare dată când se opreşte se aude o detunătură crudă. Ultimul e Generalul.
Oberstleutnantul se uită o clipă în jos, spre maior înainte de a-şi băga pistolul înapoi în toc.
Doi sanitari sosesc cu sacii de hârtie la subsuoară. Împing cu greutate cadavrele în saci.
— Dați-ne o mână de ajutor! strigă ei- iritați spre Porta şi Micuțul, care stau de vorbă cu cei doi Pionieri, lângă cel mai apropiat camion.
— Nu-i treaba noastră, îi refuză Porta tăios, nu suntem gunoieri.
— Găozarilor, le strigă sanitarii.
— Vreți să vă încercați norocul? întreabă Porta, tăind pachetul de cărți în patru în fața Pionierilor.
Unul pune jos cu prudență cinci mărci, iar celălalt două mărci.
— Ce dracu? strigă Porta cu dispreț, credeți că facem un tabinet la şezătoare, sau aşa ceva? Nici un pariu sub o sumă serioasă!
— Trebuie să fii scrântit, îi răspunde unul dintre ei, dar întinde totuşi o bancnotă de o sută de mărci.
Porta întoarce pachetul de cărți rămase.
— Vezi, îi rânjeşte Porta Pionierului când acesta câştigă, simplu, nu? şi-i împinge în față două sute de mărci.
După ce aceştia au câştigat patru mâini la rând, Porta le sugerează să pună totul în pot.
— Cinci sute la unu, spune el cu un rânjet fariseic.
Dar Pionierii nu se încumetă. Pun jos patru sute de mărci şi câştigă iarăşi.
— Acum vă pare rău, nu? le zice Micuțul cu viclenie, lovind uşor cu palma o bancnotă de o sută.
— Foarte adevărat, să fiu al dracului, se hotărăşte unul dintre ei dezamăgit aruncând în pot tot ce avea, mult mai mult decât câştigase.
— Mergi şi tu, nu? îl întreabă Micuțul pe celălalt, dându-i un ghiont.
— Acesta încuviințează, posomorât, şi-şi goleşte buzunarele în pot.
— Dar tu ce faci? îl chestionează el pe Micuțul, îndreptându-şi ochii spre el.
— Parcă nu-mi vine, spune Micuțul depunând o sută de mărci.
Porta întoarce pachetul: As şi Pici.
Pionierii au un zece şi un cinci. Micuțul are un popă.
— Ăsta e jocul oftează Porta, şi mâna greblă i se făcu, adunând banii. De ce n-ați mers la mâna de dinainte? Ați fi fost acum oameni cu lovele. La bună vedere, deocamdată! le spune el îndreptându-se spre celălalt camion, în care se urcă de-a valma plutonul.
Sanitarii aruncă şi ultimul cadavru în duba puşcăriei, uşile se trântesc cu zgomot şi în scurt timp vehiculele au şi dispărut dincolo de deal.
Cum ajungem înapoi la cazarmă ni se dă rachiu şi o rație specială de mâncare.
Mecanicul şef Wolf ne face o vizită. Cu obişnuitele lui gesturi grandomane, de mare boss, îşi aprinde un trabuc uriaş şi ne suflă fumul în nas.
— Mi-aş fi dorit să-ți stingem ție lumânarea astăzi, îi spune Porta pe un ton amical, ți-aş fi trimis personal fuduliile la plimbare!

— V-a intrat frica-n oase, ei? rânjeşte Wolf cu duşmănie. Şi mie, să fi fost în cizmele voastre. Parcă aveţi toţi numai tărâţe în căpăţânile alea. Probabil că nu v-aţi dat seama că sunteţi în căcat până-n gât. Când s-o termina războiul ăsta şi-o să se regleze conturile, mai mult ca sigur că o s-o sfârşiţi toţi cu câte-un glonţ în diblă!
— Ce vrei să spui cu asta? îl întreabă Bătrânul tăios. Cine o să vrea să ne împuşte?
— Poate yankeii, rânjeşte Wolf vesel, ca să nu mai vorbim de Ivan!
— Tacă-ţi fleanca, nătărău ticălos, ai o imaginaţie de şobolan bolnav! îi strigă Porta.
— Măgarii ăia fac şi ei acelaşi lucru? protestează Gregor cu mânie.
— Sigur că fac, surâde Wolf satanic, dar cine o să le-o spună, după ce vor fi câştigat războiul. Câştigătorii sunt totdeauna pe bune! Pierzătorii se aleg cu capătul mânjit de căcat al băţului! Aşteaptă de vezi! O să-ţi reteze boaşele din rădăcină pentru că n-ai refuzat să îndeplineşti această execuţie.
— Nu vor putea face aşa ceva, protestează Micuţul cu tărie. Curios aş fi unde eram acum, dacă i-aş fi spus maiorului că nu trag.
— Te-ar fi împuşcat, îi rânjeşte Wolf încântat.
— Cealaltă parte ştie şi ea asta, spune tulburat Barcelona, cutremurându-se deja la gândul păcii care se preschimba dintr-o speranţă mult jinduită într-o teribilă ameninţare.
— Sigur că ştiu şi ei, răspunde Wolf cu maliţiozitate dezvelindu-şi dinţii puternici, bine întreţinuţi, într-un zâmbet larg, însă n-o să-i preocupe asta. Trebuie să fie cineva pe care să se răzbune, şi jigodiile de prisos ca voi sunt taman potrivite pentru aşa ceva.
— Nu sunt ei chiar aşa, protestează Gregor cu privirile înfricoşate.
— Ai ascultat radioul inamicului? surâde Wolf, în temă. Dacă da, atunci mai bine te-ai ruga la Dumnezeu să dureze războiul o sută de ani!
— Trebuie să fie nebuni! spune şi Bătrânul cu îngrijorare.
— Nu mai mult decât suntem noi. Wolf râde de se prăpădeşte. Zău, mă bucur că n-am fost şi eu gâde, Christoase Atotputernice! însă, dacă asta e o consolare pentru voi, fiilor, voi fi prezent când vă vor împuşca! O să mi se rupă inima după voi, dar n-o să-mi pretindeţi acum să sufăr şi un colaps când vă vor expedia în Valhalla, cu douăsprezece găuri în corp!
— Se pare că trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă să câştigăm acest război afurisit, zice Barcelona cu un aer gânditor, împingând mâncarea în lături.
I-a pierit pofta cu totul.
— Din ziua nenorocită în care m-am născut, am tot avut un soi de intuiţie că viaţa este pe cât de absurdă pe atât de crudă, spune Micuţul cu convingere.
Cere bere şi rachiu şi-i promite caporalului de la cantină o bătaie zdravănă dacă nu le aduce în doi timpi şi trei mişcări.
Ne înecăm frica în porţii de bere şi vodcă, apoi începem să amestecăm vin roşu cu bere, ca să ajungem mai repede la liman.
E târziu când plecăm. Traversăm platoul cazărmii cântând.
Micuţul ne conduce, behăind cu vocea de bas cea mai îmbibată de bere care s-a putut auzi vreodată. Cântăm numai măscări, fireşte.

Din ordinul OK delincventul a fost Împuşcat la data de 27. 12. 1944, orele 06,66. A fost plătită suma de 100 de mărci ale reichutui Doamnei Vera Bladel pentru-asistenţă acordată în timpul arestului.

Reinold, Maior, Geheime Feldpolizei

Doi sanitari ţin ferm corpul plin de sânge pe masă, şi apasă un tampon de prim ajutor pe gură, pentru a-i înăbuşi ţipetele. Toate anestezicele s-au isprăvit de mult. Infirmiera rusoaică îi pune-n mână doctorului de stat major instrumentele chirurgicale.
— Ţine bine piciorul, ordonă el cu o voce dogită.
Imediat după aceea piciorul amputat este aruncat peste un maldăr de alte mădulare tăiate.
— Mort, confirmă Feldwebelul medical, şi-şi ridică privirea spre doctorul livid ca un cadavru, care face o mişcare scurtă cu mâna. Soldatul mort, aparţinând corpului de blindate, este aruncat ca un sac de gunoi peste o grămadă de trupuri, mâine dis-de-dimineaţă vor fi înmormântate într-o groapă comună printre brazi.
O coloană de ambulanţă se opreşte în faţa colhozului, care a fost transformat într-un punct principal de prim-ajutor. O duhoare oribilă, ca cea emanată de un abator, învăluie ambulanţele. Soldaţii care gem sunt târâţi în colhoz. Un sanitar îi selecţionează. Cazurile fără speranţă sînt împinse de-o parte, ceilalţi sunt transportaţi în camera de operaţie, însă majoritatea lor sunt fără speranţă.

EVADAREA

În cursul nopţii majoritatea deţinuţilor, atât cei roşii, cât şi cei verzi, sunt scoşi din celule şi duşi în marş, în şiruri lungi.
Sunt număraţi iarăşi, pentru nu ştiu a câta oară. Gardienii militari se isterizează tot mai mult când numărul nu coincide cu registrele.
— Crezi că ne seceră la pământ, aşa cum suntem, în şiruri? îl întreabă în şoaptă un Unteroffizier pe bărbatul de alături.
Nu răspunde nimeni, nu ştie nimeni. Toţi se gândesc cu spaimă la ce-i mai rău.
Din toate părţile închisorii uriaşe curg valuri de deţinuţi, mânaţi cu ordine răstite, al căror ecou ricoşează înapoi din ziduri.
După o noapte lungă de aşteptare nervoasă sunt duşi în pas alergător la magazia regimentară, unde li se aruncă o uniformă murdară, fără însemne pe ea.
Un Unterfeldwebel degradat rânjeşte sarcastic, arătând trei găuri cârpite grosolan.
— Fostul posesor a aiurit subit, afirmă el pe un ton sec.

— Batalionul de pedeapsă, murmură un fost Oberfeldwebel în dril verde, pe când acceptă o uniformă cu pete mari de sânge.
— Batalionul morții, îl corectează un fost Artilleriewachtmeister în stacojiu, unitatea de gropari din prima linie a frontului. Cei pe care nu-i doboară Ivan sunt împuşcați ca pretext de distracție, în glumă!
— În glumă? întreabă un Leutnant în verde, mijindu-şi ochii.
— Cum am spus, ca să se distreze, răspunde artileristul. În hârtii se scrie "împuşcat în tentativa de evadare", bineînțeles!
— Cei trei băieți care au evadat au fost aduşi înapoi de "dulăi" ieri, explică un Feldwebel de stat major, făcând un semn de-a curmezişul cu degetul la gât. Au fost răstigniți pe gard noaptea trecută. După o pauză scurtă continuă: Cuie bătute-n mâini şi în glezne şi au fost lăsați agățați acolo să se ciorovăie care dintre ei e Isus şi care sunt tâlharii!
— E adevărat? întreabă Oberstleutnantul, care a scăpat ca prin urechile acului să nu fie condamnat la moarte.
— I-am văzut cu ochii mei, răspunde Feldwebelul de stat major cu un râs sec. Ne-au obligat să mărşăluim prin fața lor, cântând "Edelweiss". A fost suficient ca să ne piară pofta, de a încerca aşa ceva.
— Răstignirea lor e motivul că ne aflăm acum aici, spune un ofițer SS în stacojiu. Cineva i-a transmis chestia asta micuțului doctor şi lui nu-i place, ştie el cum va fi folosită dacă ajunge la Londra. E nitroglicerină pentru propagandă! Până şi Führerul SS al Reichului a trebuit să ia poziție de drepți în fața doctoraşului schilod. Cei ce i-au crucificat au fost împuşcați azi dimineață şi suntem mutați în mare viteză, ca să poată ei invita o comisie neutră să inspecteze locul. Vor deschide uşile şi le vor arăta că nimeni nu e răstignit aici. Minciuni, toate numai minciuni, va spune doctorul.
— Fereşte-ne Doamne pe noi, murmură Leutnantul în roşu aprins. Cum se vor sfârşi toate astea?
— Prin pieirea definitivă a Reichului de o mie de ani, răspunde Feldwebelul de stat major cu convingere, însă nici unul dintre noi nu va trăi să vadă acest lucru. Ne vor termina la douăsprezece fără cinci minute şi nici măcar nu se sinchisesc să o ascundă.
— De ce nu evadezi? îl întrebă un Gefreiter cu fața de şobolan.
— Încearcă tu, rânjeşte Feldwebelul de stat major, măsurându-l cu dispreț din cap până-n tălpi.
— Tacă-ți gura, păduche murdar, țipă un gardian Unteroffizier, aruncând cu un balot de echipament într-un fost Oberst.
— Curând o să taci pentru totdeauna şi în vecii vecilor, amin, rânjeşte diabolic Feldwebelul de armurerie, lovindu-l pe un fost Maior în stomac. Ascultați-mă pe mine, nulităților, de-acum în paisprezece zile fundurile vă vor fi la fel de reci ca boaşele unui urs polar mort.
Personalul permanent nechează satisfăcut, nu pentru că sunt neapărat oameni răi, ci pur şi simplu fiindcă sunt bucuroşi că au un serviciu într-un loc sigur, aici, la magazie.
— Toți urmează să fiți lichidați, afirmă un Obergefreiter mirosind a bere, lovindu-l cu piciorul pe cel mai apropiat deținut, un om bătrân cu părul alb. Ce căcăstori ambulante ați mai fost şi voi înainte de a ajunge aici?
— Herr Obergefreiter, domnule, am fost General Maior!
— L-ai auzit? urlă un Obergefreiter gras, entuziasmat. A fost, ține-mă Doamne, General Maior! Şi acuma eşti pur şi simplu un căcăcios de soldat de rând, băiete, aşa că plimbă ursul şi du-te şi te împuşcă pentru Führer, Volk und Vaterland!
— Tunica mea e prea mică, protestă un fost Rittmeister de undeva de lângă fereastră.
— Mai redu din rația ta următoarele trei săptămâni, îi recomandă Feldwebelul magazioner, atunci o să încapi în ea!
— N-o să mai trăiască atât, rânjeşte Obergefreiterul cel gras, va fi deja de mult în Valhalla, călare pe o gloabă chioară.
Rittmeisterul îşi suge burta în disperare şi reuşeşte cu mare greutate să-şi încheie nasturii la tunică. Însă are ghinionul, nefericitul, să-şi piardă doi bumbi în cursul operației şi să pice taman în ghearele ofițerului de serviciu, cu ei lipsă.
— Dracu să te ia, omule! țipă tânărul Leutnant. Ce-i cu tine, băi ăsta fără-nasturi, alergi de colo-colo, aproape gol, că şi unui ajutor de polițist orb i-ar fi ruşine. Scoate aerul din el, îi ordonă unui gradat de serviciu.
După douăzeci de minute bătrânul Rittmeister cade mort de apoplexie.
În cursul zilei unitatea, îmbrăcată în uniforme noi, e dusă la Gara Stettin şi încuiată în două antreprize mari din imediata apropiere a gării de mărfuri.
Un Sturmbannführer SS, cu capul de mort al Diviziei T brodat pe petlițele negre, le spune că vor fi împuşcați mortal, fără milă, dacă fac cea mai mică încercare de evadare.
Puțin mai târziu, toți realizează încotro se îndreaptă călătoria lor. Brigada specială SS Dirlewanger, cea mai infamă şi înspăimântătoare unitate militară care a existat vreodată. Comandantul ei, SS-Brigadeführer Dirlewanger, un fost criminal sexual, a fost scos din închisoare şi i s-a încredințat comanda acestei unități a morții, care a operat mai mult în Polonia şi în Ucraina, în circumstanțe atât de grele, încât sunt complet imposibil de descris.
Un cordon de gardieni SD, înarmați până-n dinți, au înconjurat antrepozitele. Din când în când rafalele duşmănoase ale mitralierelor răpăie înspre gara de mărfuri.
Imediat după ce orologiul din turn a bătut ora patru, se aude semnalul alarmei aeriene şi mai multe bombe cad aproape de zona căii ferate.
— Să mergem în pivniță! strigă ca un isteric un fost Feldwebel, sau vreți să fim măcelăriți aici?
— De ce nu? rânjeşte un gardian, rotindu-şi automatul într-un mod care nu lăsa nici un dubiu. Un porc ca tine nu merită altceva mai bun! Este un soldat foarte tânăr, soiul cel mai periculos, mai ales pentru deținuți. Culcat pe spate, balegă ce eşti. Şi pune-ți mâinile de hoț sub ceafă! Dacă te mişti un milimetru îți zbor gunoiul din căpățână!
Feldwebelul se conformează ordinului, convins că tânărul huligan va fi chiar foarte fericit să-şi pună în aplicare amenințarea.
Oberleutnantul Wisling îşi aruncă un ochi spre vecinul lui, un medic militar de stat major degradat.
— Ce-ar fi să fugim? îi şopteşte el, fără să-şi mişte buzele.
— Cum am putea? îi răspunde medicul, privind țintă drept în față. Încearcă numai să ieşi pe uşă şi poți să-ți iei adio de la evadare, înainte de a face doi paşi!
— Nu folosim uşa, îi şopteşte Wisling. Aşteptăm până se urneşte transportul.
Doctorul Menckel trage adânc aer în piept.
— Nici o şansă. Însă dacă e s-o facem cât de cât, atunci aici e momentul, la Berlin.
— Ai dreptate! Dacă ajungem la Dirlewanger Brigade orice evadare va fi imposibilă, spune Wisling. Acolo nu putem nici măcar dezerta, partizanii termină iute cu oricine vine de la brigada morții Dirlewanger.
— Alinierea! zbiară un Feldwebel cu o voce sonoră, deschizând uşa grea. Pas alergător, păcătoşilor! Mişcați-vă lepădăturilor! Cei care-i sunt în apropiere se aleg cu o lovitură cu patul armei.

Unteroffizierii hărţuie şi nu slăbesc din ochi coloana de câte trei, numărând de mama focului. Ca să fie mai uşor au fost alcătuite trei companii însă, ca de obicei, efectivul nu coincide cu răbojul. Acum au ieşit doi în plus. Apoi lipsesc doi. Sturmbannführerul SS din Divizia T e numai foc şi, pară, şi înjură vârtos. Deţinuţii care-i ies în cale sunt doborâţi cu brutalitate la pământ.
Puţin mai încolo face manevre şi fluieră o locomotivă, care trage după ea un tren lung cu vagoane pentru vite. Intrările sunt blocate cu sârmă ghimpată groasă. Prin uşile deschise se poate vedea podeaua vagoanelor, acoperită cu un strat subţire de paie, sunt vagoane caracteristice noii epoci, pentru transportul deţinuţilor. Până şi caii sunt transportaţi în condiţii mai civilizate.
— Cred că e trenul nostru, murmură un Feldwebel de stat major cu un rânjet de cap de mort.
— Câte cincizeci într-un vagon, comandă ofiţerul SS, arătând cu mâna spre vagoanele de vite.
Unterofizierii bifează oamenii. Primul lot e deja în drum spre şină, sub supravegherea ţevilor automatelor.
— Acolo-i şansa noastră, şopteşte Wisling indicând cu prudenţă spre un gard din dreapta antrepozitului. E vorba de un salt de vreo doi metri. Apoi suntem la adăpost. Hai, îi şuieră el împingându-l brutal pe doctor, în momentul în care cei doi gardieni o iau înapoi, de lângă turnul de apă.
Plonjează fulgerător la sol şi se târăsc sub antrepozit.
— Al naibii de rapid gândit! exclamă Obergefreiterul corpolent cu faţa plină de cicatrice. O să plătiţi totuşi cu viaţa când o să vă prindă!
Însă ei nu-l mai aud, cu o viteză ameninţătoare traversează grămezile de cărbune şi se strecoară sub un tren în manevră. Menckel se împiedică, dar Wisling îl trage înapoi, înainte ca roţile să-l reteze în două.
Un manevrant de vagoane se uită în jos la ei, din cabina pentru frâne, legănând o lampă într-o parte şi alta. Roţile scrâşnesc şi schelălăie. Trenul se opreşte cu un huruit asurzitor şi începe să dea înapoi. Imediat trece şi locomotiva, şi cei doi dispar în pâcla deasă.
— Suntem salvaţi, spune doctorul în şoaptă, cu sufletul la gură. Doamne, Dumnezeule! Suntem salvaţi!
— Nu încă, murmură Wisling, începând să alerge spre canal.
Se aud ordine răstite nu departe, la spatele lor. Amândoi înţepenesc de frica ce le-a intrat în oase. Carnivorii ăia setoşi de sânge sunt deja pe urmele lor.
Se aud comenzi în beznă. Un Mpi răpăie în duşmănie două rafale scurte. Forme fantomatice zoresc pe lângă şirurile de mărfare.
— Repede, gâfâie Wisling, apucându-l pe Menckel de braţ.
Sar peste o portiţă şi se furişează pe lângă pasajul subteran de cap de linie, Câţiva lucrători feroviari se uită curioşi la ei. Cineva strigă ceva din clădirea gării, dar când apare un expres duduind îşi dau seama că au fost numai preveniţi să elibereze linia pentru a nu fi călcaţi de roţile trenului, care mergea foarte repede.
— Ăsta ar fi fost trenul cel mai potrivit, pentru noi, spune Wisling cu un zimbet trist, arătând spre destinaţia înscrisă pe tăbliţele vagoanelor: BERLIN - WARNEMÜNDE - KOPENHAGEN. De la Copenhaga până în Suedia nu-i decât o aruncătură de băţ.
— Suedezii ne-ar considera dezertori şi ne-ar trimite înapoi, zice Menckel sumbru.
— Le-am putea spune că suntem evrei, gândeşte Wisling optimist şi cu voce tare. Aşa fac mulţi. Pe evrei nu-i returnează.
După ce dau colţul, la placa turnantă dublă, zăresc o santinelă SS sprijinită de uşa unui depozit.
— Ăsta-i omul nostru, rosteşte Wisling cu o voce dură, apucând o bucată de şină, dintr-un morman de deşeuri metalice.
Santinela pare că aproape a aţipit pe picioare, cu gulerul ridicat în jurul urechilor. Tremură şi se cufundă mai adânc în manta. E o noapte friguroasă şi ploioasă.
Scânteierea unei ţigări în căuşul mâinii sale îl dezvăluie. De fiecare dată când trage un fum se întoarce cu capul spre un colţ, pentru ca scânteierea acesteia să nu-l trădeze oricui s-ar furişa prin apropiere ca să controleze santinelele.
La adăpostul întunericului dens, Wisling se strecoară fără zgomot cât mai aproape de militar.
Din cealaltă parte Menckel vine în vârful picioarelor cu un lemn în mână, ca un ciomag. În timp ce santinela se întoarce din nou spre uşă şi ţigara scânteiază mai puternic, Wisling coboară şina de oţel cu toată puterea lui.
Soldatul SS se prăbuşeşte instantaneu cu ţeasta zdrobită, nu mai scoate nici un sunet. Ucis pe loc. Ţigara se rostogoleşte de-a lungul zidului şi vântul o împrăştie peste şine, unde se stinge sfârâind într-o băltoacă,
— Dumnezeu să ne păzească, murmură Menckel trăgând mantaua de pe figura mortului şi dând la iveală chipul unui băiat de vreo optsprezece ani, ce timpuri trăim!
— Ne-ar fi împuşcat, pe loc dacă ne vedea el primul, îi răspunde Wisling brutal.
Menckel îşi pune mantaua pe el, şi casca de oţel. Wisling îi ia vestonul şi îşi încinge centura de care atârnă un pistol 08. Menckel îşi aruncă Mpi-ul pe umăr, absenţa centurii nu se prea observă. Uneori soldaţii poartă mantaua slobodă, peste uniformă, îndeosebi când plouă, ca în noaptea asta.
— O să dăm de dracu când îl vor găsi, spuse Wisling nervos. O să se declanşeze imediat o alarmă îndrăcită!
— N-ar fi mai bine să-l aruncăm în canal? sugerează Menckel, înfiorându-se. O să creadă eventual că a dezertat. Pot trece zile până să apară la vreo ecluză. Sunt atâtea corpuri care plutesc aiurea chiar acum.
Îl apucă unul de cap, celălalt de picioare, îl balansează de câteva ori ca pe un sac şi-l lansează în apele mocirloase ale canalului, unde dispare cu o bufnitură răsunătoare.
— Am prieteni aici, în Berlin, spune Menckel, pe când traversau Uhlandsstrasse. Am putea să ne ascundem la ei şi să ne procurăm haine civile, înainte de a ne continua fuga.
— Da, avem nevoie de haine civile mai mult decât de orice altceva, confirmă Wisling. Uniformele nu sunt bune la nimic când eşti urmărit.
Avertismentele de atac aerian încep din nou să mugească. Chiar înainte de a termina să mai sune, artileria antiaeriană intră în acţiune şi fascicole de lumină neastâmpărate traversează cerul întunecat.
Un supraveghetor de la apărarea locală strigă la ei cu o voce aspră, dar devine servil la vederea uniformelor SS.
Casele sunt zguduite de explozii şi flăcările galben-roşii se ridică spre cer ca nişte limbi de foc. O pompă de incendiu duduie pe strada întunecoasă, pustie. Un zid întreg se prăbuşeşte de-a curmezişul drumului.
Un snop de bombe cade pe strada învecinată, împroşcând foc peste ziduri.
— Fosfor, confirmă Wisling acoperindu-şi ochii.

Lângă Lüneburger Strasse, o amfibie cu patru polițiști militari dă colțul. Văpăile de fosfor se reflectă din insignele lor strălucitoare de vânători de capete.
Wisling aleargă uşor într-un intrând de casă, trăgându-l pe Menckel după el. Îşi armează automatele, deplin hotărâți să tragă în tot ce le stă în cale, dacă va fi cazul. Capturarea lor înseamnă indubitabil moartea şi, după toate probabilitățile, o moarte brutală şi groaznică.
Motorul amfibiei toarce ca o pisică răsfățată şi se apropie încet, din ce în ce mai mult. Reflectorul ei iscodeşte pereții caselor, scărilor pivnițelor, porților intrărilor în clădiri. MP-iştii ştiu unde să-şi caute prada.
Ținându-şi respirația şi cu armele pregătite, Wisling şi Menckel se lipesc de zidul înnegrit de funingine, cu privirea îngrozită, ațintită spre amfibia care s-a oprit exact în fața intrării în care se ascund ei.
Unul dintre "copoi" îşi leagănă cizmele peste una din uşi. Mantaua cenuşie îi luceşte de apă. Îşi armează Mpi-ul zgomotos, aprinde lanterna de teren de la piept şi a ajuns deja la jumătatea distanței spre poartă, când un ordin răstit îl întoarce din drum. Dintr-un salt e înapoi în amfibia care întoarce pe loc şi cu motorul zbârnâind goneşte înapoi înspre Lünebürger Strasse.
Un Mpi latră prelung şi duşmănos. Printre casele învăluite în beznă se aude ecoul unui țipăt. Câteva ordine scurte, sonore, un hohot de râs puternic, de om satisfăcut, şi totul reintră în tăcere.
O ploaie de bombe cade peste Charlottenburg, fosforul împroşcă flăcări spre cer. Ca nişte stafii, ruinele aruncă umbre lungi în lumina crudă a văpăilor.
Stația de autobuz acoperită din Litzenburger Platz este aruncată sus de tot în aer, unde pendulează pe vârful unei limbi de foc, iar două trupuri omeneşti, cuprinse de flăcări, sunt azvârlite violent din chioşcul de control al circulației, în timp ce rămăşițele acestuia se pogoară, într-o ploaie de mortar pulverizat, înapoi la pământ.
Un birou navighează prin aer, complet intact şi se sfărâmă în bucățele pe Podul Hercule. Un telefon roşu zboară mai departe. Pelerina neagră a unui dirijor alunecă pe stradă şi aterizează, uşoară ca o pasăre, în apele de smoală ale canalului Landewehr.
Lünebürger Strasse, unde Wisling şi Menckel stau ascunşi, este năpădită de un covor de bombe.
Şuieratul penetrant al aripioarelor lor stabilizatoare le ajunge până în măduva oaselor.
— Să ieşim de-aici, gâfâie Menckel. Dacă mai rămânem, suntem pierduți!
Deplasându-se cât pot de repede, ajung la podul peste Spree din Helgoland-Ufer. O torpilă aeriană le cade chiar în față şi aruncă în aer un şir întreg de case.
Prin zgomotul puternic al exploziilor se poate auzi şuieratul strident, discordant, al bombelor incendiare. În faza finală produc un sunet ca acela al unei cutii de tablă, plină cu vopsea, care izbeşte o suprafață de beton.
În câteva secunde, toată strada este cuprinsă de flăcări. Fosforul se scurge şi pătrunde în pivnițe. Îngroziți, oamenii aleargă arzând prin noapte, intră direct în marea de foc, sfârâie şi se chircesc, transformându-se în caricaturi umane carbonizate.
Deasupra oraşului învăpăiat, huruie, la înălțime, bombardierele grele Wellington. Piloții tineri care le conduc lucrează ca nişte automate, descărcându-şi încărcăturile aducătoare de moarte. Nici unul dintre ei nu se gândeşte măcar o clipă la ce se întâmplă acolo jos, în oraşul camuflat, în care mii de ființe umane ard de vii şi mor, abia aşteaptă să ajungă înapoi la baze, undeva prin Scoția, unde îi aşteaptă costița şi ouăle şi o ceaşcă bună de ceai.
Abia şi-a lansat încărcătura primul val de bombardiere şi şi-au întors boturile spre nord, că un nou val de avioane Wellington apare din nord-vest şi peste Berlin se aşterne iarăşi un covor de bombe. Servanții de la tunurile antiaeriene sânt băieți de cincisprezece-şaisprezece ani, stau pe poziții până cad jos, sau până ce schijele bombelor brizante sau incendiare le pun capăt zilelor.
Regina armelor, antiaeriana de 88 cm, bubuie încontinuu. Un atac în adâncime amuțeşte cele patru baterii antiaeriene de lângă Grădina Zoologică. Nu mai rămâne nimic din ele. Sunt făcute una cu pământul. Cu câteva momente în urmă scuipau proiectile după proiectile, în mod sfidător. În locul în care se aflau pârjoleşte acum un foc imens de fosfor, înghițind totul.
O patrulă SD, care se întoarce din misiune, este aruncată în aer şi dispare în cuptor.
Un bătrân cu proteze la ambele picioare zace sub un pod şi priveşte toată scena aceasta teribilă printr-o crăpătură în beton. Când este găsit, dogoarea l-a topit, l-a redus la dimensiunile unei maimuțe, n-a mai rămas nimic din picioarele lui artificiale. Îl aruncă şi pe el deasupra, în furgonul de cadavre, în compania altor mumii zbârcite, aşa cum se face în fiecare dimineață la Berlin.
— Asta ne aşteaptă şi pe noi în curând, murmură Menckel cu glas răguşit, croindu-şi loc cu greutate printr-o ruină pe jumătate prăbuşită.
Zăresc o patrulă SD la capătul îndepărtat al străzii, strecurându-se pe lângă zidurile caselor, în căutarea victimelor.
— Pe unde dracu au luat-o? şopteşte Wisling furios. Patrula a dispărut de parcă ar fi înghițit-o pământul.
— Cred că sunt în dreptul porții ăleia şi sunt cu ochii pe noi. spune Menckel, lipindu-se, zdravăn de zid.
— Dacă traversează strada şi vin spre noi, deschidem focul, zice Wisling, lăsându-se pe genunchi. E o nişă strâmtă în zid în care poate să se bage.
— N-o să reuşim niciodată, bolboroseşte Menckel, cu Mpi-ul gata pregătit.
— Cred că ar trebui să ridicăm mâinile şi să-i lăsăm să ne spânzure de cel mai apropiat stâlp de felinar, mormăie Wisling în batjocură. Băieții ăştia n-o să ne acorde nici o şansă. Pun o singură întrebare: Actele! Şi dacă n-ai nici unul, ți-o trag în ceafă sau te trezeşti atârnând de un stâlp de felinar cu o, inscripție pe piept: ICH HABE DEN-FÜHRER VERRATEN[28]!
— Nu sunt decât nişte ucigaşi fanatici, îi şopteşte Menckel, cu vocea tremurându-i de furie.
— Ce contează? surâde Wisling, cred că fiecare din noi este mai mult sau mai puțin nebun în momentul de față. Chiar şi evadarea noastră e o nebunie!
Un calup de bombe cade cu zgomot în strada alăturată. Văpaia exploziilor luminează clar fețele celor din patrula SD de partea cealaltă a străzii. Par a avea fețele dăltuite în piatră.
— Înainte, mârâie o voce obişnuită să comande şi să i se execute ordinele. Patrula morții se îndepărtează, ținându-se aproape de zidurile înnegrite de fum. O mână e încleştată pe încărcător, cealaltă de gâtul patului de armă şi cu un deget pe trăgaci.
Patrula nu face mai mult de câțiva metri pe Leipziger Strasse, când o serie de împuşcături izbucnesc prin beznă, urmate de un ordin scurt, metalic:
— Stai! Sus mâinile!
Două femei ies în mijlocul drumului şi-şi ridică mâinile deasupra capului.

Patrula SD le înconjoară cu lăcomie. Militarii râd. Seamănă cu un grup de vânători satisfăcuți, care tocmai au doborât un animal, îndelung râvnit.
— Doamnele au fost la prăduială? le întreabă comandantul patrulei, făcând pişicher cu ochiul, ca şi cum ar fi spus ceva amuzant.
— Herr Oberscharführer, bâiguie una dintre femei.
O plesneşte brutal cu dosul palmei peste față, dând-o de-a berbeleacul.
Traista de cumpărături îi alunecă pe asfalt şi din ea cad două pachete de unt şi o pungă de făină.
Mâini experimentate o cotrobăie pe prietena ei. Sunt găsite în buzunarele ei două inele, un colier şi un pachet de cupoane pentru rații. Explicațiile şi scuzele sunt de prisos.
— În ştreang cu ele, ordonă Oberscherführerul şi indică un străvechi stâlp de felinar, de pe vremea Kaiserului.
— Haideți, fetelor, le rânjesc cei doi tineri SD, sus cu voi, să vedeți ce priveliște minunată.
Un țipăt prelung, de femeie, răsună pe stradă, reverberat de zidurile caselor din Spitaler Platz.
— Gura, târfo, gata cu chelălăiala! o admonestează un SS-ist.
Curând, cele două femei atârnă, una lângă alta, dând din picioare, de stâlpul vechiului felinar.
Cu nonşalanță, Oberscharführerul le prinde un cartuş de gât: ICH HABE GEPLÜNDERT[29].
Patrula SD pleacă mai departe, mergând pe furiş, traversează Spitaler Markt şi se opreşte un moment în fața la "Ursul de Aur". Unul dintre oameni încearcă uşa, care e încuiată.
— Fir-ar mama ei, înjură el cu obidă, mi-ar fi prins bine câteva beri reci şi o tărie pentru început! Una dintre târfele alea s-a pişat pe mine!
— Totdeauna fac aşa. Frica! spune unul dintre ceilalți.
Nu aud bomba care se îndreaptă spre ei. E una din cele mici, care nu face zgomot prea mare. Abia au timp să se abată din calea enormei străfulgerări, a flamei, înainte ca suflul degajat de explozie să-i proiecteze direct prin zidul din spate.
Oberscharführerul nu moare imediat. Îşi priveşte cu surpriză picioarele retezate şi care zac lângă el. Deschide gura şi țipă, un urlet prelung, animalic, apoi îşi dă duhul.
— Aici locuieşte soția prietenului meu, spune Menckel, când ajung, tocmai în zori, în Alexander Platz. Am fost în acelaşi regiment. El era... Să ne grăbim într-acolo.
— Nu, zise Wisling, e prea târziu acum. Trebuie să aşteptăm până se întunecă iarăşi. Dacă ne vede administratorul, am încurcat-o, e obligat să-i anunțe pe cei de la SD dacă intră străini în casă.
— Nemernicii, oftează Menckel, au spioni peste tot!
Se apropie instinctiv unul de celălalt, când sirenele anunță că pericolul a trecut.
Oamenii ies în grabă din pivnițe şi zoresc pe ici-colo, cu chipuri cenuşii, obosite. Au ochii injectați, şi fețele mânjite de fum şi praf.
— Să plecăm de-aici, spune Wisling, trăgându-l pe Menckel după el într-un labirint de curți din spatele caselor.
În mijlocul dealului de tuneluri şi coridoare dau peste o casă foarte veche de paiantă. O uşă joasă, aproape putredă, duce spre pivniță.
Se opresc o clipă şi ascultă în beznă. Departe, în interior, miaună o pisică. Cei doi se strecoară în tăcere, orbecăind prin întuneric. Pisica miaună din nou.
Wisling se pocneşte cu capul de grinda joasă. Blestemă cu ciudă, muşcându-şi buza de durere.
În depărtare licăreşte o lumină palidă.
— Stai aşa, şopteşte Wisling, oprindu-se atât de brusc, încât Menckel se izbeşte de el. E cineva. Rămâi aici şi acoperă-mă cu Mpi-ul!
Pisica miaună din nou, tânguitor. Ochii scapără fantomatic în beznă. Vine încet spre ei, ridică ochii spre Wisling, toarce şi i se lipeşte de picioare.
În lumina plăpândă, zăresc o bătrână care zace pe un maldăr de saci şi forțându-şi ochii pentru a vedea în întuneric. Îi izbeşte un miros înțepător de igrasie şi lemn putred.
—E cineva? țipă bătrâna cu o voce ascuțită, astmatică. Este cineva? repetă ea.
— Da, spune Wisling înaintând.
Femeia îl priveşte țintă cu suspiciune.
— Ce vrei? întreabă ea. O apucă un atac violent de tuse, care pentru moment pare să o sufoce.
— Putem sta aici până se întunecă? întreabă Wisling, după ce bătrânei îi trece atacul de astmă.
— Sunteți bineveniți, spune ea surâzând cu un aer obosit, nu e nimeni aici, decât eu şi pisica mea.
Wisling priveşte în jur prin pivnița urât mirositoare, care înainte fusese întrebuințată pentru cărbuni. Acum nu mai există cărbune şi se folosesc brichete, numai o căldare pe zi pentru un apartament.
— Aici trăieşti? o întreabă doctorul uimit, uitându-se în jos, spre bătrână... Pielea ei are culoarea pământiu-cenuşie pe care o capătă oamenii care au stat un timp îndelungat în întuneric.
— Întrucâtva, răspunde femeia cu un zâmbet anemic. Am locuit în casa de deasupra timp de şaptezeci şi şase de ani, dar după ce i-au luat pe toți ai mei şi am rămas singură, m-am adăpostit aici, jos! N-au mai trecut de mult pe-aici. Un vecin mi-a spus că am fost declarată moartă. E soldat, prea bătrân să mai fie trimis pe front, aşa că a fost mobilizat pe loc, în Berlin. E unul din puținii cărora nu le e frică să-mi aducă de mâncare aici.
O apucă un nou atac violent de tuse.
Menckel o susține şi-i şterge transpirația de pe față.
— Nu iei medicamente? o întreabă el cu naivitate.
— Nu, zâmbeşte ea cu tristețe. Nu vezi? Sunt evreică! Pentru noi nu se găsesc medicamente. Nu e de mirare că oamenilor le e frică să ne ajute. Îi ucid pe cei ce ne dau mâncare. Sunt vremuri rele.
— Da, sunt într-adevăr vremuri rele! consimte Menckel. Vremuri bolnave!
— Dumnezeule, țipă ea cu un strigăt înăbuşit, când bagă de seamă că străinii poartă uniforme SS. Fie-vă milă de mine, sărmană nenorocită ce sunt! Vorbele i se preling într-o cascadă de bolboroseli. Mi-e martor Dumnezeu că n-am făcut nici un rău nimănui, mort sau viu.
Răsuflă opintit, pieptul îi şuieră, plămânii îi hârâie.

— Amândoi bărbații fetelor mele au căzut pe front şi restul familiei mi-ați luat-o de lângă mine de multă vreme.
— Uşurel, uşurel, îi spune Menckel, nu suntem de la SS. Uniformele nu înseamnă nimic. Suntem deținuți evadați.
Din stradă se aude un sunet de paşi. Toți trei ascultă cu ochii cât cepele de spaimă!
— Gunoierii, spune bătrâna, după ce a ascultat un timp în tăcere.
Berlinul se trezeşte din nou. Oamenii iau cu asalt străzile, îmbulzindu-se, în drum spre fabrici şi ateliere. Lucrează intens printre atacurile aeriene. Să nu te duci la lucru fără un motiv plauzibil se consideră sabotaj. Două absențe la rând atrag după sine pedeapsa cu moartea.
— Eşti singura rămasă din familie? o întreabă Wisling, privind-o pe bătrână cu compătimire.
— Da, ceilalți s-au dus, dacă sunt morți sau vii, habar n-am. N-am mai auzit nimic despre ei, de când i-au luat.
— E îngrozitor să fii evreu astăzi în Germania, spune Menckel.
— Presupun că n-au mai rămas mulți, suspină bătrâna. Soldatul care-mi aduce de mâncare zice că s-au trimis, în mod curent, trenuri lungi de marfă, pline cu evrei, spre răsărit. Acum au stopat, aşa că probabil nu mai sunt evrei de trimis. Şi ce suntem noi de fapt? Exact germani obişnuiți, ca şi dumneavoastră. Familia mea a fost întotdeauna germană şi a trăit aici, părinții mei, bunicii. Mulți dintre ei au fost ofițeri în armata Kaiserului. Soțul meu a luptat pentru Germania din 1914 până în 1918. De trei ori a fost rănit grav, după război a lucrat într-un Minister până i s-a spus că este un Untermensch si l-au concediat în 1933. Atunci s-a împuşcat. Când au venit după el în acea seară, au găsit doar un corp neînsuflețit. L-au scuipat, i-au spus "Jidan porc şi laş!". I-au sfărâmat medaliile acordate de Kaiser, cu cizmele lor naziste. Da, suntem germani. Din Berlin, trăim aici dintotdeauna. Iubesc acest oraş — spune ea şi surâde visătoare. Era un oraş atât de vesel, dar acum e bolnav şi va muri. Ca şi mine. Înainte obişnuiam să ne plimbăm cu barca pe Spree în fiecare duminică şi să dansăm în Grünewald. Apoi ni s-a interzis.
Pentru moment se aşterne tăcerea. Ascultă toți, încordați, multiplele sunete care se filtrează până la ei din stradă.
— Cred că cel mai bine ar fi să scăpați de uniformele alea, le zice bătrâna pe neaşteptate. Cunosc un om care s-a ascuns într-o asemenea uniformă, când l-au prins l-au omorât lent, i-au zdrobit os cu os. Țipetele lui înspăimântătoare se auzeau în toată casa. Nimeni n-a îndrăznit să-i sară în ajutor. Îi auzeam cum îl loveau, până ce n-a mai rămas nici un fir de viață în el, şi era un tânăr atât de chipeş. Un om, pe care îl iubeam cu toții. A fost o prostie din partea lui să se reîntoarcă aici. L-au prins în curte. Probabil că nu l-ar fi prins dacă n-ar fi purtat acea uniformă SS. S-au comportat ca nişte bestii sălbatice, când au văzut-o. Trebuie să vă descotorosiți de uniforme. Nu cunoaşteți pe nimeni care să vă dea haine civile?
— Aşa sperăm, spune Menckel, facem o încercare când se întunecă.
— Dacă nu mi-ar fi luat hainele băieților mei, vi le-aş fi dat, dar au zis că se confiscă în folosul statului.
Menckel îşi scoase casca şi-o azvârle. Casca se rostogoleşte, zăngănind pe podea. Pisica începe să scuipe şi îşi arcuieşte spinarea.
— Ați fost la temniță? zice ea văzându-i căpățâna rasă.
Amândoi dau din cap că da, acolo au fost.
— Plecați din Berlin, îi îndeamnă ea. Da, dar mai bine-ar fi să părăsiți Germania, aici vă prind repede!
— Are absolută dreptate, mormăie Wisling. Trebuie să facem rost de ceva haine civile, chiar dacă am fi obligați să dezbrăcăm pe cineva pe stradă.
Imediat după prânz se aude, din nou, alarma de atac aerian. Acum sunt americanii care vin în Fortărețele lor Zburătoare. Plouă cu bombe în apropiere. Exploziile bubuie. Casa veche se zguduie şi se cutremură. Un nor dens de praf de mortar îi acoperă. O clipă se gândesc că întreaga clădire se va nărui peste ei. După câteva ceasuri raidul se sfârşeşte şi sirenele anunță că pericolul a trecut.
Sus, în stradă, o companie de soldați mărşăluieşte cântând.
Aud sunete din stradă şi uşa pivniței este deschisă zgomotos cu piciorul.
— E cineva pe-aici? răcneşte o voce răguşită.
Poate fi văzut destul de bine în deschizătura uşii, e un supraveghetor de la apărarea locală, în salopetă bleu şi cască neagră de oțel.
— Răspundeți, fir-ați ai dracului! E cineva?
Pisica scoate un mieunat sonor şi lung.
— Ce-a fost asta? întreabă alt supraveghetor, coborând câteva trepte pe scara pivniței.
Pisica se îndreaptă mieunând spre ei, apoi se aşază şi începe să se spele.
— O pisică, o pisică amărâtă, spune unul dintre ei şi trânteşte uşa după el.
Wisling consideră că cel mai bine e ca Menckel să se ducă singur la prietenii săi. Important e să nu fie observat. Poate că prietenii lui nici nu mai locuiesc acolo, orice se poate întâmpla în prezent la Berlin. E posibil ca apartamentul să fi fost rechiziționat de partid. N-ar fi plăcut dacă vreun fazan de la partid ar răspunde la uşă. S-ar putea ca vechii locatari să aibă în casă persoane străine, încartiruite acolo, lăsându-i-se familiei numai o cameră. Coloane lungi de refugiați sosesc mereu în oraş. Trebuie să li se asigure un adăpost şi cei care nu au relații în cadrul partidului abia dacă mai sunt acceptați în propriile case.
— Dacă nu mă întorc în două ore, spune Menckel, consideră că am fost prins şi pleacă de-aici cât mai repede posibil.
Îndată ce se lasă întunericul o porneşte şi Menckel. Evită cu abilitate patrulele ieşite la vânătoare pe străzi, deplasându-se rapid. Mpi-ul este armat şi gata pregătit, şi este ferm hotărât să nu se lase prins viu. Înjură uniforma SS. Îi îngreunează de zece ori mişcarea.
Casa e o clădire veche, patriciană, cam de pe la cumpăna veacului. Imediat la intrare se află un tablou cu plăcuțe din alamă, pe care sunt înscrise numele locatarilor. Este o rezidență aristocratică.
Cercetează un moment casa dintr-o nişă de vizavi. Poate vedea înăuntru, în camera portarului de la subsol, unde şade o femeie de vârstă mijlocie, care semăna cu un şobolan vigilent. Nasul ei ascuțit freamătă în continuu, dintr-o parte în alta. E una dintre acele ființe oribile, care parcă au ochi în ceafă, nu te poți aştepta la nici un ajutor de la ea. Înainte de 1933 fusese probabil tot atât de "roşie", pe cât este de "brună" acum. Şi, n-ar avea nevoie de nici măcar o secundă de gândire ca să treacă din nou, mâine, la roşii. Întotdeauna de partea clasei conducătoare, gata pentru orice soi de treabă murdară, atât timp cât este în propriul avantaj. Sunt mii şi mii ca ea pretutindeni.
Când femeia dispare un moment într-o cameră din spate, Menckel se strecoară iute pe uşă şi urcă scara carpetată. Ajungând la etajul doi ciocăneşte cu delicatețe la uşă. E pe punctul de a apăsa pe butonul soneriei, însă se răzgândeşte. S-ar putea să fie conectată la un sistem de alarmă la portar, în subsol.

După o vreme, o voce joasă de femeie întreabă:
— Ce vrei?
La Berlin nimeni nu mai deschide uşa fără să ştie cine e de cealaltă parte a ei.
— Cine e? repetă femeia.
— Albert Menckel, şopteşte el cu gura lipită de uşă.
O tăcere adâncă se aşterne un moment.
— Frau Peters, am un mesaj de la soțul dumneavoastră, şişoteşte el impacientat, aruncând o privire nervoasă în josul scării, parcă aşteptându-se să apară figura de şobolan a portăresei. Dacă apare are o singură opțiune. S-o omoare. Rapid şi pe tăcute, încât nici un locatar din clădire să nu observe nimic.
— Frau Peters, deschideți! E foarte important!
Uşa se întredeschide, dar este blocată încă de două lanțuri de siguranță.
O figură palidă apare prin deschizătura îngustă.
— Menckel! Credeam că ai murit de mult! Apoi vede uniforma SS şi înțepeneşte.
— Deschide uşa, grăbeşte-te, şi îți voi explica totul, îi spune el în şoaptă, cu disperare.
— Nu, pleacă, du-te! se bâlbâie ea, aproape într-un strigăt, nu vreau să fiu amestecată în nimic.
— Trebuie să mă laşi să intru, e viața mea în joc. Eşti ultima mea speranță.
Ea dă să închidă uşa, dar el i-o blochează cu piciorul în deschizătură. O clipă se gândeşte să forțeze uşa, împingând-o cu umărul.
Ea începe să plângă.
— Ce vrei aici? O să mă bagi în bucluc! Ia piciorul, sau dau alarma!
— Deschide uşa! Numai un moment! Îți promit că voi pleca imediat. Grăbeşte-te, lasă-mă să intru înainte de a mă vedea cineva!
Îl priveşte fix, îngrozită, şi deschide gura ca şi Cum ar fi fost pe punctul de a țipa. Brusc, încuviințează.
Îşi scoate piciorul din deschizătură. Lanțurile siguranței zăngăne şi uşa este deschisă numai cât să-i permită să intre. Cu mâini tremurânde încuie din nou şi pune siguranța. Îl priveşte cu ochii mari, înfricoşați. Casca de oțel udă de ploaie, mantaua SS cenuşie ca ardezia, automatul cu încărcătorul lung.
— Ai spus că ai să-mi transmiți ceva de la soțul meu? îl întreabă cu îndoială, strângându-şi chimonoul mai bine pe ea.
— Nu, am spus asta numai pentru a te face să deschizi uşa. Nu l-am mai văzut pe Karl de când am fost arestat. Priveşte spre peretele din față, la o pictură a prietenului său Kurt Peters, realizată cu puțin înainte de începutul războiului.
— Atunci e mult timp de când l-ai văzut, rosteşte ea în şoaptă. Sunt aproape doi ani de când am auzit noi că fuseseşi executat. Ştiai că soția ta urmează să se căsătorească în curând?
El ridică din umeri. Ce mai contează acum? Ce contează Gertrud? L-a dezamăgit. A depus mărturie împotriva lui, a spus tot ce au vrut ei ca să spună. Au amenințat-o, desigur. Făceau la fel cu toată lumea, chiar şi cu copiii. Nu trebuia să petreci multă vreme în beciurile din Prinz Albrechts Strasse, până te înmuia. Aveau întotdeauna ceva gata pregătit acolo care putea să-l aducă pe martor într-o stare de groază.
În câteva cuvinte îi spune ce s-a întâmplat, o roagă să-l adăpostească pe el şi pe Wisling, până ce vor putea să-şi continue drumul.
— N-am curajul, se bâlbâie ea. Aici zidurile au ochi şi urechi.
— Nu m-a văzut nimeni că am intrat, îi declară, sigur pe el.
— Nu ştim asta, spune ea cu nervozitate, privind cu disperare în covor, ca şi când ar încerca să numere fiece fir din el.
— Numai o noapte, o imploră el. Vom pleca îndată, ce facem rost de nişte haine civile.
— Nu am curajul, repetă ea. Dacă vă găsesc aici, pe tine şi pe prietenul tău, înseamnă că voi fi condamnată la pedeapsa cu moartea. I s-a întâmplat întocmai unei alte femei, care locuia ceva mai încolo pe stradă. A fost decapitată, a adăugat ea cutremurându-se.
— Ştim că te expunem unui mare pericol, spune el cu gentilețe, însă eşti unica noastră speranță. Plecăm imediat ce obținem hainele civile.
— Aveți acte? îl întreabă ea nervoasă.
— Încă nu. Ştiu de unde să fac rost de unele, dar nu mă pot duce acolo până mâine. Dacă ne-ai primi la tine, până ce obținem acte şi haine civile, nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.
Clătină din cap.
— Am trei copii mici. Mi-i vor lua şi-i vor arunca într-un lagăr de minori, unde îi vor educa să-şi urască mama, li se va spune că am trădat poporul şi am primit o pedeapsă binemeritată.
Face câțiva paşi, meditând, bagă capul în odaia copiilor, apoi se aşază pe un scaun în fața unui birou vechi, o piesă de anticariat.
— Ce să fac, Doamne, murmură, ducându-şi mâna la gât, nu pot să vă las în ghearele acestor diavoli! Se uită la el un timp mai lung, în tăcere, se joacă cu un coupe-papier în formă de baionetă, se ridică, se duce la ferestrele camuflate şi desface puțin draperiile negre şi priveşte în stradă. O amfibie se târăşte prin fața casei. Patru căşti de oțel, lucind de ploaie, strălucesc din ea. Se întoarce repede, după ce a avut grijă să controleze ca draperiile să fie bine trase. Cea mai mică dâră de lumină face săte trezeşti cu patrula bubuind la uşă.
— Îmi dai cuvântul de onoare că pleci mâine dimineață, înainte de a se crăpa de ziuă! Şi dacă vei fi prins, îmi promiți că nu vei spune niciodată că ai luat legătura cu mine?
— Îți dau cuvântul meu. Am mai fost torturat înainte şi ştiu cât pot să rezist.
— Foarte bine, poți să stai aici la noapte. Adu-ți prietenul, dar pentru Dumnezeu, ai grijă, să nu fii văzut! Portăreasa noastră e un diavol. Am să scot ceva haine de-ale lui Kurt până te întorci.
— Mulțumesc, murmură el şi se strecoară repede pe uşă. Coboară scările şi iese ca o umbră pe uşa de jos.
Mai încolo, pe stradă, zăreşte o patrulă a MP şi sare să se ascundă într-o intrare de pivniță. Cei trei MP trec cu paşi apăsați, fără să-l observe. Insignele în formă de semilună de pe pieptul lor scânteiază ca o avertizare.
După câțiva metri, patrula controlează doi soldați în permisie, în drum spre casă, cu raniță şi puşti în bandulieră. Uniformele le sunt decolorate şi miros încă a front. Cu meticulozitate, MP-iştii le verifică actele, datele, ştampilele şi indicativul unităților.

Fotografiile din livretul cenuşiu sunt comparate cu figurile lor reale. Medalioanele de identificare de la gâtul fiecăruia nu scapă examinării scrupuloase efectuate de MP-işti. Şi gloanţele netrase sunt socotite. Corespunde data din certificatul de despăduchere cu data plecării în permisie?
Trec aproape douăzeci de minute până ce "copoii" sunt satisfăcuţi. Nici un trecător de pe stradă nu le acordă atenţie. Fiecare are destule de făcut pentru a avea grijă de el. Dacă cei doi sunt dezertori, atunci e ghinionul lor.
— Să vă fie de bine, Tânjeşte Feldwebelul PM, ducându-şi mâna la cască.
Cei doi soldaţi pocnesc zgomotos din călcâie şi salută cu rigiditate. Ştiu că MP-iştii pot să le strice permisia, dacă nu sunt satisfăcuţi de înfăţişarea lor.
— Măgarii, rosteşte unul din ei în şoaptă după ce au luat ceva distanţă. Când blestematul ăsta de război se va termina am să-i sfarm ţeasta fiecărui "copoi" pe care-l întâlnesc!
— O să faci pe dracu, îi spune celălalt, vor fi întotdeauna prin preajmă. Mari ştabi vor avea nevoie de "copoi" şi de împuţiţii ăia de sticleţi. Menckel îşi reia drumul puţin mai uşurat. Mâine vor avea haine civile şi acte şi în douăzeci şi patru de ore vor fi departe de Berlin, cu puţin noroc, chiar afară din Germania. După război va avea grijă ca Frau Peters să fie răsplătită pentru bravura ei.
În faţa restaurantului artiştilor din Kemperplatz s-a format o coadă lungă de soldaţi şi civili. E singura oază din Berlin unde poţi să uiţi de război. Din stradă se poate auzi tânguitul viorilor, însă lui Menckel nu-i arde de muzică ţigănească. Încă de două ori trebuie să se pună la adăpost de patrulele poliţiei. Aproape că e pe punctul de a cădea într-o razie. Urmărit de strigăte, dispare prin spatele caselor şi peste câteva garduri. Fără să bage de seamă a şi ajuns în Alexander Platz. Un domn, bine îmbrăcat şi cu monoclu, aruncă un chiştoc de ţigară. În mod necugetat, Menckel se apleacă şi-l ridică.
Un măturător de stradă se uită la el cu stupefacţie. SS-iştii nu au obiceiul să adune chiştocuri de prin gunoaie. Face semn vehement cu mâna unui Schupo[30], care vine agale spre el. Emblema reich ului scânteiază ameninţător de pe casca acestuia. Menckel observă cum măturătorul vorbeşte cu poliţistul şi arată spre el. O coteşte rapid pe prima stradă laterală şi aleargă cât îl ţin picioarele. Ajunge gâfâind la strada unde îl aşteaptă Wisling.
În faţa casei este parcat un Kübel cenuşiu. Un soldat SS, în uniformă de culoare gri-ardezie, stă sprijinit de una din aripi.
— Dumnezeule din Ceruri, se vaită el, ce s-a mai întâmplat? Se lipeşte îngrozit de zidul dintr-o nişă. O fi vorba de cei doi din pivniţă, sau despre cineva din casă?
Sirenele se pun să urle. Atac aerian. Aproape imediat încep şi bombele să cadă, însă SS-istul sprijinit de Kübel pare să nu le observe. Îşi aprinde indiferent o ţigară şi pufăie un nor de fum, nici măcar nu se uită spre cer, de unde curg bombele cu găleata. S-a obişnuit şi cu aşa ceva.
Patru indivizi în uniforme gri-ardezie vin dinspre poartă Râzând, aruncă un balot în camionetă. Un braţ se bălăbăne peste oblon. Cei patru soldaţi sar la bord şi vehiculul dispare duduind în întuneric.
Imediat după plecarea lor, Menckel ţâşneşte, intră în curte şi coboară în pivniţă.
— Wisling, strigă el cu frică, unde eşti?
Pisica vine spre el mieunând din beznă şi se răsfaţă cu afecţiune pe lângă picioarele lui. O ia în braţe şi-i mângâie blana moale, cenuşie. Ea toarce 'fericită şi-i pufneşte în obraz în semn că l-a recunoscut.
— Ce s-a întâmplat? o întreabă el scărpinând-o după ureche. Ai văzut tot, dar n-ai înţeles nimic! încă mai crezi că toţi oamenii sunt buni.
Continuă să caute prin coridorul întunecos, cade peste o scândură, găseşte mucul unei lumânări pe jos şi îl aprinde cu precauţie. Sacii sunt împrăştiaţi prin toată pivniţa. Într-un colţ, e o oală bleu, din email ciobit, conţinând resturi de mâncare. Bătrâna zace lângă perete, are faţa zob, de nu mai poate fi recunoscută şi unul din braţe rupt.
Mai încolo, pe coridor, zace o bonetă pe care Wisling trebuie că a aruncat-o acolo fără ca ei să-l vadă. Acum ştie ce s-a întâmplat. Îl paralizează numai şi gândul. Are senzaţia că toată lumea asta satanică s-a năruit în el. Speră ca Wisling să fie mort. E imposibil să-ţi imaginezi ce-i vor face SS-iştii. Un deţinut evadat în uniforma lor! O crimă de neiertat! Şi vor afla cu siguranţă cui i-a aparţinut uniforma.
Lasă pisica jos. Ea se ţine după el tot drumul până la uşă. Apoi miaună şi dispare în pivniţă şi se strecoară pe lângă corpul femeii.
Lumina strălucitoare a unei văpăi albe erupe ca un pom de Crăciun, chiar deasupra casei de paiantă. Priveşte în sus şi se cutremură. Lent, baliza indicatoare se apropie de sol, legănându-se uşor în bătaia vântului. Aude sunetul specific al aripioarelor stabilizatoare şi se năpusteşte înapoi în pivniţă. Cade şi se târăşte cu disperare mai departe, înăuntru. Pisica sare, scuipând, la o parte din calea lui.
Exploziile tună şi bubuie fără încetare. O grindă se rupe şi aşchii se împrăştie în încăpere. Jumătate din tavan se prăbuşeşte într-un nor de moloz şi praf. Uşa care dă spre curte e împinsă înăuntru ca o bucată de hârtie pe timp de furtună. Tuşeşte şi simte că parcă se sufocă, pretutindeni e fum şi praf. Ascultă înfricoşat. Prin vacarmul produs de bombe se poate desluşi un zgomot ciudat, dogit.
Ştie despre ce e vorba, radiaţia termică emanaţia atotdistrugătoare care precede flamele bombelor cu fosfor.
Casa se leagănă ca o corabie pe furtună. Pisica e strivită de grindă şi sângele ei îl împroaşcă pe obraz. Corpul bătrânei este îngropat sub un maldăr de cărămizi. Un nor de moloz pulverizat se repede spre el, ca un pumn încleştat.
Peretele parafoc dintre casa de paiantă şi casa alăturată a fost aruncat în aer. Se uită înăuntru. Într-o grămadă contorsionată zac câteva trupuri. Peste tot e numai sânge. Prin crăpăturile pereţilor se ridică limbi de foc, apoi vine un val puternic de căldură hăuind ca un aspirator uriaş. Menckel e supt şi azvârlit de-a dreptul prin peretele de scândură în apartamentul vecin. Îşi pierde un moment cunoştinţa şi apoi îşi revine lent.
Priveşte în jurul lui buimăcit, îşi şterge fruntea cu palma şi descoperă că e plină de sânge. Casca de oţel s-a dus, dar mai ţine încă în mână boneta lui Wisling. Se ridică, aşa năucit cum e, şi se duce la bucătărie, îşi bagă gura sub robinet şi bea ca un animal însetat.
Un şuvoi de aer încins şi dogoritor, îl aruncă la podea. Peste tot în jurul lui vuieşte un tumult infernal. Nu sunt focurile ci numai un suflu fierbinte.
Ce se întâmplă acum s-a mai întâmplat deseori înainte. O altă bombă a stins cu suflul ei focul aprins de cea dinainte.
Se poticneşte de un Hauptmann mort. Corpul pare că se mişcă, dar e numai senzaţia provocată de căldură. Se priveşte pe el însuşi, o manta SS fără centură. Şi-a pierdut Mpi-ul. În dogoarea sufocantă şi zgomotul infernal îi scoate mortului uniforma. E

un bărbat în vârstă, cu burtă, şi uniforma e cu mult prea largă. Şapca îi cade peste urechi. Îi bagă o bucată de cârpă aproape arsă sub banda protectoare din interior, pentru transpirație. În buzunarul din stânga al tunicii sunt actele mortului. Hauptmann Alois Ahlfeldt, 5 Geheime Feldpolizei-Batalion. Nu se poate abține să nu râdă, în ciuda spaimei. Peste tot dă de polițişti. Îşi prinde în cataramă centura galbenă a ofițerului, cu pistol cu tot. oricine îşi poate da seama că uniforma nu-i a lui, deşi e oricum mai bine decât cea SS. E uniformă de ofițer. Toți germanii îl respectă pe un ofițer. Majoritatea patrulelor sunt comandate de un Unteroffizier, care va chibzui de două ori, înainte de a-l opri.
Sare repede jos, pe următorul palier, unde un baraj de flăcări se dezlănțuie spre el. Uşile şi pereții s-au şi înnegrit deja, zugrăveala se scorojeşte şi cade cu flăcărui unsuroase. Se năpusteşte pe un culoar lung. Flăcările se țin scai după el, înfometate. În susul casei scării, închizându-se în jurul lui într-un furnal de foc, însă un vacuum colosal îl soarbe afară din casă.
Trupurile ard cu flăcări albăstrui şi gălbui. Strada e un infern. Sunetul specific de aşchiere, al incendiarelor ce curg cu ploaia din cer, se aude încontinuu. Dogoarea îi pătrunde prin tălpile cizmelor. Asfaltul clocoteşte ca lava.
Trece în grabă pe lângă Nadolny, unde morții aşteaptă înşirați pe jos să fie transportați la cel mai mare şi din urmă foc din viața lor. Victimele raidurilor aeriene nu mai sunt îngropate Sunt cu mult prea multe deja.
Nimeni nu-l bagă în seamă când traversează Blücher Platz. Un Hauptmann acolo, plin de praf, cu o sticlire fioroasă în priviri. Şi ce dacă? Cine nu e plin de funingine? Cine nu e mai mult sau mai puțin nebun?
Un tramvai este aruncat de pe linie. Scaunele ard cu flăcărui mici ce par că dansează. Conductorul atârnă, pe jumătate afară, dintr-o fereastră distrusă. Capul i-a dispărut. Interiorul tramvaiului e plin de corpuri mutilate.
O nouă ploaie de bombe cade ca o grindină peste oraş. Casele se prăbuşesc în nori mari de praf. După bombele explozive vin cele incendiare, pleoscăind şi trosnind la impactul cu solul. O gheenă turbată s-a dezlănțuit pe străzi.
Doi bărbați în vârstă, în uniformă de supraveghetori de la apărarea locală îl apucă de braț.
— Her Hauptmann, ajutați-ne, îl imploră ei. A căzut peste pivnița noastră. Nu putem să-i scoatem de acolo!
— Cărați-vă, neghiobilor, se răsteşte el furios, îmbrâncindu-i de lângă el. Scoateți-i singuri! de aia sunteți supraveghetori.
Îi dă zor mai departe cu paşi mari şi în salturi, furişându-se pe lângă ziduri. Arsurile îl ustură, Fiecare pas pe care-l face e un chin îngrozitor. Are senzația că aleargă pe foi de tablă incandescente. Şi-a pierdut şapca. Unul din epoleții de argint s-a desprins şi-i atârna. Arată a orice altceva, dar nu a ofițer prusac. Sare iute într-o parte, pentru a se feri de o coloană de maşini de pompieri care vine făcând zgomot mare dinspre Blücher Platz.
Pompierii atârnă pe laturile maşinilor. Au fețele negre de fum. Unul cade la un viraj şi următoarea maşină trece peste el, fără să se oprească. Ce importanță mai are un mort în plus sau în minus? Ce importanță are?
În Burgstrasse o patrulă strigă după el să se oprească, dar el grăbeşte pur şi simplu pasul şi aleargă mai departe spre canalul Landewehr. Unul dintre "copoi" îl ia la ochi cu Mpi-ul, însă comandantul patrulei, un Oberfeldwebel îi dă una peste țeavă.
— Lasă-l pe netot să se ducă, mormăie el. E ofițer şi nu atrage-bombe, mai mult ca sigur!
Toți trei se uită după el cum aleargă, râd zgomotos şi îşi văd de drum cu paşi greoi, siguri, de polițişti adevărați.
În cele din urmă ajunge la casa patriciană care e destinația sa, se uită rapid în ambele părți şi în momentul în care apare un automobil la colț se năpusteşte înăuntru. Din câțiva paşi mari, rapizi, este pe scară. Apasă în disperare pe butonul soneriei. Cum uşa nu se deschide imediat, rămâne cu degetul pe buton.
— Ai înnebunit? îl întreabă Frau Peters când deschide uşa şi-l trage înăuntru în apartament, Unde ți-e prietenul?
— L-au ridicat SS-iştii!
— Şi mai vii aici! țipă ea albă ca varul. Pleacă! Țip dacă nu pleci imediat!
— Nu-ți face griji, o linişteşte el, nu m-a văzut nimeni!
— Cum poți să ştii asta? spune ea, cu voce tremurândă. Pentru Dumnezeu, presimt că se va întâmpla ceva îngrozitor! Vor fi curând aici! Te implor, pleacă!
Menckel o ia încet spre uşă.
— Ce uniformă mai e şi asta de pe tine? îl întreabă ea, când el e cu mâna pe lanțurile de siguranță.
— Luată de la un mort, răspunde el calm.
— Asta mai lipsea, oftează ea, privindu-l îngrozită. L-ai omorât?
El dezminte cu o mişcare a capului.
— Vino încoace, îi spune ea cu hotărâre în glas. Să-ți dau nişte haine civile!
Se schimbă repede.
Uniforma murdară de Hauptman este aruncată sub un dulap de bucătărie.
Aproape că-l împinge afară pe uşă.
— La revedere, îi zice el, însă uşa fusese de mult trântită şi siguranța pusă.
Coboară scările cu precauție, în vârful picioarelor. Încă două trepte şi e în siguranță pe stradă.
Când dă să iasă, dă peste un Feldwebel de stat major. Ca prin ceață observă semiluna ce atârnă de lanțul greu de la gâtul Feldwebelului. Încă trei vânători de capete se află la câțiva paşi în spatele lui.
Portăreasa stă sprijinită de zid cu un zâmbet triumfător ce-i joacă în jurul gurii. Ochii ei minusculi de şobolan par că licăresc de plăcere. În ciuda raidurilor aeriene, a incendiilor şi a morții, a luat legătura cu Poliția Militară, care se mişcă repede când e vorba să vâneze oameni.
Voinicul Feldwebel de stat major, cu insigna de vânător de capete, îşi duce mâna la cască într-un salut politicos.
— Actele? surâde el cu răceală, întinzând o mână de polițist, revendicativă.
Menckel ridică din umeri fără să-i pese.
— N-am nici un act, spune el calm, scotocindu-se prin buzunare după pistol. Spre consternarea lui descoperă că l-a uitat.
Feldwebelul surâde imperturbabil. Nu este prima oară când întâlneşte o persoană fără acte.
— Când s-a dus sus purta o uniformă ofițerească, trăncăneşte provocator portăreasa.
— Sus? Unde? se miră Feldwebelul, fără să se uite la ea. I-ar plăcea să-i dea un picior, unul zdravăn. Nu pentru că-i e milă de Menckel, ci pentru că îl dezgustă ea.
— Peters, etajul doi, ciripeşte femeia, dornică să fie utilă. Se petrece ceva necurat de mult timp acolo. E o târfă burgheză, cu nasul pe sus, asta e. Niciodată nu-ți dă bună ziua, cum ar trebui să facă un adevărat național-socialist!
— Etajul doi, Peters, spune Feldwebelul şi începe să urce greoi scările.
— Nu! protestează Menckel, cu o voce pătrunzătoare. Minte! N-am vizitat pe nimeni! Şi nici n-am fost aici în uniformă!

— Cum n-ai fost, trădător laş al poporului? chiraie înfuriată portăreasa.
— Hai, vino, îi spune amabil Feldwebelul, trăgându-l şi pe Menckel cu el.
Cizmele cu ciocuri de metal răsună pe scări. Treptele scârţâie. Urechi înfricoşate ascultă de după uşile închise. Toţi ştiu prea bine ce înseamnă aceşti paşi.
— Era sigur vorba de etajul doi, se laudă portăreasa cu o voce triumfătoare. Am văzut la tablou, când a sunat la uşă.
Feldwebelul ciocăneşte, un ciocănit dur, de comandă, pe care-l poate produce numai poliţia unei dictaturi.
— În numele Führerului, deschide!
Ciocăneşte din nou. Şi mai apăsat de data asta.
— Cine e? întreabă Frau Peters din partea cealaltă a uşii închise.
— Poliţia Militară! Deschide imediat!
Lanţurile zăngăne. Uşa este deschisă puţin.
— Frau Peters? întreabă Feldwebelul cu mâna la cască. E politicos şi oficial, dar rece ca gheaţa, arestarea oamenilor a devenit o banalitate pentru el.
Ea dă din cap afirmativ, dându-şi seama că totul este pierdut.
— Îl cunoşti pe acest domn?
Dă din nou din cap că da.
— Unde e uniforma? o întreabă el şi o împinge din uşă.
— În dulapul din bucătărie, răspunde ea răguşit.
Feldwebelul smuceşte din cap spre unul din oamenii lui şi uniforma este găsită numaidecât.
Când vede uniforma ofiţerească şi tocul galben pentru pistol, Feldwebelul scoate un fluierat prelungit a înţelegere. Cu un rânjet de lup ce-şi arată colţii, se uită la Menckel.
— Asta e uniforma pe care ai purtat-o?
— Da.
— E a ta?
— Nu.
— De unde o ai?
— De la un Hauptmann mort.
— Văd şi eu că n e de la un Oberst. Ia pistolul, dă scoaba de-o parte şi numără gloanţele. Sunt cinci. Două lipsesc. Miroase ţeava şi-l priveşte iarăşi pe Menckel cu sprâncenele ridicate. Nu e mult de când fierul ăsta a fost folosit! L-ai împuşcat pe Hauptmann, nu-i aşa?
Lui Menckel i se prind cătuşele la mâini.
— Şi ce băiat simpatic şi plăcut pari, rânjeşte unul dintre copoi, deşi nu e nevoie să arăţi ca un Frankestein pentru a fi un ucigaş!
— Să ucizi un ofiţer! spune un altul, asta e o treabă gravă. Şi să-i şuteşti tocul de la pistol! Isuse Christoase! O să-ţi ia tărtăcuţa pentru aşa ceva! Să fii sigur de asta!
— N-aveţi dreptate, n-am omorât pe nimeni, protestează înspăimântat Menckel. Fusese omorât de o bombă aeriană când l-am găsit.
— Ia te uită! rânjeşte Feldwebelul, omorât de o bombă! Nu prea rămâne cine ştie ce dintr-un om, de regulă, în situaţii din astea. Dar, bineînţeles, se pot întâmpla şi treburi ciudate! Uniforma, de exemplu, stătea îngrijit împăturită lângă corpul zdrobit, presupun eu, şi Herr Hauptmann practica trasul la ţintă cu pistolul chiar înainte de a-i cădea bomba-n cap? Asta ar explica cele două gloanţe utilizate. Acum spune-mi cinstit, chiar crezi că suntem cretini? Ce eşti? Jidan, comunist, dezertor? Hai, dă din tine tot! Cântă un cântecel, te rog, cântă! O să cânţi tu, oricum, nu peste mult timp, aşa că de ce să nu ne scuteşti de atâta bătaie de cap. Capul o să ţi se ducă de-a dura oricum, ar trebui să te cam obişnuieşti cu ideea.
— Stabsarzt[31] Albert Menckel, Divizia de Infanterie 126.
— Ho, ho, răspunde Feldwebelul cu ironie grosolană. Ce băiat nostim îmi eşti! Medicii de stat major germani, cu mintea la cap, nu aleargă pe coclauri în uniforme furate. Şi de ce ar face-o când au primit una proprie? Care este, totuşi, uniforma unui Stabsarzt?
— Am evadat dintr-un transport de deţinuţi, mărturiseşte, Menckel, privind dincolo de Feldwebel, dar vă dau cuvântul meu că Frau Peters n-a ştiut nimic despre asta. I-am spus că sunt în permisie.
— Iar o iei razna, rânjeşte Feldwebelul. Se pare că încă mai crezi că suntem idioţi. Se întoarce spre Frau Peters. Ar fi interesant să ştiu dacă ofiţerii în permisie vin de obicei aici şi îşi aruncă uniformele în dulapul din bucătărie? Nu, n-o să faci pe nimeni să mai creadă şi trăsnaia asta. Şi dumneata eşti arestată şi e de datoria mea să te informez că dacă încerci să evadezi facem uz de armă.
— Copiii mei, rosteşte în şoaptă Frau Peters îngrozită.
— Ar fi trebuit să te gândeşti la ei mai devreme, îi răspunde Feldwebelul, scoţând o pereche de cătuşe din buzunar.
— Brăţările dumneavoastră, Madame, ca să ne scuteşti de orice prostii pe drum. Acum trebuie să plecăm.
— Se naşte câte unul în fiecare minut, îi spune unul dintre MP-işti, când o apucă de braţ şi o duce pe scări.
— Heil Hitler! ţipă portăreasa, ca să se audă, şi ridică braţul.
Maşina îi duce spre Spree, nenumărate incendii luminându-le drumul.
Cotesc şi intră în clădirea mare, cenuşie, de pe Prinz Albertcht Strasse şi beciurile îi înghit complet.
Exact în acelaşi timp, unitatea noastră recent reorganizată se urcă la bordul unui transportor de trupe JU-52, pe aeroportul Tempelhof, pentru a fi duşi înapoi în Finlanda.

Mulți ofițeri au sentimentul că şi-au luat pe deplin rămas bun de la viață şi în momentul de față doresc să şi-o vândă cât mai scump posibil.
Un ofițer politic către Hitler, aprilie 1944

Prin ferestrele murdare ale Barului "Heino", Porta vede un caporal finlandez ieşind în fugă din bancă, cu un pistol într-o mână şi o cutie cenuşie în cealaltă. Imediat în urma lui, apar alți doi soldați pe uşile turnante. Aleargă pe stradă cât îi țin picioarele.
— Miroase a ceva necurat, vreo potlogărie, nu crezi? spune Micuțul cu interes.
— Cam aşa ceva, îi răspunde meditativ Porta. Nu e modul obişnuit de a ieşi dintr-o bancă, cu un pistol în mână!
— Isuse, un jaf de bancă! țipă Gregor bucuros, scoțând capul pe uşă să vadă unde au ajuns cei trei soldați, cu pistolul şi cutia cenuşie.
— Ştiu unde sunt, spune Micuțul cu un rânjet şiret, haideți să mergem după ei şi să-i întrebăm "de sănătate".
Îi găsesc la cafeneaua unde se servesc clandestin băuturi spirtoase.
— Şi noi cu ce ne-alegem? întreabă Porta pe un ton patern, lipindu-i uşor pe frunte pistolul lui de 38 mm celui mai apropiat dintre ei.
Caporalul, un bărbat uriaş, cu o fizionomie de om hain, scuipă pe jos şi îl întreabă pe Porta dacă i s-a urât cumva cu viața.
— Am spus: cât? repetă Porta cu dispreț, ridicând piedica.
— Încă nu i-am numărat, răspunde un sergent, care seamănă foarte bine cu un şoarece de câmp.
— Atunci, la treabă, rânjeşte Micuțul încântat, întinzând mâna după cutie. Nu-i nici o plăcere să ai lovele, dacă nu ştii cât ai!
Capacul cutiei zboară în sus cu zgomot.
— Acum i-am văzut pe toți, strigă Gregor răguşit, aruncând în sus un maldăr de hârtii ornate cu un leu finlandez.
Sergentul cu mutră de şoarece de câmp se aruncă peste masă, zguduindu-se de plâns. În lipsă de altceva mai bun, caporalul cel corpolent zdrobeşte trei scaune, făcându-le țăndări.
— Ce superbandă de pungaşi ordinari, le spune Porta, cu un râs afurisit: Să mangliți voi bunătate de obligațiuni de război, care nici măcar n-au fost scoase pe piață! Şi cu o hârtie atât de țeapănă că nici să te ştergi la cur nu poți!
A doua zi toți trei sunt împuşcați drept avertisment, pentru toți şi pentru fiecare în parte. Execuția are loc pe platoul Cazărmii artileriştilor. Sunt aliniați lângă zidul sălii de baie. De execute se ocupă un pluton de Jägeri. Sosesc pe biciclete şi le reazemă de gardul ce împrejmuieşte vechiul atelier de reparații auto,
şi cum Micuțul şi-a dorit dintotdeauna o bicicletă, fură două din ele, în timp ce posesorii lor îi împuşcă pe cei care jefuiseră banca.
Ne-am folosit cu drag de ele după aceea, vreme îndelungată.

NEAMȚUL CEL FALS

Liniştea unei cumplite plictiseli învăluie biroul Companiei a 5-a din Titovka.
Heide a fost desemnat provizoriu ca şef de cancelarie la Companie, iar mie mi s-a trasat o sarcină internă, de birou, de a pune în ordine dosarele personale. Printre picături, Hauptfeldwebelul Hofmann mă foloseşte drept curier. Mă doare când mă las cu toată greutatea pe picior, dar puțin îi pasă lui de asta.
— Mişcarea, afirmă el, îi dezvoltă omului un suflet sănătos într-un corp sănătos. Ar trebui să-i fi recunoscător Domnului şi lipsei de precizie a ochitorilor ruşi, că ți-au mai lăsat cât de cât picioare! Rânjeşte şi-mi trimite un nor de fum de trabuc în nas.
Schija mi-a trecut direct prin gambă. Cu un an în urmă aş fi fost trimis imediat la spital şi, cu ceva noroc, aş fi căpătat chiar o permisie de boală. Dar acele vremuri minunate sunt de domeniul trecutului. Două, trei săptămâni de muncă de birou şi eşti iarăşi declarat apt de serviciu, ca nou.
Hauptfeldwebelul Hofmann şi-a procurat un scaun american, care se învârte şi se leagănă. Şade în el, de parcă ar fi un tron, cu picioarele lui mari aşezate pe birou. O țigară de foi imensă i se învârte printre dinți. Ne aruncă priviri superioare şi-şi toarnă o duşcă zdravănă de votcă.
— Dacă şi voi, triste figuri, veți ajunge vreodată la gradul de Hauptfeldwebel, atunci vă veți putea permite un păhărel în fiecare dimineață.
Telefonul îl întrerupe cu un țârâit metalic şi dogit, cum numai telefoanele militare îl pot avea. Nu-l ridică nimeni. Ne uităm la el fără să scoatem o vorbă.
— Unteroffizier Heide! De ce naiba nu răspunzi la telefon, răcneşte Hofmann, pentru ce dracu crezi că te afli aici?
— Compania a 5-a, Unteroffizier Heide la aparat!
Ascultă un moment, apoi îi predă instrumentul lui Hofmann.
— Paderborn, Werhkreiskommando, rosteşte el secretos în şoaptă.
— Hauptfeldwebel Hofmann, Compania a 5-a, zbiară Hofmann cu aplomb. Jawohl, Herr Oberstleutnant, nechează el pe un ton slugarnic, sărind de pe scaunul american şi făcându-se când roşu, când alb la față. Trebuie să fie o eroare, spune el cu glas pierdut, Unteroffizierul Bierfreund a murit demult, căzut pentru Führer şi Patrie. Jumătate jidan? Imposibil, Herr Oberstleutnant. Nu poate să fie nici o greşeală. Nemernicul ăsta ar fi fost mort ca jidan, după o excursie la camera de gazare! Vă rog să mă scuzați, domnule! Da, domnule! Am să acord atenție la ce scot pe gură, Herr Oberstleutnant! — Hofmann ar fi dat şi din coadă dacă ar fi avut. — Nu, domnule, nu! Unteroffizier Müller trăieşte şi e bine. Aici la companie. Răspunde de contabilitate, domnule! Un om foarte bun, recent propus pentru a fi înaintat în gradul de Feldwebel. Da, desigur, Herr Oberstleutnant. O fotografie, domnule? Vă trimit una deândată. Voi pune să fie fotografiat din toate pozițiile şi unghiurile, domnule. Mă voi ocupa personal, Herr Oberstleutnant. — Ascultă consternat câteva clipe, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Încheie docil: — Jawohl, Herr Oberstleutnant, posibilitatea să se fi întâmplat o asemenea crimă monstruoasă va fi investigată îndeaproape.
Pune telefonul la loc în furcă cu atâta precauție, de parcă ar fi fost din sticlă. Rămâne cu privirea încărcată de duşmănie pironită pe el, incapabil de a înțelege ceva, ca şi cum nu i-ar veni să-şi creadă urechilor. Cu o mişcare de resemnare se prăbuşeşte în scaunul său american, care se răstoarnă pe spate sub impact, depunându-l pe podea.

— Mama lui de jidov căcăcios şi element alogen! înjură cu duşmănie, scărpinându-se în fund. Răsfoieşte febril prin hârtiile de pe birou. Adu-mi-i pe Porta şi Wolf! răcneşte el la mine. Urgent! Mişcă-ţi picioarele alea blegi, băiete! E o groază de plată. Dacă nu suntem pe fugă, să ne mişcăm ca dracu, vreau să spun. Torgaul ne paşte, înainte de sfârşitul săptămânii!
Purced la trap să-i îndeplinesc ordinele. Îl găsesc pe Wolf într-o magazie ciocănind şi bocănind la o maşină de socotit.
— Şterge-o! zbiară el, cum deschid uşa. Alsacienii se ridică de jos şi-şi arată colţii.
— E important, îi strig eu, retrăgându-mă de-a-ndăratelea, nervos, spre uşă, urmărit de privirile hămesite ale celor doi câini mari.
— Important? Pentru cine? mă întreabă Wolf, fără să-şi ridice privirea de pe maşina de socotit. Nu pentru mine, fir-aş al naibii.
— Au telefonat de la Paderborn! Au descoperit ceva, o chestie, în legătură cu Bierfreund şi Müller!
— Nu-i treaba mea, decide Wolf pe un ton răstit. Transmite-i lui Hofmann complimente din partea mea şi spune-i că dacă vrea ceva de la mine, să vină aici! Un Mecanic Şef nu sare-n cizme pentru un căcăţel de Hauptfeldwebel.
Porta e în saună cu trei fete-soldat.
— Parderborn, rânjeşte el cu nepăsare. Wehrkreiskommando! Să mă pupe-n cur! N-am auzit niciodată pe cineva cu numele de Bierfreund! Toţi evreii pe care-i ştiu să fie "amintiri", fie în lagăre de concentrare, aşteptându-şi rândul la camera de gazare. Pe Müller îl ştiu de ani de zile. Un neamţ destoinic şi sănătos, dacă a existat aşa ceva vreodată. Are un arbore genealogic care merge până în vremurile când un craniu împreună cu un ciomag era distracţia curentă duminicală.
— Vin? mă întreabă Hofmann laconic, când mă mtorc.
— Herr Hauptfeldwebel, mi-au spus că nu vin!
Se holbează la mine, fără să priceapă nimic, cu expresia unui împuşcat.
— Vrei să spui că nemernicii ăia doi au refuzat categoric să vină aici? Dă-i bice după ei, băiete! rage el, cu o voce ca hămăitul unui câine de vânătoare uriaş. Îţi fac maţele praştie dacă nu te-ntorci cu cei doi ticăloşi!
Porta îmi iese în întâmpinare cu paşi mari, bine chibzuiţi.
— Unde se ascunde tipul ăsta care vrea să mă vadă? mă întreabă el, cu un aer de superioritate, aranjându-şi mai bine jobenul pe cap.
Îi arăt prin semne spre uşa închisă a biroului companiei. Fără să se sinchisească câtuşi de puţin de indicaţia: CIOCĂNEŞTE ŞI AŞTEAPTĂ, bubuie în uşă şi intră în birou tot atât de silenţios ca un T-34 ce-şi croieşte drum, distrugând totul din cale.
Pocneşte din călcâie şi zbiară cât îl ţin bojocii:
— Herr Hauptfeldwebel, Obergefreiter Porta, Compania a 5-a, Grupa a 2-a, Echipa întâi, m-am prezentat la ordinul dumneavoastră!
— Nu mai face pe prostul, îi şuieră Hofmann printre dinţi, şi nu mai urla în halul ăsta! Dacă e să strige cineva aici, acela sunt eu!
Se lasă pe spate în scaunul lui american. Prin fereastră îl vede pe Mecanicul Şef Wolf, traversând platoul plin de noroi al cazărmii, sărind dintr-un loc uscat într-altul, pentru a nu-şi murdări cizmele lui ofiţereşti confecţionate manual care costă 550 de mărci. "Oh, Doamne, se roagă el în gând, fă-l să cadă în fund în noroiul ăla!"
Numai că Dumnezeu nu ţine cu Hofmann. Umblând în vârful picioarelor, Wolf îşi alege drumul cel mai sigur, pe teren uscat, şi se opreşte pe o piatră mare.
Chinezul Wong vine fuguţa cu o cârpă, ca să-i lustruiască cizmele de 550 de mărci. Mecanicul şef Wolf îşi consideră cizmele ca o componentă semnificativă a imaginii sale. Bine lustruite, cizmele lucrate manual sunt firma unui mare boss. Numai vulgul şi fraierii poartă cizme de serie. Îşi aranjează uniforma unicat, de culoare gri-ardezie, cusută la croitor.
— Heil Hitler! salută el, în ironie, intrând în biroul companiei. Se serveşte cu o ţigară de foi de la Hofmann, din proprie iniţiativă.
Hofmann nu încearcă să-şi ascundă sentimentele, nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să-i vâre trabucul pe gât.
— Nu-mi amintesc să-mi fi returnat ultimul sfert din datoria ce o ai la mine şi dobânda aferentă, începe Wolf, întinzând o mână lacomă.
— Astăzi avem lucruri mai importante de discutat, i-o reteză Hofmann cu îngâmfare.
— Nu-mi pot da seama care să fie ele, răspunde Wolf, cocoţându-se pe marginea biroului. Dar probabil că preferi să-ţi facă o vizită încasatorul meu personal?
— Cât? întreabă cu acreală Hofmann, scărpinându-se după ureche.
— Ştii tu prea bine cât, îi surâde cu viclenie Wolf şi cred c-ai auzit ce i s-a întâmplat lui Brick, Wachtmeister de stat major, care a întârziat cu două săptămâni şi la împrumut, şi la dobânzi!
— Cămătarule, mârâie Hofmann. Muşchii feţei încep să i se zbată de nervozitate. Cunoaşte istoria cum şi-a pierdut urechea. În condiţii misterioase, Wachtmeisterul de stat major Brick, şi a primit-o înapoi într-un pachet prin poşta militară.
Hofmann deschide un sertar şi-i înmânează lui Wolf un plic mare cenuşiu.
Bancnotele sunt numărate cu migală şi fiecare hârtie este privită la lumină.
— N-oi fi crezând că le-am confecţionat eu? îl întreabă Hofmann caustic.
— Nu, eşti prea prost pentru aşa ceva, îi răspunde Wolf cu obrăznicie, eşti din teapa celor care îşi încarcă singuri cazierul.
— Mi-au telefonat de la Poderborn, îi spune întristat Hofmann, e albastră rău. Ne-am dat foc la valiză!
— Atunci trimite după pompieri, îi sugerează flegmatic Wolf, ar cam trebui să fie treaba lor.
Porta râde de se prăpădeşte Şi izbeşte cu ambii pumni în birou.
— Nostim, ai? într-o secundă cobori tu cu picioarele pe pământ, îi prezice ameninţător Hofmann. Falsificarea documentelor personale este o chestie serioasă, îţi pierzi şi capul, nu altceva! Minimum la treaba asta e un repaus lung, lung de tot, la "colivie".
— Îţi vom trimite anual pachete de Crăciun, cât timp stai la Torgau, îi promite Wolf, şi-ţi mai dăm şi o scrisorică de recomandare pentru Gustav de Fier personal, să nu te ia prea tare acolo.
— Dacă eu mă duc la Torgau, strigă Hofmann cu o voce de stentor, arătând ca un boiler supraâncins care are nevoie să i se dea drumul la o supapă, păi atunci mergeţi şi voi, toţi! Le relatez tot ce ştiu, şi despre ceea ce nu ştiu îmi dau cu presupusul, şi le voi spune şi-asta! Apropo, ştiai că pentru afaceri ilicite te condamnă la moarte?
— Nu mai spune! surâde Wolf cu voioşie. Poate că domnul Hauptfeldwebel cunoaşte pe cineva care se ocupă de asemenea afaceri ilicite? întreabă Porta cu un zâmbet ipocrit.

Wolf scoate un nechezat entuziasmat.
— Nu mă stârni, Porta ! îl amenință Hofmann, lăsându-se pe spate în scaunul său americănesc. Te şterg de pe fața pământului ca pe un rahat ce eşti! Dintr-un sertar scoate un revolver cu unsoare pe el şi-l plimbă de la Wolf la Porta.
— De ce n-am începe prin a te împuşca tu însuți? îl ispiteşte Wolf, ar fi şi o problemă mai puțin pentru companie!
— Un Hauptfeldwebel nu e obligat să suporte un asemenea rahat, strigă Hofmann, ieşindu-şi din fire. Mai insultați-mă o dată în fața subordonaților şi v-ați ars! Eşti numai Mecanic Şef în Compania a 5-a, pe când eu sunt Compania a 5-a însăşi!
— Pot să te ating? întreabă Wolf cu un sentiment prefăcut de respect, teamă şi uimire în acelaşi timp, întinzând mâna. Eşti un mare om, însă şi oamenilor mari li se pot întâmpla diverse chestii, ştii doar!
— Ar putea să ajungă îngeraş, de exemplu, intervine Porta, exhibându-şi unicul dinte.
— Amenințați că-i luați viața Hauptfwebelului vostru? răcneşte Hofmann, ciocănind în birou cu pistolul. V-aş putea trimite pe amândoi în fața curții marțiale, cât ai clipi din ochi! Aruncați o privire în cazierele voastre. Ar rămâne crăcănat orice avocat. — Îl răsfoieşte pe-al lui Porta. — După trei luni de serviciu la Depozitul de Muniții al Armatei din Bamberg, ai fost trimis la închisoarea militară din Heuberg, pentru că ajunseseră la concluzia că trebuia să fii pus în lanțuri. Furt şi incendii cu premeditare, de mai multe ori. Cu tot cortegiul: necinstit, neserios, inconstant, mincinos şi aşa mai departe. — Aruncă dosarul lui Porta înapoi în sertar, cu o expresie de dezgust: Uite aici, poți să ți-l citeşti pe-al tău, îi spuse el împingându-i lui Wolf propriul dosar.
— Am văzut şi mai deocheate, rânjeşte Wolf cu mândrie. Uite, citeşte şi tu! Scrie că sunt un excelent organizator.
— S-o ia dracu de companie de hoți, şarlatani şi criminali de drept comun, țipă Hofmann înfuriat, foşnind prin hârtiile dintr-un vraf de dosare personale. Iată şi dosarul bastardului jidan, strigă el, aruncându-l pe birou. O să-i fac fular din puța aia a lui jidănească circumcisă şi o să-i demonstrez eu lui că nu ajungi german numai schimbându-ți numele evreiesc în Müller! Am fost întotdeauna împotriva acestui fals împuțit. V-am prevenit! Acum sunteți în rahat până-n gât!
— Deci, despre asta e vorba, una peste alta, rânjeşte gălăgios Wolf. Ai uitat însă că, dacă noi am fost ăia care am schimbat actele, tu ai fost ăla care ți-ai pus semnătura aia neghioabă, mare şi răscrăcărată, sub toată escrocheria aia afurisită.
Flutură în bătaie de joc dosarul deasupra capului.
— Scrie clar: modificările de mai sus, confirmate de Hofmann, Haupt-und Stabsfeldwebel. Semnătura nu se poate confunda. Splendid, ce scris citeț.
Hofmann pare că s-a împuținat în scaunul său americănesc, arată de parcă se mistuie lent.
— E fals în acte, spune el de-abia perceptibil. L-am preschimbat pe acest evreu, Bierfreund, în Müller, german curat! Dumnezeule, e groasă. La fel de uşor poți să-l preschimbi pe SS-Heini[32] în evreu. Dacă iese la iveală chestia asta.
— Cine a spus că va ieşi la iveală? întreabă Wolf. Cred că nu te-ai gândit cum s-o dai la ziar, nu?
— Nu există fals în documente dacă nu e dovedit. De exemplu printr-o mărturie evidentă, declară cu nonşalanță Porta, dar cine să fie atât de tembel să mărturisească un lucru ca ăsta? Bierfreund, germanul jidovizat, alias Müller, îşi va ține muzicuța închisă. Eu zic să chibzuim mai bine!
— Da, să chibzuim, pentru Dumnezeu, da' gândiți-vă, strigă Hofmann, trezindu-se nădejdea în el. Ce spui, Wolf? Tu poți să faci din negru alb când vrei!
— N-am idee de aşa ceva, îl pune Wolf la punct glacial, nici măcar nu mi-a trecut pe la ureche vreodată!
— Nici eu, replică Porta, surâzând din toată inima.
— Ce vreți să spuneți? îi întreabă Hofmann, cu îndoială în suflet, simțindu-se ca cineva care s-a aventurat pe gheață şi trebuie să se mişte cu extremă atenție.
— Nu e prea dificil, spune Wolf cu o privire şireată în ochii lui verzi, nesinceri. Tu l-ai metamorfozat pe un evreu în neamț, dintr-un condei, şi l-ai propus la avansare în gradul de Feldwebel. Un Feldwebel jidan în Marea Armată Germană! Asta e ceva! Băieții cu ochi albaştri din Prinz Albrecht Strasse o să se mişte atât de iute când vor auzi, de-o să crezi că cineva le-a pus praf de puşcă sub cur!
— Şi cine-o să le-o spună? întreabă Hofmann, percepându-i-se frica în voce.
— Amicii care ți-au telefonat din Paderborn, zâmbeşte Wolf sarcastic.
— Ăia nu pot să-i sufere pe cei de la Gestapo! Îi urăsc de moarte, afirmă Hofmann sigur pe el.
— Dar cine spune că le plac, în schimb, evreii? rânjeşte cu malițiozitate Porta, şi în special unul din ei, care urmează să devină Feldwebel, pe bază de acte contrafăcute?
— Nici mie nu-mi plac evreii, admite Hofmann, aşa că de ce dracu l-aş fi ajutat pe unul din ei să devină neamț?
— Se pricepe la cifre, îi răspunde Wolf în batjocură. Dacă nu l-ai fi avut aici de multă vreme, ai fi fost condamnat de curtea marțială pentru deturnare de fonduri. Nu e un secret pentru nimeni că tu nu poți să numeri până la douăzeci dacă nu-ți scoți cizmele! Un evreiaş deştept la socoteli este ca o mană cerească pentru tine!
— Hârtiile alea de la Paderborn trebuie făcute să dispară, declară Porta şi rupe în două un exemplar din Regulamentul Armatei.
— Cum? spune Hofmann, întrezărind un pai de care să se apuce.
— Uite-aşa, răspunde Porta, frecându-şi degetul mare de arătător, semnul internațional al dării de mită.
— Pe dracu, Porta, nu poți să-l Cumperi pe Oberstleutnantul von Weisshagen!
— N-avem nevoie de el, îi respinge Porta obiecția cu un gest al mâinii, e şi el acolo, un biet Oberstleutnant. Avem un pseudo-neamț aici şi ştiu că la Paderborn nu e doar unul din această rasă specială. Dacă băieții ăia îşi vâră nasurile lor coroiate în povestea asta, nimic nu mai rămâne din bietul Oberstleutnant neamț, de parcă l-ar fi călcat compresorul.
Hofmann se uită cu admirație la Porta.
— O să fii un bun Unteroffizier, Obergefreiter Porta. Ce-ai zice de o semnătură pentru o permisie de douăzeci şi patru de ore?
— Herr Hauptfeldwebel, mi-aş dori să am timp de aşa ceva, dar sunt aşteptat la Berlin!
— Să punem însă mâna pe bastardul de pseudo-neamț, rage Hofmann. Ar trebui să fie în stare să vină cu o soluție. Oricum, despre el e toată beleaua asta. Dă-i drumul, îmi dă el bice, împingându-mă pe uşă afară.
Ienicerul lui Moise stă la taclale cu unul dintre bucătari, Unteroffizier Bah, şi roade la o tibie de ren pe care-o tot înmoaie într-un castron cu sos de usturoi.
— Hofmann se prăpădeşte de dorul tău şi vrea să te vadă, îi spun eu, acceptând o halcă de ren foarte fierbinte.
— Ce vrea, mă întreabă el în treacăt, rupând cu dinții o îmbucătură serioasă de carne.

— Au sunat la telefon cei din Paderborn şi întreabă cum se face că eşti german? Hofmann a căzut deja de câteva ori până acum de pe scaunul ăla al lui american.
— Eu am acte în regulă, cu marginile aurite, spune Müller, dând pe gât un pahar mare de bere. Îmi permiteți, îi spune el Unteroffizierului Balt, şi-şi înmoaie o bucată de pâine în sosul de usturoi.
Înfulecă precum un porc hămesit. Grăsimea i se prelinge pe la colțurile gurii, şi mai departe pe bărbie.
Unteroffizierul Balt mai aduce bere şi un pachet de cărți. Cred că o să-i prindă bine lui Hofmann, dacă-i mai retezăm din entuziasm. Şi pe de altă parte, cine poate să estimeze cât timp îmi trebuie să-l găsesc pe ienicerul lui Moise, un Unteroffizier contabil poate fi în multe locuri, cu treabă.
— Păi ştiu că nu v-ați omorât să veniți mai repede, răcneşte Hofmann cu o voce aspră, încruntându-se la noi cu suspiciune, când ajungem în biroul companiei după o oră. Ce dracu ai mâncat omule? Eşti tot numai unsoare pe fața aia murdară de sinagogă. Nu ştii că evreilor nu li se permite să mănânce porci nemțeşti? Porcii germani sunt numai pentru nemți! Cu ce dracu ți-ai pierdut timpul toată dimineața?
— Am fost şi eu pe la unii, pe la alții şi-am făcut inventarul, răspunde indolent Müller.
— Ce inventare? mârâie bănuitor Hofmann, inventarele le ai făcute de mult, la toți şi la toate! Tot numeri stocurile în ultimii doi ani.
— Inventarul la muniție nu corespunde, răspunde Müller, ca şi cum era ceva de nemaiauzit. Nici un inventar la magazia de muniții n-a fost vreodată în regulă, de când primul soldat german a început să utilizeze armele de foc.
— Inventarul la muniție nu corespunde, ai? răcneşte Hofmann furios. Eşti nebun? De ce dracu crezi că te țin aici, pe tine şi nasul tău ovreiesc.
— Ne lipsesc zece lăzi de muniție pentru puşti, răspunde cu vioiciune Müller, iar patruzeci de grenade au dispărut fără urmă!
— Ce fel de grenade? mârâie Hofmann. Exprimă-te corect! Doar nu eşti acum la sinagogă să şezi şi să te pârțâi, cu tichia pe scăfârlie!
— "Malaxoare", oftează de oboseală Müller. Trebuie că au fost ciordite!
— Ai controlat şi la magaziile Mecanicului Şef Wolf? îl întreabă Hofmann pe un ton de reproş.
— Să încerce numai, îi sugerează Wolf cu o nuanță amenințătoare în voce. Ce e el scurt în piele la pufă acum, dar ce-o să-l scurtez eu peste tot de piele după aceea!
Hofmann se lasă pe spate, deprimat, în scaunul lui american. A uitat că dăduse drumul la siguranță şi aproape că se dă iar cu cracii-n sus.
— O căcănărie ovreiească împuțită! îl spurcă el, în timp ce se redresează cu dificultate. Ascultă la mine, Müller, sau Bierfreund, sau cum mă-ta te cheamă acum, ştii prea bine că dacă nu eram eu ai fi ajuns de mult timp o grămăjoară de cenuşă şi trei bucăți de săpun ieftin! Cei de la Paderborn s-au uitat la matricola ta personală. Până acum n-a trecut de Oberstleutnant von Weisshagen, e adevărat, dar nu mai sus. Acum tu o să-l suni la telefon pe Feldwebelul care răspunde de personal. Bernstein îl cheamă şi, cu un aşa nume, pariez că mai are încă nisip din deşert printre degetele de la picioare! Pune-i foc sub curul lui gras, spune-i că eşti la ananghie şi că trebuie să te ajute. Nu e în joc numai sânge ovreiesc, ci şi sânge de valoare germană, şi e, de fapt, vina ta! Bagă-ți asta în creierul ăla calcifiat. Acum du-te la telefon! Nu-ți face griji de cât costă! E pe spezele Armatei. Totul e să vorbeşti! Rezultatul contează şi e spre binele tău dacă obții un rezultat pozitiv!
Lui Müller îi ia mult timp să stabilească legătura cu Panzersatzabteilung 11 din Paderborn. În cele din urmă reuşeşte.
— Vrei să vorbeşti cu Bernstein, ai? rosteşte o voce chițăită, veselă, la capătul celălalt, ai întârziat cu o oră. A plecat. Mai încearcă după trei săptămâni.
— Întreabă unde dracu s-a dus! îi mârâie Hofman, care ascultă la o derivație.
— Aveți adresa lui? întreabă cu politețe Müller.
— Sigur că da, da' noi ce facem aici? chicoteşte vocea cea veselă. De ce îți trebuie adresa?
— Vreau să iau legătura cu el.
— Nu poți! Nu e acolo! se aude un strigăt jovial din Paderborn.
— Şi-atunci unde e? Trebuie să ştiți unde a plecat. Dacă totul se prăbuşeşte, veți vrea să ştiți de unde să-l luați, nu?
— Dacă totul se prăbuşeşte oricum nu se mai întoarce, râde vocea din Paderborn, crezi că e idiot? A plecat în permisie. S-ar putea să facă o cură la Bad Gastein, a evocat-o ca posibilitate. Ai fost vreodată la Bad Gastein?
— Nu, niciodată, oftează Müller, gata să lase baltă toată chestia.
— Se pare că e un loc minunat, declară Unteroffizierul vesel din Paderborn. Stai întins în nămolul cald, toată ziua, şi îți refaci forțele mâncând. Uite că vine boss-ul. Sună peste trei săptămâni, colega, şi dacă Bernstein nu se va fi sufocat în nămol, probabil că va fi aici.
Telefonul pârâie. Legătura s-a întrerupt.
Hofmann sare ca din puşcă din scaunul pivotant american şi-i trage un şut pisicii companiei. Ca de obicei, luftează.
— S-a ajuns până acolo, deci, cârâie el ca un nebun, ovreiaşii pleacă în permisie, se bălăcesc la Bad Gastein, cu împachetări de nămol şi ape minerale, în timp ce nouă, nemților, ni se resping permisiile, pentru că Patria este în pericol. Ăsta e lucrul cel mai rău pe care l-am auzit vreodată. Acum încep să cred într-adevăr că nu vom mai câştiga acest război!
— Dumnezeu ştie ce va spune în această privință Reichsführerul, se întreabă Julius Heide, cu un aer nedumerit.
— Închide vorbitoarea, Unteroffizier Heide. Asta e un lucru pe care creierul tău de pigmeu german nu-l va înțelege niciodată! Müller, tu n-ai face niciodată aşa ceva, nu? Să te duci la Bad Gastein şi să murdăreşti băile de nămol şi mai rău decât erau înainte? Dumnezeule din Cer! E culmea! Acum hai, înapoi la lucru! Ne ocupăm mai târziu de ticălosul din Bad Gastein. Ce alți pseudo-nemți cunoşti în Paderborn? Puneți căpățâna la contribuție! Gândeşte-te, Gândeşte intens, cum ar trebui ca să-ți reaminteşti tot Talmudul şi să-l pui pe hârtie! Treci la pâlnie, băiete, pune în mişcare sinagoga!
— Aş putea, eventual, să încerc să-i telefonez lui Wachtmeister Sally, la Wehrkreiskommando, propune Müller dus pe gânduri, e un băiat foarte simpatic.
— Las-o dracului cu ce simpatic e sau nu e, țipă Hofmann, ieşindu-şi din pepeni, trebuie să ne ajuți. Sunt în joc viețile noastre şi libertatea, omule. Explică-i asta.
Porta se apleacă peste lavabou, fredonând melodia corului prizonierilor din "Nabuco" şi examinându-se concentrat în oglindă.
— Să nu te mai pişi acolo! răcneşte Hofmann la el, şi mai termină cu zgâitul la infinit în oglinda aia! îți sugerează numai idei proaste! Ți-am ordonat doar pe loc repaus, nu ți-am spus că poți să te priveşti în oglindă!

Îi trebuie aproape o oră lui Müller să intre în legătură cu Wachtmeister Sally.
— Să subliniez o matricolă? zise Sally, după ce i s-a explicat problema. Se poate face, dar ce am eu la afacerea asta?
— Câte vieți avem, Doamne! oftează Hofmann, cu derivația vârâtă în ureche. Acum fiul ăsta păcătos al deșertului vrea să ciupească și el ceva, când dă o mână de ajutor unui om la ananghie.
— Ce-i putem oferi? întreabă Müller, uitându-se la Wolf și la Porta.
— Zece conserve de porc, sugerează Porta cu largheţe.
— Nu, nu! spune Hofmann, evreii nu se ating de carnea de porc!
— Am câteva mașini de scris rusești oribile, spune Porta, crezi că ar vrea să scrie pe mașini rusești? Cu siguranță vor fi la mare căutare după război!
— Are tot ce-și dorește în materie de mașini de scris la Cartierul General, respinge Hofmann ideea cu iritare, și încă germane.
Mai reflectează Porta.
— Ouă poloneze, propune Porta, ridicând dintr-o sprânceană. Poate să fie unul din ăia cărora le plac la nebunie omletele crezând că ouăle îi fac mai virili!
— E o idee! se luminează Hofmann la față. Să-i dăm nemernicului zece cutii cu ouă, să i se-nțepenească și lui mai des sărăcia aia bleagă.
— Zece cutii cu ouă, oferă Müller cu largheţe.
Wachtmeisterul Sally râde îndelung și din toată inima.
— Știi că ai haz? zice el când și-a recăpătat răsuflarea. Avem atâtea ouă aici, că am început să le clocim noi înșine, dar ca să te ajut puțin în procesul de gândire, tocmai ne-a sosit un buletin de informare în trei exemplare: doi Feldwebeli au fost executați sâmbăta trecută pentru fals de documente, deci, cu ce ieșiți în față? Dar lăsați-o baltă cu ouăle alea!
Müller îl privește trist pe Wolf.
— Miroase a șantaj, mârâie Wolf cu scârbă.
— La ce poți să te aștepți de la un evreu? spune Hofmann. Adolf are dreptate, tot ce vor e să ne țină pe noi germanii cu botul pe labe.
— Oferă-i o ladă de whisky scoțian, mormăie Wolf, prins la strâmtoare, simte instinctiv că Wachtmeister Sally nu poate fi cumpărat cu una cu două.
— Poți să primești o ladă de scotch veritabil, îi transmite Müller oferta prin telefon.
— Așa mai merge, rânjește satisfăcut Sally. Wolf și Porta nu sunt pe aproape, nu?
Hofmann scutură din cap și face cu ochiul.
Müller înțelege.
— Nu, ce-ai cu ei?
— Când îi vezi, întreabă-i dacă vreunul din ei vrea să cumpere o pisică sălbatică. Are o împielițată d-astea aici. Dacă e vreunul interesat, îi pot trimite monstrul prin poșta aeriană,, cheltuielile de transport cad în seama mea.
— Cui dracu să-i trebuiască o pisică sălbatică aici, la Cercul polar? întreabă uimit Müller.
— Dacă ai vreun dușman ți-l aranjează la fix în doi timpi și trei mișcări, dacă treaba se nasulește și mai tare, pune pe fugă și o divizie de infanterie. Stai cu urechea pe telefon!
Aproape imediat prin receptor se aud sâsâituri, scuipături și miorlăituri.
— Ce părere ai? întreabă Sally cu mândrie. Auzi ce nebună e? Asta e abia temperamentul ei normal. O sâcâi pentru că sunt singurul care mai îndrăznește să mai rămână în Cartierul General. Dacă ar ieși o dată din cușcă, n-ar mai rămâne nici o garnizoană în Paderborn înainte de a ne da seama pe ce lume suntem. Să v-o trimit, ce ziceți? V-ar scuti să mai puneți santinele!
— N-avem nevoie aici de o pisică sălbatică, strigă Hofmann. Spune-i că-i trimitem whisky-ul azi!
— Noi, care noi? urlă Wolf, privindu-l de sus. Parcă ai avut tu whisky de trimis!
— Pisica sălbatică, spune Porta, plimbând cuvintele prin gură, e una din bestiile alea cu urechile ascuțite, triunghiulare?
— Corect, răspunde Wolf, animale bune, dar de care să te ferești. Aruncă una din ele în iad și Scaraoțchi, împreună cu bunica, vor fugi mâncând pământul și-i vor ceda locul pisicii sălbatice!
— Cred că mi-a venit o idee, spune Porta, uitându-se cu mai multă intensitate la imaginea lui din oglindă. Pisică sălbatică! N-ar fi chiar de lepădat, zău!
— Fără pisici sălbatice, țipă nervos Hofmann. M-ai înțeles, Porta? E un ordin!
— Foarte bine, Herr Hauptfeldwebel, turuie Porta. Pisică sălbatică, îi șoptește el ceva mai târziu și se uită la Wolf, care face cu ochiul înapoi.
— Mai ai ceva prieteni cu nasul încârligat la Paderborn, Müller? îl întreabă Hofmann, mărșăluind nervos în lung și-n lat. Atunci sună-i și adună-i, știi sloganul. Nu-ți risipi forțele, cum ne-a învățat generalul de tancuri Guderian.
Toată după-amiaza și cea mai mare parte a serii se consumă la telefon, însă, în ciuda activității lor, unica speranță rămâne Wachtmeister Sally.
Hofmann șade pe scaunul lui pivotant, cu picioarele pe birou.
A doua zi, o tăcere grea apasă asupra biroului companiei, ori de câte ori sună telefonul sărim toți în sus. Aparatul tronează în mijlocul biroului, în fața lui Hofmann, negru și amenințător.
— Și Führerul în persoană dacă mă caută, în orice problemă, tună Hofmann, nu sunt aici! Nu știți nimic de mine și nici când mă întorc. Înțeles, potăilor?
Chiar înainte de prânz, telefonul sună tare și strident, pentru a nu știu câta oară.
— Aici Compania a 5-a, răspund eu.
— Cum o mai duceți? întreabă cu voce unsuroasă, pe care simt că ar trebui s-o recunosc.
— Cine întreabă? mă interesez eu.
— Nu ghicești?
— Nu, dar recunosc vocea.
— Mă bucur că aud că poți recunoaște vocea unui vechi prieten. Hofmann e acolo? Spune-i scârnăviei ăleia că cineva vrea să-i vorbească.

Arăt spre telefon şi mă uit cu un aer întrebător la Hofmann, care scutură cu vehemenţă din cap şi arată afară, dincolo de fereastră.
— Nu, Hauptfeldwebelul nu e aici, îi lăsaţi vreo vorbă?
— Da, spune-i că înţeleg că poate vă cam arde la fund acum, dar dacă nu sunt eu băiat de treabă şi camarad bun şi nu-mi ţin gura, despre ceea ce ştiu, focul o să se înteţească de-o să prăjiţi ouă pe cururile alea ale voastre!
Brusc îmi dau seama cu cine vorbesc, i-aş recunoaşte râsul dintr-o mie.
E şeful Intendenţei de stat major, Sieg!
Hofmann se face alb la faţă, probabil că bănuieşte cine e la telefon.
— E cumva şeful Intendenţei, Sieg? întreb eu stânjenit.
— Inspector. Poliţia secretă din teritoriu, mă corectează el. Am fost încadrat la Gefepo. Aşa se întâmplă când un om e capabil în munca pe care-o îndeplineşte şi-i prinde pe criminali pentru a-şi primi pedeapsa ce li se cuvine. Ce mai fac vechii mei prieteni, Wolf şi Porta? Tot mai falsifică acte, mână-n mână cu Hofmann? Aud că v-au schimbat emblemele la chipiuri cu Steaua lui David!
Hofmann izbeşte mut în masă de mai multe ori. S-a făcut aproape verde la faţă de atâta fiere strânsă în el.
— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.
— Ooo, da, înţelegi tu! Mă înţelegi foarte bine. Crezi că n-am aflat ce jocuri se făceau când eram şi eu în compania aia a voastră împuţită? Poţi să le spui celorlalţi, dacă nu ştiu deja, că se lasă cu pedeapsa cu moartea dacă-l lasă să trăiască pe un jidan cu actele unui neamţ mort!
— Şi ce legătură are chestia asta cu noi? întreb eu, cu presimţiri sumbre.
— Nu faceţi pe proştii, ticăloşilor! rânjeşte Sieg cu răutate, ştiţi la fel de bine, fir-ar al dracului, că sunteţi pe cracă. Dacă pasez cioara mai departe o să fiţi fericiţi dacă vă lasă ăştia să rămâneţi cu capul pe umeri! Oricum, clienţi permanenţi la Torgau tot o să fiţi!
— Şi cât ne costă să nu dai din limbă? îl întreb eu tăios.
Hofmann se loveşte cu palma peste frunte şi arată de parcă ar vrea să mă înghită.
Îi ofer telefonul, dar se fereşte de parcă s-ar atinge de un fier înroşit.
— Hai că aţi venit cu picioarele pe pământ. Vreau cincizeci de mii de Reichsmark,ca să uit ce datorie am faţă de Socialismul Naţional, şi le vreau loco, în douăzeci şi patru de ore. Unul dintre voi să-mi aducă paralele pe cărăruia din spatele fortului, dar fără figuri!
Mă uit întrebător, la Hofmann, care şuşoteşte conspirativ cu Porta şi Wolf.
— Aşa deci, ce-aţi hotărât? întreabă Sieg impacientat. Plătiţi? Sau vin să-l iau pe belitul ăla tăiat împrejur?
Fac din nou apel la Hofmann. Dă din cap cu o aversiune nedisimulată.
— E-n regulă, i-am răspuns, o să fii informat când aterizăm cu biştarii. Trebuie mai întâi să facem rost de ei!
— Ar fi înţelept din partea voastră să puneţi laba pe ei urgent! Sieg agaţă receptorul în furcă, cu un zăngănit demostrativ.
— Ce şacal ticălos, urlă Hofmann lovind atât de tare cu pumnul în masă de se clătină telefonul. Căcatul ăsta scârbos trebuie înlăturat. E primejdios!
— Herr Hauptfeldwebel, domnule, acum trebuie să înghiţim găluşca şi să ne păstrăm luciditatea, strigă Porta. Am impresia că avem nevoie de o pisică sălbatică, zise el cu înţelepciune, o creatură ca asta te face bucăţi-bucăţele cât ai bate din palme.
— N-ar fi mai înţelept să-i dăm banii totuşi? spune Hofmann, încropim noi cumva cincizeci de mii!
— Eu pot, dar voi nu puteţi, spune Wolf cu aroganţă.
— Nu uita că şi eu sunt în găleata asta, remarcă Porta sec, când e vorba însă de procurat bani, eu voi lua asupra mea jumătate din sumă. Dar, în principiu, nu-mi place să cedez în faţa unui şantaj, boşimanul ăsta perfid n-o să se mulţumească cu cei cincizeci de mii, e nesătul nevoie mare! O să ajungem în final sclavii lui!
— Emit Sieg e deaşcă bătrână şi ticăloasă, strigă indignat Micuţul, mai bine să mergem şi să-i dăm nişte găuri în trup! Problemele de genul ăsta trebuie rezolvate rapid!
— Şobolanul ăsta găinar îşi închipuie că e mare sculă, afirmă Porta scuipând pe podea.
Hofmann îşi controlează nervii din ce în ce mai greu. Nimeni altcineva n-a mai avut tupeul să scuipe la el pe podea. Cuprins de o furie neputincioasă îi trage iar un şut felinei companiei, dar dă din nou pe de lături.
— Înainte era un neica-nimeni de care ne împiedicam la tot pasul, da, o mică jigodie în compania noastră, continuă Porta servindu-se iarăşi din trabucele lui Hofmann, fără să fi fost invitat.
— Asta întrece măsura, zbiară Hofmann, trăgând semnalul de alarmă şi încuind cutia cu ţigări de foi într-un sertar.
— Ce-ar fi dacă i s-ar face aluzie lui Sieg cum că, uneori, boşorogilor le stă mai bine pe lumea cealaltă, rânjeşte mieros Micuţul. Poate că atunci bunul simţ l-ar sfătui să ceară să fie mutat undeva mai la periferie?
— Şi toată daravera asta absurdă de dragul unui jidan căcăcios! constată Hofmann cu ciudă. Porta! Pentru Dumnezeu, găseşte o soluţie, de regulă îţi merge căpăţâna destul de repede.
— Să bem o ceaşcă de cafea înainte, sugerează Porta şi fără să fie rugat se duce şi găseşte preţioasa rezervă de boabe a lui Hofmann.
— Cafeaua limpezeşte creierul.
Micuţul îi serveşte cu o ceaşcă pe ceilalţi. Îl salută pe Hofmann când trece pe îngă el.
Porta soarbe o gură bună de cafea şi se uită încântat la ceilalţi.
— Putem să-l invităm undeva pe Emil într-o seară, într-un loc din acelea, unde sunt şi lapone tinerele. Le ştiţi, sus paharul, jos chiloţii! În drum spre casă, la întoarcere, îi tragem una-n cap şi-i dăm drumul într-un canal, cu asta îl rezolvăm şi pe el şi corpul lui delict, dintr-o singură lovitură!
Micuţul se apleacă în faţă, ţinându-se de burtă de atâta râs, imaginându-şi pe Emil azvârlit într-un canal.
Pe Reeperbahn aveam un ciripitor pe care-l chema Emil. Îi ziceam "Emil piticuţul", pentru că aşa şi era. I-am făcut vânt lui Emil într-un canal din Doudonstrasse. Iniţial ne-am gândit să-l aruncăm în râu, dar una din piţipoance a avut ideea genială să ne folosim de canale. Când a luat-o la vale s-a produs un zgomot puternic de sugere, aşa cum se aude când se desfundă un closet astupat.
— Se pare că eşti expert în treburi de-astea, ce-ai zice ca tu şi Gregor să preluaţi în antrepriză "lucrarea"? sugerează insidios Wolf.

— De ce nu vii şi tu? îl întreabă, Gregor, balansându-se nervos pe scaun. Cum crezi că ar trebui procedat?
— Ideea cu canalul nu e rea, zice Wolf, frecându-şi gânditor bărbia. Aţi putea, bineînţeles, să mergeţi direct în cocina lui şi să seceraţi tot ce vedeţi în faţa ochilor. Să aveţi grijă, bineînţeles, să-l miruiţi şi pe Sieg o dată cu ceilalţi.
— Bizuie-te pe mine, afirmă Micuţul categoric, dar cum o tulim după ce golim încărcătoarele?
— S-o ivi dracu ceva, în timp ce faceţi treaba, îl persiflează Wolf.
— Nu-i bine, respinge Gregor ideea cu hotărâre, e al naibii de periculos, ca orice lucru de genul ăsta.
După un conciliabul prelungit, Micuţul şi Gregor cad de acord să se deplaseze la Petsamojoki şi să-şi îndeplinească misiunea, rapid şi eficient.
— În fiecare seară Sieg pleacă de la serviciu şi se duce la locuinţa lui din Strada Starija, explică Porta. Căcănarul e de obicei singur, cel mai simplu ar fi să-l ciocănim în drumul lui spre casă, pe Aleea Juväskulä. Dacă voi doi trageţi în el concomitent, unul- dintre voi sigur îi stinge lumânarea.
— Şi dacă e cu el una din târfele alea lapone? întreabă Gregor îngrijorat.
— Dacă vă incomodează, îi faceţi felul şi ei, decide cu aroganţă Wolf. Femeile de teapa asta trebuie să se înveţe minte că e periculos să te dai în bărci cu nemţii, şi cu atât mai periculos dacă sunt şi de la Poliţia Militară. Ar putea avea chiar şi o semnificaţie profilactică, astfel încât poliţiştii militari să nu mai poată face rost deloc de păsărică, eu aş fi fericit dacă s-ar ajunge la o asemenea situaţie.
— Nu-mi place chestia asta, spune Gregor neliniştit. Instinctele mele primare îmi spun că nu e în ordine. Ce facem dacă se întâmplă să fie prin preajmă niscaiva belicoşi cu degetul pe trăgaci? Glonţul n-alege, îi doare-n cot pe cine-i ciuruie.
Cu oarecare îngrijorare, cei doi se îmbarcă într-o amfibie, procurată de Wolf pentru expediţie.
— Să i-o trageţi la mir când o ia pe Strada Starija, le sugerează Hofmann, e beznă acolo cum e în pălăriile noastre. Îi veniţi uşor de hac, cum culege canibalul banana din pom.
— E chiar adevărat că ăia mănâncă banana? întreabă Micuţul cu o expresie de naivitate pe chip.
— Nu mai pune întrebări tembele, Creutzfeldt, îi spune aspru Hofmann. Hai, daţi-i drumul şi uşuraţi-ne de povara încă unui necaz!
Pe când înaintează legănându-se pe strada Tölö, îl şi zăresc pe Emil Sieg.
— Maica Domnului din Kazan, uite şi ţinta noastră! ţipă emoţionat Gregor. Sare cu un salt colosal din vehicul şi o ia spre Sieg, ca un tanc ce îşi propune să treacă peste o broască.
Micuţul cârmeşte amfibia pe trotuar, chiar în faţa lui Sieg, care e obligat să sară repede într-o parte pentru a evita să fie strivit de zid. În schimb amfibia intră din plin în perete.
— De ce nu stai pe loc, netrebnic laş ce eşti? îi strigă indignat Micuţul.
Sieg sloboade un ţipăt răguşit şi se uită cu disperare primprejur, după ajutor.
— Oh, Christoase! rage Micuţul şi sare din amfibie cu pistolul în mână.
Sieg se răsuceşte. Îşi dă seama care e situaţia şi trage de tocul pistolului, să-l rupă, însă este, unul dintre modelele noi, elegante, care nu se deschide uşor.
Micuţul ridică Naganul şi întinde braţul spre el.
— Acum o să mori, pui de târfă, potlogar!
Fulgerător, Sieg se lasă în jos şi se rostogoleşte sub un camion parcat în preajmă.
— Trimite după antreprenorul de pompe funebre, e ţeapăn deja! urlă entuziasmat Gregor şi se apleacă să-l lichideze pe Sieg, crezând că e sub camion. Nu vede însă decât cizmele ofiţereşti ale acestuia tropăind prin zăpada mocirloasă şi împroşcând în dreapta şi stânga.
Fără să se sinchisească de trecători, Gregor trage în cizme, dar abia reuşeşte să nimerească în cauciucurile unui camion de artilerie finlandez. Toată strada intră în agitaţie.
Trei poliţişti militari iau poziţie la sol şi deschid focul în direcţia greşită.
Câţiva soldaţi de la corpul de aprovizionare vorbesc că au văzut cinci paraşutişti ruşi alergând pe străzi şi târând după ei de-o funie un general german.
Micuţul şi Gregor sar în amfibie şi se năpustesc după Sieg, care se află deja la o distanţă bunicică.
Acesta aleargă acum pe o alee, cu mult prea îngustă pentru a încăpea şi vehiculu lor.
— De data asta e al nostru, urlă Micuţul ca un buldog care a găsit osul ce îi fusese furat.
Se dau jos din amfibie şi o iau la picior după Sieg, care nu mai are nici un dubiu că trebuie să fugă mâncând pământul, pentru a scăpa cu viaţă. Se blestemă că s-a băgat în afacerea de şantaj.
Din spate vin năvalnic cei doi asasini, năpustindu-se pe alee ca două trenuri expres ce intră într-un tunel, gata să semene moarte, şi prăpăd în jurul lor.
— Ieşi la vedere, câine ghebos şi pungaş, să-ţi pot găuri pielea, zbiară la el Micuţul. Te aranjăm noi cum se cuvine! Să ţii minte ce-ţi spun!
Pe alee pocnesc câteva împuşcături şi gloanţele ricoşează din zidurile caselor. Aleea e lungă, dar undeva mai încolo face un cot, cu un mic pasaj, prin care, cineva care-l cunoaşte, poate dispărea. Dar Sieg îl ştie. Cu câteva zile în urmă prinsese un dezertor chiar în acel pasaj.
Frânează brusc şi aproape că zboară prin aer când, în ultimul moment, dă colţul.
Peste două secunde şi jumătate Micuţul şi Gregor trec cu capul între umeri pe lângă locul cu pricina, împroşcând zloata pe ziduri cu cizmele.
Sieg abia dacă apucă să-i mai vadă melonul gri deschis al Micuţului, tras bine pe ochi.
Aleea se înfundă într-un zid, zidul din dos al unei clădiri de cinci etaje. Frânează şi ei în ultimă instanţă, scăpărând scântei din cizmele ţintuite, pe caldarâm, şi se holbează stupefiaţi la zidul inexpugnabil.
— Unde s-o fi dus boul ăla? se întreabă Gregor, cu gura căscată.
— Nu s-a căţărat el pe aşa ceva, spune Micuţul, nici chiar o pisică finlandeză n-ar putea să ajungă acolo sus. Mai vorbeşte lumea că frica le dă aripi oamenilor, dar asta e o biată scorneală ca multe altele. Escrocul ăsta e pe undeva pe-aproape şi aşteaptă să fie împuşcat. Să-l ferească Dumnezeu când mi-oi înfige colţii în curul lui. O să-i smulg şi ochii, aşa o să fac, şi după aia o să-i sfâşii urechile. Ce şobolan! Să fugă în halul ăsta, tocmai când venim noi să-i facem de petrecanie!
Se strecoară pe nişte scări dosnice şi îi trag o sperietură de moarte unei bătrâne, care cobora şi ea acolo, cu o găleată cu gunoi.

Micuțul o întreabă dacă a văzut un bărbat care urmează să fie împușcat, dar aceasta îi aruncă cu găleata-n cap. Cade pe spate şi-l agață după el şi pe Gregor, o distanță bună, până afară din curte.
— Eşti sigur că nu era el? întreabă Gregor îndepărtând nişte coji de cartofi de pe uniformă.
— Asta era o laponă din alea urâte, mârâie Micuțul scoțându-şi coji de ouă din urechi. Ne-a confundat cu lada de gunoi.
— Arătăm noi ca nişte pubele? întrebă Gregor, simțindu-se insultat.
— Pe întuneric e uşor să faci o asemenea greşeală, apreciază Micuțul, însă Emil o să ne-o plătească şi pe asta! O să-i smulg boaşele, uite aşa, şi după aia i le bag înapoi prin găoaza aia a lui puturoasă.
Dar îndată observă amândoi că mai încolo, pe alee, e cineva lipit de perete.
— Sfântă Precistă, el e! răcneşte Gregor şi goleşte atât de rapid încărcătorul Naganului că sună ca un Mpi.
Umbra dispare într-un intrând, lăsând în urmă o baltă măricică de sânge! Dârele de sânge duc în casă, dar în cele din urmă se pierd.
— Oricum i-am dat o gaură, spune cu satisfacție Micuțul şi scuipă cu dispreț în petele de sânge.
— O să sângereze până moare, ca un şobolan bolnav, spune încântat Gregor.
— Dacă nemernicul supraviețuieşte după toate astea, nouă n-o să ne fie totuşi prea moale, reflectează cam îngrijorat Micuțul.
— Oh, Doamne, nu, exclamă Gregor, care se întunecă la față şi-şi şterge fruntea de sudoare.
— Eu zic că putem să ne întoarcem acasă şi să le spunem că i-am făcut puncția de rigoare scârbavnicului ăla fățarnic, declară Micuțul. Nu poate curge sânge din nătărău dacă n-are o gaură-n el, sau se poate?
— Ăia o să ne strângă de gât dacă află că i-am dus de nas, spune Gregor cu pesimism.
— Atunci nu te mai văicări, i-o retează calm Micuțul. Dacă nu i-am dat o gaură suficient de mare, o să ne întoarcem şi o să ne facem treaba mai bine data viitoare. Dar trebuie să fi murit. Mama lui de puşlama, sunt convins că a pierdut cel puțin douăzeci de litri din sângele ăla al lui şobolănesc, ceea ce e mai mult decât permite Dumnezeu oricui să piardă?
— E straniu, admite Gregor, hai să ne aruncăm un ochi. Aş prefera să mă duc acasă şi să fiu în stare să le spun că am dat un şut în hoit, dar cadavrul pe care l-am văzut noi a fugit, fir-ar al dracului, nu? Şi cadavrele nu prea fac aşa ceva!
— Bănuiesc că i-am tras o sperietură care să-l facă să-şi țină gura, e de părere Micuțul.
— Nu e imposibil, încuviințează Gregor, şi după aia o să-şi facă el rost de-un post undeva, departe, unde n-o să-l putem ajunge şi ceilalți n-o să afle niciodată că mai respiră încă. Noi doi suntem singurii care ştim ce ştim, şi nici măcar nu ştim sigur. Să credem cu adevărat, aşa zic eu, ca nişte binecredincioşi, să credem că e mort!
— Spune-mi, te rog, întreabă nervos Micuțul, dându-şi melonul pe ceafă, nu crezi cumva că s-ar putea ca noi să fi trosnit o altă jigodie, şi din ăla să fi curs tot sângele pe care l-am văzut noi acolo, în spate?
— Cred că aşa e, dă Gregor din cap cu convingere. Nătărăul ăla pe care l-am împuşcat era prea voinic ca să fie Emil. Şi parcă purta uniformă finlandeză.
— Christoase, Christoase, strigă Micuțul, împreunându-şi mâinile ca într-o rugăciune. Să nu ne mai facem griji şi de asta! Dacă l-am împuşcat pe vreunul din indivizii ăştia polari, o să se facă reclamație autorităților germane, Emil ştie că eram cât pe-aci să-i punem sare pe coadă în aleea aia şi cazul va ajunge la sectorul lui. Nu e nevoie să fii Sherlock Holmes ca să ajungi din aproape în aproape şi să afli cine i-a pus o pocnitoare unui erou arctic.
— Ai dreptate, rosteşte pierit Gregor. Perspectiva e albastră. Dar orice s-ar întâmpla, noi o ținem pe-a noastră, cum că l-am potrivit cum trebuie. N-am plecat de lângă hoit până n-a fost plin de albăstrele, ai înțeles?
— Sper că-ți dai seama ce facem, mormăie Micuțul, schimonosindu-se, dar nu-i uita pe Porta şi pe Wolf! Afurisiții ăia şireți o să pună întrebări despre vrute şi nevrute, iar dacă şobolanul mai e încă în viață, ne dibăceşte sigur!
În aceeaşi seară, la locuința lui Hofmann, are loc o priveghere festivă, cu Micuțul şi Gregor ca oaspeți de onoare.
— Ăsta e tratamentul ce trebuie aplicat şantajiştilor, strigă entuziasmat Barcelona. Fără discuții, acțiune fulgerătoare!
Berea este îmbunătățită cu şliboviță şi atmosfera specifică de chef atinge parametri nemaiântâlniți. Cântările se aud până hăt departe, în liniile ruşilor.
— I-am tras-o direct la mir, minte Micuțul cu o uşurință nemaipomenită, crezând pentru moment şi el ceea ce spune. Gloanțele au făcut "plosc" când au pătruns, se laudă el, abia ținându-şi cu forța mâinile pe masă.
— Şi sângele a țâşnit ca o arteziană din el, rânjeşte Gregor fericit, era numai sânge peste tot! Se scurgea în şanț ca un şuvoi. O adevărată baie de sânge!
— I-am mai băgat trei gloanțe direct în membru, înainte de a pleca, afirmă Micuțul cu neruşinare, chircindu-şi arătătorul.
— Merde Alors! Şi ce-ați făcut cu hoitul? întreabă pragmatic Legionarul.
— L-am azvârlit într-o pivniță teribil de adâncă, explică Micuțul cu înflăcărare. Să-l fi auzit cum a pleoscăit, când a dat de fund.
— Presupun că pivnița aia o puteți găsi la o adică? întrebă Porta, cu o undă de suspiciune în ochi.
Hofmann e acela care-i demască, a doua zi dimineață.
— Era o groază de sânge ieri, nu? întrebă el sarcastic, proțăpindu-se în fața Micuțului.
— Corect, îl asigură Micuțul. Optsprezece-douăzeci de litri cel puțin!
— Şi cadavrul l-ați aruncat într-o pivniță adâncă? continuă Hofmann.
— Pe cuvânt de onoare, îi dă Gregor solemn garanțiile de rigoare. Am auzit bufnitura când a dat de fund.
— Atunci poate v-ar interesa să ştiți că tocmai am vorbit cu cadavrul la telefon, şi acesta a promis că ne vom bucura de-acum înainte de toată atenția de care-i el capabil!
Micuțul e pe punctul de a face stânga-mprejur şi a o lua la sănătoasa, când gura țevii unui Mpi i se înfige în stomac.
— Stai blând, îi surâde amenințător Porta, sau îți demonstrez cum sunt şterşi de pe fața pământului nişte jeguri mincinoase ca tine!
— Trebuie că faceți o eroare, bâiguie confuz Gregor.
— Sigur! Şi încă una dintre cele mari, mârâie Hofmann, scrâşnind din dinți. Un lucru e însă cert. Eu cu Emil Sieg am vorbit! V-ar putea interesa să ştiți că s-a raportat şi despre încercarea de a ucide un sergent finlandez şi că acest caz i-a fost repartizat lui Sieg!
— Nu miroase a bine, oftează Micuțul în surdină.
— Să auzim povestea, cere Porta, mijindu-şi ochii.

— Deci, era beznă ca în găoaza unui canibal, explică Gregor, l-om fi împuşcat pe vreun tembel, dar se pare că n-a fost Emil, de vreme ce Hauptfeldwebelul, aici de faţă, a vorbit cu el la telefon astăzi. Nu prea se întâmplă ca un mort să telefoneze!
— Pur şi simplu, nu există altă cale, afirmă Wolf cu hotărâre. Trebuie să-l congelăm pe ticălos!
— Mie-mi spui, zice Porta, e periculos ca o cobră într-un pat călduţ şi acum se dă de ceasul morţii cum să ne-o plătească cu vârf şi-ndesat:
— Nu-l putem raporta la poliţie? ne sugerează Westphalianul cu naivitate. E o crimă să şantajezi pe cineva.
— Eşti atât de prostălău că mă şi mir cum de ştii să respiri! strigă Micuţul dispreţuitor. Numai cretinii îi roagă pe copoi să-i ajute!
— Propun să dăm peste el în bârlog şi să-i zburăm creierii, spune Gregor umplând paharele din stocul lui Wolf.
— Ar fi cam greu să intrăm la el, e de părere Barcelona, care şovăie. Stă frumuşel acolo, chiar în buricul Vechiului Fort. Porţile sunt de nepătruns, ca la închisoare.
Porta îşi ia berea şi o bea până la fund, apoi îşi rupe cu dinţii o halcă de carne de porc fierbinte.
— Cunosc fortul ăla afurisit. Singura modalitate de a pătrunde ar fi cu o porţie serioasă de TNT (trinitrotoluen). Asta i-ar trimite pe toţi la doamne-doamne, dar ar putea să însemne să ne ducem şi noi subit pe copcă dacă dăm rasol cu ceva. Serviţi-mă cu o ceaşcă de cafea şi o să mă gândesc la o altă soluţie!
— Am un plan, spune Micuţul răsucindu-şi Mpi-ul ca pe-o morişcă. Să-l invităm pe pacostea asta aici, la noi, şi să-i aplicăm tratamentul. Ştiu o metodă care să facă din el un cetăţean simpatic şi rezonabil.
— Nu-i bine, ripostă Porta. Ăsta e un pezevenchi şi jumătate şi n-o să ne lase până n-o să ne stoarcă de tot ce avem.
— Eu pot să fac dascăl din el, la şcoala duminicală, strigă Micuţul absolut sigur de el. Fiţi atenţi la băiatul, e un plan de milioane. Cum soseşte la noi îi oferim un pahar de bun venit, în amintirea vremurilor de odinioară, apoi ne ocupăm de alinarea sufletului lui. Fără îndoială că va avea nevoie de o pedichiură, îmi scot cuţitul de luptă şi-i amputez degetul cel mic de la piciorul stâng, aşa că se va crea mai mult spaţiu în cizmele lui ofiţereşti, alea strimte. Şi dacă totuşi nu se face băiat înţelegător, îi explicăm că, întrucât ambele părţi îşi irosesc vremea vorbind, ar putea prea bine să plece acasă. La ieşirea pe uşă o să remarcăm că perfidul şchiopătează, şi e normal, pentru că nu mai are acelaşi număr de degete la labe. Şi atunci ce fac nişte prieteni adevăraţi de demult ca să-l ajute pe mişel? întreabă Micuţul privind în jur şi mândru de el însuşi.
— Îi tragem una în moalele capului, sugerează Porta, lipsit de scrupule.
— Nu, nu! Fără brutalităţi, respinge Micuţul propunerea. Fapte de soiul ăsta le lăsăm pe seama Naziştilor şi a Comuniştilor, Noi suntem umani. Nu împuşcăm pe cineva pentru că pur şi simplu şchiopătează. Nu, îi scoatem cizma dreaptă şi-l uşurăm de degetul cel mic, de la picior. Atunci o să-i fie şi cizmele mai comode şi nici nu mai face bătături!
— Cred că n-o să-i facă plăcere, spune Barcelona, privindu-şi cu tandreţe propriile picioare.
— Parcă-l întreabă cineva dacă-i place sau nu, spune Micuţul prietenos. Dar mă aştept ca el să mai rămână puţin cu noi după aceea, să discutăm diverse. Oricum, şi-ar da seama, că mai are încă opt degete, zece degete la mâini, două urechi mari, clăpăuge şi un nas mare şi urât în mijlocul mutrei, de care-l putem uşura, bucată cu bucată.
— Nu uita că e, dotat şi cu penis, urlă de bucurie Porta. I-l vom tăia şi i-l vom înfige între dinţi să creadă lumea că s-a mascat în sulă.
— Nu-i bine, spuse Barcelona sumbru, dacă nu-i putem plăti jigodiei ca să meargă piano, rămâne doar un singur lucru de făcut... Să fie lichidat ca un şobolan ce este! Va fi primul omor raţional din tot războiul!
— Asta-i şi părerea mea, e de acord Hofmann.
Convenim să punem lucrurile imediat în mişcare.
Inspectorul Sieg nu prea e în apele lui când pleacă de la birou. Pleacă devreme. Îl ia cu frisoane şi totodată începe să transpire când aude că în cursul nopţii au fost furate, zece kilograme de TNT dintr-un depozit de muniţii apropiat. Din câte îl cunoaşte pe Porta, numai el poate să le fi furat, ca să le folosească pentru o acţiune de lichidare eficace.
Cu toate simţurile lucrând peste program, merge tot timpul pe stradă aţinându-se pe lângă ziduri şi ascunzându-se pe după alţi trecători. Ori de câte ori vede o amfibie se opreşte cuprins de groază. Îşi dă bine seama că şantajul e un risc foarte primejdios. Tresare înspăimântat în momentul în care un vehicul frânează cu putere pe carosabil; se tupilează după un cărucior cu doi gemeni plângăcioşi.
Se furişează mai departe, cu mâna pe patul armei. Stă nemişcat o bucată bună de timp, supraveghind casa în care locuieşte. Se hotărăşte să intre numai când e satisfăcut că nimeni nu-l pândeşte pe undeva.
Se schimbă în haine civile şi se felicită că a avut o idee cu adevărat inteligentă. Prostănacii ăia o să fileze pe cineva în uniformă de culoare verde. După civili se vor uita cu acelaşi interes pe care-l are un câine îmbuibat pentru o legătură de morcovi.
O parte din drum, pe strada Hollanti, i se năzare cum că i-ar fi zărit pe Micuţul şi pe Porta, şi-şi scoate pistolul din toc. Spre imensa lui uşurare sunt numai doi infanterişti obişnuiţi. Îşi dăduse seama demult că nu poate proceda ca de obicei la serviciu, adică să paseze cazul unui subaltern. Dacă ar face-o ar sfârşi-o şi el după gratii.
Fir-ar al dracului! afuriseşte el, şi se gândeşte cu jind la ce plăcut ar fi să ducă şi el o viaţă civilă plicticoasă, ca tot omul, plătindu-şi impozitele şi chiria şr mergând la culcare la ora zece, în fiecare seară, alături de o nevastă cu bigudiuri în păr.
Cu asemenea gânduri melancolice în minte, se furişează în barul "Hurme" să bea o ceaşcă de cafea şi un coniac mare. Asta o să-l mai revigoreze puţin. Dacă e să aibă nevoie de ceva acum, neapărat, ei bine, are nevoie de un cap limpede.
În salonul lunguieţ al barului sunt doar câteva persoane. Barmaniţa stă rezemată de bar, aproape moţăind. Fără să-i zică vreo vorbă, ea îi împinge o ceaşcă de cafea şi un pahar de coniac. Se instalează într-un separeu slab luminat şi suduie cu patimă când îşi frige limba cu cafeaua fierbinte. O toarnă în farfurioară cu grijă şi soarbe din ea. Plescăie zgomotos după ce înghite şi începe să se simtă ceva mai bine.
Afişând o mină de om satisfăcut îşi netezeşte cu mâna, de sus în jos, costumul negru lucrat de comandă. Negru e o culoare elegantă, îi spusese croitorul, neavând altceva în stoc. Cămaşa e albă. Cravata are culoarea stacojie. Culorile naţionale, roşu, negru şi alb. Se uită în jos cu încântare la pantofii din piele, moderni, de două sute de mărci. O asemenea pereche de încălţări nu e la îndemâna oricui.
Cea de-a treia ceaşcă de cafea se duce pe gât împreună cu coniacul aferent. Visează în culori trandafirii, cum că toată Compania a 5-a cade secerată sub gloanţele unui pluton de execuţie.
Îi aranjez eu pe criminalii ăia, îşi spune el.

În momentul acela mai rămăseseră în bar numai două persoane, în afară de el. Doi schiori militari finlandezi bagă capul înăuntru, dar se retrag imediat. Unul dintre ei, un sergent cu însemne de partizan îi aruncă o căutătură suspicios de lungă. Haita asta de asasini s-a alăturat oare, aliaților finlandezi? Îl trec fiorii şi se ridică să plece. Un Nagan îi dibuie şira spinării cu brutalitate.
— Eşti mort, pui de năpârcă pungaş, îi spune Micuțul de-l îngheață. Fă vreo mişcare şi inimioara ta de câine va zbura prin perete! Şi, după cum ştii, e cam greu să te descurci fără inimioară!
Pe neaşteptate năvăleşte Porta prin uşa turnantă, cu Gregor pe urme. Ultimii doi clienți dispar rapid şi barmanița somnoroasă se trezeşte subit. Nu e prima oară când vede o întâlnire de afaceri cu arme.
— Aici erai, ploşniță puturoasă şi reumatică, îl apostrofează Porta pe un ton amical, bătându-l uşor pe obraz. Dacă ai fi ținut labele la distanță de noi nu ai fi sucombat aşa de tânăr!
Frica l-a amuțit complet pe Sieg.
— Lasă-mă să-l trosnesc oleacă, înainte de a-i face felul, stăruie Micuțul, trăgându-şi îndărăt piciorul încălțat cu cizma enormă.
— Pune pianul automat, ordonă Porta. Avem nevoie de un cântec cu temă pentru această micuță dramă.
— Trebuie să bagi bani în el, zice Micuțul bâjbâind pe lângă pian. Câte o marcă!
— Atunci vâră câteva.
— N-am nici un chior, răspunde Micuțul, scotocindu-se prin toate buzunarele.
— Dă-ne câte va mărci, se întoarce Porta către Sieg, şi-i bagă mâna în buzunar. Scoate un pumn de monede.
Pianul automat începe să răsune tumultuos.
— Nici n-o să-ți vină să crezi pe unde am umblat după tine, îi spune Porta cu reproş, scoțând o funie subțire din buzunar. Cu o mişcare de expert i-o trece pe după gât lui Sieg.
— Acum eşti ca şi plecat în voiaj, îi spune el cu voluptate, întinzând bine funia.
— Nu-mi place cântecul ăsta, protestează Gregor. Când oamenii pleacă într-o călătorie ar trebui ceva cu: Bum-d-a-da-bum!
Cercetează registrul şi apasă pe butonul opt. Gloria prusacă tună în tot salonul.
— Se spune că strangularea e calea cea mai rapidă de a-ți lua rămas bun de la viață, îl consolează Porta deschizând gura ca şi cum el ar fi fost strangulat.
— Nu mă puteți omorî chiar aşa, rosteşte Sieg îngrozit, cu o voce gâtuită. E curat asasinat.
— P... şi căciula! i-o scurtează impacientat Micuțul. Fii bărbat! Toți trebuie să ne ducem odată!
Gloria prusacă se termină şi, exact în acel moment, Sieg scoate un țipăt strident, pentru prima oară.
— Muzica, fir-ar al dracului! rage Porta privind nervos în jur.
Micuțul tropăie până la pian şi apasă pe butonul cinci: Marşul Cavaleriei Finlandeze.
Sieg țipă iar. Un țipăt prelung, sugrumat, de condamnat la moarte, târât spre eşafod.
— Mai multă muzică, pretinde Porta. Adică mai din belşug. Şi accelerată.
În bucătărie, barmanița dă pe gât cel de-al treilea rachiu şi trage vârtos dintr-o țigară militară.
Sieg uguie şi miorlăie ca o mâță bolnavă.
Acum băieții îi trag o chelfăneală zdravănă, se înfioară barmanița. Cum pleacă ăştia, se gândeşte ea, o aduc pe soția portarului să mă ajute să-l târăsc afară pe nătărăul ăsta amărât şi să-i fac vânt în şanț. După aia e treaba poliției. De aia există!
— Moneda s-a înțepenit, strigă Micuțul lovind agasat pianul mecanic cu piciorul. Maimuțoiul ăsta a avut bani falşi la el!
Bombardează pianul cu pumnii. Cântă, pacoste, pentru asta am plătit, răcneşte el înfuriat.
— Acum o să te strangulăm lent de tot, aşa cum se practică în sudul american îndepărtat, când agață ăia o maimuță neagră la capătul funiei, chicoteşte cu înțeles Porta. Asta ca învățătură de minte să mai plasezi altă dată bani falşi.
Sieg cască gura şi scheaună. A moarte. Te pătrunde până în măduva oaselor.
Trecătorii se opresc şi încearcă să privească la ce se întâmplă prin ferestrele murdare. O laponă crede că se ține o întrunire despre reîncarnarea spiritului şi vrea să intre şi ea.
— Şterge-o, îi strigă Gregor, făcându-i semn cu mâna de parcă ar goni un stol de porumbei. Nu te priveşte ce se petrece aici. Vezi-ți de drum.
— Eşti fără doar şi poate un tip zgomotos, îi spune Porta cu reproş lui Sieg. A sosit timpul să-ți stopăm respirația de tot!
Micuțul parcă-i lovit de streche. Ocărăşte pianul în fel şi chip. Apoi îl ridică pe coadă şi-l lasă să cadă înapoi, cu un zgomot extraordinar.
Marşul Cavaleriei Finlandeze se porneşte din nou cu zgomot.
Sună în aşa hal încât ai impresia că o întreagă divizie călare galopează prin bar.
Micuțul deschide fereastra şi zbiară la mulțimea adunată în stradă:
— Luați-o din loc! Geheime Staatspolizei! Înapoi în igluuri
şi la culcare, bastarzi polari ce sunteți! Ultimul dintre ei se alege cu un bulgăre de zăpadă în ceafă şi o rupe la fugă.
Sieg se aruncă pe jos şi guiță ca un abator de porci în curs de a fi măcelăriți. Dă din picioare. Brațele îi sunt cuprinse de spasme.
— Parcă eşti o puştancă indiană care-şi pierde clitorisul, îi spune Micuțul dându-i un picior. Fii neamț! Arată-ne că poți părăsi această viață cum ar trebui să facă fiul unui Herrenvolk[33]! Bate uşurel cu unghia arătătorului în insigna de partid din cui a lui Sieg. Nu uita că eşti unul dintre veterani!
— O sulă bleagă, asta e el, spune Porta disprețuitor, uitându-se după un cârlig în tavan. Nu e nici unul. E evident că nu-i aşa uşor să spânzuri un om cum ți-ar da de crezut filmele americane.
— De ce nu-l împuşcăm odată şi s-o sfârşim? propune Micuțul golind o cană mare de bere dintr-un foc. Scoate un pistol mare militar şi-l îndreaptă spre Sieg. Când o jucărie din asta de 9 mm şi-a parcurs traseul din ceafă până-n creier la un unghi de patruzeci de grade şi înapoi afară, puiul de târfă care i-a stat în drum de obicei nu mai are multe de spus.
— Face prea mult praf, spune Porta. Şi nu vezi ce tâmpenie ar putea ieşi dintr-o împuşcătură? Ajutoarele tale nemernice vor porni curând să adulmece, şi cine crezi că va fi primul suspect când îi vor găsi cadavrul ciuruit? Obergefreiterul Joseph Porta! Armata s-a întrecut pe sine în a-mi ruina reputația. Sticleții cu zvastică şi cu mine n-am fost niciodată capabili să ne înțelegem reciproc cum se cuvine. Îşi pocneşte degetele şi figura i se iluminează într-un surâs plăcut.
În timp ce vorbea, l-a străfulgerat o idee extraordinară. Câteva minute se întreabă minunându-se de ce i-a trebuit atât de mult să găsească răspunsul, atât de simplu încât şi unei călugărițe inocente i-ar fi putut trece prin minte.

Îi trage un şut amical lui Sieg, care zace văitându-se pe podea cu funia de gât.
— Termină cu smiorcăiala! Ar trebui să fii fericit când vei afla la ce ne-am gândit pentru tine! Vei muri de râs când purcedem. Scoală sus, bărbate! Eşti vedeta principală!
Porta îl plasează pe Sieg în mijlocul încăperii şi-i strânge bine funia în jurul gâtului.
— Rămâi aici, îi ordonă Micuţului şi ţine-te bine de capătul acesta al funiei, şi când zic "fugi'", decolezi cât te ţin brăcinarii. Afară prin bucătărie până nu mai ai frânghie!
— E simplu ca bună ziua, spune Micuţul inteligent, ridicând din picior ca un cal de curse gata să se avânte. Şi cu rahatul ăsta de-aici? Merge cu mine în bucătărie?
— Nu-ţi face griji de el! După planul meu el rămâne pe loc.
În acordurile finale ale Marşului Cavaleriei Finlandeze, Porta se duce la Gregor cu celălalt capăt al funiei.
— Când strig "fugi" îi dai bătaie spre uşa turnantă cât te ţin picioarele! Tu, Emil, rămâi unde eşti şi nu te clinteşti. Voi doi primiţi comanda de la mine. Pe locuri, fiţi gata, plecaţi! la cuvintele "plecaţi" o luaţi la fugă în direcţia pe care v-am indicat-o.
— Şi corpul bastardului rămâne în frânghie? întreabă Gregor cu o expresie de îngrijorare pe faţă.
— Bineînţeles, îl asigură Porta. Poanta e că Emil stă în frânghie!
Sieg geme şi se roagă pentru viaţa lui.
— Gura! Metoda mea e atât de rapidă, nici n-o să mai ştii măcar că eşti mort. Apropo, înainte să te duci, ţi se întâmplă să ştii pe cineva interesat într-un transport de ouă poloneze sau câteva maşini de scris urâte, ruseşti?
Sieg scutură din cap întristat. Nu cunoaşte pe nimeni care să vrea să facă omlete sau să bată la maşinile de scris ruseşti.
— Bine atunci, la revedere, îi spune Porta strângându-i mâna cordial. Pe locuri! strigă el deplasându-se spre uşa turnantă ca să fie gata de un demaraj rapid, când treaba va fi încheiată în mod satisfăcător.
— Maica Domnului din Kazan, rosti Gregor în şoaptă, cu admiraţie. O să-i retez tărtăcuţa ca pe vârful unei ridichi. Puteai să-ţi vinzi ideea oricărui dictator.
— Da, unii s-au născut deştepţi, zice Porta cu modestie.
Singura persoană de faţă care nu se amuză e Sieg. Creierul lui lucrează din greu, încât poţi auzi cum vibrează funia.
Ambii trăgători de frânghie îşi iau poziţia cu spatele unul la altul şi nu pot vedea ce se întâmplă în spatele lor. În picioare, în lumina puternică din dreptul uşii turnante, Porta îl poate vedea numai pe Sieg, ca o formă obscură în restaurantul slab luminat. Într-un fel Sieg pune un picior peste funie arătând de parc ar fi o maimuţă atârnată de o liană, şi cu forţa disperării reuşeşte totodată să-şi elibereze o mână.
— Plecaţi! strigă Porta.
Micuţul şi Gregor o zbughesc în goană de lângă prizonier.
Sieg apucă cu toată forţa frânghia, cu mâna liberă, cu rezultatul excelent că i-o zboară Micuţului din mână. Cu viteza unei grupe de artilerie pe fugă năvăleşte de-a dreptul pe uşa închisă a bucătăriei şi direct peste barmaniţă, care crede un moment că a fost omorâtă. Micuţul trece mai departe, prin zid, pe scară şi de-a berbeleacul în pivniţă, gălăgia dând impresia că una dintre cele mai mari bătălii ale războiului se poartă în interiorul casei.
Gregor, care ţine strâns de capătul lui de funie, zboară în plină viteză prin uşa turnantă. Se roteşte în ea de patru ori împreună cu Porta până a fi catapultaţi cu forţa unui obuz din mortier, se rostogolesc oblu peste carosabil şi aterizează într-o brutărie. Cu sânge pe ei şi năuciţi se ridică din nou pe picioare.
Micuţul se extrage gemând şi ameţit dintr-un morman de cărbuni din pivniţă, se târăşte pe scări şi afară prin bar fără să se sinchisească de Sieg, care fusese abandonat în spatele pianului. Pantofii lui de comandă, de două sute de mărci, pot fi văzuţi ieşind în afară.
Porta vine şchiopătând înapoi în bar şi se închină politicos în faţa barmaniţei care şade încă pe podea, râzând ca o imbecilă.
— Fantastic! strigă Micuţul mândru în timp ce ies în marş din oraş în amfibie. N-am mai văzut aşa ceva de când mă ştiu, în tot războiul!
— Toată căpăţâna i-a zuburat aiurea, râde Gregor entuziasmat. Faţa i s-a zdrobit de tavan şi a rămas atârnată de lampă!
— Minunată, grozavă lucrare, oftează Micuţul între două spasme de râs. Ăsta e tratamentul care trebuie aplicat şantajiştilor netrebnici!
— Trebuie să fii de acord că ideile mele nu sunt proaste, se făleşte Porta, pufăind dintr-o ţigară de foi a lui Sieg. Ştiu precis cum să rezolv probleme din astea mărunte!
Tot Hofmann este acela care descoperă că metoda de execuţie a lui Porta nu a fost destul de eficientă. Criminalul e încă în viaţă şi în spital. Nu poate să vorbească dar din păcate mai poate să scrie. Pentru vreun motiv bizar n-a spus nimănui că a fost victima unui atac ucigaş dar le-a relatat doctorilor că a simţit brusc o durere în gât şi şi-a pierdut vocea. Semnele roşii de pe gât, le-a spus el, sunt de la naştere.
— Acestui copoi-poliţist olog nu i se poate acorda timp să depăşească momentul ăsta critic şi să înceapă să latre, spune Hofmann cu amărăciune uitându-se fix înainte. Dacă o va face, nu avem numai o inculpare de falsificare a rasei cuiva, peste noi avem şi două tentative de omor dintre care una aproape reuşită! E mai mult decât suficient să-ţi pierzi căpăţâna de trei ori consecutiv şi cu o sentinţă de douăzeci de ani pe deasupra, başca celelalte pe care le implică aducerea în faţa curţii marţiale.
— Nu avem altă soluţie, strigă Wolf cu decizie în glas. Păduchele ăsta nazist trebuie înlăturat dacă e să fim capabili să ne bucurămde viaţa scurtă cu care Dumnezeul Germaniei ne-a înzestrat.
— Pisica sălbatică! spune Porta gânditor, ridicând privirea spre grinzile care traversează tavanul. Să dăm un semnal la Paderborn.
Curând, Hofmann îl prinde pe Wachtmeisterul Sally la telefon. Îi întinde receptorul lui Porta.
— Ţine minte că nu ştiu nimic. N-am auzit niciodată de pisici sălbatice, îi şopteşte el punându-i în gardă.
Porta intră direct în subiect.
— Vreau să mă uit mai îndeaproape la pisica aia sălbatică a ta. Îţi propun s-o trimiţi aici, în regiunile reci, ca mostră.
Wachtmeister Sally râde, şi râde, şi nu se mai opreşte.
— Spune-mi, Porta, crezi că sunt venit cu pluta şi n-am urcat pe o gondolă? Să trimit pisica drept mostră? Izbucneşte din nou în râs. Nu, îndată ce primesc o mie de mărci în numerar, va fi în drum spre voi cu poştavionul!
— Nu pot veni la Paderborn numai să fac plata pentru o nenorocită de pisică, protestează Porta indignat, nu ştii că sunt unul dintre cei mai importanţi participanţi în acest război mondial?

— Las-o mai moale! Ştiu totuşi despre relaţiile tale cu Batalionul Panzer-Ersatz. E simplu pentru tine să-mi transferi o mie de "banane" aici, la Cartierul General.
Porta soarbe o înghiţitură de cafea, să-i ajute în procesul gândirii.
— Ai spus o mie de marafeţi pentru o acrobată păduchioasă care hoinăreşte pe acoperişuri? Crezi că mi-au supt laponele creierul?
— Acrobată pe acoperiş? spune Sally scandalizat. Aşteaptă s-o vezi! Când o apucă amocul face cât un milion de pisici ordinare luate la un loc!
— Cinci sute, zice Porta sec.
— Opt, pretinde Sally.
Cad de acord pentru şapte sute, inclusiv frahtul.
— Să nu încerci să mă duci, îl previne Porta. Sunt un Obergefreiter congelat aici sus deocamdată şi e posibil că nu vor mai rămâne mulţi din Wehrmachtul german în cele din urmă dar unul din noi va trăi până la capăt şi acesta, prin milostenia Domnului, va fi Obergefreiterul Porta. Dacă nu primesc mâine dimineaţă afurisita aia de pisică cu poşta clasa întâi poţi să te duci la slujba religioasă şi să te pregăteşti, pentru o moarte foarte rapidă!
— N-am tras în piept pe nimeni în vreo afacere, minte Wachtmeisterul Sally cu neruşinare. O să primeşti monstrul mâine seară cu ultimul poştavion şi va fi trimisă clasa-ntâi. Întreabă de pilotul-şef, dar să ai grijă să nu deschizi cuşca pentru că ţi se repede direct la figură şi procedează la fel cu ceilalţi din preajmă. Nu ţine seamă dacă sunt culi sau generali. Trimit şi un micuţ aparat odată cu ea. Emite sunete care o scot din sărite. Dacă vrei să-l faci pe careva bucăţele pune numai aparatul lângă victimă şi împieliţata va avea grijă de rest. Am folosit-o odată în genul ăsta, cu un individ care în douăzeci şi una de secunde a intrat în şoc.
— Christoase! ţipă Porta de surprindere. Exact ce avem nevoie. Ce mănâncă!
— De regulă îi dau ce mâncăm şi noi şi le înghite ca un aspirator.
— Bea cafea? întreabă Porta nedumerit.
— Da, şi bere, răspunde Sally.
— Cum o cheamă?
— Dinamită!
— Promite! chicoteşte Porta, adânc de tot în stomac. Spuneţi că avem o treabă interesantă pentru ea.
Micuţul şi Porta se duc la pista de aterizare să ridice Dinamita, care soseşte, supărată şi plină de duşmănie, la bordul portavionului JV-52.
— Dacă aş fi în locul vostru aş fi precaut cu jigodia asta nenorocită, le spune pilotul privind enervat spre cuşca pisicii.
— Bună, pusy, îi zice Porta, aplecându-se peste cuşcă.
Pisica sălbatică răspunde printr-o izbucnire nebună de scuipături şi de mârâituri şi muşcă cu furie barele cuştii.
— Doamne, Doamne, e una din alea nebunatice rău, nu-i aşa? — zice Micuţul cu admiraţie. S-o ducem acasă şi să ne facem planul!
Toată lumea păstrează distanţa în timp ce ei traversează pista cu cuşca. Un Leutnant mai în vârstă care îndrăgeşte pisicile vine spre ei.
Înainte ca Porta să aibă timp să-l avertizeze, acesta bagă mâna printre barele cuştii pentru a o mângâia pe gât. O retrage cu un ţipăt, şiroind de sânge.
— Dinamito, drăcoaico! Să nu mai faci aşa ceva, o admonestează Porta. Cere-i scuze Herr Leutnantului, te rog?
Când ajung înapoi la companie e un tămbălău nemaipomenit. Unul din dulăii lui Wolf scapă numai cu nasul zdrenţe când încearcă să-i tragă un mirosit de bun venit noii sosite la compania a 5-a.
— Orele de vizită la spital sunt între 11,00 şi 13,00, îi informează Hofmann. Câte doi vizitatori maximum pentru un pacient.
—Sunt destui, răspunde Porta. Micuţul şi Dinamita!
Scoate aparatul sonic din buzunar să-l testeze. Rezultatul întrece, toate aşteptările. Pisica se învârteşte de colo-colo înnebunită în cuşcă, muşcând şi zgâriind cu ghearele ca o turbată. Nu e nici un dubiu că vrea să ajungă la Porta, care ţine aparatul.
— Asta e treaba! spune Porta Fericit, aruncându-i o bucată de carne, în cuşcă. Micuţul şi Dinamita intră mâine la spital imediat după ce e deschis pentru vizitatori. Micuţul va vârî aparatul sub curul lui Emil şi-i dă drumul Dinamitei. Şi să fie el al naibii dacă lucrurile nu se vor însufleţi şi nu vom scăpa de lepra aia odată pentru totdeauna!
— Nu prea sunt dornic de aşa ceva, protestează Micuţul cu vocea slabă. Câinii şi pisicile nu mă prea iubesc!
— La dracu, spune Porta hotărât. Faci cum ţi-am spus!
— Ordinul e ordin, Creutzfeldt, şi să nu mai uiţi, strigă Hofmann cu asprime în glas.
Dinamita e pusă în portbagajul Kübelului. O putem auzi, cu tot zgomotul motorului.
— E tocmai în formă mare, spune Porta cu satisfacţie. Îţi vine aproape să crezi că ştie cui urmează să-i facă o vizită!
Un Gefreiter medical, în vârstă, care se mişcă anevoie, ne arată drumul spre salonul lui Emil.
Mai încolo pe coridor suntem opriţi de o matroană respingătoare care a observat-o pe Dinamita.
— Ce-i asta? întreabă ea arătând indignată spre cuşcă.
— Doamnă! răspunde Porta, ciocnindu-şi călcâiele elegant. Asta este o cuşcă! E asimilată ofiţerilor.
— Vreau să spun, ce e înăuntru? mârâie ea iritată.
— O pisicuţă, care tânjeşte de dorul unui prieten bolnav, internat aici, surâde Porta linguşitor.
— Nu este permisă intrarea pisicilor în saloane! Trebuie lăsată afară!
Micuţul se preface că se duce afară, dar îndată ce acritura a dispărut aleargă înapoi pe coridor cu cuşca după el.
— Greu scapă omul de tine, îi spune Porta, întinzându-i mâna lui Sieg. Dar noi ne-am descotorosit de opt milioane de ruşi şi ne vom descotorosi şi de tine. O să vezi.
— Afară! şopteşte Sieg, bâjbâind după sonerie.
Dar Porta e mai iute şi trage firul din perete.
— De ce să suni? întreabă Porta cu falsă amabilitate, hai să ne veselim. Am adus cu noi un prieten pe care vei fi interesat să-l întâlneşti. Te va ajuta să-ţi treacă vremea!
— O pisică sălbatică, şopteşte Sieg îngrozit, uitându-se blocat, cu ochii speriaţi, la animalul mârâitor.

— După cum ştii, desigur, pisicile au şapte vieţi, îi explică Porta, şi după câte s-au întâmplat până acum se pare că eşti aproape nemuritor! Ne-am hotărât să realizăm o experienţă ştiinţifică: pisica contra omului! Dacă ai atâta baftă cum ai avut în celelalte două rânduri, atunci vei fi capabil s-o aranjezi şi pe Dinamita. Scarpin-o după urechea stângă şi va toarce ca o pisică de casă sub cuptor!
— Ascultă! şopteşte Sieg pierit de frică şi trăgându-şi păturile sus de tot sub bărbie. Am vrut doar să mă distrez puţin cu voi, să văd cum reacţionaţi!
— Ai văzut cum reacţionăm, rânjeşte Porta. Ceea ce facem acum e doar în glumă.
— Jur că nici măcar n-am auzit de nemţii voştri evrei, murmură Sieg răguşit şi niciodată de acum încolo nu veţi mai avea necazuri cu mine!
— Ştii totul despre asta, rânjeşte Porta, dar acum aş dori să faci cunoştinţă cu Dinamita, şi după asta înmormântăm totul.
— Să înmormântăm? murmură răguşit Sieg, chinuindu-se să se dea jos din pat.
Micuţul îl prinde de păr şi-l împinge înapoi.
— Stai unde eşti, îi ordonă el brutal. Bietul animal ar putea să-şi piardă răsuflarea dacă trebuie să alerge după tine!
Sieg cască gura ca să ţipe dar nu-i iese decât un horcăit mititel.
Micuţul porneşte aparatul acustic şi pe pisică o apucă năbădăile.
Mişcările ei dărâmă jos cuşca şi se deschide uşa. Ca o rachetă cu blană ţâşneşte din cuşcă şi, ţuşt, pe masă în mijlocul salonului, unde se ghemuieşte gata de atac. Sunete alarmante îi ies din gât.
— Nu, nu, strigă Micuţul cu ochii strălucindu-i sălbatic în timp ce Dinamita zboară prin aer spre el. Uitase că mai ţinea încă aparatul acustic în mână. Nu eu! ţipă el pe când cade jos cu pisica călare pe el. Simte cum pielea îi este trasă într-o mişcare prelungă peste cap. În mod curios, aterizează pe patul lui Sieg cu mâna încleştată pe aparat.
Frica l-a făcut pe Sieg să-şi recapete vocea. Un răget lung, gutural izbucneşte din gura lui larg căscată. Aşternuturile zboară prin cameră. Masa e făcută bucăţele. Dulapurile se prăbuşesc cu zgomot asurzitor. Paharele, penele din pernele sfâşiate, puful din plapumă plutesc prin aer în valuri.
Micuţul aleargă spre uşă cu sângele şiroindu-i pe faţă şi pe uniforma făcută franjuri. E într-o atât de mare grabă să scape de pisica sălbatică încât ia şi tocul uşii după el.
— Maşinăria de sunete, strigă Porta pe când Micuţul vine în fugă, cu pisica pe urmele lui.
Micuţul se opreşte o secundă. Pisica îl ajunge din urmă.
— Maşinăria! îi strigă Porta în disperare. Arunc-o dracului!
În cele din urmă Micuţul îl pricepe şi aruncă aparatul, care zăngăne pe coridor. Administratorul şef al spitalului, cu asistenţii după el, dă colţul în acelaşi moment.
Dinamita se răsuceşte de câteva ori pentru a descoperi de unde vine sunetul pe care-l urăşte. Se ghemuieşte şi-şi întoarce ochii însetaţi de sânge spre matroană, care a ridicat de jos maşinăria acustică.
— Ce-i asta? întreabă superintendentul spitalului cu interes.
Nu mai are timp să primească vreun răspuns. Pisica sălbatică e sus pe ei. Niciodată în viaţă nu a fost matroana dezbrăcată atât de rapid. Superintendentul se prăvăleşte de-a berbeleacul în jos pe scări şi grupul care-l însoţea se zburătăceşte în toate părţile.
— S-o întindem de aici, strigă Porta. Se-ncinge treaba! Dar abia am făcut câtiva paşi pe coridor, că maşinăria vine zburând după noi.
— Nul apucă Porta să ţipe, că pisica i-a şi ajuns.
Dumnezeu ştie cum de reuşim să scăpăm, dar unul dintre noi trebuie că i-a dat un şut aparatului îndărăt spre salonul lui Sieg pentru că iadul se dezlănţuie acum acolo.
Cu sânge pe noi, zdruncinaţi şi şocaţi ne căţărăm înapoi în Kübel, unde Wolf ne aşteaptă impacientat.
— Ce dracu s-a întâmplat cu voi? ne întreabă el cu ochii mari. Arătaţi de parcă v-aţi bătut cu o întreagă divizie de tancuri!
— Mie nu mi-ar mai trebui pisici sălbatice! geme Micuţul, care practic este de nerecunoscut.
— Pupa-m-ai în cur, ce moacă ai! zice Wolf. Şi Dinamita? N-o luaţi la noi acasă?
— Las-o baltă, oftează Porta încercând să potrivească mâneca sfâşiată de veston. Nemernica o să golească tot spitalul înainte de a o sfârşi.
Când părăsim curtea, auzim Zbârnâitul de sticlă spartă. Sieg planează pe fereastră, urmat de doi sanitari. Înainte de a ateriza, pisica e pe ei. Nu se mai văd dintr-un nor de zăpadă.
— Maica Domnului din Kazan, mormăie Porta printre buzele umflate, ce energie zace într-un animal ca ăsta!
— Aţi dat greş din nou? ne întreabă Hofmann cu disperare când ne vede.
— S-o luăm uşor. Abia a început, îl consolează Porta.
A doua zi Hofmann ne aduce vestea fericită că Sieg a fost declarat inapt pentru orice gen de activitate, şi că a fost transferat ca epavă la Spitalul Psihiatric Militar din Giessen. Nimeni nu se sinchiseşte de bâlbâielile lui incoerente despre omor, falsificarea rasei şi pisici sălbatice. Toţi râd de acuzaţiile lui absurde.
— N-o să mai iasă niciodată de la Giessen, rânjeşte Porta foarte satisfăcut. O să vadă numai pisici sălbatice peste tot.
Hofmann smulge din furcă receptorul telefonului care zbârnâie dogit. E Wachtmeister Sally din Paderborn.
— Puteţi dormi liniştiţi, flăcăi, râde el cu jovialitate. Actele lui Bierfreund-Müller au dispărut pentru totdeauna, amin! Vă costă, totuşi, încă o ladă de whisky! adaugă el. Dacă cineva în viitor îi va observa penisul pe jumătate chel, poate să spună că nişte afurisiţi de evrei i l-au tăiat, şi zău dacă ar fi o minciună!
Cu un oftat de uşurare, Hofmann pune receptorul la loc în furcă.
— Ca să fim în siguranţă, ar fi mai bine să plecăm de aici câtva timp, zice Hofmann. De fapt e rândul grupei a 4-a să meargă pe front, dar mai bine ne ducem noi în locul lor. Comandanţii de grupă şi cei de echipe, la mine peste o oră! ordonă el şi devine din nou Hauptfeldwebel.
În aceeaşi noapte ne strecurăm spre linia de front.

N-am visat niciodată că voi conduce vreodată un asemenea amalgam de trupe prost echipate ca Armata a 5-a de Panzere.

Generaloberst Balek într-o scrisoare către Generaloberst Jodl, septembrie 1944.

Fără să mă gândesc, îmi trag mâna dreaptă înapoi. Muchia palmei îmi este rigidă, de la degetul mic până la încheietură.
Mi-o reped direct în mărul lui Adam al adversarului.
Gregor l-a ucis deja pe celălalt, lovindu-l din spate cu latul palmei, între umăr şi ceafă. Am auzit foarte clar pârâitul oaselor rupte.
Porta sare cu agilitate într-o parte, pentru a se feri de baioneta lungă şi îşi înfige fulgerător vârfurile degetelor în gâtul sergentului rus, cu o asemenea forță încât lovitura îl răstoarnă pe acesta pe spate şi capul i se desprinde de şiră, cu un trosnet.
Izbitura mea a fost perfectă, instructorul nostru japonez ar fi fost încântat. I-am zdrobit gâtul şi i-am străpuns traheea. Lovitura a fost într-atât de puternică, încât mâna mi-a pătruns prin gât şi nu s-a mai oprit până ce nu a atins vertebra care uneşte capul cu coloana vertebrală. Am făcut o greşeală: i-am privit fața, i-am văzut gura contorsionată şi ochii injectați.
Era femeie!
Am rămas mult timp şezând în zăpadă şi vomitând. Instructorul nostru avea dreptate: Să nu te uiți niciodată la ei! Omoară-i şi mergi mai departe!
Mi-a trebuit multă vreme ca să-i uit chipul desfigurat.

NOVA PETROVSK

— Mişcă-ți curul, bastard roşu ce eşti, strigă Feldwebelul Schröder, cu o căutătură dură. Fugi, păduche, fugi!
— Nix Bolşevik! strigă prizonierul, vocea tremurându-i înfricoşată. Cu o mişcare rapidă îşi scoate căciula şi se înclină. Nix Bolşevik, repetă el, ridicând mâinile. Heil Hitler! țipă el năucit.
— Trebuie că am pus mâna pe vreunul din clovnii lor, rânjeşte Unteroffizierul Stolp, împungându-l brutal pe prizonier cu Mpi-ul.
— Mişcă-ți hoitul! şuieră Schröder cu o strălucire răutăcioasă în priviri.
— Nix Bolşevik! țipă prizonierul, începând să alerge cu stângăcie prin zăpada mare.
— Arată ca o găină plouată, spune Stolp, râzând zgomotos.
— Bastard jidan, mârâie Feldwebelul Schröder, ridicând Mpi-ul.
Stolp râde cu răutate pătimaşă şi aruncă un bulgăre de zăpadă în prizonier, care a coborât o bucată bună în josul dealului. Apoi Mpi-ul bubuie şi prizonierul execută o serie de tumbe.
Schröder se duce spre corpul inert cu pasul sigur al unui vânător în drum spre fazanul pe care l-a doborât. Îl împunge pe mort cu țeava armei.
— Cât se poate de mort, rânjeşte el cu mândrie.
— Dacă Bătrânul află de chestia asta, îi spune Gregor cu răceală, n-aş vrea să fiu în locul tău!
— Bătrânul poate să mă pupe-n cur, spune Schröder încrezător pe el. Mă conformez ordinelor Führerului. Lichidați-l pe Untermensch oriunde dați de el!
— Führerul tău nu ți-a spus totuşi să ucizi prizonieri de război, nu? comentează Porta întorcând Mpi-ul către el.
— Poți să mă denunți dacă vrei, rânjeşte Schröder cu aroganță. Mă descurc eu!
— Sper s-o faci, răspunde Gregor cu dispreț, ducându-se în pădure, unde se odihneşte restul grupei.
Bătrânul e cu capsa pusă. Grupa s-a încărcat cu doi oaspeți: un finlandez, căpitanul Kariluoto şi un neamț, Leutnantul Schnelle, care urmează să ne supravegheze în expedițiile noastre spre Marea Albă. Mai sunt câțiva oameni noi, care au preluat cercetarea interpreților în rusă, dar e destul de ciudat faptul că ei nu înțeleg o boabă din limba care se vorbeşte aici, la Cercul Polar. Atât Porta, cât şi Barcelona se descurcă cu mult mai bine în graiul local.
Ofițerii sunt şocați de ceea ce au văzut până acum şi au avut deja loc o serie de ciocniri între ei şi Bătrânul, dar nu au ce să facă. Oberstul Hinka le-a spus, fără echivoc, că Bătrânul e la comandă şi că Barcelona Blom e imediat după el, indiferent de ceea ce se întâmplă.
Țâfnoşi, ne strângem echipamentul. Porta e pregătit să se lupte cu Unteroffizierul Stolp în legătură cu prizonierul ucis şi Bătrânul trebuie să vorbească în clar cu Leutnantul Schnelle. Fără vreun motiv evident, Micuțul îl doboară pe Feldwebelul Schröder.
— Nu te duce pe-acolo, îi strigă Bătrânul Micuțului, care merge în frunte.
— De ce? strigă Micuțul, cu o voce care produce ecou în pădure.
— Pentru că ajungem de-a dreptul la inamic dacă mergem înainte pe drumul ăsta, şuieră Bătrânul iritat.
— Nu asta urmărim? rânjeşte Micuțul încântat. Dacă ne tot evităm unul pe altul, afurisitul ăsta de război nu se va mai termina niciodată.
— Fă cum ți-am spus! strigă Bătrânul cu țâfnă.
— Îl trimit în fața curții marțiale pe ăsta, țipă Leutnantul Schnelle supărat şi îşi şi scoate carnețelul şi creionul.
— Mă ocup eu de chestia asta, spune Bătrânul trecând repede pe lângă Leutnant.
— Toată armata asta parşivă a vecinului e în drum spre noi! strigă Gregor ieşind în grabă din pădure într-un nor de zăpadă.
— Şi eu cred la fel, oftează Leutnantul Schnelle resemnat. Aşa se întâmplă când i se acordă prea multă autoritate unui Feldwebel!
Bătrânul îl priveşte o clipă cu ochi ca de piatră.
— Mă puteți reclama la întoarcere, Herr Leutnant, dar până atunci trebuie să vă pretind să vă abțineți să-mi mai criticați ordinele. Să v-o spun pe şleau: eu comand aici!
Leutnantul Schnelle schimbă o privire cu căpitanul finlandez, care pur şi simplu ridică din umeri şi-şi doreşte să fie înapoi la Helsinki şi să nu fi fost amestecat în aceste operații din spatele liniilor inamice.

Micuțul e culcat în zăpadă cu urechea lipită de pământ, ascultând intens.
— Câți? îl întreabă Bătrânul răstit aruncându-se la pământ alături de el.
— După zgomotul pe care-l fac nătărăii ar putea fi un batalion cel puțin. Dar dacă ar fi după mine nu cred că sunt mai mult de o companie amărâtă. Probabil că au ieşit la plimbare să culeagă ghiocei!
— La ce distanță? şuieră Bătrinul.
— Greu de apreciat, îi răspunde Micuțul încercând să pară înțelept. Pădurile astea comuniste îți pot juca renghiuri!
— În picioare, ordonă Bătrânul, înainte marş, şi coborâți panta. Pas alergător şi fără foc, decât la comanda mea expresă! Dacă va fi să ne batem, o vom face cu cazmale şi cuțite.
Leutnantul Schnelle are deja pistolul în mână şi arată foarte belicos.
— Pune-l la loc! mârâie Bătrânul iritat. Dacă se descarcă se aude până la Moscova.
Cu un aer ofensat, Leutnantul îşi pune pistolul la loc în toc şi-şi ia aerul unui băiat care a fost trimis la culcare prea devreme.
Îi auzim cu mult timp înainte de a apărea la vedere. Vorbind zgomotos dau colțul la pâlcul de brazi. Doi locotenenți cu Mpi-urile pe piept, în stilul ruşilor, sunt în frunte. În spatele lor vine compania ca o gloată dezordonată.
Stăm culcați în tăcere pe zăpadă şi-i observăm.
Ar fi o chestiune uşoară să-i dăm cu roatele-n sus dar nu prezintă importanță. Nu suntem interesați să-i omorâm. Misiunea noastră are o importanță cu mult mai mare.
— Inamicii, şopteşte Fähnrich Tamm emoționat. De ce nu-i împuşcăm?
— Violența nu e întotdeauna calea cea mai bună, îi respinge Porta propunerea în zeflemea.
— E inamicul, totuşi, şopteşte Tamm din nou, cu patul mitralierei uşoare bine înfipt în umăr.
— Ai grijă să nu-ți apeşi degetul prea tare pe trăgaci, îl previne Porta jovial, să nu ajungi un erou mort!
Tamm slăbeşte strânsoarea asupra armei cu o privire rătăcită în jur.
— Führerul ne-a ordonat să distrugem inamicul oriunde ne întâlnim cu el!
— De ce nu faci atunci raport la Cartierul General al Führerului, să-i tragi şi o scuipătură şi să-i lustruieşti cizmele? îi sugerează Gregor cu un rânjet larg. Chiar ți s-ar potrivi! Ai putea să te alegi şi cu ceva din sudoarea picioarelor lui Adolf, de sub unghii.
Zgomotul companiei ruseşti care se îndepărtează se stinge din ce în ce mai mult. Un hohot de râs prelung, care zgârie urechile, e ultimul lucru pe care-l auzim dinspre ei.
Con'tinuăm să mărşăluim toată ziua şi cea mai mare parte a nopții. Vântul ne taie ca o lamă de cuțit. Măştile protectoare nu au valoare când termometrul coboară la minus '50° C.
Norii plumburii atârnă jos şi se mişcă din ce În ce mai repede. Viscolul e iminent. Una dintre vijeliile polare temute care poate să ridice în aer un ren şi să-l ducă în depărtări ca pe un fulg de zăpadă.
— Sfântă Fecioară, e frig de te pişi pe tine, suspină Micuțul, lovindu-şi palmele. Ce dracu vrea Adolf în afurisita asta de țară? Le facem un serviciu vecinilor ciordindu-le-o!
Chiar înainte de ivirea zorilor, Bătrânul le acordă o scurtă pauză pentru a-şi mânca hrana rece.
— De ce aşa grabă? cârteşte Leutnantul Schnelle, epuizat, aruncându-se lat pe zăpadă.
— Pentru că trebuie să ajungem la lacuri înaintea avioanelor de aprovizionare, îi răspunde Bătrânul ursuz. Avem un program de deplasare foarte strâns. Dacă nu sunteți în stare să-l urmați, Herr Leutnant, puteți rămâne aici! Nu sunteți nominalizat cu funcție în grupa mea ci ne însoțiți numai ca observator!
— Gata de deplasare, strigă Bătrânul şi-i întoarce cu dispreț spatele Leutnantului.
De pe înălțimi poate vedea Marea Albă în care valuri mari se ridică până în înaltul mohorât al cerului. La orizont formează o linie întunecată, semănând cu o linie de coastă îndepărtată.
— Crezi că e America? întreabă Micuțul cu interes.
Începe o discuție animată imediat, numai cei doi ofițeri observatori nu se amestecă.
— Sfântă Agnes, strigă Gregor cu o voce răguşită, nu e prea departe, putem să ne pişăm pe ea, şi dacă asta e America aş zice atunci să-l băgăm în mă-sa pe Adolf şi să ieşim din războiul ăsta căcăcios!
Stăm culcați pe burtă în zăpadă şi privim țintă la umbrele întunecate, visători, în timp ce încercăm să ne depăşim unul pe altul în fantezie. Micuțul îşi imaginează că l-a întâlnit pe băiatul blănarului, David, la New York, unde stă şi aşteaptă înfrângerea lui Hitler.
În a patra zi, târziu după-amiază, ajungem la lacuri şi abia am întins pânza lungă roşie ca reper pentru avioane, când primul JU-S2 tună prin nori. Coboară în picaj până jos de tot, şi ne gândim un moment că aproape vrea să aterizeze.
Bătrânul lansează o rachetă semnalizatoare şi containerele încep să cadă din aparat, apoi două aeroplane apar duduind din pâcla de zăpadă, se rotesc puțin timp deasupra noastră şi literalmente varsă cu lopata containerele afară, unul după altul.
— Par grăbite să plece înapoi, spune Porta sarcastic.
Ultimul avion, ne gândim cu incertitudine. Unul din motoare tuşeşte şi dă rateuri. Imediat ce atinge solul ară prin zăpadă şi face o tumbă. Una din aripi îi zboară şi din epavă izbucnesc flăcările.
— Las-o baltă, spune Bătrânul scurt. Oricum nu putem să-i scoatem dinăuntru!
O explozie imensă îi acoperă vocea şi bucăți din epavă sunt aruncate în toate părțile.
— Bubuitura asta trebuie să-i fi săltat de cur până hăt, în Murmansk spune Micuțul şocat. Aruncă o bucată de aripă peste lac.
Abia am reuşit să strângem materialul paraşutat, când o salvă de împuşcături se abate ca o grindină dinspre pădure. Alergăm să luăm acoperire şi ne pregătim de luptă.
Împuşcăturile ies în salve însă, destul de straniu, nu auzim şuieratul gloanțelor.
— E numai gerul care crapă copacii, rânjeşte Porta. Se ridică în picioare. Lui Adolf nu i-ar plăcea să-şi vadă eroii speriați de atâta lucru!
Bătrânul ne mână la treabă şi împarte rezervele grele între noi. Ofițerii oaspeți îşi acceptă poverile cu ostilitate.
Brusc ne oprim şi privim cuprinşi de spaimă spre nord, unde tot orizontul pare să fi luat foc. Fâşii subțiri de foc țâşnesc în mănunchiuri de-a curmezişul cerului şi se preschimbă într-o clipă în limbi verzi, roşii, albe de lumină, care se pierd şi prind viață din nou. În fiecare secundă ne aşteptăm să auzim un vaiet.
Până şi renul lui Porta fornăie surprins şi se uită, clipind, spre partea de nord a cerului.
Cu încetinitorul, sulițele de lumină se transformă în vergele lungi, strălucitoare şi sticloase ca brațele unui candelabru antic.

Vergelele luminoase dansează pe tot orizontul, schimbându-şi lent culoarea din albe în roşiatice-gălbui, apoi se transformă brusc în valuri de flăcări care se fugăresc pe cer. Departe de tot, peste Marea Albă, sclipesc alte fulgere. S-ar părea că întreaga lume se apropie de sfârşit într-o explozie vulcanică a culorilor. În jurul nostru e atât de multă lumină ca în cea mai strălucitoare zi însorită.
Deodată totul devine negru. Ca şi cum o mantie de catifea neagră a fost aruncată peste noi.
Renul fornăie şi bate pământul cu copitele.
Luminile străbat fulgerător cerul, şi mai exploziv ca înainte, direct spre noi.
Ne adăpostim degrabă în zăpadă. Fenomenul straniu se îndepărtează de noi şi se pierde peste mare. Zăpada scânteiază şi străluceşte de parcă ar fi fost pulverizată în milioane de diamante.
— Fantastic, murmură Bătrânul fascinat.
De unde să fie asta? întreabă Micuţul cu respect în voce.
— E foarte natural, spune Heide, care, ca de obicei, ştie totul.
— Dacă e Dumnezeu care face jocuri, un om poate deveni uşor religios, murmură Micuţul nesigur.
Bătrânul ordonă să se construiască un iglu. Nu protestează nimeni. Toţi abia aşteaptă să ajungă la adăpost şi să se odihnească vreo câteva ceasuri. Luna atârnă pe cer ca un disc enorm, incandescent în mijlocul verdelui şi roşului. Lumina ei e palidă, dar strălucitoare ca o lampă cu acetilenă pe punctul de a exploda. La orizont apar norii. La început au culoarea bleu-oţel a icebergurilor apoi, brusc, se aprind de parcă ar fi încrustate cu safire. Zăpada devine o folie de argint smălţuită, care ne orbeşte complet.
— Numai ca să vezi aşa ceva şi merita drumul până aici, strigă Barcelona cu uimire.
— E aurora boreală, explică Heide didactic.
— Mă face să-mi aduc aminte de o cârciumă de pe Davidstrasse, numită "Luminile Nordului", spune Micuţul. Grangurii aveau obiceiul să vină acolo şi să ginească la localnice. O parte a excursiei în circuit se chema "Hamburg bei Nacht". Eu şi bătrânul am dat peste trei puştoaice clasa-ntâi care şedeau şi aşteptau o plesneală bună sub coadă, ca pe Reeperbahn. Ne-am înghesuit între ele şi am început să le luăm pulsul, aşa cum făceam de obicei la "Luminile Nordului".
— Nu poţi vorbi de altceva decât de dezmăţuri? şuieră Heide scandalizat.
— Bagă-ţi degetele în urechi şi ţine-ţi gura, îl sfătuieşte Micuţul, e în spiritul Führerului tău! Cea pe care am pescuit-o o chema Gloria şi arăta chiar glorios. În drum spre Blankenese ne-am luat la harţă cu şoferul taxiului, un german-spaghetti din Innsbruck, căruia nu-i plăcea că aruncam sticle pe geam. Când am dat colţul în Fischermarkt ne-am gândit că a venit vremea să facă o baie, aşa că l-am aruncat în Elba. Ca să-l scutim să meargă pe jos dincolo, în partea cealaltă, am împins şi taxiul după el, după ce fixasem taxatorul la zero, aşa că a fost o cursă de daiboj.
Ultima parte a călătoriei am făcut-o într-o maşină a poliţiei, un Schupo parcat, pe o străduţă laterală. A fost cu tot tacâmul, sirenă, lumini albăstrui şi altele. Puştoaicele nechezau de plăcere, era prima oară când călătoreau în viaţa lor cu o maşină a poliţiei.
Gloria avea o locuinţă trăsnet, cu o peluză mare, minunată, cu vaci pe ea ca să ţină iarba măruntă. Mi-a zis că vacile sunt englezeşti şi că erau mai pure ca rasă decât cele mai multe vaci nemţeşti. Una a încercat să mă agaţe aşa că am apucat-o de ghidon şi am început s-o învârt de jur împrejur, de parcă n-ar fi fost decât o capră tuberculoasă. Gloria atacă o arie din Wagner şi asmute pe mine un nemernic de Dobermann, dar l-am înşfăcat zdravăn şi l-am trimis în cea mai lungă călătorie aeriană de care a avut parte vreodată. Atunci m-a muşcat ea. Cum nu mai avea câine, presupun că a simţit că ar fi mai bine să facă ea treaba. Ei bine, după o vreme am domolit-o şi am intrat în cuibuşor.
Ne-am luptat cu o scară în spirală şi pe un pasaj ca tunelele de sub un fort vechi. Peste tot erau tablouri cu schelete care păreau înfometate, că le ieşeau aburi pe găoaze!
"Reproduceri clasice după Pompei", îmi explică Gloria, de parcă-mi prezenta coaiele Kaiserului conservate în spirt.
"Dooooamne! Cât ai stat acolo!" am întrebat-o, gândindu-mă că era vreun soi de lupanar, unde specialitatea casei erau perversiunile. "Tâmpitule, a mârâit ea cu şarmul unei năpârci. Sunt din vremea romanilor!" "Şi atunci era obiceiul cu regulatul?", întreabă "Monahul", dovedind că era un căcat cu ochi. A început să toarne vin de Porto şi sherry în pahare, dar eu şi "Monahul" nu eram amatori de aşa ceva, astfel că ne-am dus repede pe malul Elbei şi ne-am luat o ladă de bere Löwenbräu. Gloria necheza de poftă, care i se scurgea prin urechi, dar în momentul în care am vrut să mă arunc peste ea se rostogoleşte şi, ţuşti, la celălalt capăt al patului, ca o ghiulea. Patul era atât de mare, că puteai să iei lecţii de conducere auto pe el. "De ce eşti atât de primitiv?" oftează ea aruncând pe jos jumătate din Porto. Apoi a început să se dezbrace, bucată cu bucată, cum se face la "Café Lausen" când vin ţăranii din mlaştini în câte-o sâmbătă. După ce-a terminat şi-a ridicat picioarele spre tavan şi a început să-şi mişte degetele. Eram cocoţat în gondola ei obosită când m-a azvârlit cu picioarele jos din pat şi a început să-mi ţină o prelegere despre nivelul înalt de cultură al naţiei germane. Era atât de solemn încât am fost pe punctul de a lua poziţie de drepţi şi a-i da salutul Führerului cu membrul.
— Te-a atins peste fudulii cu un ciocan? Sau ţi-a turnat vitriol pe sulă? întreabă Porta cu un rânjet lasciv.
— Nu, mai ceva, răspunde Micuţul, izbucnind în hohote de râs. Avea un ochi de sticlă şi putea să şi-l scuipe afară, de puteai să i te uiţi înăuntru în cap. "Vrei să ţi-l scol eu?', mă întreabă, trăgându-mă de bătrânul cârnat.
— Ajunge, gură spurcată ce eşti! răcneşte Bătrânul, dezgustat pare-se.
— Să i se permită unui porc ca ăsta să poarte uniforma virtuţii germane! se dezlănţuie Heide, întorcând spatele cu repulsie.
Cei doi ofiţeri oaspeţi se uită unul la altul în tăcere şi se gândesc la Armata căreia îi aparţin.
— Şi chiar ţi-a sculat-o? întreabă Porta cu curiozitate după o tăcere lungă, jenantă.
— Voia s-o facă, răspunde Micuţul fără nici o urmă de ruşine.
— Riscai serios, cugetă Porta. Imaginează-ţi că o lăsai gravidă şi ar fi făcut un copil cu un ochi de sticlă în mijlocul frunţii! Te-ar fi acuzat autorităţile de poluare rasială!
În cursul nopţii vântul s-a domolit, iar soarele, chiar pe linia orizontului, este atât de mare şi roşu încât îţi lasă impresia că l-ai putea atinge numai întinzând mâna.
Bătrânul întinde o batistă verde militară într-o gaură în zăpadă.
— Fă pe ea, îi spune lui Porta.
— De ce nu? rânjeşte Porta şi-şi deşartă băşica pe batistă, care îşi schimbă lent culoarea din verde în alb, cu o tentă roşiatică.

Bătrânul întinde batista pe un ciot de copac, priveşte prin dispozitivul special de vizare al busolei, răsuceşte de câteva ori regulatorul şi în final apasă pe ambele laturi ale instrumentului. La vârf apare o bandă îngustă verde. Culoarea batistei e acum roză. Notează câteva cifre de pe busolă şi se uită în soare, care e pe punctul de a dispărea. Apoi aplică batista strâns pe cadran.
— Să fiu al naibii! ţipă Porta profund surprins. O fi pişatul meu atât de puternic încât să facă o cârpă să ia toate culorile?
Fără să-i răspundă, Bătrânul desertizează două cartuşe şi presară pulbere peste batistă, până o acoperă complet. Aşteaptă câteva minute şi apoi o scutură.
Plasează busola în colţul de sus din dreapta şi apasă pe un şurubel. Busola aruncă o lumină bleu intensă peste batista, care a devenit acum o hartă topografică pe care se poate repera şi cea mai mică inserţie. Când materialul e luminat de dedesubt el poate citi numele obiectivului misiunii noastre ultrasecrete.
— Nova Petrovsk, zice el, concis, ridicându-se în picioare.
— Unde dracu mai e şi asta? întreabă Barcelona. Nici măcar n-am auzit de ea!
— Ca mulţi alţii, spune Bătrânul pe un ton sec. Nova Petrovsk este atât de secret încât nu a existat niciodată oficial. Abwerhr-ul[34] are informaţia de la spionii ruşi, oamenii V[35]. Nu e un oraş, ci o tabără imensă, camuflată ca să arate ca o pădure, cu o zonă de apărare având o adâncime de o sută de kilometri. Dacă te prinde în perimetru fără permisiune poţi să-ţi iei adio de la viaţă. Misiunea noastră este atât de GEKADOS[36] că numai ofiţerii superiori din statul major al lui Canaris o cunosc. Rachetele pe care avioanele de aprovizionare ni le-au paraşutat reprezintă un prototip cu totul nou. Nimic din toate astea nu trebuie să cadă în mâinile inamicului. Cred că m-am făcut înţeles destul de bine!
— Noi, germanii, suntem nişte tipi grozavi, afirmă Micuţul. Ne frecăm capetele de perete şi iese ceva ca şmecheria aia cu batista. Pun pariu pe ambele mele boaşe că dacă vecinii ne prind o să-şi sufle mucii pe toată cârpa aia fără să se descopere vreodată că îşi şterg trompele pe marea lucrare a GEKADOS-ului german.
— Sunt mine acolo unde mergem? întreabă Barcelona, cu teamă în voce. De când a nimerit în acel câmp de mine face alergie când aude de ele.
— Sigur că sunt şi afurisite de mine, îi răspunde Bătrânul cu ţâfnă. Ce-ai crezut că e acolo? Oricum, calci pe urmele celui din faţă. Vieţile noastre pot depinde numai de un pas făcut un milimetru în partea greşită. Dacă unul din voi calcă pe o mină, nu numai el sare în aer ci jumătate din grupă odată cu el.
— Minele nu sunt atât de primejdioase pe cât crede lumea, spune Feldwebelul Schröder cu o expresie de superioritate.
— Te pronunţi de parcă ai şti despre ce este vorba, îi răspunde Barcelona. Am fost aruncat în aer de trei ori, atât de sus încât puteam să-l gâdil pe Christos în tălpi. Eu ştiu ce înseamnă minele!
— Doar pe tine te-au făcut Feldwebel, îl ia în derâdere Schröder.
Barcelona dă să se ia la harţă cu el, însă Bătrânul intervine prompt.
— După ce-i facem de petrecanie porcăriei ăleia, puteţi să vă tăiaţi gâtul cât doriţi. Până atunci păstraţi-vă energia! Aceasta este cea mai periculoasă acţiune la care luăm parte. Acum aveţi trei ore de odihnă şi economisiţi-vă raţiile. N-o să mai fie nici mâncare, nici odihnă din momentul în care plecăm de aici şi până distrugem blestemata aia de tabără.
Ne îngropăm în zăpadă. Să scăpăm de vântul ca un cuţit de gheaţă, care viscoleşte peste deşertul alb cu un vuiet prelung, melancolic.
Porta deschide câteva conserve şi împarte conţinutul la toţi.
— Rachetele vor fi lansate cu ajutorul unui lansator care se găseşte în acest recipient verde, explică Bătrânul. — Ridică una dintre noile rachete, ca s-o putem vedea toţi. — Ascultaţi cu atenţie, continuă el, şi tu, Micuţule. Dacă o faceţi de oaie cu una din ele, nu mai rămâne din voi nici un nasture. Întoarceţi discul ăsta spre stânga şi vă opriţi la cifra 5. Împingeţi în sus până face clic. Răsuciţi discul la cifra 9. Apăsaţi în interior şi aduceţi-l înapoi la cifra 5. Acum racheta este amorsată şi nimic n-o mai poate opri să explodeze în cinci ore. Dispozitivul din cauciuc din vârful rachetei este o ventuză aspiratoare, care se lipeşte de obiectivul atins. Dacă cineva încearcă s-o desprindă, racheta îi va exploda în mâini. Îndată ce au fost lansate toate rachetele, aparatul de lansare va fi distrus. Nimic, nici cel mai mic fragment nu trebuie să cadă în mâinile vecinilor noştri! Dacă s-ar întâmpla să fiţi surprinşi în timpul pregătirilor de lansare, trageţi de cuiul ăsta şi într-o secundă, persoana respectivă şi racheta se vor atomiza! Aţi înţeles?
— Armata asta nenorocită ne-a prins de boaşe, spune Micuţul apatic. Acum ne împinge să ne sinucidem cu toptanul!
— Viaţa e ca o aruncare de zaruri, oftează Porta. Tragem să iasă şase-şase în fiecare zi!
— Nu scot nici un cui, spune Gregor cu convingere. Ăla care face aşa ceva este, după mintea mea, cel mai mare dobitoc din lume. Calea cea mai sigură să supravieţuieşti unui război este să te prezinţi la locul inamicului cu ceva ultrasecret în buzunar!
— N-ar fi un rămăşag mai bun să te duci direct la Ivan, să-i dai marafetul ăla şi să o bagi în mă-sa de Patrie? sugerează Micuţul.
— Înaltă trădare! urlă Heide furios.
Leutnantul Schnelle scutură din cap şi pleacă în mod ostentativ de lângă Micuţul şi Gregor.
— Fiecărei echipe i se vor încredinţa trei rachete şi un dispozitiv de teleghidare, continuă Bătrânul. Mă veţi informa prin radio, îndată ce rachetele sunt amorsate şi gata de lansare şi eu le voi porni. Încă o dată: învârtiţi numai spre stânga şi ţineţi minte că trebuie să auziţi clicul. Dacă nu face clic, sau învârtiţi discul spre dreapta, riscul e să vă explodeze în mâini! Ai înţeles şi tu, Micuţule?
— Perfect, îl asigură Micuţul, lovindu-se cu nodurile degetelor de frunte. Mi s-a imprimat în tărtăcuţă pentru totdeauna, amin! Voi da ascultare instrucţiunilor despre explozibili, colega!
— Sper s-o faci, fir-ar al dracului, râde Porta, altfel, adio şi n-am cuvinte, pe curând!
— Să ne punem în mişcare, spune Bătrânul meşterind la bolţul automatului. Nici un fel de ţigară!
Din când în când câte un flash albastru luminează cerul deasupra pădurii, sunetul motoarelor creşte tot mai pronunţat.
În cursul nopţii ne strecurăm pe lângă poziţiile exterioare. Suntem atât de aproape de ei, încât le putem mirosi mahorcă.
— Mâine, ne previne Bătrânul, ridicând mâna ca un semnal, pentru a fi şi mai precauţi.
Legionarul scoate o sondă de depistat minele din raniţă şi i-o oferă Feldwebelului Schröder cu un surâs sarcastic.
— Peau de vache[37]! Asta trebuie să fie o treabă pentru tine, îi şopteşte el cu duşmănie.
Schröder scutură din cap cu nervozitate şi face un pas îndărăt.
— Nu mă pricep la aşa ceva!
— Atunci ţine-ţi gura aia pocită altă dată când mai vorbeşte cineva despre mine, bodogăneşte Barcelona în plină tensiune.

— Cuillon[38], rânjeşte Legionarul batjocoritor şi face, cu grijă, o mină din zăpadă. Vino moarte, vino... fredonează el, în timp ce Micuţul taie cablurile.
Bătrânul aprinde lumina albăstruie a busolei şi măsoară distanţa pe hartă. Informaţia oamenilor V era absolut corectă!
Pas cu pas, grupa îşi croieşte drum prin zona minată. Cea mai mică greşeală şi o explozie asurzitoare ne face praf.
Fähnrichul Tamm era cât p-aci să calce pe un fir, însă Legionarul îi apucă piciorul şi i-l pune cu delicateţe alături de cablul ce pare nevinovat.
— Bou nenorocit, îl ocărăşte Bătrânul. Doamne, închipuie-ţi să te pricopseşti cu un aşa cretin!
— În numele lui Alah, şuieră Legionarul, mai fă o dată şi îţi curm viaţa cu cablul meu.
Undeva, în beznă, latră furios un câine. Alţii doi îi răspund de mai departe.
— Afurisiţi câini, blestemă Gregor. O să le dau un şut în cururile alea de jigodii dacă vin încoa!
Un reflector intră în acţiune. Un fascicol de lumină cercetează întinderea de zăpadă, oprindu-se la intervale. Descrie un semicerc larg, revine şi se opreşte chiar înainte de a ajunge la mine. Paralizat de spaimă, mă îndes cu tot corpul în zăpadă şi aştept o salvă mortală de mitralieră. Santinelele se strigă una pe alta dându-şi siguranţă şi curaj. Ştim ce simt. Serviciul de gardă în întuneric înfricoşează pe oricine.
Ultima parte o străbatem târâş şi, în ciuda echipamentului greu pe care îl tragem după noi, trecem iute şi silenţios printre liniile de apărare.
Camion după camion rulează prin cele două porţi mari din lemn ale depozitului de campanie ca o fortăreaţă. Lămpi de câmp luminează scurt în timp ce gărzi NKVD verifică documentele camioanelor. Nimeni nu pătrunde în acest loc fără autorizaţie de extremă prioritate.
— Ivan e cu urechile bine ciulite, şopteşte Porta încordat. Nu au încredere nici în propriii lor camionagii!
— Nu-i deloc de mirare, fir-ar să fie, răspunde Gregor. Trebuie să fie câteva milioane de litri de benzină aici, înăuntru!
— Da, suficient pentru un alt Război de Treizeci de Ani, sau mai mult, şopteşte Micuţul, copleşit.
— Spre stânga, sau spre dreapta trebuiau întoarse focoasele alea? întreabă Porta nervos.
— Spre dreapta, îi spune Micuţul confidenţial. Dar nu-mi aduc aminte dacă prima dată era 5 sau 9! Trebuie să facă clic, fiindcă altfel face poc!
Deodată toţi avem dubii. Micuţul sugerează, cu optimismul lui obişnuit, că putem s-o luăm pe încercate şi să vedem ce se întâmplă. Atunci va exploda numai la fiecare a doua rachetă.
— Christoase, omule, nu învârti chestia aia! îl previn eu îngrozit în timp ce Micuţul e pe punctul de a roti discul, ne facem praf şi pulbere.
— Dacă da, să sperăm că am aprins luminile de aterizare acasă la noi, rânjeşte Porta fatalist.
Bătrânul vine târâş spre noi, din spatele unei grămezi mari de tuburi de obuze.
— Ce dracu vă tot pârţâiţi pe aici? mârâie el acru. Echipele unu şi patru îşi au deja structura stabilită.
— Era la stânga sau la dreapta, cu discul ăla? întreabă Porta, arătându-i un focos.
— Dumnezeule din Ceruri, milostiveşte-te de noi, oftează Bătrânul în disperare. Spre stânga, nătărăilor! Ivan ar muri de râs dacă v-ar vedea în momentul ăsta!
— Dă-i un ţipăt, atunci, sugerează Porta. Atunci se va sfârşi şi războiul şi noi rămânem în istorie ca arma secretă a lui Adolf!
— Şi îl ducem până la 5! întreabă Micuţul cu mâna pe disc.
— Nu acum, closet ambulant ce eşti, şuieră Bătrânul, pocnindu-şi degetele. Ţintiţi mai întâi. Ce vreţi să aruncaţi în aer aici?
— Camioane, spune Micuţul fericit. Sunt o mulţime.
— Du-te dracului, băiete, mârâie Bătrânul. Şi dă-le dracului de vehicule. Rachetele astea trebuie utilizate împotriva celor mai îndepărtate ţinte. Nu pari să fi înţeles nimic din ce v-am explicat. Întâi lovim ţintele îndepărtate cu rachetele, apoi plasăm bombe Lewis şi mine-radio în perimetrul desemnat, fiecăruia. Şi un manechin ar putea înţelege. Încearcă să asculţi, pentru Dumnezeu, când îţi spun ce să faci. Când ajungeţi la spaţiul deschis unde sunt trenurile, mergeţi cu băgare de seamă. Am implantat mine-semnal acolo, cu fire. Nu atingeţi firele de declanşare! Nici măcar nu respiraţi deasupra lor! Dacă explodează, lansează rachete-paraşută şi toată blestemata asta de tabără inamică se va lumina ca ziua!
— Nu te enerva, îl consolează Porta. Noi putem să belim şi un păduche fără să se prindă!
— Am fost la şcoala evreiască de hoţi de buzunare de pe, Reeperbahn, se făleşte Micuţul. Aş putea să scot boarfele de pe o târfă cu tiv cu tot, fără măcar să simtă!
— Cât de tembel poţi să fii! mârâie Bătrânul supărat, dispărând din nou.
Ciorovăindu-ne, ajungem la locul în care trebuie plasate lansatoarele de rachete. Asamblăm componentele. Rampa de lansare pare o chestie primitivă, aproape ca o ladă de ambalaj din lemn neterminată. Singurul lucru cu care nu seamănă este o rampă de lansare.
La capătul de jos al uneia din şinele de aluminiu se găsesc trei rotiţe cu scale gradate, slab luminate. Acestea folosesc la reglarea rampei de lansare.
Micuţul pune tubul de 52 de centimetri în lăcaşul său şi eu înşurubez focosul.
Porta conectează cablurile demodate, care arată de parcă au fost scoase dintr-o somieră cu arcuri.
— Crezi că o să meargă? întreabă Micuţul plin de îndoieli. Aş prefera mai degrabă un pistol de pulverizat.
— O să meargă, zice Porta, cu convingere, umblând cu mâna la nivela cu bulă de aer de pe rampa de lansare.
— Echipa şase, gata! transmit eu prin radio, cu voce joasă.
— Rămâneţi lângă lansatoare până sunt catapultate rachetele! ordonă Bătrânul. El şi Heide sunt în durerile facerii printre grămezile de muniţie, pentru a recepţiona rapoartele privind starea de pregătire de la diferitele echipe.
— Răsuciţi discurile până la cifra 5, ordonă Bătrânul, uitându-se atent la lada verde.
Micuţul se repede la racheta sa, ca şi cum s-ar fi temut că unul din noi ar urma să i-o înşface.
— Era spre dreapta sau spre stânga? întreabă el.
— La stânga, prostule! mârâie Bătrânul iritat.
— O să facă un bum-bum că şi bunica lui Scaraoţchi o să tragă o spaimă nemaipomenită, rânjeşte Micuţul fericit şi fixează discul la 5.

Lansatorul tremură uşor şi se aude un fâşâit discret, ca şi cum un mănunchi de chibrituri ar fi fost scăpărate deodată. Silențioase, rachetele părăsesc monturile şi zboară prin noapte ca nişte lilieci fantomatici. Nici o flacără la gura țevii. Nici flacără de eşapament. Traiectoria lor este dirijată precis de instrumentele din lada verde.
Mai multe rachete aterizează în depozitul de carburanți îndepărtați. Altele se lipesc de grămezi de muniții şi ateliere din tabăra 3. După cinci ore vor exploda cu o forță inimaginabilă.
Distrugem cu rapiditate şinele de lansare şi monturile. Bătrânul apasă pe un buton alb pe cutia lunguiață de lansare, care începe să scoată imediat un sunet de clocot cu băşici. O pâclă usturătoare te zgârie în gât şi în cerul gurii, în timp ce un acid corosiv aleargă din fiolele mici de sticlă dinăuntru, distrugând condensatoare, bobine şi module. O piesă remarcabilă de inginerie este distrusă în câteva secunde, un aparat pe care nici o altă armată nu-l posedă. Antenele demodate de măsurători, care seamănă cu nişte arcuri de pat, le tăiem în bucățele şi le împrăştiem aiurea.
— Şi acum bombele Lewis, şopteşte vocea Bătrânului prin radio. Aveți o oră. Nici o secundă mai mult!
Alergăm în şir, peste drumul lat, intens circulat, care duce în ascunzişurile din enorma tabără de depozitare a munițiilor şi carburanților. Aerul se cutremură de zgomotul motoarelor şi ordine răguşite, guturale, răsună prin noapte.
De mai multe ori trecem atât de aproape de santinelele ruseşti, că le putem percepe respirația.
— Simți mirosul de benzină? şuşoteşte Porta. Ce loc al naibii pentru un piroman!
— Ivan Stinkanovici o să se cace pe el de frică, spune Micuțul cu o voce ca din burtă.
Aproape că intrăm în gardul de sârmă, înalt de şase metri. Micuțul îşi scoate unealta de tăiat.
— Să sperăm că nu are curent în ea, zice el.
— Atunci o să-ți dai seama cum e scaunul electric, îi răspunde Porta sec.
— Ssst! mârâie Micuțul, tăind din sârmă de parcă ar fi fost bumbac. Are o forță supraomenească.
— Christoase, țipă Porta pe când stăm înconjurați de stive mari de canistre de benzină, nu credeam că e atât de mult petrol în lume! Ciocăneşte câteva canistre. N-oi fi vrând să arunci în aer din cele goale, nu? continuă el.
Micuțul şi-a umplut bricheta şi e pe cale de a-şi aprinde o țigară.
— Ai căpiat? îl ceartă Porta. Ne ducem toți dracului dacă începi să faci scântei pe-aici!
Cu toate simțurile încordate, ne deplasăm încet pe lângă stivele cât munții de lăzi şi canistre. Intrați bine de tot în tabără, o cotim la stânga şi ieşim la o cărare largă de legătură, care se întinde hăt departe.
Porta se opreşte brusc. Mă izbesc de el.
— Ivan, şopteşte el cu o voce abia auzită.
Ca la comandă, scoatem corzile de pian din buzunare.
Doi soldați ruşi în mantale până la glezne vin spre noi. Sporovăiesc între ei.
— Iob tvoie mat, spune unul din ei râzând zgomotos.
Micuțul scutură din cap impacientat şi-şi ridică coarda. Porta îl opreşte cu un gest de avertizare. E mai bine să-i lăsăm să treacă.
Îndată ce dăm colțul, pregătim prima bombă Lewis. Fixăm detonatoarele la peste patru ore. Micuțul rupe fiola cu dinții impasibil şi scuipă bucățelele în zăpadă, ca pe nişte chiştocuri de țigară. Dacă una dintre ele se sparge e moarte sigură. Acidul puternic i-ar sfredeli tot corpul pe dinăuntru. Micuțul nu-şi dă seama de pericol. Scuipă necontenit resturi de sticlă încontinuu şi-şi curăță limba cu vodcă.
— Sfântă Fecioară, țipă el, pe când stăm şi ne uităm la munții de proiectile. Şi Adolf vrea să ne convingă că Ivan e cu pantalonii rupți în cur! Germania n-a avut niciodată atâta praf de puşcă!
— Uşurel, îl previne Porta, în timp ce ataşăm bombele adezive. Pentru Dumnezeu, nu îndoi nenorocitul ăla de cui! Dacă şandramaua sare în aer cu noi aici ajungem tocmai în Potsdamer Platz, cu o buşitură de nu ne mai ridicăm să dăm fuga la "Câinele Cocoşat" pentru una mică.
— Ssst, şopteşte Micuțul emoționat, lipindu-se de stiva de proiectile. Ivan!
— Stai blând, şopteşte Porta. Nu le-o facem decât dacă suntem obligați!
Două santinele vin spre noi. Le auzim paşii scârțâind pe zăpadă. Vorbesc între ele încet, într-un dialect pe care nu-l înțelegem.
— Urangutani mongoli, şuşoteşte Porta, scoțând repede sârma din buzunar.
Această tensiune de prima linie a frontului începe să ni se strecoare pe şira spinării. Mă încleştez de mânerul de lemn al cordelei şi caut cu stânga cuțitul de paraşutist.
Un al treilea soldat apare dintr-un coridor strâmt şi începe să urle după ceilalți doi, să-i dea ceva de fumat. Se opresc la cinci sau şase metri de noi şi încep să se certe. Gesticulează şi țipă supărați unii la alții.
Sergentul bate cu cizmele în zăpadă şi strigă mai tare decât toți ceilalți.
Porta face un semnal mut. Pur şi simplu trebuie să-i lichidăm.
Ne apropiem tiptil de cei trei soldați mongoli care sunt cu spatele la noi şi țipă unul la altul.
Porta scoate un şuierat şi sărim pe ei. Cu mişcări energice şi dibace le strângem corzile laț în jurul gâturilor. Apoi ne lăsăm pe spate, fiecare cu câte un rus care dă din picioare deasupra lui.
Un gâlgâit slab este singurul sunet pe care-l mai pot scoate. Se mai zbat oleacă din picioare şi dau drumul la arme neputincioşi. Corzile de pian le intră şi mai adânc în beregăți. Câteva secunde corpul continuă să le mai zvâcnească uşor. Apoi dăm drumul la strânsoare şi ne ridicăm în picioare.
— Să-i punem la adăpost pe aceşti trei turişti, spune Porta, trăgând o duşcă de votcă.
— O fac eu, zice Micuțul cu ardoare. Dispare cu două cadavre şi le îndeasă printre lăzile cu muniții ca şi cum n-ar fi fost mai mult decât două legături de rufe murdare.
— Vrea să-i uşureze de ce au la ei, spune Porta. De-aia a fost aşa de nerăbdător.
Lângă depozitul de petrol ne întâlnim cu Feldwebelul Schröder şi Fähnriehul Tamm. Convenim să mutăm câteva lăzi mari şi canistre pentru a plasa mai bine bombele teleghidate.
Aproape că am terminat cu mutatul lăzilor când o santinelă apare dintr-un culoar îngust.
— Cine-i acolo? strigă el cu o voce pătrunzătoare. Cine-i? repetă el smulgându-şi Kalaşnikovul de pe umăr.
Paralizați de spaimă îl privim țintă, anticipând rafala gloanțelor de automate, care ne vor ucide.
Atunci Porta îi răspunde într-o ucraineană curată:
— Rabotci dvâdati paroh[39]!

Cu automatul pregătit, rusul înalt se apropie de noi cu băgare de seamă.
— Kratjuk[40]?
— Job tvoie mat, deadea, rânjeşte Porta, îndreptându-se încă spre el. Papirosa, starşi serjant[41]?, îl întreabă el, întinzându-i un pachet,
— Spasiba[42], surâde sergentul. Poartă epoleți verzi de NKVD.
Porta îi oferă politicos bricheta sa. În acelaşi moment Micuțul sare cu cuțitul de paraşutist. Acesta pătrunde în corpul omului, aproape de şira spinării şi continuă în sus, spre ceafă.
Fără un pâs, NKVD-istul înjunghiat se afundă în zăpadă.
Uluitor, țigara se află încă la locul ei, între buze.
Porta o ia şi o pune înapoi în pachet. Mortului nu-i mai e de folos.
Micuțul îşi extrage cuțitul şi îl şterge de mantaua mortului. Cu degete dibace, scotoceşte prin buzunarele acestuia şi găseşte câteva fotografii pornografice pe care le păstrează.
Puțin mai târziu ieşim în poteca lată de legătură, unde un locotenent zbiară la noi pentru că nu am salutat o companie NKVD în trecere pe acolo.
— Vă prezentați la mine după careul de dimineață! latră el mânios, îndepărtându-se.
— Tak iest, mladşi leutenant[43], strigă Porta şi pocneşte din călcâie.
Printre câteva clădiri mari din cărămidă este parcat un şir lung de tancuri. Tunurile lor enorme de 122 mm țintesc amenințătoare spre nori.
— Bizar, murmură Porta, uitându-se prin deschizătura turelei. Toate sunt cu plinul făcut, încărcate cu muniții şi gata de plecare!
— Să le aruncăm în aer! zice Schröder.
— Dacă punem bombele pe capacul rezervorului de motorină, spune Porta, ar trebui să obținem un rezultat bun când vor exploda.
În câteva minute am plasat bombele pe rezervoarele de motorină. Traversăm câte unul, în fugă, platoul de adunare şi ne adăpostim între lăzile de ambalaj.
Aproape l-am străbătut când mă împiedic de o şină şi alunec cu burta pe zăpada înghețată, cu Mpi-ul zăngănind după mine. Sunt oprit de o pereche de cizme de campanie înfipte solid ca nişte piloni în zăpadă. Pun mâna automat pe cuțitul de paraşutist în timp ce mă ridic, gemând, în picioare.
Rusul, care e de două ori mai mare decât mine, pune automatul în zăpadă şi mă ajută.
— Spasiba, spasiba, bâlbâi eu cu nervii în batistă.
Pe când se apleacă peste mine, îi înfig cuțitul adânc în gât. Cu o mişcare rapidă, răsucesc cuțitul şi apoi îl smulg.
Scoate un horcăit, cade în genunchi şi încearcă să-şi scoată pistolul.
Îi dau un picior în figură şi-i bag cuțitul în piept. Spre groaza mea, lama se frânge.
Cu sufletul la gură, ceilalți îmi sar în ajutor. Micuțul îl izbeşte cu călcâiul cizmei în față pe rusul muribund, al cărui pistol e pe jumătate scos din toc. Schröder îl înjunghie în burtă.
— Hai, zice Porta. Să plecăm de aici! Ce ne-a mai rămas de făcut este să plasăm ultimele bombe printre lăzile cu piese de rezervă pentru vehicule.
Feldwebelul Schröder se urcă pe lăzi şi stă crăcănat. Micuțul îi dă încărcăturile de explozibili în timp ce Porta pregăteşte detonatoarele.
Tocmai i-am dat ultima bombă lui Tamm când aud un clic slab. Şi Micuțul îl aude şi se culcă pe burtă. Porta dispare printr-un salt lung, acrobatic şi mă rostogolesc sub nişte canistre din spatele unui tractor.
Tamm, care evident n-a auzit clicul, se uită în jurul lui, incapabil să înțeleagă ceva.
Înainte de a apuca să-l avertizăm, bomba explodează cu un zgomot asurzitor. E azvârlit în aer de suflul acesteia. Măruntaiele îi sunt smulse din corp de parcă ar fi fost despicat din cap până-n tălpi şi coloana vertebrală făcută țăndări. Carne şi oase se împrăştie în toate părțile.
Plămânii mi se golesc, brusc de aer. În clipa următoare sunt proiectat în văzduh, ‚sus de tot. Timp de o fracțiune de secundă îl văd pe Porta suspendat alături de mine, cu brațele lăbărțate ca nişte aripi.
Micuțul trece zburând pe lângă noi de parcă ar fi fost împuşcat dintr-un tun.
Feldwebelul Schröder cade înapoi în zăpadă într-o ploaie de sânge, cu bucăți de carne şi oase. Ale lui.
Mă rotesc în aer, la înălțime, deasupra taberei şi cad înapoi spre pământ. Trec glonț printr-un acoperiş de stuf şi aterizez într-o baie enormă cu apă ca gheața, unsuroasă. Mă cufund din ce în ce mai adânc şi mai adânc în ea şi temperatura scăzută a apei face să-mi revină cunoştința. Pentru un răstimp extrem de lung simt strânsoarea strangulatoare a apei în jurul gâtului. Lovesc disperat cu brațele şi picioarele în toate părțile pentru a ajunge din nou la suprafață. Aer, aer este singurul meu gând. În cele din urmă sunt sus, umplându-mi plămânii cu aerul glacial. Aparatul meu respirator îngheață şi mă sufoc din nou. Apa din jurul meu fierbe, ca şi cum în apă ar fi fost aruncat un tanc. Timpul trece — secunde, minute, ore, nu ştiu câte şi apoi capul roşu, murdar al lui Porta se ițeşte din apă lângă mine, împroşcând ca o balenă.
— Ce dracu s-a întâmplat? gâlgâie el, aproape sufocându-se. Sunt cu desăvârşire surd şi am în mațe o mulțime de substanțe care n-au ce căuta acolo!
Într-o stare de şoc, ne facem drum anevoie spre terra ferma. Alergăm ca scoşi din minți, singurul gând pe care-l avem este să scăpăm din tabăra incendiată.
— Unde e Micuțul? îl întreb cu o voce încă tremurândă din cauza şocului teribil.
— A zburat în direcția aia, murmură Porta, arătând spre nord-vest. Probabil că a ajuns deja în Alasca şi relatează urşilor povestea excursiei sale aeriene!
În spatele nostru se aud țipete. Automatele răpăie cu duşmănie.
— Cred că e timpul să o întindem de aici, spune Porta cu hotărâre.
În spatele unui povârniş lung dăm peste grupa care îi aşteaptă pe soldații rătăciți.
Micuțul şade în vârful unui troian imens de zăpadă, ştergându-se de sânge şi murdărie.
— Până unde dracu ai ajuns? îl întreabă Porta.

— Până la dracu-n praznic, gâfâie Micuțul abia trăgându-și sufletul, răsucindu-și nasul rupt la loc. În primul rând m-am dus glonț sus la Dumnezeul german și i-am răsturnat tronul. Apoi am navigat prin aer cu aproape o tonă de explozibil pe cur și am ajuns pe nămeții ăştia!
— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, ne spune Heide. S-a prăvălit din nori ca o navă cosmică şi şi-a forat drum până la trei metri adâncime în zăpadă.
— Trebuie că ați făcut-o lată, spune Bătrânul cu reproş. Bombele acelea teleghidate sunt inofensive!
— Probabil că suntem mai nebuni decât s-a socotit, zice Micuțul cu modestie.
O explozie colosală îl întrerupe brusc. Un vulcan de zăpadă, gheață, pământ, pietre şi material militar sare în aer şi zboară în toate direcțiile.
În mijlocul acestora sunt sute de camioane şi tancuri.
Pentru scurt timp totul pare să plutească în văzduh, apoi norul se sparge în milioane de fragmente care cad ca ploaia pe pământ. Două clădiri de cazarmă zboară în aer şi arată de parcă plutesc pe un ocean de flăcări. Cad şi se spulberă într-un nor de sânge, măruntaie, paturi zdrobite şi Dumnezeu mai ştie ce. Auzim vaietul prelung al soldaților care sunt aruncați în aer din clădire şi cad înapoi pe pământ într-un şuvoi de sânge şi oase zdrobite.
Timp de câteva secunde domneşte o linişte teribilă. Apoi din baza mare de carburanți se ridică vuind flăcările.
Reflectoarele încep să se încrucişeze de-a lungul şi de-a latul cerului iar tunurile antiaeriene trag din bateriile instalate în jurul bazei. Cred cu siguranță că este un raid aerian.
O sută de explozii gigantice zguduie zona rurală înconjurătoare, precum şocul unui cutremur. O coloană de flăcări enormă se avântă spre înălțimile cerului crescând, mereu în intensitate ca şi cum n-ar vrea să se mai oprească niciodată.
Două imense văpăi țâşnesc din miile şi miile de litri de petrol inflamat de rachete. Dogoarea se propagă în valuri, rostogolindu-se la nivelul solului ca o răsuflare din iad. Pe o distanță de kilometri împrejur zăpada se topeşte şi se nasc adevărate lacuri. Din mijlocul bazei se ridică o flamă atât de clară şi de albă că ne umple de groază. Apoi vine valul de suflu şi totul, viu sau mort, e măturat din cale. Copacii sunt smulşi din rădăcină sau frânți ca nişte bețe de chibrituri. Cu o detunătură asurzitoare, se abate năprasnic şi asupra noastră, azvârlindu-ne departe, peste lacurile înghețate.
Un camion cu remorcă navighează prin aer de parcă ar rula pe o şosea invizibilă. Cade în zăpadă la distanță mare, în pădure, şi se transformă într-un morman de fiare contorsionate.
Trei zile mai târziu putem vedea încă licărul flăcărilor, departe în urma noastră. Tot orizontul este un iad de foc şi, deşi ne aflăm la şaizeci de kilometri de incendiu, pare să fie chiar în spatele nostru.
Acum suntem aproape demenți de epuizare şi izbucnesc încăierări pentru cele mai ridicole motive. Micuțul e cât pe-aci să-l lase lat la pământ pe Leutnantul Schnelle, de două ori, pentru că acesta îl amenință încontinuu cu curtea marțială.
Brusc mă prăbuşesc printr-o pojghiță de gheață şi numai reacția rapidă a lui Gregor mă salvează de la dispariție într-o fisură aparent fără fund.
Un zgomot straniu se distinge prin vuietul viscolului, aproape ca un bombardament violent de artilerie. Acul busolei noastre se agită nebuneşte şi arată toate direcțiile.
Heide vorbeşte de furtuni magnetice dar nu ne poate explica ce sunt ele în realitate. Mormăie numai ceva, cum că sunt un soi special de furtuni polare care scot din minți şi oameni şi instrumente. N-avem altceva de făcut decât să fim de acord cu el, însă, aşa cum se întâmplă întotdeauna în zona arctică, vântul se schimbă neaşteptat ca şi cum două furtuni bat în direcții diferite. Zăpada şi gheața sunt aspirate în sus în spirale imense.
Unteroffizierul Stolp scoate brusc un țipăt puternic şi pătrunzător şi dispare în zăpadă, de parcă ar fi fost înghițit. Privim cu disperare în jos, în crevasa întunecoasă în care căzuse, într-un nor de gheață şi zăpadă.
Strigăm, dar se întorc spre noi doar ecourile din adâncimi.
— S-a dus de-a dreptul la Dracu, se înfioară Porta.
— Băga-l-aş..., spune Micuțul. O jigodie ticăloasă, la urma urmei.
— Nu aşa se vorbeşte despre un Unteroffizier, îl admonestează tăios Leutnantul Schnelle.
— Nu? răspunde Micuțul, măsurându-l din creştet până-n tălpi cu dispreț.
Curând după aceea Barcelona o ia pe acelaşi drum, dar reuşeşte să se agațe de ceva. Îi aruncăm o frânghie şi îl tragem la suprafață. E aproape înnebunit de groază şi ne spune că dracul şedea acolo, pe fundul crevasei, chemându-l.
Furtuna scade subit. Tăcerea care o urmează ne înspăimântă. Dă senzația că cerul amenințător, cenuşiu ca oțelul, e pe cale să se năruie peste noi. După numai câteva minute furtuna revine iarăşi cu forțe sporite.
— Jos! răcneşte Bătrânul, dar avertismentul lui vine prea târziu.
Leutnantul Schnelle este azvârlit peste muchea stâncii, planează ca o pasăre în zbor, se răsuceşte în aer şi cade în valurile verzi de dedesubt. Îl zărim pe creasta unui val uriaş şi apoi este înghițit de spuma albă, lacomă.
— Dacă înoată şi ajunge înaintea noastră, are să convoace o curte marțială pentru mine, spune Micuțul.
— Nu e nimic de râs, îi spune Heide şocat.
— Ai vrea să izbucnesc în lacrimi pentru scârnăvia asta de ofițer? îl întreabă Micuțul.
Furtuna creşte în violență, perdeaua de zăpadă devine atât de deasă încât abia vedem la câțiva centimetri în față. Întregul deşert de nea a fost "bătut" de furtună şi transformat într-o mare înspumată. Zăpada se abate în valuri mari peste noi, amenințând să ne înghită complet.
Temperatura a coborât la aproximativ minus 50°C, şi răsuflarea se transformă în gheață. Ziua scurtă s-a terminat şi s-a pogorât întunericul. Zorim şi iar zorim, în neştire, ca şi cum am orbecăi prin draperii negre de catifea. Singura satisfacție pe care ne-o oferă teribila furtună polară e faptul că e la fel de nefavorabilă şi pentru ruşi.
Curenții bizari, schimbători, înlătură vălul de zăpadă pentru un moment şi Porta zăreşte un grup de soldați care vin de-a dreptul spre noi.
Bătrânul ne comandă să ne împrăştiem şi să ne îngropăm în zăpadă.
— Încotro se îndreaptă? întreabă Micuțul cu uimire, după o scurtă aşteptare în adăposturile noastre de zăpadă.
— Trebuie să fie de undeva din apropiere, apreciază Porta, privind cu precauție peste movila de zăpadă.
— Afurisita asta de zăpadă! Nu poți să-ți vezi nici sula fără telescop! ocărăşte Barcelona potrivindu-şi masca pe figură.
Mai încolo, peste tundră, zăpada a fost spulberată, formând nămeți cu marginile ca lama de fierăstrău. Un cap cu căciulă se ițeşte un moment deasupra unei creste.

— Unchiul Ivan, surâde Porta deblocând piedica.
— Îi zbor dinții javrei când apare din nou, spune Gregor cu dușmănie, lipindu-și obrazul de patul Mpi-ului.
Trec aproape două ore până vin, unul câte unul, târându-se pe munții de omăt. Unul dintre ei se ridică pe jumătate și face un semnal cu mâna. Se despart în două grupuri. Unul o ia-spre nord și în șir indian, celălalt se îndreaptă direct spre noi.
— Liniște, șoptește Porta, fără împușcături la întâmplare! E treaba mea și a Micuțului. Îi luăm în primire pe cei din coadă mai întâi. Zgomotul furtunii o să acopere împușcăturile. Ridică pușca sa de trăgător de elită și îi reglează cătarea telescopică. Micuțul trage adânc aer în piept și țintește în soldații din coada șirului.
Porta l-a prins în cătare pe penultimul.
Ambele carabine se descarcă simultan.
Cei doi soldați se răstoarnă ca izbiți de un pumn. După ei cad următorii doi, conducătorul grupei se întoarce și se uită ce se întâmplă. Se oprește și cască gura fără să priceapă nimic. Apoi e doborât și el, rămâne un moment îngenuncheat în zăpadă, cu mâinile duse la fața zdrobită și cade. Cei rămași se aruncă pe burtă și încep să se târască înapoi, la adăpost de bătaia puștilor.
O salvă de gloanțe se înfige în zăpadă cu un sunet ciudat, înfundat.
Legionarul își fixează Mpi-ul în umăr. Trei împușcături se aud una după alta și ultimul om din grupul inamic face un salt și e mort.
— Ce tâmpiți, să treacă peste creastă așa, spune Porta, clătinând din cap. Dacă s-ar fi târât la adăpost nu am fi fost niciodată în stare să-i nimerim.
— Mă întreb ce dobitoc de comandant mai era și ăsta? spune Micuțul.
— Un amărât îndrăcit ca și noi, răspunde Porta. De teapa celor pe care-i folosesc întotdeauna pentru treburile murdare.
— Vino, moarte, hai, vino... fredonează Legionarul în mugetul furtunii arctice.
Înjghebăm un iglu într-o vale adâncă. Bătrânul n-a vrut să dea ordin să-l facem, dar vede că suntem sleiți.
— Ascultați, zice Porta așezându-se confortabil în cel mai bun loc din iglu, pe când făceam serviciul la Regimentul 5 de blindate din Berlin, comandantul m-a trimis odată să-i duc o scrisoare soției sale.
— L-ai cunoscut pe Feldwebelul de stat major Giese de la școala de arte marțiale din Wüchdorf? îl întrerupse Micuțul. N-am să-l uit niciodată, chiar dacă apuc să trăiesc o sută de ani. A părăsit lumea asta datorită unei crize de oxigen deși era specialist în a scoate aerul și sufletul din oameni. Într-o zi, dis de dimineață, chiar la începutul instrucției, l-a scos din rând pe clovnul companiei, care nu înțelegea o iotă despre ce era vorba. Feldwebelul tot își punea cordeaua pe după gât și mai, mai să se stranguleze. "Fii atent, i-a explicat Feldwebelul de stat major, îmi pun lațul în jurul gâtului și închipuiește că sunt un rus care vrea să te omoare. Strânge tare, băiete! Apucă zdravăn și trage!" Ei bine, gogomanul fusese mult timp în clubul trăgătorilor ca să nu știe că ordinul e ordin, așa că a tras cu nădejde de cele două capete ale lațului. Ceilalți stăteau și se uitau așa cum face tot omul la instrucție. Ne-am zis noi că e cam năstrușnic, văzându-l pe Giese cum se schimonosea și își scoate limba la noi. "Lasă-l să respire puțin!" a strigat cineva din rânduri.
Dar era prea târziu deja, Feldwebelul Giese nu mai avea nevoie de aer, era mort. Au fost o groază de neplăceri în legătură cu acel moment de instrucție. Trei dintre tipii ăia, gata mereu să tragă, au venit și au discutat chestiunea cu noi, și la plecare l-au luat și pe Ernest cu ei. L-au spânzurat, ca să le fie de învățătură celorlalți elevi. Ceva mai târziu am fost trimis la școala de câini de război din Hof, unde s-a întâmplat ceva și mai tembel. Acolo aveau un alsacian cenușiu, cu gradul de Obergefreiter...

— Te bag în mă-ta, pe tine și pe alsacianul tău Obergefreiter, îl întrerupse Porta, pierzându-și răbdarea. Acum e rândul meu. Și deci: m-am dus în pas de front la muierea comandantului. Sigur că era de presupus să folosesc ușa din spate, ușa din față era pentru cei de la Leutnant în sus. Așa că mă strecor printre tufele de trandafiri și toate căcaturile care mai sunt în curtea unui Comandant de regiment, tocmai dau să deschid poarta ce dă în curtea din spate că o și trântesc la loc cât pot de repede când dau cu ochii de un buldog cât un vițel, cu o blană gălbuie, țepoasă și cu un cap cât un ataș de motocicletă. Lătra ca o haită întreagă de buldogi cu vocea în schimbare, dar cu mult, mult mai tare. Balele i se prelingeau de pe fălci și nici măcar nu încerca să ascundă faptul că aștepta taman să-și înfigă colții lui de câine englez în fesele unui soldat german. "Englezi afurisiți, ați pierdut deja războiul", i-am zis eu, și m-am dus hotărât la ușa din față. Am apăsat pe sonerie. Nimic. Am sunat mai apăsat. Poate că soția Comandantului era surdă. Abia după ce am sunat a treia oară, o fetișcană gen "fute-mă repede" mi-a deschis ușa. "Tu ai sunat, soldat?", m-a mustrat ea, rotindu-și felinarele la mine. "Vă raportez coniță!" Am răcnit atât de tare că buldogul s-a adăpostit după casă. "Obergefreiterul Joseph Porta, regimentul 5 de Panzere, Compania Cartierului General, în serviciu temporar ca ordonanță, am o scrisoare GEKADOS de la Comandant pentru doamna sa soție, coniță!" A aruncat indiferentă scrisoarea într-un colț de parcă ar fi fost un ziar de anul trecut. "Ești nou?" m-a întrebat, făcându-și gura pungă de parcă sugea o sulă de negru în sezonul ploios. "Nu, doar puțin folosit", i-am răspuns. "Ar dori Obergefreiterul un pahar de vin?" a tors ea, uitându-se fix spre zona boașelor mele. "Mulțumesc coniță", i-am răspuns, agățându-mi șapca de o statuetă de lemn care înfățișa un negru, unul din obiectele alea pe care le cumpără oamenii de mâna întâi când nu-și pot permite să importe un canibal veritabil care să ia în primire pălăriile musafirilor. O vreme am fumat și am vorbit despre marile victorii pe care le câștigam în toată lumea. Trăgea fumul adânc încât la un moment dat în timpul conversației m-am uitat sub masă să văd dacă nu-i ieșea fum din păsărică. După ce am golit sticla de suc revigorator și ne-am încredințat gândurile unul altuia, i-a dat drumul bunului meu prieten din colivie, și ea a început să-l gâdile. Nu după mult timp am luat cu asalt înălțimile și mi-am implantat bătrânul meu băț de steag. Asta s-a întâmplat de cinci ori înainte să se audă soneria la ușă. Din fericire, soția Comandantului nu uitase să pună lanțul. Pentru moment am crezut, că era buldogul, care voia să intre în casă. "E bătrânul idiot", a șoptit ea cu o voce care suna de parcă băuse acid sulfuric. Are o sulică atât de micuță că n-ar putea satisface nici o pasăre colibri!" "Lisa! E cineva acasă?" a scheunat iarăși vocea de la ușă. Christoase, Maria și Iosif, mă gândesc eu. Și ăsta e Comandantul tău! Cine dracu a plecat de acasă și a pus lanțul pe dinăuntru. Sigur că suntem acasă, fir-ai al dracului de penis pigmeu german preistoric, eram cât pe-aci să strig eu, dar înainte de a ști de fapt ce se întâmpla, ea m-a împins afară pe ușa bucătăriei și acolo era afurisitul ăla de câine, namila ei englezească, lingându-și fălcile cu gândul la o halcă drăguță de carne soldățească germană. "Frumos câine" am zis, privindu-l fix în ochi așa cum am auzit că fac dresorii de animale când intră în cușcă să stea la taifas cu leul. "Ura!" a strigat câinele. Cel puțin cam așa suna. "Ura!" i-am răspuns, și am zbughit-o afară, cu monstrul ăla englez agățat de curul meu de soldat prusac. După două zile animalul a fost ridicat de doi inși de la siguranță. Noile legi rasiale tocmai intraseră în vigoare. Nici unui câine de sânge străin, nearian, nu i se permitea să mai stea într-o casă germană. Buldogul

jidănesc s-a dus glonț la camera de gazare. Comandantul meu l-a înlocuit cu un prepelicar pătat, dar şi acesta avea sânge de evrei francezi. A ajuns tot la camera de gazare.
— E timpul să te culci, Porta, remarcă tăios căpitanul finlandez, oricum, noi suntem obosiți!
— Mai târziu au cumpărat un dog danez, continuă Porta fără să țină seama de căpitan. Şi iată un câine pe care ăia de la Siguranță l-au acceptat. Le-a plăcut prostia lui colosală!
În cursul nopții furtuna se domoleşte şi o linişte ireală se aşterne peste tundră. Aerul rece ne loveşte cu violența unui tanc, sugând fiece părticică de căldură din trupurile noastre.

Cine nu a avut o astfel de experiență nu poate stabili până unde merge limita suferinței fizice umane.

Generalfeldmarschall von Keitel, februarie, 1945

— Un ministru adevărat, strigă Wolfgang, liderul comunist dându-i un brânci lui Hirtsiefer, fostul ministru de interne, care tocmai a fost internat ca prizonier în lagărul de concentrare din Esterwegen.
— Dacă birocratul ăsta va putea sta pe picioarele lui mâine dimineață, spune Scharführerul SS Schramm, o să mă ocup de voi personal, rahaților!
Wolfgang se uită la el şi surâde sardonic.
— O să ne ocupăm noi de el cum trebuie, promite el, negru de supărare.
Un SS-ist îl înghionteşte pe Hirtsiefer, încât îi dărâmă pe doi prizonieri spre priciuri. Aceştia se ridică în picioare şi-i dau câteva scatoalce.
— Tu ai fost acela, social-democrat păduchios, care le-ai dat nevestelor noastre două ceşti drept recunoştință că au adus pe lume cel de-al doisprezecelea copil!
Dinspre oamenii care-l înconjoară pe Hirtsiefer se aud mârâituri amenințătoare. Până şi zâmbetele SS-iştilor au dispărut.
— Uitați că mai primeau şi două sute de mărci, spune el cu glasul stins.
— Căcatule! Îi scădeați din banii de subvenție! țipă un prizonier pirpiriu, ca un şoarece sfios, de la capătul îndepărtat al mesei.
— Şi ne-ați dat un picior în cur când am cerut o creştere a alocației pentru copii, răcneşte Sturmmannul SS Kratz izbind cu patul puştii de pământ.
— Prăpăditele alea de două sute de mărci erau partea noastră, se dezlănțuie un prizonier, şi din punctul vostru de vedere puteam muri şi de foame. Dar acum te afli unde trebuie să fii şi o să simți pe pielea ta cum e să rabzi de foame!
— Bagă-i boaşele în gură, sugerează un SS-ist.
L-au luat în primire la căderea nopții, l-au bătut şi l-au lovit cu picioarele, l-au târât prin latrine. Noapte de noapte au repetat procedeul. Când a venit nevasta să-l ia într-un Mercedes mare a trebuit să fie dus pe brațe.
Gărzile SS-iste şi prizonierii erau furioşi: Puseseră mâna pe un birocrat şi acum era pus în libertate.
După câteva zile a venit Gestapoul şi a ridicat trei SS-işti şi unsprezece prizonieri. Au fost împuşcați pentru că l-au maltratat pe prizonierul Hirtsiefer.

ÎNGERUL ROŞU

— Dacă păduchioşii de germanski vin la Kosnovska o să-i învățăm noi minte, urlă Mişa, despicând aerul cu sabia lui căzăcească şi fluierând. Dacă nu m-ar fi călcat trenul ăla nenorocit şi nu mi-aş fi pierdut piciorul, aş fi împuşcat până acum mii de asemenea porci fascişti!
— Germanii nu fac nici cât un căcat de ren, strigă Nikolai cu dispreț, aruncând un cartof pe jumătate stricat în perete.
E încă prea tânăr pentru a fi încorporat, însă a lucrat deja doi ani în mină. Piciorul stâng îi e țeapăn. S-a întâmplat anul trecut, când a explodat prematur o încărcătură explozivă. Neglijență, s-a pronunțat comisia de cercetări a NKVD. Tatăl lui a fost ucis de aceeaşi explozie. Când inspectorii NKVD au plecat, au luat un inginer şi doi artificieri cu ei. Nu s-au mai întors niciodată.
— Mănânc un câine dacă nemții ăia nu ajung aici curând, spune Sonia, cârciumăreasa de la "Îngerul Roşu". Se apleacă, şi sânii ei enormi aproape că ating podeaua. Scoate de sub tejghea o puşcă de vânătoare, cu două țevi, şi ținteşte în Ghiorghi, lucrătorul politic de Partid. Îndată ce dau cu ochii de ei le zbor cururile, strigă ea gata de luptă.
— O să-ți cadă izmenele din cauza detunăturii, rânjeşte Nikolai dând peste cap o vodcă.
— O să cadă, nu? strigă Sonia furioasă. Încarcă două cartuşe în puşca de vânătoare, o armează şi trage.
Pocnetul e nemaipomenit, cei mai aproape de ea au fost aproape asurziți.
— Draci nebuni, strigă Ghiorghi, care a căzut pe podea din pură spaimă. Cățeaua asta turbată ne-ar fi putut omorî pe toți!
— Mai crede cineva că o să-mi cadă izmenele? urlă Sonia încărcând din nou puşca să fie pregătită în caz că vin nemții.
— Nemții sunt poporul cel mai laş de pe fața pământului, spune Fiodor, plesnind cu podul palmei pe masă şi făcând să se clatine sticlele şi paharele, ticăloşi fricoşi! înspăimântați să nu piardă fărâma de viață pe care o au în ei. Când eram la şcoala de maşinişti de la Murmansk, unul dintre porci a venit să se uite la maşinile noastre. Fugise din țara lui. Abia reuşise să-şi salveze pielea când Hitler a preluat puterea. Curat ticălos, asta era. Aşa căpos că nu-i era suficient o singură secretară, avea nevoie să târâie două după el. Oricine putea să vadă ce erau ele, o pereche de târfe scumpe la preț din Moscova. Nu ştiau altceva decât de sulă şi boaşe, asta era educația lor. Neamțul ăsta nemernic îşi băga nasul atât de adânc în toate, încât un robotcik onest nu se simțea deloc în siguranță. Ei bine, pentru a fi mai în siguranță, ne-am hotărât să ne descotorosim de el, aşa că târziu, într-o noapte, îl culegem pe când ieşea legănându-se din bordelul Molnia şi-l băgăm într-un sac de ciment. Credeți sau nu, s-a eliberat înainte de-a ajunge în partea veche a docurilor. O ia la fugă pe stradă strigând cât îl ținea gura după ajutor. Dar cine sare în ajutorul cuiva, în special al unui neamț, la Murmansk, în toiul nopții? L-am ajuns din urmă, oricum, şi i-am tras una în burtă şi apoi i-am mai dat câteva picioare în cap şi s-a mai domolit oleacă. Dar e greu să-i faci să stea cuminți pe pungaşii ăştia de nemți. L-am târât până la Cheiul Țarului. Ştiți, acolo unde sunt strânse şalupele, scoase din circulație. Doamne, cum mai dădea

din picioare şi se zbătea când i-am băgat şi ţinut capul în apă. Pur şi simplu nu dă ortul popii în linişte, ca un om. De fiecare dată când ne făceam socoteala că trebuia să fi murit, şi îl scoteam din apă, iar o lua razna urlând şi împroşcând cu apă şi începea să se roage pentru viaţa lui. Doi dintre noi au început să-i tragă şuturi în boaşe. L-am lovit atât de tare încât cred că-i ajunseseră până-n gură. Ne-a oferit la toţi banii lui până la ultima copeică dacă l-am fi lăsat în viaţă, şi s-a jurat că va pune o vorbă bună pentru noi la Moscova. Asta arată ce mincinoşi sunt nemţii. Cine-ar pune o vorbă bună pentru cineva care îşi dăduse toată silinţa pentru a-l ucide? "Te ştiu eu, Alexander Alexeevici", îi striga el maistrului nostru printre înghiţituri de apă. Vezi, chiar în pragul morţii un neamţ observă totul, aşa că îi poate spune Necuratului, odată ajuns în iad, cine l-a trimis acolo. Acum orice cetăţean sovietic ştie că una îi spunea lui Dumnezeu şi Satanei şi altceva la NKVD. Ei bine, recunoscându-l el pe Alex nu ne-a mai rămas nimic altceva de făcut, ca atare trebuia să-l curăţăm. Dar nemţii ăştia sunt daţi dracului. Am sărit cu picioarele pe el până am socotit noi că n-a rămas nezdrobit nici cel mai mic oscior. Sub apă a continuat să trimită bule şi să împroaşce ca o pisică de pădure primăvara, dar l-a luat în cele din urmă moartea, deşi se luptase din toate puterile.
— Diavolii ăştia sunt o plagă, strigă Piotr apucând de închizător puşca de membru al Gărzii Civile, dacă vin încoa îi terminăm rapid. Trosc, şi încă, un neamţ mai puţin pe lume.
— Eu vreau să prind câţiva vii, strigă Ciolinda, nevasta lăptarului. I-aş spânzura de grindă, aşa, şi i-aş castra, apoi ne-am putea bucura auzindu-i cum ţipă, cum făceau tătarii când îl prindeau pe câte unul între picioarele nevestelor lor.
— Am prins vreo doi finlandezi fascişti în decembrie '39, spune Sonia cu entuziasm. I-am spânzurat de picioare şi i-am bătut între picioare până am căzut jos de oboseală. Erau doi ofiţeri cu dungi verzi pe pantaloni şi zvastica în ochii ăia răutăcioşi. Când am terminat, pantalonii lor cenuşii deveniseră roşii. Înainte de a muri le-a părut rău de o sută de ori că atacaseră Uniunea Sovietică şi scoseseră ochii copiilor mici!
— Asta-i muzica ce-mi place, răcneşte soţul ei, Vasia, cu fanatism. Când îmi făceam serviciul militar în tabăra de pedeapsă de la Levtenov, dispuneam de multe metode pentru a-i ucide pe inamicii poporului, iar când era vorba de fascişti, îi jupuiam cum se beleşte renul. Comandantul nostru, un diavol din Kita, colecţiona mânuşi. Casa lui era ca un muzeu. Într-o bună zi a descoperit că îi lipsea un anumit sortiment. A dat semnalul de adunare pentru toată tabăra şi a trecut printre rânduri, selecţionând câte un bărbat şi câte o femeie din fiecare naţionalitate. Cei selecţionaţi au fost duşi la bucătărie şi i-a forţat să-şi bage braţele în apă clocotită. Apoi comandantul nostru mongol le-a jupuit mâinile şi braţele cu toată grija şi s-a făcut cu câteva perechi de mănuşi pentru muzeul său, cum nu mai avea nimeni. Vreo scârnăvie a ciripit totuşi la Moscova. Ce tărăboi a fost! Am avut noroc, aveam de îndeplinit o altă misiune în ziua aceea şi nu am participat la acţiunea din bucătărie. Într-o dimineaţă al naibii de friguroasă apare şi un comisar mititel, care uitase să zâmbească încă dinainte de-a se naşte. Era atât de mărunt că putea să treacă în picioare pe sub burta unui cal! Cizmele de călărie căzăceşti, fără tocuri, pe care le purta nu erau mai înalte decât degetaru, şi totuşi îi ajungeau până la genunchi. Dacă urechile nu i-ar fi ieşit ca aripile liliacului, căciula de blană ţuguiată i s-ar fi oprit pe umeri. Era atât de înaltă că putea s-o folosească şi ca scaun. I-au fost necesare douăzeci de minute ca să-i condamne la moarte pe colecţionarii de mănuşi, prin decapitare cu sabia, pe platoul de adunare, înainte de asfinţitul soarelui. L-a ales personal pe executor. Un ugalaşnik[44] din Leningrad, un munte de om, care l-ar fi putut ascunde pe Comisarul din Tomsk în gură. Era închis pe viaţă pentru că ucisese patru femei, le ciopârţise cu securea unui pădurar şi le aruncase rămăşiţele în Luma.
Noi toţi, atât prizonierii cât şi personalul permanent, am fost adunaţi să fim de faţă ca să ne facem toţi o idee de ce i s-ar putea întâmpla oricui dintre noi căruia i-ar fi dat prin cap să colecţioneze şi el mănuşi. A fost o execuţie scârboasă. Ucigaşul de femei din Leningrad era emoţionat ca o fecioară. De fiecare dată când se uita la micuţul Comisar din Tomsk îl apuca tremuriciul ca pe un plop tremurător. Acesta a început prin a-i tăia un braţ. Amantul mugea ca un taur, dar nu mult timp. Din două mişcări capul i s-a rostogolit pe platou. Următorului pe care l-a hăcuit i-a retezat dintr-o lovitură o jumătate de piept, cu cap cu tot. Şi tot aşa cu toţi cei zece. Ucigaşul din Leningrad era puternic ca un urs.
Comandantul din Kita a fost ultimul la rând. Trei lovituri, şi dus a fost. Comisarul din Tomsk şi-a scos Nagan-ul şi i-a plasat un glonte direct între ochi ucigaşului din Leningrad. Se legăna ca un copac pe timpul furtunii şi la pământ cu el alături de cei pe care îi decapitase. Asta le vom face şi noi nemţilor când vor veni, îi jupuim şi îi atârnăm la uscat în faţa sediului Partidului. Nici unui comisar nu-i va păsa taman de ce le-am făcut noi nemţilor.
Şirul vorbelor sale este întrerupt de deschiderea uşii. Un nor dens de zăpadă pătrunde în cârciumă.
— Închide dracului uşa! strigă toţi deodată în momentul în care suflarea polară năvăleşte în încăpere.
O femeie tânără, ţinând de mână un copil de vreo trei ani se lasă pe spate, sprijinindu-se de uşă. Cu o mişcare ce trădează oboseala îşi scoate gluga şi-şi şterge zăpada de pe faţă. Îşi suflă în mâinile îngheţate şi bate cu tălpile de duşumea pentru a-i reveni ceva căldură în picioare, apoi se uită căutător prin camera aglomerată, unde tai cu cuţitul fumul de mahorcă.
— Pe mine mă cauţi, femeie? o întreabă un individ cu o faţă albă, plină de coşuri. Are o frunte foarte îngustă, de debil mintal. Ochii au o strălucire de animal feroce.
— Hai acasă, Grigori, îl imploră ea cu un tremur în glasu-i şoptit.
— Nici gând, mârâie numitul Grigori, golindu-şi paharul de bere cu un plescăit zgomotos. Lasă-mă-n pace, femeie! Nici să te văd nu mai suport, pe tine sau pe plodul ăla de târfă pe care l-ai făcut.
Trage o duşcă zdravănă de spirt şi scoate un râgâit foarte sonor.
— Mi-ai promis de dimineaţă că azi nu te mai îmbeţi, îi spune ea văitându-se şi îndepărtând de pe frunte o buclă din păru-i negru.
— Credeţi aşa ceva? Acum târfa asta spune că sunt beat! Sughite şi rânjeşte prosteşte. Dacă nici asta nu e o insultă, apăi ce mai e! Uiţi, probabil, cine-i comisar în oraşul ăsta! O să vezi tu, căţea ce eşti! Nimic mai uşor pentru mine decât să te aranjez, pe tine şi pe plodul ăsta de târfă! Îşi umple cana din nou şi iarăşi bea. Berea i se scurge pe bărbie şi pe piept în timp ce bea. Puuuh! pufăie el, împroşcându-se cu bere pe faţă. Mai vii şi aici să ne spui ce să facem, iapă de Kiev. E loc berechet la Kolima pentru troţkişti ca tine!! Ştiu eu la ce te gândeşti, curvă contrarevoluţionară şi parşivă ce eşti. — Salivează el ca un beţiv şi se îndreaptă clătinându-se spre ea cu stacana de bere plină în mână. Râzând pe înfundate, parcă-ar fi cotcodăcit, îi toarnă berea în cap femeii şi o loveşte peste faţă. — Să te întinzi cu ofiţerii chipeşi până nu mai poţi, drac împieliţat de femeie! Crezi că te crede cineva din cei de faţă că ai fost măritată cu căcatul ăla de căpitan! Căzut în luptă împotriva fasciştilor finlandezi, zici! Minciuni jidoveşti! Spurcăciunea s-a împuşcat pentru că-i era frică să meargă pe front! Ştiu exact despre ce e vorba, să-ţi fie clar! Nu sunt eu politrucul?

— Eşti beat mort, îi spune ea calmă, ştergându-şi berea de pe faţă cu mâneca. Nu-ţi mai vine şi ţie mintea la cap odată? Mâine o să-ţi pară rău!
Bărbatul se uită la ea cu o expresie prostită, de beţiv, o îmbrânceşte pe podea şi o târăşte de un picior, ca pe o sanie, spre oamenii aflaţi lângă tejghea, care zâmbesc răutăcios.
— Uite aici! strigă el sfâşiindu-i îmbrăcămintea. Serviţi-vă, oricine vrea! Eu, Comisarul Grigori Anteneev, vă dau permisiunea! Curvele sunt proprietatea statului.
Cu un râs strident îi desface picioarele.
— Poftiţi, regulaţi-o cu lumânarea! strigă Sonia încântată, forţând o lumânare groasă de ceară în organul genital al femeii. Iapă aristocratică îngâmfată! O împinge cu brutalitate, pe masă.
— Haideţi, băieţi, rânjeşte Gilda, poarta e deschisă! Faceţi-i bucata. O căţea ca ea, care se uită de sus la noi, pentru că noi nu înţelegem cărţile.
— Mamă, mamă! ţipă copilaşul, lovind şi el anemic în gloata beată.
— Lăsaţi-mă pe mine să i-o trag, rânjeşte Ghiorghi în timp ce se desface la prohab. Na, căţea, nu mai e alta la fel de mare în tot Kievul! Nu mai ţipa. E pe măsura ta!
— Eu o iau pe la spate, se hâţână Mişa, ologul cu pantalonii deja lăsaţi în vine.
— Taci, pui de curvă! strigă Kosnov, voinicul vânător, împingându-l pe băieţaş mai încolo.
— Las-o puţin mai jos, gâlgâie Mişa, cu simţurile aţâţate. Nu pot să-i ajung până-n cur. Ajunge, bravo! Primeşte-o în pizdoaia aia ucraineană păcătoasă!
De fiecare dată când termină câte unul dintre beţivi, Sonia aruncă o găleată de apă peste femeia violată.
— Noi ţinem la curăţenie, zice ea râzând cu cruzime, dar curvele kievene ca tine nu înţeleg acest lucru! Nu regulezi o târfă pe degeaba, hohoteşte Sonia, costă câte o copeică pentru un rând, băieţi!
— E cea mai ieftină târfă pe care am avut-o! urlă Fiodor entuziasmat vârându-i femeii trei copeici între picioare.
După ce s-au plictisit şi de distracţia asta o rostogolesc sub masă. Ea plânge disperată pentru băieţel, care zace fără cunoştinţă sub o bancă.
— O auzi cum urlă, iapa! strigă Ghiorghi ca un turbat. Arunc-o afară!
O scot afară brutal, în zăpadă, cu lovituri de picioare.
— Băiatul meu! ţipă ea deznădăjduită lovind nebuneşte în uşa grea.
Grigori îl apucă pe băiat şi îl aruncă pe uşă afară ca o minge. Aterizează la o distanţă serioasă, într-un troian.
— Aceşti trădători ai poporului ar trebui desfiinţaţi, răcneşte Mişa, izbind puternic în masă. Am citit în Pravda mai deunăzi că îşi arată chipurile oribile peste tot. Auzi, l-au dibuit pe un jidan care se strecurase până la nivelul de zampolit[45]. L-au împuşcat, bineînţeles, adăugă el după o scurtă pauză.
— Dacă te opreşti şi stai liniştit, mori, să fiu al dracului — spune Ghiorghi fără nici o legătură, întinzându-i lui Mişa o cană cu bere.
Sub un impuls subit, Sonia îi anunţă că birtul le dă un rând pe gratis. Toate discuţiile se opresc, tăcerea se lasă peste "Îngerul Roşu". Uimirea e unanimă. Nu-şi poate aminti nimeni să fi fost vreodată o cârciumăreasă atât de mărinimoasă.
— O să-l bag în aia mă-si îndărăt pe ţâncul ăsta! ţipă Grigori prăbuşindu-se pe podea cu zgomot.
— Ia-ţi mâinile alea împuţite de pe picioarele mele, mârâie Sonia, eşti ultimul bărbat căruia i-aş permite să-mi umble în izmene!
— Dacă m-ai încerca o dată nu te-ai mai culca cu altul! rânjeşte Nikolai prosteşte.
— Scârnă pipernicită! îl ia în zeflemea Sonia. Eu, care am navigat pe şapte mări şi oceane şi am servit diplomaţi şi generali? Crezi că m-aş înjosi cu un maimuţoi ca tine? M-a avut odată un lord veritabil în mijlocul Oceanului Atlantic! — Surâde, fericită de această amintire. — Era un englez get-beget, cu castel cum trebuie, unde o ducesă avea obiceiul să umble în fiecare noapte cu lună plină! Când şi-a dat drumul în mine, era de viţă albastră. Albastră ca lampionul din faţa comisariatului.
— Şi de-atunci nu te-ai mai spălat niciodată acolo, jos, o ia în derâdere Tania, care a fost trimisă temporar în sat.
Nici chiar politrucul nu ştie ce a făcut Tania. Se şopteşte că va veni un ordin, într-o zi, să fie lichidată. S-a mai întâmplat înainte. Alţii spun că este informatoare.
— Am fost şofer de camion pe ruta Omsk - Moscova - Leningrad, se laudă Dimitri.
— Acum faci numai cursa de la "Îngerul Roşu", până la ocolul pentru reni, rânjeşte Ciolinda, nevasta lăptarului.
— Habar n-ai ce vorbeşti, femeie, îi zice Dimitri cu dispreţ. Ruta Omsk-Moscova-Leningrad este cea mai grea din toată Uniunea Sovietică. Când ajungi, în fine, pe Nevski Prospekt, eşti pe jumătate ţăcănit.
— Exact aşa cum eşti — râde în hohote Ciolinda. N-ai fost niciodată altceva decât un ţicnit.
— Când în cele din urmă am dat în primire, continuă Dimitri, refuzând să fie întrerupt, am colindat prin ţară şi am călătorit cu trenul gratis prin toată Uniunea Sovietică. Partea bună cu trenurile astea este că există totdeauna o pereche de şine care duc altundeva de unde te găseşti. Şi dacă ajungi iarna într-un loc unde e prea frig ca să dormi afară, atunci poţi să fii sigur că există o puşcărie unde să te dezmorţeşti şi să capeţi ceva de haleală.
— Da, asta e un lucru bun în ce priveşte Uniunea Sovietică, strigă Ghiorghi cu patriotism, la noi nu e criză de puşcării. Trăiască Stalin!
— A venit însă ziua când a trebuit să părăsesc acea viaţă minunată, liberă, surâde Dimitri cu amărăciune. S-a întâmplat la Odessa. Stăteam culcat pe o bancă şi visam în Parcul Proletarilor, când am simţit o ciocănitură în cutiuţă. În faţa mea se afla un tâmpit de garadovoi[46] care se hlizea la mine învârtindu-şi pulanul lung. Mi-a dat una peste tălpile picioarelor că l-am simţit prin tot corpul, Până sus de tot, în vârful părului. "Plec", i-am zis, înclinându-mă politicos. M-am întins aici cu totul din greşeală! "Nu eşti chiar atât de bătut în cap cum pari", a rânjit garadovoi-ul trăgându-mi iarăşi una în mijlocul frunţii cu pulanul lui ca să nu uit prea repede că nu era permis să dormi în Parcul Proletarilor. Am plecat de-acolo cu toată viteza dar nici n-am scos nasul din parc şi am şi fost arestat. Din nefericire era chiar la capătul zorilor, când vin cotigile cu lapte hodorogind şi e cea mai bună parte a zilei pentru sticleţi. Şi abia aşteptam o ceaşcă de cafea şi ceva de îmbucat. Ei bine, m-a dus cu maşina la speţialnâi staniţia[47]. Acolo mi-au tras o cafteală care m-a făcut să recunosc că munca este o mare binecuvântare pentru toţi cetăţenii sovietici. — Îşi desface braţele şi se uită atent la ferestrele îngheţate. — Şi iată-mă, aici, în tovărăşia unei sticle de vodcă!

***

Într-o odaie de sus, deasupra cârciumii, căpitanul Vasili Simsov, şade trântit în pat şi o priveşte pe Tamara, care se fâţâie de colo-colo prin odaie, ca o pisică înfuriată, cu o ţigară între buzele senzuale.
— Ce dracu poţi să faci în văgăuna asta împuțită? Să te cordeşti şi să tragi la măsea! M-am plictisit. De ce nu ieşi undeva cu mine!
— Unde dracu să mergem? întrebă el foarte susceptibil. Am fost la cinematograf săptămâna trecută!
— La cinematograf! mârâie ea supărată. Ăluia îi zici tu cinema? Numai politică căcăcioasă! Trebuie să facem ceva! Altfel ne apucă damblaua! Murim şi nici n-o să ne dăm seama!
— Să mergem la ski după ce se domoleşte viscolul, îi sugerează el cu glasul stins.
— La ski? Acum chiar cred că ai luat-o razna! M-am lecuit de ski pentru toată viaţa!
Se ridică într-un cot în pat şi-şi arătă dinţii frumoşi, într-un zâmbet larg.
— Îndată ce vom câştiga războiul, vom pleca în vacanţă în Crimeea, o consolează el. O să ne plimbăm cu barca cu pânze şi vom face dragoste pe punte numai în prezenţa pescăruşilor!
— Şi seara vom mânca la restaurant! râde ea şi chipul i se luminează la acest gând.
— Şi vom sta toată noaptea, după pofta inimii, şi ne vom ghiftui cu caviar şi vin de Crimeea, îi promite el.
— Când vom câştiga războiul, oftează ea tristă, golind paharul de vodcă. Ai auzit de Războiul de Treizeci de Ani, cred? De ce n-ar dura şi ăsta tot atât? Cum să zic, n-ar mai fi decât douăzeci şi opt de ani de aşteptat.
— Douăzeci şi şapte, o corectează şi începe să fluiere.
— Ce contează un an în plus sau în minus? suspină ea resemnată. Oh, pe dracu, Vasili, am senzaţia că sunt zăvorâtă într-o închisoare împuţită! Stai toată ziulica întins pe spate şi bei, ce naiba faci totuşi aici?
— Fac instrucţie cu Garda Naţională, ştii doar, îi răspunde el cu mânie, şi mai trag cu ochiul la mişcările inamicului şi trimit informaţii prin radio, în cazul că ajung aici. E o misiune foarte importantă, şi o ştii şi tu!
— Oh, slăbeşte-mă! râde ea sălbatic. Se spune că nemţii sunt proşti, însă n-am să cred niciodată că sunt atât de proşti să vină aici! Nimeni n-ar putea fi atât de tâmpit! Numai cetăţenii sovietici sunt atât de bătuţi în cap încât să trăiască în fundătura asta.
— Tamara îşi trece mâna prin părul lui negru ca tăciunele, îl sărută pe gură şi îi atinge limba cu a ei. — M-am plictisit la culme! Patru luni singură cu tine! Peste tot zăpadă şi nimic altceva! Mă scoate din sărite. Nici nu mai avem chef să facem dragoste. Ştim să facem toate o sută şi una poziţii şi în somn! Găseşte ceva nou, neghiobule!
— Am putea organiza eventual o cursă de câini, îi sugerează el fără să creadă nici măcar în ce-i iese pe gură, sunt o mulţime de câini pentru tracţiunea săniilor pe aici!
— Potăile astea de prin sate sunt prea proaste ca să înveţe să alerge la o cursă, apreciază ea. Îţi mai aminteşti când ne duceam la curse, la Moscova, şi apoi la teatrul Balşoi, seara? Dă-mi ceva să beau! Întinde paharul spre el. Ridică-te, ce dracu! De ce exişti?
— Lasă impertinenţele, femeie, îi spune el ameninţător. Oricând te pot băga din nou la pârnaie!
— Poate că n-ar fi o idee rea! Mi-aş găsi repede o lesbiană drăguţă!
Se ridică şi se aşează pe scaun. Îşi ridică picioarele pe o măsuţă şi cămaşa îi alunecă dezgolindu-i coapsele. El scoate un fluierat prelungit.
— Vino încoace şi lasă-mă să te regulez! Ai cele mai grozave coapse şi mingeacul tău e cel mai teribil din lume, nici măcar târfele alea capitaliste nu sunt atât de bine dotate ca tine!
— Taci, mârâie ea, aprinzându-şi o ţigară lungă, aromată, hai să plecăm de-aici Vasili! Moscoviţii nu pot trăi într-o văgăună ca asta! Creierele o iau razna. Ieri m-am surprins vorbind unui ren!
Sare în pat, se încolăceşte în jurul lui, îşi plimbă vârful limbii pe faţa lui în timp ce-i pipăie trupul lui păros.
— Eşti un bărbat minunat, Vasili! Eşti un pungaş afurisit, dar poţi face tot ce-i place unei femei să-i facă un bărbat!
Se retrage puţin şi-l scrutează:
— Ai spus că ai relaţii, cele mai bune pe care şi le poate dori cineva, atunci de ce dracu stăm aici? N-a sosit oare vremea să apelezi la ele şi să ne scoată de aici? Îl sărută iarăşi, se suie peste el şi-l muşcă de ureche. Să mergem măcar o zi la Murmansk! Să petrecem două zile şi în locurile unde se duc ofiţerii de marină. Dă-le ordin să înhame câini şi ajungem îndată la Murmansk!
— Ai înnebunit? Ştii că nu putem face aşa ceva. Mi s-a încredinţat aici un post de foarte mare răspundere. Nemţii pot apărea în orice moment! Atunci voi avea puteri depline şi voi deveni comandant, asta poate însemna promovare, decoraţii şi, dacă avem noroc, vom rămâne singurii în viaţă şi vom putea înfrumuseţa povestea oleacă!
— Spune-mi Vasili, nu-i ceva scrântit acolo, la cutiuţa ta? Dacă suntem, singurii rămaşi printre cei vii va trebui să fim foarte atenţi ce le spunem ălora de la Moscova. Se uită adânc în ochii lui naivi: Ai cunoscut vreodată un neamţ? Sunt foarte buni ochitori! Dacă vor veni într-adevăr aici, tare aş fi curioasă să văd cum va acţiona Garda ta Naţională de beţivi!
Din localul de dedesubt se aude zarvă mare.
— Îi auzi? spune ea cu dispreţ. Ferească-ne Dumnezeu să sosească nemţii în momentul ăsta! Cât sânge n-ar curge, sânge rusesc!
— Fii atentă ce-ţi iese pe gură, mârâie el, împingând-o supărat de lângă el. Nu mă cunoşti! Cu o strălucire de răutate în ochi îşi scoate Naganul de sub pernă şi i-l pune la tâmplă. Te-aş lichida, dacă aş vrea!
— N-ai îndrăzni, îl persiflează ea pe un ton provocator. Dacă mă împuşti, nu-ţi mai rămâne decât s-o regulezi pe târfa aia grasă şi unsuroasă de jos. Ai simţit cum miroase? Nu s-a mai spălat din '36, când a lansat Partidul campania "economisiţi apa".
El se trânteşte înapoi în pat, râzând ca un descreierat.
— Ce poamă a naibii eşti! Nu se poate nimeni supăra cu adevărat pe tine.
Îi aruncă o ţigară.
O vreme fumează în tăcere. Apoi apucă balalaica.
Vasili sare din pat şi dansează sălbatic prin cameră, ca tătarii. Îndreaptă Naganul spre tavan şi descarcă tot încărcătorul.
Ea râde zgomotos şi azvârle cu o vază de cristal în perete. Cioburi de sticlă le zboară pe lângă ureche.
El aleargă gol peste mobilă şi cu un salt lung aterizează în pat. O trage cu brutalitate peste el. Ea îl loveşte cu balalaica în cap şi ţipă groaznic de durere când el îşi stinge ţigara pe umărul ei dezgolit.

— Taci! strigă el. Durerea şi voluptatea erotică merg mână mână! O apucă de păr şi îi aduce capul între picioarele lui. Suge-o, târfă murdară!
— Porcule! bolboroseşte ea, cuprinzând cu buzele arma lui enormă.
— Dă-i bătaie! strigă el cu o poftă perversă în glas.
Tamara îşi ridică ochii spre faţa lui puhavă, desfrânată, şi brusc strânge din dinţi cu toată puterea.
Vasili urlă de durere şi o goneşte de pe el cu picioarele.
Ea scuipă afară bucata de carne şi se şterge la gură, care i s-a mânjit de sânge.
El se lasă în jos ţipând şi se strânge cu mâinile între pulpe.
— Porc! sâsâie ea. Credeai că poţi să te porţi oricum pofteşti cu mine!
Îşi aprinde imperturbabilă o ţigară şi se uită la el cu răutate.
— Căţea turbată, mi-ai decapitat-o! strigă el cu disperare făcând câţiva paşi spre ea.
— Şi ce dacă? se strâmbă ea la el şi se trage înapoi spre uşă, oricum, n-ai ştiut ce să faci cu ea. Ai vrut mereu franţuzeşte, da' cred că niciodată n-a ieşit aşa de franţuzeşte ca în seara asta!
— Cheamă un doctor, o imploră el, nemaiştiind ce-i cu el.
— Doctor! râde ea batjocoritoare. Singurul doctor pe care-l avem aici e grăsana, care a făcut cândva un curs de opt zile ca infirmieră. N-ar fi în stare nici măcar să ajute o scroafă să fete!
— O să mi-o plăteşti, geme el privindu-şi mâinile pătate de sânge.
— O să mori, îi confirmă ea, ca şi cum i-ar spune că e frig afară.
— Asta e asasinat, spune el căzând pe podea.
— Asasinat! râde ea strident. Şi mai spui că nici măcar n-ai habar pe câţi i-ai trimis în faţa plutonului de execuţie. Acum faci o experienţă, să vezi cum e când mori!
— Eşti un diavol, Tamara, dar te previn: dacă mor, Moscova va afla adevărul!
— Chiar aşa? şopteşte ea. Posibil ca unii să creadă. Tot ce o să audă ei la Moscova va fi că ai murit şi te vor şterge de pe listă şi te vor uita, ca pe orice păduchios!
— Tamara, şopteşte el răguşit. Trebuie să mă ajuţi. Îmi curge sânge cu nemiluita!
— Vasili, îi şopteşte printre dinţi, aplecându-se deasupra lui. Nu mai ai mult, dar trebuie să ştii că-mi face plăcere să te văd cum mori!
— Tamara, eşti chiar soră cu dracu. Te vor spânzura! Ai omorât un ofiţer sovietic!
— Am înjunghiat un porc, chicoteşte ea. Tu mi-ai spus s-o iau în gură! M-au apucat spasmele şi, ştii doar, se pune o bucată de lemn între dinţii celor care au spasme, ca să nu-şi muşte limba. Fără limbi nu se poate spune la NKVD ce vorbesc alţi cetăţeni, vezi? De asta ţi-ai sacrificat tu bunătate de penis! Poate că te vor face Erou al Uniunii Sovietice post-mortem!
Un zgomot îngrozitor ajunge până la ei din local: mobilă sfărâmată, pahare sparte, femei care ţipă, bărbaţi care zbiară.
Căpitanul Vasili Simsov îşi dă duhul în zgomotul acestui vacarm.
Tamara şade multă vreme şi se uită la el cum stă întins acolo, gol, numai cu şapca de NKVD pe cap.
— Dacă te-ai putea vedea şi tu, pe tine însuţi, şopteşte ea cu dispreţ. Cei pe care i-ai trimis în Gulag s-ar bucura!
Se ridică în picioare, ia o ţigară, trage o înghiţitură bună de vodcă şi se priveşte apreciativ în oglindă.
— Ai făcut o faptă bună! îi spune ea imaginii din oglindă.
Se îmbracă cu o rochie lungă de tul, îşi pune un şal negru pe umeri şi se duce în local.
— Căpitanul Vasili Simsov a murit, declară ea solemn pe când coboară scara.
— Tuturor ne vine rândul, sughite Sonia, beată, de la tejghea.
— Daţi-mi ceva să beau, îi zice Tamara cu asprime.
Sonia îi împinge o cană plină. O bea pe jumătate, cu lăcomie.
— Ultima noapte la Moscova, oftează ea visătoare, am dansat la "Praga", în Piaţa Arbatskaia.Aveau acolo cea mai bună orchestră ţigănească din lume. Ai fost şi tu? o întreabă pe Sonia, care se scarpină gânditoare între sâni.
— M-ar fi băgat la mititica dacă dădeam cu nasul pe acolo, rânjeşte Sonia.
— I-am decapitat membrul, zice Tamara cu un surâs de om satisfăcut. A fost ultima lui mare escapadă de genul ăsta.
Soniei îi cad fălcile.
— Prea bine, am ascultat totul. Alo, fiţi atenţi! strigă ea, vocea pătrunzând rumoarea gloatei de beţivi. Madam Tamara Alexandrovna i-a decapitat membrul căpitanului Vasili Simsov!
— Ce gust avea? întreabă Ghiorghi, într-un hohot de râs.
Grigori se ridică în picioare cu mare greutate şi se poticneşte de câteva ori în drum spre tejghea.
Mişa îi dă şapca verde de comisar, îşi încinge Naganul la şold cu solemnitate. Acum toată lumea poate vedea că este în exerciţiul funcţiunii. Se prăvăleşte peste tejghea cu zgomot şi sparge două sticle.
Sonia îi trage una în cap cu un făcăleţ.
— Grigori Mihailovici Anteneev, te-ai îmbătat ca un porc. Încheie-te la pantaloni, că sunt şi doamne de faţă. Nu eşti cu renii!
— Dă-mi ceva de băut, rânjeşte el ca un nerod.
Goleşte cana dintr-o duşcă, râgâie violent şi înghite doi heringi săraţi întregi. Le dă drumul pe gât, precum înghite barza o broască. Se scarpină la cap şi descoperă, spre surprinderea lui, că nu mai are şapca.
— Tovarişci, ţipă el cu o voce sonoră, de ce sunt eu aici cu sarcini? Îşi scoate Nagan-ul şi îl agită prin aer. Se aude o împuşcătură. Glonţul îi atinge urechea lui Mihail şi trece prin căciula de blană.
— Uşurel, tovarăşe comisar, spune el dojenitor făcând cu degetul arătător spre Grigori.
— Eşti arestat! răcneşte Grigori fluturând pistolul. Mărturisiţi, diavolilor, ca să avem o judecată mare!
Nu ajută la nimic dacă tăgăduieşti! NKVD-ul cunoaşte totul!
Se serveşte cu o bucată mare de carne de porc dintr-o farfurie şi şi-o bagă în gură ca un ţăran care face o căpiţă de paie. Pistolul îi cade în supă. Se opăreşte la mână când încearcă să-l pescuiască. Răcnind, dansează într-un picior suflând în mână:
— O să mi-o plăteşti, ţipă el înfuriat. Nimeni nu scapă după ce a opărit mâna unui comisar. O să ai la ce să te gândeşti în Gulag!
Se prăbuşeşte greoi pe un scaun şi îi pare atât de rău de el, că începe să plângă. Îşi şterge fruntea şi descoperă că are din nou şapca de serviciu pe cap:

— Christoase, sunt îm exercițiul funcțiunii, urlă el înspre Sonia. Iar ai spus vrute și nevrute în fața icoanei tale, cățea sfântă ce ești! Așteaptă numai, o să-ți scoată ăia din Gulag pe nas chestia asta, tot atât de ușor precum scopește un tătar purcelul de lapte! Se ridică șovăind și se poticnește de picioarele lui Fiodor.
— Lumea-i o oală de rahat, oftează acesta adânc.
Ghiorghi îl ajută să se ridice și îl așează pe banca îngustă de lângă ursul împăiat, cu care începe să discute.
— Cine te crezi, totuși? îi zice ursului. Găoaza Uniunii Sovietice, și ce-i cu asta!
Îi trage câteva scatoalce și cade iarăși. Rămâne așa lungit un timp, privind cu dușmănie ursul, care îi răspunde cu o privire sticloasă.
— Tovarişci, spune el râzând înăbușit, să procedăm la instituirea unei curți marțiale și să ne distrăm puțin! Pot să-ți ofer ceva de băut? Cum ursul nu-i răspunde, îi trage un picior, luftează și cade cât e de lung pe podea. Se ridică înapoi cu greutate. Mătușa Sonia, două măsuri de "Victoria Steagului Roșu". Ne socotim la leafă!
— Nici vorbă! îi spune Sonia cu răceală, îmi ești deja dator salariul pe un an. L-ai băut până la ultima copeică, și ce garanție am? Reprezinți un mare risc, Grigori Anteneev. Dacă vin nemții te vor spânzura, cu tot cu șapca aia a ta verde. Și eu cred că vin!
— Atunci vom lucra cu ei, spune Grigori cu un gest afectat.
— Ești un comisar sovietic simpatic, remarcă Sonia sec.
— Dă-ne de băut, atunci, o roagă el. Știi cu câtă ardoare lucrez pentru victorie!
— E lucrul cel mai bun pe care îl poți face, strâmbă din nas Sonia. Știți ce se poate întâmpla cu voi, comisarii, dacă pierdeți!
— Evreii sunt de vină, spune Grigori lugubru. Ticăloșii ăia cu nasurile coroiate s-au strâns cu toții în America și ațâță focul. Știi ce planuri au? întreabă el în șoaptă.
— Să-ți taie ție capul, rânjește Sonia, lăsând să cadă satârul pe tejghea, ca o ghilotină.
— Asta e numai un aspect, admite Grigori pipăindu-și gâtul cu delicatețe. Au conceput un plan monstruos! Sughite de mai multe ori și-i bea și cana lui Mihail, care din greșeală fusese uitată la îndemâna lui. Vor ca noi și naziștii să ne măcelărim unii pe alții. Trimit un Kaiser Wilhelm la Berlin și un țar Nicolae la Moscova să pună capăt guvernării de o mie de ani a popoarelor. — Sughite iarăși și încearcă să mai stoarcă vreo câteva picături din cana goală. — Să vă spun! Primesc comunicări secrete de la Moscova, șoptește el, dându-se mare. Ei, ne mărturisești? strigă el pe neașteptate arătând spre Sonia, sau preferi să te supunem la un interogatoriu ca la carte?
— Am înțeles că vrei să-ți dau de băut pe veresie? spune Sonia, strângând din ochi.
— Ești dată dracului, asta ești! rânjește el. Știi exact cum să te descurci în Uniunea Sovietică. Data viitoare când le trimit un raport măgarilor din Murmansk despre viața din mica noastră comunitate, te propun pentru medalia de Erou al Muncii ca să ne dai o petrecere pe cinste. Acțiunea împotriva ta se respinge ca fiind o grămadă de bazaconii inutile! Și acum, ce ziceți de una mică pe care să ne-o treacă în condicuță? — Își scoate șapca militară și dă cu ea de tejghea. Și acum puteți spune ce vreți! Nu mai sunt în serviciu. — Dă de-a azvârlita cu șapca prin local. — Să mergem mai departe și să-i criticăm pe acei nemernici de la Kremlin. Madam, aveți obiceiul să le decapitați penisurile ibovnicilor dumneavoastră? o întreabă pe Tamara, cu un aer confidențial.
Încearcă să-i facă o plecăciune, dar cade pe jos cu o bufnitură și nimerește cu fața într-o scuipătoare.
— Totul este o conspirație revoluționară, țipă Stefan, Borovski din colț, totdeauna te trag pe sfoară în cele din urmă. Mi-au promis cu totul altceva când îmi făceam serviciul la Moscova, și acum lacheii capitaliștilor m-au trimis aici! O conspirație, asta e! Dar n-o să-l surprindă pe Stefan Borovski așa, cu una, cu două. Să așteptăm până mă întâlnesc cu nemții. O să-i facă să stea puțin pe gînduri! Războiul ăsta o să mă facă om mare. La ce dracu altceva ar mai sluji un război mondial?
— Nu știi despre ce vorbești, îi spune Karl, golind o sticlă cu un zgomot gâlgâitor, de parcă gâtul lui ar fi un canal colector, sunt singurul de față care s-a întâlnit vreodată cu nemții. Asta s-a întâmplat în războiul cel mic din '39.
— N-a participat nici un neamț la războiul ăla, protestează Stefan, numai fasciști finlandezi.
— Porc moscovit! rage Karl încântat. Când spun că am avut de-a face cu nemții înseamnă că așa e, cum ți-am spus! Aveau svastici și în ochi și în gaura curului, dar am întâlnit și ceva finlandezi, din ăia care i-ar fi mâncat pe Comuniști cu fulgi cu tot, setoși de sânge cum nu-ți închipui. Puțin le păsa dacă cei pe care-i măcelăreau erau bărbați sau femei. Se comportau ca niște sălbatici, băgau cuțitul și căsăpeau pe oricine și oricum și le ieșeau numai gloanțe pe cur și pe gură. Și-ți spun eu, toți finlandezii ăștia, băga-i-aș, acționează de parcă ar fi ieșit din pizdele mamelor lor cu un pistol automat gata armat și cu un cuțit în dinți, însă nemții peste care dai în acest mare război sunt cât zece finlandezi. Nu vă dați seama cât sunt de damblagii până nu ai de-a face cu ei, și atunci nici n-apuci să caști bine ochii, că te-au și mierlit. Taie de-a valma tot până nu mai rămâne nimic, tot ce le iese în cale și e rusesc, în bucățele mici, bărbați, femei sau animale!
— Ia-ți labele puturoase de ren de pe mine! rage Stefan dându-i câteva scatoalce lui Karl. Nemții ăia o să ajungă să mă cunoască ei pe mine. N-o să treacă de mine, cu toate automatele și svasticile lor. — Își trage căciula peste urechi și își ia pușca de vânătoare pe umăr. — Puteți să vă duceți la dracu cu toții. Sunteți atât de proști, că un om inteligent nu poate suporta să mai stea în aceeași cameră cu voi!
Cântând cât îl țin bojocii pleacă clătinându-se pe ulița mare a satului. Viforul îl trage de șuba lungă până la pământ, de parcă ar încerca să i-o smulgă. Intră cu totul într-un stâlp de telegraf și reculează într-un morman mare de zăpadă.
— Dă-te dracului la o parte din drumul meu, neamț căcănar, bodogăne el stâlpul. — Cu mare greutate- iese din troian, vrea să-i tragă una stîlpului, lovește pe alăturea și se trezește iarăși în mormanul de zăpadă. — Ai văzut! răcnește el supărat. Încearcă mereu să-l tragă-n piept pe unul care își face datoria, dar nu reușește. — Cu o rafală de ocări, atacă stâlpul din nou. — Dușman al poporului, n-o să mă dai tu pe mine pe spate încă o dată. Stai aici fără să faci nimic de prea multă vreme, te pun în trenul următor spre Gulag!
Ajungând acasă se dă de ceasul morții ca să nimerească ușa și trebuie să facă ocolul casei de trei ori până o găsește în cele din urmă. În drum se mai ia la harță și cu un gard vechi și-l calcă în picioare până îl face praf. Deschide ușa și cade în casă. Își aruncă șuba și căciula pe podea îi dă un picior pisicii și apucă sticla cu mâinile tremurânde.
— Da nebun mai sunt! îi explică el mașinii de gătit. Aș putea sparge cărămizi cu membrul! Trage o înghițitură sănătoasă din sticlă. Mereu ajung de te trag ei pe sfoară până la urmă, — își dă el gândul pe față. Niciodată să nu ai încredere într-un neamț, nazist, dar nici într-un comunist sovietic. — în mod bizar, ajunge cu un picior în găleata de gunoi și se împroașcă cu lături pe față. Ajutor. — Salvați-mă! M-au prins nemții, țipă el cu groază în oase și cade pe spate provocând un zdrăngănit asurzitor.

— Ce faci acolo, porc bețiv? îl întreabă nevasta scoțând un chip somnoros din alcov.
— Iob tvoie mat, i-o trage el. Am fost atacat, femeie. Atacat, auzi! Aici, în propria mea locuință de serviciu!
— Cine te-a atacat?
— Porcii de nemți mi-au întins o cursă, chiar în propria mea bucătărie!
— Ești beat turtă și ud leoarcă pe deasupra! Şterge zoaiele de pe tine, porcule. E un sac după ușă.
— Şi asta e tot ce ai să-i spui tu bărbatului tău, care își riscă cu curaj viața pentru Uniunea Sovietică și într-o zi va ajunge Erou al Steagului Roşu?
— Termină cu astea și hai în pat, îi șuieră ea.
— Niet, nu pricepi nimic! Ești o vită mai proastă decât un cur de ren. Ce-ți pasă ție că era cât pe-aci să fiu omorât. Pot să te întreb de când n-ai mai fost la învățământul politic, care e datoria fiecărui cetățean sovietic? Presupun că nici nu mai știi că toți suntem în război și că nemții sunt gata-gata să intre în sat?
— Ești beat criță, Stefan Borovski, și e a cincea oară în săptămâna asta.
— Eu și beat! protestează el furios. Ți-ai pierdut mințile, iapă ce ești! Sunt unicul polițist treaz din toată Uniunea Sovietică.
Femeia se dă jos din pat și dă cu ochii de găleata pe care o răsturnase Stefan.
— Asta te-a atacat? întreabă ea cu un zâmbet sarcastic.
— Porcii contrarevoluționari mi-au întins o cursă, afirmă el lovind dușmănos găleata cu piciorul.
— Nu mai țipa așa, Stefane! Vino să te culci, și ai timp să te trezești până mâine dimineață!
— Ia-ți degetele alea de țărănoaică după uniforma mea, zbiară el încercând s-o lovească cu un sac ud, poate că nu mai știi cine sunt? Scoate-ți ceara din urechi și ascultă, scroafă de țară: Sunt un slujitor al statului sovietic, un om cu carte care cunoaște toate regulamentele de serviciu pe de rost și tu ești o contrarevoluționară mizerabilă care vrea să pună mâna pe copeicile mele câștigate din greu! Aruncă cu o oală în ea. La Gulag cu tine! Schiurile sunt acolo în colț!
Femeia dă fuga în sufragerie, se aruncă pe canapea și plânge.
— Urlă, femeie, bocește cât te rabdă puterile! E o șmecherie veche, chiar și cel mai prost funcționar de stat sovietic o știe. Crezi că poți să scapi basma curată dacă plângi cu lacrimi de crocodil, dar te înșeli crunt. Noi, funcționarii de stat suntem tari ca piatra, ca zidurile minelor din Kazahstan, și asta o s-o afli tu. O să pleci cu primul tren spre minele alea! Gulagul abia te-așteaptă! Du-te! Lua-te-ar dracu! Eu mă duc să mă culc.
Abia respirând, se urcă în pat, lovindu-se cu capul, atât de tare de ramă încât se zguduie toată casa:
— Mai lovește-mă o dată scroafo, și te-mpușc, rage el din fundul alcovului. Se zvârcolește ca un câine ud.
— Încetează, odată, Stefane! Lasă-mă să te ajut să-ți scoți pantalonii, ești ud leoarcă! O să răcești dacă te culci cu hainele ude pe tine!
— Eu să răcesc! urlă el simțindu-se insultat și se ține în disperare de pantaloni. Ai înnebunit? Slujitorii statului sovietic, nu sunt atinși de bolile capitaliste. — Brusc, devine confidențial: — Ascultă, Olga, trebuie să ne sprijinim cu toții unul pe altul până ce războiul va fi câștigat, altfel totul se va termina prin venirea jidanilor americani aici și violarea femeilor noastre.
— Dar ei sunt de partea noastră, țipă ea uluită, atârnându-i pantalonii de călărie bleumarin peste spătarul scaunului.
— Așa crezi tu, târfă troțkistă! țipă el simțind cum îl cuprinde o mânie agreabilă, nu știi că evreul Troțki a scăpat cu fuga în America și a dat cu împrumut putredei armate americane ciocanul nostru comunist ca să zdrobească Rusia cu el? Însă nu cunoști poporul sovietic. Uite-așa o să le facem!
Sfâșie perna. Nori de fulgi se răspândesc în tot alcovul.
— Uite ce-ai făcut! Plânge de supărare și încearcă să adune resturile pernei la un loc. De unde-o să mai facem rost de o altă pernă?
— Nu ai și tu ceva mai important din care să-ți faci griji! Taman acum, când Patria noastră luptă pentru însăși existența ei? Sare afară din alcov, apucă fața de masă maronie, croșetată, și o azvârle în foc.
— Ai înnebunit de tot? țipă ea încercând să smulgă fața de masă din flăcări.
— Pe masa mea oficială n-are ce căuta o față de masă de culoarea fascismului, urlă el, cuprins de furie și scormonind cu vătraiul prin foc pentru a-l ínteți. Adu-mi automatul, femeie! Şi pas alergător! Trebuie să fim pregătiți! Nemții or să vină chiar în noaptea asta!
— Animal bețiv, plânge ea cu sughițuri, ducându-se să se culce pe sofa.
Dar mai întâi, din atâta amar de experiență, ascunde automatul.
A doua zi dimineața, Stefan se simțea îngrozitor. Capul îi zumzăie ca un stup de albine și simte dureri în spinare. Strănută și tușește încontinuu. Își suflă nasul cu putere și-și șterge degetele de perdele.
Într-o tăcere acuzatoare, femeia aduce micul dejun. Ştie din experiență că el nu o să scoată o vorbă până după-amiază târziu. Stefan Borovski își pune vestonul de la uniformă cu epoleți lați, își ia Kalașnikovul pe umăr și-și trântește pe cap șapca militară cu steaua roșie în cinci colțuri.
— Ies doar să văd dacă totul e în ordine și nu e vreun ren care încearcă să treacă dincolo de ocol, explică el, dându-și osteneala să afișeze un zâmbet împăciuitor.
Își croiește drum anevoie pe strada satului luptându-se împotriva viscolului năpraznic și face legământ solemn cu sine că nu va mai călca la "Îngerul Roșu", deși i se usucă gâtlejul după o picătură.
Chiar înainte de a ajunge la cotețele câinilor, apare laponul Zoliborz care dă bice într-o sanie trasă de doi reni.
— Fugi, Stefan Borovski, îi spune el, tulburat, pleacă înapoi la Moscova, cât poți mai repede! Vin nemții!
— Ia să văd dacă miroși, eschimosule, îi ordonă Stefan, vârându-și nasul lângă gura laponului.
— Nu-s beat, Pan Stefan, sunt treaz ca Fiul Domnului pe cruce! Crede-mă i-am întâlnit pe nemți! Mi-au îndrugat multe lucruri pe care nu le-am înțeles, dar am putut vedea în ochii lor demenți că veneau să-i ucidă pe toți bărbații născuți dintr-o rusoaică.
— Dacă n-ai înțeles limba de unde știi că sunt nemți? întreabă Stefan bănuitor. Puteau fi vreo patrulă de-a noastră siberiană. Nici pe ăia nu i-ai fi putut înțelege ce vorbesc!
— Erau nemți, Pan Stefan. M-au lovit numai o dată dar nici unul nu mi-a dat cu piciorul, deși erau foarte supărați. Dacă ar fi fost siberieni m-ar fi lovit cu picioarele și m-ar fi împușcat după aceea. Oamenii ăștia mi-au dat drumul să plec. Așa au făcut și cei pe care i-a întâlnit fratele meu, l-au lăsat să plece.
— Când i-ai întâlnit? îl întreabă neliniștit Stefan, privind cu băgare de seamă peste dealuri.
— Să tot fie cinci ceasuri de-atunci. Exact înainte de a se întoarce viscolul, când a început să bată din răsărit.

— Cum să ştiu eu când s-a schimbat vântul? Nu sunt prezicător de vreme. Sunt polițist! Şi cred că nu ți-ai găsit prostul, să-mi tot torni la baliverne, nu, mâncător de foci! Bănuiesc că ştii unde e Kolima?
— Ştiu bine, bunicul a fost acolo!
— Unde sunt nemții acum? întreabă Stefan, cu răsuflarea întretăiată şi Kalaşnikovul gata pregătit.
— Acolo, în stepă, îi explică laponul arătându-i spre nord-est. Cred că nu-ți trece prin cap să tragi în nemți, Stefan Borovski? Pentru că atunci, Dumnezeu cu mila. Ce supărați nevoie mare sunt acum, când nimeni nu trage în ei — dar dacă cineva chiar trage, păi atunci o să ne facă harcea-parcea cu sat cu tot!
— Hai, îi ordonă Stefan cu hotărâre în glas, să mergem la "Îngerul Roşu" şi să discutăm problema. Trebuie să întocmim un plan, să nu-şi închipuie nemții că suntem mai tembeli decât ei.
Sonia şade tolănită în şezlongul de care este atât de mândră. A aparținut cândva unui regizor de la Industria de Stat a Filmului. Îl uitaseră acolo, împreună cu alte lucruri, când au turnat în sat, un film de dragoste cu opt ani în urmă.
— Nemții sunt aici, strigă Stefan cu disperare când intră pe uşă. Laponul şi cu mine i-am văzut!
Sonia este atât de îngrozită încât se răstoarnă împreună cu şezlongul regizorului.
În cârciumă se iscă o confuzie nemaipomenită, până şi bătrânul câine reumatic, care cândva prindea urşi, începe să latre cât poate de tare.
Grigori, pe care-l prinsese somnul sub masă, între doi câini, dă fuga la fereastră, buimac, şi trage câteva focuri în zăpadă. Dar treptat se liniştesc toți şi încep să-l descoasă pe lapon.
— Eşti absolut sigur- că erau nemți? întreabă Mişa, nevenindu-i să creadă. Doar tu nu înțelegi finlandeza sau germana.
— Ce contează, strigă Grigori, un neamț, e neamț, chiar dacă vorbeşte ebraica — şi te poți aştepta şi la aşa ceva de la porcii ăia!
— Ce ți-au spus? întreabă Ghiorghi, fără bazaconii, să fie limpede.
— Mi-au spus "ieşi" sau "vino aici", explică laponul. Cu gloanțele nu-i de glumă şi nu țin seamă pe cine nimeresc!
— Dacă nu înțelegi nemțeşte cum ştii ce ți-au spus? întreabă Sonia nedumerită.
— Mi-au spus-o în ruseşte, o ține laponul pe-a lui, cu încăpățânare. Vorbeau o mulțime de limbi. Dar nu te poți înşela când întâlneşti un neamț. Diavolii ăia sunt la fel de citiți ca evreii. Nu sunt ca soldații noştri, care abia au învățat să demonteze un pistol şi să-l adune la loc.
— Fii atent ce scoți pe gură, laponule, îi atrage atenția Grigori cu severitate. Port uniforma mea oficială, aşa că nu suport să fie criticați eroii Armatei Sovietice! În "Pravda" se spune că nemții sunt la fel de proşti ca un cur de ren. Eşti sigur că n-ai dat cumva peste o patrulă de grăniceri a NKVD?
— Nu, zice laponul cu fermitate şi acceptă o cană mare de vodcă de la Sonia. Nu aveau la ei nagaice din alea, cu care îi biciuiesc pe nebunii care umblă hai-hui prin tundră.
— Cum arată uniformele lor? îl descoase Nikolai cu o privire vicleană.
— Ca toate uniformele, răspunde laponul ridicând mâinile, dar credeți-mă, erau nemți. Fumau tutun capitalist şi nu mahorcă, şi aveau cu ei un ren la fel de trufaş ca un general finlandez. Ăla nici măcar nu l-ar mirosi pe renul meu, deşi amândoi au fost finlandezi la origine.
— Am văzut nemți, strigă Puşal intrând grăbit în cârciumă cu mare zgomot, o armată întreagă, cu arme şi toate soiurile de instrumente ucigaşe.
— Unde? întreabă Grigori.
— La cinci verste mai încolo, şi vor fi curând aici. Se mişcă repede!
— Păi, eu o pornesc spre moară, spune Kosnov agitat, încheindu-se la haina de blană. Am grâu de măcinat. Acum, că nemții sunt aici, cine ştie când mai sunt în stare s-o fac. Diavolii ăia pot pretinde orice trăsnaie.
— Ba stai aici, îi ordonă Grigori cu asprime. Grâul poți să-l macini şi cu bucile, sau aşteaptă până se termină războiul! Eu sunt şeful armatei aici! — Cu mare greutate se cațără pe un scaun. — Gura şi ascultați, strigă el, Tovarişci, Uniunea Sovietică nădăjduieşte că fiecare îşi va face datoria în acest ceas, cel mai dificil pentru districtul nostru...
— Termină cu prostiile astea, îl întrerupe Fiodor brutal, acum nu eşti la Murmansk, ca să faci pe grozavul! Dă-te jos de pe scaun. Scoate-ți căciula din cap şi vorbeşte ca un om normal!
Grigori îşi scoate căciula şi se urcă pe un scaun. Viforul suflă prin grinzi de parcă ar vrea să smulgă tot acoperişul. O umbră de spaimă se strecoară prin cârciumă. Beau un răstimp în tăcere şi se gândesc la ale lor: cum să-şi rostuiască fiecare lucrurile cât mai cu folos, când vor sosi nemții.
Sonia se ridică în picioare şi se scarpină pe spinare, cufundată în gânduri.
— Să vină cineva să mă ajute să fierb nişte apă! spune ea, îndreptându-se spre bucătărie.
— Pentru ce dracu vrei să fierbi apă? întreabă Grigori cu un aer surprins.
— S-o arunc după nemți când ajung aici, răspunde ea cu hotărâre. O să-i pun puțin pe gânduri. Aşa era obiceiul pe vremuri, când se apropiau prea mult.
— Nu mai e cazul, explică Mihail. Diavolii ăia încep să omoare de la două verste distanță. Şi chiar un pui de lele ca tine n-ar putea să azvârle cu apă fiartă până la aşa distanță!
— O să stau şi-o să-i aştept chiar după uşă, cu toate femeile, explică Sonia cu patriotism. Şi îndată ce nemții se arată la vedere, cu chipurile lor uricioase, o să aruncăm o găleată de apă fiartă rusească drept în ei. Asta ar trebui să-i învețe minte să mai vină aici fără invitație.
— Nu-ți dai seama ce spui, zice Fiodor cu seriozitate. Ăştia aruncă cu o sumedenie de maşinării drăcoase înainte de a deschide uşa. N-o să mai rămână nici măcar părul fofoloancei tale.
— Probabil că atunci ar fi mai bine să-i omorâm afară, în zăpadă, sugerează Sonia, care şade pe podea şi curăță o puşcă de vânătoare cu două țevi.
— Când se termină, o să-i strângem grămadă pe toți nemții morți aici în spate, spune Mişa cu mândrie, după aceea trimitem o telegramă la Murmansk, să vină cineva aici şi să numere cadavrele!
— Nu e greu să împuşti un neamț, explică Fiodor. Când îl nimereşti se învârte ca un titirez şi nu ştie ce să facă, chiar şi cei mai deştepți se zăpăcesc când încep să le bubuie gloanțele în cap!
— Unde te duci? strigă Grigori în momentul în care Kosnov încearcă iarăşi să se strecoare spre uşă.

— Mă duc să-mi macin grânele, bătrâne! Trebuie să ne gândim la ziua de mâine, nu numai la războiul de azi. Un finlandez rus mi-a spus că nemții ne vor lăsa făina, dar ne vor lua semințele nemăcinate. Care nu-şi macină boabele va muri de foame înainte de sfârşitul iernii.
— Să mergem la moară să ne măcinăm grânele, spune Polakov, înviorându-se. Grigori, tu răspunzi de apărare. Stai aici să aperi "Îngerul Roşu". Dacă auzim împuşcături ne întoarcem şi te ajutăm. Îi vom încercui pe nemți şi ii luăm de la spate, aşa cum am învățat la şcoala Gărzii Naționale. E simplu ca şi cum te-ai scărpina în cur. Nici chiar nemții nu au ochi la ceafă. Trageți fără zăbavă, până ce ne auziți pe noi că strigăm "Încetați focul"!
— Tu stai aici, strigă Grigori isteric. Mă cac pe cerealele voastre. Înțelegi?
— N-avem voie să greşim, spune Sonia. Nemții sunt periculoşi. Să înhămăm câinii şi să plecăm repede de aici. Atunci nerarii vor fi dezamăgiți şi nu vor mai găsi aici nici un cetățean sovietic care aşteaptă să fie ucis.
— E o laşitate să fugi, protestează Grigori cu glas stins. Stalin ne-a ordonat ca fiecare dintre noi, băga-l-aş, bărbat sau femeie, să-i omoare pe fascişti oriunde-i întâlneşte. Şi să vă iasă din minte să cadeți prizonieri la fascişti. Or să vă scoată frumuşel ficatul şi-l vor mânca crud. Am văzut fotografii cu aşa ceva la Şcoala Comisarilor din Murmansk, nu e numai propagandă.
— Deci a cam venit timpul să ne urnim, gândeşte Sonia cu glas tare, trăgându-şi pe cap jacheta ei de fetru. Țin prea mult la ficatul meu ca să-l las pe mâna oricărui nenorocit neamț să-l mănânce!
— Stai pe loc, îi spune Grigori, îndreptându-şi automatul spre ea. De acum încolo aici acționează legea militară şi legea sunt eu! V-ați bucurat de anii buni sub sistemul sovietic, acum trebuie să-i acceptați şi pe cei răi!
— Cizmele şi sârma ghimpată poți să le ții tu, Grigori, țipă ea cu dispreț. Te cunoaştem noi!! O să fugi ca un iepure de îndată ce se zăreşte primul neamț!
Deocamdată rămân cu toții tăcuți şi beau, să prindă curaj. Unii dintre ei vor să-l facă pe lapon să recunoască faptul că totul n-a fost decât un vis, însă acesta o ține sus şi tare că a vorbit cu nemții.
Grigori declară starea de urgență şi de -acum înainte se va bea pe gratis la "Îngerul Roşu". Se despart în grupuri mici de luptă şi Garda Națională intră în alertă de gradul zero.
— Se apropie contactul cu inamicul, strigă Grigori patetic, înfricoşat până-n măduva oaselor lui de comisar. În sinea sa, el speră că nemții nu se vor opri în satul ăsta, aşezat într-o vale îngropată în zăpadă.
Se aude un ciocănit violent la uşă. Se strâng toți înspăimântați de-a valma, dar e numai Iulia, care ciocăneşte întotdeauna la uşă, fie că vrea să intre sau să iasă.
— Trebuie să vii acasă! strigă ea făcându-i semn cu mâna lui Grigori. E cineva care vrea să vorbească cu tine!
— N-am timp de vorbă cu nimeni, răspunde la fel de sonor Grigori.
— Nu vorbi prostii! Vino acasă sau îți încing urechile! Nu mai face pe grozavul, numai pentru că porți uniformă!
Toți se cam tem de Iulia. Ea e Babuşka satului, prezice viitorul şi tămăduieşte boli.
— Cine vrea să vorbească cu mine? întreabă Grigori.
— O să vezi când ajungi acasă, răspunde Babuşka laconic.
— Atunci spune-le să mă aştepte, zice Grigori, o să vin acasă după ce-i ucid pe nemți!
— Nu eşti în toate mințile, îi spune Babuşka Iulia şi ciocăneşte la uşă înainte de a ieşi.
Sonia afişează Mesajul Partidului pe avizierul rezervat înştiințărilor speciale:
Tovarişci, orice pas înapoi este laş şi mârşav, înseamnă moarte!
Răpăitul unui automat se aude în vifor.
Într-o clipă, fiecare se adăposteşte sub un scaun sau o masă.
În mod misterios, Sonia a reuşit să-şi introducă cu forța kilogramele ei de prisos pe un raft de sub tejghea.
Sofia o porneşte năvalnic spre buncărele de cărbune. În timp ce aleargă îşi smulge insigna Partidului de pe bluză şi o aruncă în sobă.
Şi amuleta lui Fiodor, de la Garda Națională, are acelaşi destin ca şi insigna.
— Vin vremuri grele, se destăinuie ei unii altora în secret, şi nimeni nu poate fi încă sigur cine câştigă războiul ăsta!
Dar foarte curând se dovedeşte că Sania, Vânătorul, a fost acela care a tras cu noua lui armă. Apare masiv în cadrul uşii şi se apleacă să se uite sub masă, unde Grigori s-a ghemuit şi şi-a acoperit urechile cu mâinile.
— Ieşi de-acolo, tovarăşe! Nemții stau afară în zăpadă şi aşteaptă să fie împuşcați.
Ies târându-se încetişor din ascunzătorile lor, şi după câteva pahare Grigori începe să se simtă din nou comandantul înnăscut al grupului de luptă. Se hotărăşte să plaseze afară posturi avansate. După o discuție lungă, despre unde urmează să meargă fiecare, se îndreaptă pleoştiți şi greoi spre pozițiile stabilite.
Doi bărbați târăsc după ei mitraliera Maxim cu răcire hidraulică, însă de îndată ce ajung afară sunt dărâmați de viscol. Nu trece mult şi se reîntorc la "Îngerul Roşu", unde cad de acord că e mai bine să-i aştepte pe nemți acolo decât să rişte să moară degerați înainte de sosirea lor. Dar Grigori a învățat la cursurile pentru Garda Națională din Murmansk că e foarte important să plantezi o santinelă.
Nimeni nu e împotrivă când îl propune pe lapon drept cel mai indicat pentru acest post important. E obişnuit să stea afară pe orice fel'devreme şi, trăind atât de aproape de natură, ochii şi urechile îi sunt bine antrenate.
— Dacă faci asta, îi spune Grigori solemn, te voi recomanda pentru Ordinul Muncii!
Laponul pleacă legănându-se şi rânjind, să fie cu ochii pe nemți, însă viscolul este prea aspru chiar şi pentru el şi curând se strecoară în grajdul renilor. Înainte de a se culca le spune animalelor să ciulească urechile şi să-l scoale dacă vin străini.
— Ordinul Muncii să-l bage ei mai bine în curul unui mistreț, mormăie el, chiar înainte de a adormi.
Toată ziua trece fără vreun semn de primejdie nemțească şi sătenilor le revine curajul. "Îngerul Roşu" s-a transformat într-o adevărată fortăreață. Un mortier de 80 mm a fost amplasat în spatele bucătăriei. Este adevărat că există numai două bombe de aplicații pentru el, însă Grigori e de părere că şi simplul zgomot îi va înspăimânta straşnic pe nemți.
Chiar după uşă a fost plasată mitraliera grea Maxim. Nimănui nu-i trece prin minte că lichidul de răcire a înghețat bocnă. Chiar dacă nu se poate trage cu ea pentru moment, e o armă care arată fioros şi există muniție berechet pentru ea.
— Mai e stare de urgență? întreabă Sonia, când toată trupa cere vodcă şi bere pe cheltuiala statului.
— Dar tu ce crezi? întreabă Grigori sarcastic. Chiar şi o toantă ca tine ar trebui să-şi dea seama că în curând va începe lupta!
— Mă rog, fie, capitulează ea cu acreală şi le umple paharele ochi.
— Nici nemții, nici finlandezii nu ne vor prinde vii! zbiară Mihail euforic, în timp ce goleşte cea de-a cincea cană.

— Se spune că la război cel mai bine e să mori primul, țipă Kazar încercând să răzbească cu vocea prin zgomotul teribil. Ce ai de spus la chestia asta, Ghiorghi, tu, care ai mai avut de-a face cu asta?
— Prostii, afirmă Ghiorghi, vezi şi tu că sunt în viață! Războiul e ceva firesc pentru ființele umane şi un om deştept poate uşor să păcălească moartea. În Regimentul 809 Infanterie, unde eu eram caporal, aveam un sergent care deseori prevenea grupa de pericol, de parcă ar fi fost un astrolog care citea în frunze de ceai. Băieți, zicea el, nu vă duceți pe acolo. Sunt plantate mine, vă vor zbura coaiele-n gât! Însă erau unii deştepți în grupă care nu voiau să creadă ce spunea el şi muşcau țărâna, dădeau ortul popii. Poc! Sergentul ăla ne-a învățat să nu credem în predestinare. Dacă totul s-a dus de râpă, zicea sergentul, şi băieții inamici vă fac harcea-parcea, pocneşte şi izbeşte în dreapta şi stânga ca un nebun. Mai presus de toate să nu şovăi şi să nu dai înapoi. Ia-ți picioarele la spinare şi dă-i înainte!
— Când vin nemții, decide Grigori, tu iei conducerea. Ai experiență şi noi ceilalți putem învăța de la tine!
Ghiorghi îşi umflă pieptul cu mândrie şi-şi roteşte automatul deasupra capului, în aşa fel încât jumătate din încărcător se descarcă în tavan.
— Plăteşti pentru ce spargi! strigă Sonia furioasă.
Se urcă pe un scaun să examineze grinzile.
— Singura speranță pe care o am e ca războiul ăsta căcăcios să nu producă prea multe pagube, oftează ea îngrijorată, dându-se jos de pe scaun.
În acel moment tot satul se află în localul "Îngerul Roşu". Toți vorbesc în acelaşi timp, înăbuşindu-şi spaima prin cuvinte. Nici o femeie nu-şi mai boscorodeşte bărbatul pentru că s-a îmbătat iarăşi.
Un grup învață cum se încarcă şi se armează mitraliera uşoară de lângă fereastră. Inevitabilul se produce. Un încărcător întreg îşi face drum prin zid şi traversează bucătăria, unde Sonia şi Sofia sunt cât pe ce să fie ucise.
— Nemții! Nemții! se aude un urlet dinspre beciurile pentru cărbuni, unde s-au adăpostit câțiva.
Grigori aruncă o grenadă de mână pe fereastră, Mihail trimite o ploaie de gloanțe de automat în troianul din capătul drumului. Sonia trage şi ea cu puşca ei de vânătoare şi nimereşte ursul împăiat. Loveşte orbeşte cu patul puştii şi îl izbeşte în cap pe Fiodor, care stă întins în spatele mitralierei.
— Sfinte Rafael, țipă el îngrozit, ridicând mâinile Mă predau. Grigori, porcul bolşevic, ne-a făcut să tragem în voi. Nu mă omorâți, tovarişci germanski'
Puțin mai târziu lucrurile se liniştesc şi oamenii încep să se certe.
Nimeni nu vrea să vorbească cu Fiodor, care stă de vorbă cu el însuşi într-o versiune proprie a limbii finlandeze.
— M-ai demascat inamicului, strigă Grigori incitat O să dai socoteală pentru asta la Murmansk, după terminarea războiului.
— Am glumit şi eu, se scuză Fiodor râzând forțat Nu mai ştii nici măcar de glumă?
Cinci laponi înzăpeziți intră zgomotos în cârciumă, împreună cu câinii lor, care fac o gălăgie şi mai mare
— Nemții sunt aici, anunță ei, şi fețele li se lățesc într-un rânjet.
— Unde? țipă isteric Grigori, aruncându-se înspăimântat pe jos.
— Afară, spune Vânătorul lapon Ilmi.
— Stingeți lumina! strigă Mihail.
— Pe dracu uite-i! țipă Ghiorghi isterizat, trăgând cu mitraliera uşoară, foc cu foc.
Sunt stinse numaidecât luminile şi totul se cufundă în beznă, ca într-o pivniță de cărbuni.
Se uită cu precauție pe fereastră, dar afară e numai viscolul.
— Nu cumva te-ai înşelat? întreabă Grigori cu speranță în voce.
— Nicidecum, răspunde Vânătorul lapon Ilmi, simțindu-se insultat. Ne aflam atât de aproape de ei încât puteam să le simțim răsuflarea în ceafă. Vin într-o coloană lungă dinspre nord. M-am întâlnit şi eu cu trupe NKVD. Îi căutau pe nişte nemți care le zburaseră acoperişurile, undeva, prin răsărit, unde nu pot ajunge oameni obişnuiți, născuți din femei. Cred că noi cu nemții ăştia ne-am întâlnit. Ei bine, suntem numai în trecere. Plecăm acum — şi dacă am fi în locul vostru, tot am pleca.
— Când credeți că ajung aici? întreabă Grigori cu o voce tremurândă.
— Nu pot fi departe, dacă noi suntem aici, zice Ilmi cu o logică de fier.
— Rămâi aici, îi ordonă Grigori cu fermitate. Orice bărbat sau femeie care intră în districtul ăsta aparține grupului meu de luptă!
— N-ai altceva de făcut decât să vorbeşti despre grupul tău de luptă? îl ia Fiodor peste picior. Mă îmbolnăvesc dacă mai aud cuvântul ăsta o dată. Toți ramoliții din țara asta cu două stele de celuloid pe umeri aleargă bezmetici de colo-colo şi formează grupuri de luptă. Să ne ferească Dumnezeu!
— Cum ai vrea tu să ne numim? întreabă Grigori, părând a fi la ananghie. Nu suntem destui pentru o companie şi o grupă nu prea spune cine ştie ce dacă nemții aud de ea. Diavolii ăia înghit o grupă cum înghite lapona un hering!
— Să-i zicem atunci Baricada Drapelul Roşu, sugerează Sofia cu mândrie.
O împuşcătură străpunge întunericul.
— L-am nimerit! țipă Pavelov şi mai trage o dată. Bătu-l-ar, l-am dat cu roatele-n sus pe ticălos.
— Unde zace? şoptesc Grigori şi Mihail deodată, scrutând cu prudență prin fereastra spartă.
— Da' ce, nu vedeți! Uite-l acolo, lângă şopron.
Puțin mai târziu descoperă că de fapt împuşcase unul din câini.
Din păcate un câine înaintaş. Frica se transformă în mânie. Toți îi sar în cap lui Pavelov.
Undeva, în zăpadă, răpăie sacadat o mitralieră.
Îngroziți, încetează să se mai ciorovăiască. Zgomotul ajunge până la ei; rafale scurte, ticăloase.
Sofia începe să țipe sălbatic şi isteric. Mihail îi trage una peste gură cu dosul palmei.
Mitraliera îndepărtată amuțeşte.
— Stinge lampa, se răsteşte Grigori la Sonia, care tocmai intră cu o lampă în mână. Nemții o să creadă că le cerem să ne împuşte!
O clipă rămân cu toții culcați la podea, ascultând cu încordare vuietul viscolului.
— O să vedeți, băieții noştri i-au găsit pe nemții pe care-i căutau, spuse Mihail, care se ridică primul.
— Şi i-au ucis pe toți dintr-o rafală lungă, zice Sonia, ieşind în patru labe de după tejghea cu puşca de vânătoare în mână.
Aprinde o lampă cu carbid şi-şi toarnă o cană respectabilă. Îi varsă conținutul pe gât dintr-o înghițitură.

— Veniți să vi le luați, le strigă ea cu poftă de chef, umplând paharele.
Ies cu toții încet de la adăpost, convinşi că nemții zac morți undeva, în zăpada biciuită de viscol.

În nici o împrejurare nu-i e permis unui general sau unui soldat simplu să renunțe de bună voie la o poziție. Pentru a combate o asemenea concepție josnică avem curțile marțiale. Ordinul meu este ca asemenea defetişti să fie lichidați.

Adolf Hitler, august, 1944.

— Nu-i nimic de râs, ne admonestează caporalul finlandez privindu-ne cu iritare, dar noi am ținut-o înainte cu râsul. Era corpul cel mai caraghios pe care-l văzusem vreodată — şi văzuserăm multe la viața noastră. Erau într-adevăr două trupuri, înlănțuite atât de strâns încât la început am crezut că era unul singur.
— Încetați râsul, strigă caporalul furios. Nu e practic nimic de râs!
— Dacă asta nu e ceva să mori de râs, strigă Porta aproape sufocându-se în hohote, atunci nu ştiu ce-ar mai putea fi!
— Păi te cred şi eu. Stă omul în pat, în toiul unui regulat pe cinste, şi tocmai când e gata să-şi dea drumul, vine în zbor o păcătoasă de bombă şi-i strică plăcerea, rânjeşte Micuțul.
Un Unteroffizier de la escadronul motorizat încearcă să despartă cele două trupuri cu forța, însă coapsele fetei sunt atât de rigid încolăcite în jurul şoldurilor bărbatului, că renunță.
— Era singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, spune fata care se află printre noi.
Sunt lacrimi în vocea ei.
— Ce ruşine a naibii, că a fost obligat să moară chiar când făcea dragoste cu altcineva — spune Gregor.
— Şi o târfă de nemțoaică pe deasupra, spune fata, izbucnind într-un plâns cu sughițuri.

CÂINII DE RĂZBOI

Aerul rece ne loveşte cu violența unui berbece şi absoarbe orice fărâmă de căldură din trupurile noastre.
— Respiră rar, mă sfătuieşte Heide când mă apucă un acces violent de tuse.
Îmi ascund fața în mănuşile de blană, inspir cu grijă şi lupt contra tusei care îmi sfâşie pieptul. Chiar şi prin straturile groase de blană şi pelerina grea de camuflaj simți aerul geros ca o arsură de fier înroşit. Aerul neclintit ne transformă imediat respirația în gheață dacă ne oprim din drum numai un moment. Ne-am putea sufoca cu propria respirație.
Luna străluceşte intens şi stelele scânteiază pe cerul nopții, aerul e glacial şi uscat. Tundra are o înfățişare stranie, himerică, teribilă şi totuşi frumoasă în acelaşi timp.
Spre nord-est dansează o mare perdea de lumină, schimbându-şi culorile şi scânteind în tot spectrul. Fascinați, privim fix la fasciculii electronici care traversează înălțimile cerului.
— Ştiai că azi e una din marile sărbători? întreabă Porta. Toți promotorii războiului se află acum la biserică şi cântă psalmi, iar noi suntem aici, alergând prin zăpadă şi ciocnindu-ne cap în cap!
— E una din marile zile de sărbătoare germane, spune Heide cu mândrie.
— Da, aşa e! Acum o mie de ani strămoşii noştri nemți au consumat în această zi o cantitate uriaşă de jumări de porc sălbatic! rânjeşte Porta plescăind din limbă.
— E într-adevăr Ajunul Crăciunului? spune Bătrânul ridicându-şi privirea spre irizația strălucitoare a Aurorei Boreale.
— Credeți că se va sfârşi războiul până la Crăciunul următor? întreabă Gregor.
Nimeni nu se sinchiseşte să-i răspundă. Spusesem mereu acelaşi lucru de fiecare Crăciun şi războiul tot continua când venea Crăciunul următor.
— Haideți! Sus, loaze ofilite, ne strigă Bătrânul cu voioşie, încă puțin şi ajungem acasă şi la căldură.
— N-o să răzbatem niciodată, mormăie Gregor, arătând spre norii imenşi de zăpadă care se învârtesc în fața noastră. Se porneşte din nou viscolul.
Un Mpi răpăie în zăpada învârtejită şi auzim țipătul prelung, ascuțit al unei femei. Mpi-ul răpăie din nou.
— Jos! ordonă Bătrânul plonjând în spatele unui parapet mare de zăpadă.
O văpaie se ridică, scăldând albeața incredibilă a omătului cu o lumină fantomatică. Văpaia atârnă în aer, legănându-se uşor câteva minute. În lumina ei chipurile noastre arată ca acelea ale unor cadavre.
— L-am terminat pe unul dintre vecini, strigă Micuțul pe deasupra vuietului făcut de viscol, care străbate tundra în serii de rafale. Scârnăvia a venit direct în brațele mele, aducând o traistă mare cu daruri de Crăciun!
O nouă văpaie se ridică şi se aude bufnitura înfundată a unei explozii.
— Aş dori să mai isprăvească cu asta, îi mustră Bătrânul. Unde este corpul? întreabă el printre dinți împingându-l pe Micuț.
— Aici e! Complet mort, răspunde Micuțul arătând un petic întunecat de zăpadă.
— E o femeie! strigă Porta cu surprindere când ajunge la cadavru. O nenorocită de femeie. Are şi un copil cu ea. Mai avem nevoie numai de bărbat. Să reunim întreaga familie!
Curioşi ne aplecăm peste corpul femeii. Era o fată tânără şi drăguță. Copilul nu fusese atins de gloanțele Micuțului, dar pare să fi murit înghețat.
— Era neapărat nevoie să o omori fără să clipeşti? întreabă Bătrânul, privindu-l cu reproş pe Micuțul.
— Fir-ar a naibii de treabă, omule, am crezut că e un rusnac din ăia care veneau după noi! se scuză Micuțul.
— Ce nătărău mai eşti! spune Barcelona.
— Nu mai faci o deosebire între un bărbat şi o fetişcană pe vremea asta, strigă Micuțul supărat. Oricum, ce naiba căuta la plimbare prin zăpadă, în toiul războiului, cu un copil în brațe?
— Era o fată drăguță, spune Bătrânul încet, ridicându-se în picioare.
— N-am avut intenția să-i fac asta, mormăie Micuțul, luându-şi Mpi-ul pe umăr. Totdeauna sunteți cu ochii pe mine! O să mă duc dracului cât de curând şi atunci veți putea câştiga acest nenorocit de război al vostru, oricum vreți voi!

— Mai du-te dracului, tâmpitule! explodează Bătrânul cu voce răguşită. Încă o fiţă de soiul ăsta şi te împuşc pe loc! Acum îngroapă-i pe ăştia doi şi pune o cruce pe mormânt. De unde faci rost de lemn te priveşte. Puţin îmi pasă, dar o cruce fata să aibă!
— Nebunie curată, se apără Micuţul. De ce să aibă cruce. Păi nu sunt comunişti? Ei nu cred nimic din ceea ce predică preotul!
— Am spus să aibă o cruce! zbiară Bătrânul furios, trântindu-se într-o adâncitură din zăpadă şi trăgându-şi gluga ca să ciupească un pic de somn.
Micuţul sapă o groapă şi bagă trupurile în ea. Ciocăneşte în zăpadă ceva care cu multă imaginaţie ar putea semăna cu o cruce.
— Probabil că Bătrânul are numai căcat în tărtăcuţă, se confesează el lui Porta, te înţelegi greu cu el, nu-i aşa? Data viitoare, când mă mai întâlnesc cu vreun băiat de-al vecinilor, am să-l rog să stea pe loc şi să aştepte până mă duc înapoi să-l întreb pe Bătrânul dacă îl deranjează că-l împuşc!
— Taci din gură, mormăie Bătrânul de jos, din gaura în care s-a cuibărit.
— A naibii Armată, oftează Micuţul înghesuindu-se jos, alături de Porta. Nu mai poţi nici să vorbeşti şi ai nevoie de permisiune specială să-l mierleşti pe un găozar de comunist. Viaţa e atât de tristă că nu mai merită s-o trăieşti.
Avem senzaţia că au trecut numai câteva minute când Bătrânul începe să strige.
— Haideţi, ne mână el cu nerăbdare, luaţi-vă rahaturile, mişcaţi-vă cururile, înainte de-a veni Ivan să vi le reteze!
— Armata asta nenorocită nu poate să lase pe cineva în pace? strigă Porta. Când voi deveni civil, cândva, aş vrea să-l văd pe gogomanul care îmi va ordona mie să mă dau jos din pat!
După ce am mers numai câteva mile suntem opriţi de rafale de foc puternic dinspre un parapet înalt de zăpadă.
La auzul primei împuşcături mă trântesc în zăpadă şi iau cătarea spre o siluetă de pe vârful unui val de zăpadă, dar Mpi-ul nu funcţionează. Închizătorul a îngheţat. Îl ciocănesc cu duşmănie şi piedica îşi dă drumul. Trag un încărcător întreg şi figura dispare din vedere.
— Înapoi, înapoi, înapoi! tună vocea autoritară a Bătrânului.
O ploaie de gloanţe se abate în jur, spulberând zăpada.
— Foc de acoperire, ce naiba! strigă Bătrânul cu furie în timp ce grupa se retrage în dezordine. Netrebnici, laşi! Nu v-am dat ordin să vă retrageţi!
Heide vine în fugă. Sare ca un iepure rănit. Mitraliera începe să tragă. Ne croim drum în salturi scurte, câte unul, prin zăpadă adâncă, pufoasă.
Focul ruşilor din vârful dealului se mai domoleşte şi curând se opreşte cu totul.
Gâfâind şi gemând cu obidă, ajungem sus la ei. În ciuda frigului polar asudăm de parcă ne-am găsi într-o saună.
N-au mai rămas decât patru din ei şi unul dintre aceştia este pe moarte, ceilalţi doi ridică mâinile şi îşi dau toată silinţa să ne convingă cât de mult şi-au dorit sosirea eliberatorilor germani.
— Unde sunt ceilalţi? întreabă Bătrânul privind în jurul său.
— Au luat-o la picior spre Moscova, rânjeşte Porta arătând urmele pe zăpadă.
— Se pare că nu toţi doresc să fie eliberaţi, glumeşte Gregor.
Micuţul apasă cu gura ţevii Mpi-ului în ceafa primului prizonier şi se preface că se pregăteşte să-l lichideze.
— Niet Bolşevik! ţipă prizonierul şi cade în genunchi înfricoşat.
— Fir-aţi-ai-dracului să fiţi de tovarişci comisari ce sunteţi! strigă Micuţul acuzator, îmbrâncindu-l cu brutalitate pe prizonier, care cade cu faţa-n jos.
— Niet comisar! îl asigură ei, vorbind cu toţii deodată. Politrucul se ascunde la "Îngerul Roşu". Îl puteţi găsi acolo.
Intrăm în sat, împreună cu cei doi nazişti convertiţi. Aşezarea este literalmente îngropată în zăpadă. Ne mişcăm cu prudenţă din casă în casă, deschizând uşile cu piciorul şi trăgând câte o salvă în încăperile întunecoase. Dacă se aude vreun ţipăt, tragem până amuţeşte.
O turmă de reni vine galopând îngrozită pe uliţa mare. Zăpada ne zboară pe lângă urechi.
Lângă una din case zace un bărbat care poartă o banderolă. E pe moarte. Ne priveşte fix cu ochii larg deschişi şi apoi încearcă să se depărteze de noi târâş. Căciula îi e năclăită de sânge. Murmură ceva neinteligibil şi continuă să se târască. E ca un om întins pe o plajă, care se retrage continuu în faţa curentului care se apropie tot mai mult, neîndurător.
— E înnebunit de frică, spune Gregor împungându-l cu Mpi-ul.
— Era de aşteptat, spune Barcelona. Probabil că i-au înşăilat nişte poveşti nemaipomenite despre noi!
— Să-l ajutăm să-şi dea duhul mai repede, sugerează Micuţul. Este o cruzime să laşi un animal muribund să sufere atâta!
— Par Allah, a încasat toată rafala în burtă, spune Legionarul.
— Să-l ia dracu', e de părere Westphalianul.
— Numai lui poate să-şi mulţumească!
— Pune-l la adăpost mai încolo, în grajduri, le spune Bătrânul. Nu mai avem ce să-i facem. Haideţi!
Cineva ne face semn energic cu o perdea roşie de la una din ferestrele unei case lunguieţe.
— Ăsta-i "Îngerul Roşu", ne lămuresc prizonierii. Aici e locul în care s-a dus să se ascundă comisarul!
— Se grăbesc în mod sigur să se predea, rânjeşte Gregor. Trebuie că avem, într-adevăr, o reputaţie proastă!
Deasupra uşii se bălăbăne o firmă de lemn, pe care e pictat un înger de culoare roşie călare pe un ren verde.
Spargem ferestrele şi expediem câteva focuri prin ele pentru a le zdruncina nervii celor dinăuntru.
— Runi verh[48]! strigă Heide cu o voce puternică.
Ies afară toţi, pe rând, atât bărbaţi cât şi femei. Arată înfricoşaţi şi buimaci. Ultima este o grăsană care ţine în mână o puşcă de vânătoare cu ţeava retezată.
Porta o ciupeşte amical de o bucă şi îi bagă mâna pe sub fustă.
— Unde ai fost până acum, viaţa mea? îi spune el libidinos. Dacă aş fi ştiut că eşti aici veneam mai de mult.
— Mai e vreo scârnăvie cu voi înăuntru? strigă Heide dându-şi importanţă şi umflându-şi pieptul ca să le impună prizonierilor.
— Taci, îi zice Porta, privindu-l cruciş.
— Care dintre voi e comisarul? întreabă Gregor cu un zâmbet amabil.
— A fost împuşcat, zice grăsana. Îşi pune degetul pe frunte, astfel că nu mai există nici un dubiu unde fusese împuşcat comisarul.
— Doamne, dar ce urâtă e! constată Micuţul făcând o strâmbătură.

— E fermecătoare, spuse Porta încercând s-o cuprindă cu brațul. Lasă-mă numai să te sărut, zâmbeşte el afectuos şi-şi țuguie buzele pentru un sărut.
— Eşti drăguț, îi spune ea strângându-l cu atâta putere la pieptul ei imens, încât capul lui Porta dispare aproape de tot.
— Ei, să ne retragem puțin amândoi şi să dăm uitării războiul, îi sugerează el cu un rânjet pofticios.
— Putem merge la mine, sus în cameră, îi zice ea închizând ochii. Sunt lucrătoare la stat şi am făcut rost de aşternuturi curate.
— Eşti comisar? o întreabă Porta.
— Nu, țin bufetul "Îngerul Roşu", răspunde ea, gesticulând ca un împărat care a repurtat o mare victorie.
— Sfinte Raphael, protector al călătorilor, ce-şi poate dori mai mult un bărbat cu obligații decât o hangiță drept ibovnică? rânjeşte Porta.
Micuțul se înțelege de minune cu o fată subțire şi înaltă, cu cozi groase de culoarea berei, care-i atârnă pe spate. Mâna i-a dispărut sub fusta ei până mai sus de cot.
— Ce faceți voi, oamenii sovietici, în văgăuna asta când nu ucideți nemți, asta e întrebarea? zise el împingându-şi mâna afară prin gâtul rochiei.
— Dezbatem noul plan cincinal, ii spune ca imitând un nechezat şi mâncându-şi unghiile.
— Atunci înseamnă că vă plictisiți de moarte, decide Micuțul. Noi am dezbătut abia un singur plan cincinal şi ne-a luat o groază de timp. Hai la tine, îi propune el, ca să-ți arăt nişte năzbâtii.
În clipa aceea un bărbat iese brusc afară pe o uşă, învârtind un Kalaşnikov deasupra capului. Sare într-o groapă de cartofi şi începe să tragă în toate părțile.
— Comisarul nostru, zice Misa rotindu-şi ochii către înălțimile cerului.
— Credeam că a murit, spune Porta, ciupind-o pe grăsană de obrajii gelatinoşi.
— Atunci înseamnă că a reînviat, răspunde ea nepăsătoare.
— Aşa se pare, strigă Gregor băgându-şi mai întâi capul la adăpost.
— Dacă nu e el, atunci e primul cadavru pe care-l văd în viața mea trăgând cu arma!
— Vezi dacă poți-să pui mâna pe el, îi spune Bătrânul Legionarului care supraveghează ce se petrece de la o fereastră.
— Neamț porc! strigă comisarul din groapa de cartofi. N-o să mă prinzi niciodată viu. O să vă ucid pe toți! O altă rafală ciuruie tavanul şi pereții cârciumii.
Bătrânul priveşte cu prudență prin fereastră, îşi face mâinile pâlnie la gură şi strigă:
— Aruncați armele, tovarişci, şi predați-vă. Nu vă facem nici un rău!
O nouă salvă este singurul răspuns. Gloanțele se opresc în zid.
— Să vă ia dracu' de schweinhunde[49] trădători. Nu mă trageți voi pe mine-n piept!
Kalaşnikovul răsună din nou.
— Grigori, Grigori, încearcă să-l ademenească Dimitri, încetează cu prostiile şi vino-ncoa să faci cunoştință cu nemții. Sunt oameni simpatici.
— Gura, trădătorilor! Nu mă păcăliți! Germanski, sunt un om important şi greu de luat prizonier, strigă Grigori din groapă.
— Tovarişci, se roagă Mihail, fii cuminte! Vino-ncoa să sărbătorim împreună eliberarea noastră. Nemții ştiu că eşti un om mare şi te vor trata ca atare.
— Vă veți da seama îndată că nu sunt uşor de capturat. Din gaură se aude o altă rafală care împroaşcă zidul.
— Nu eşti decât nebun, Grigori Anteneev, țipă Fiodor mânios. Am încheiat o pace cu nemții ăştia, şi dacă nu ieşi repede de-acolo o să vină ei să te scoată şi să te împuşte pe loc ca pe un câine turbat!
— Dacă te-am putea face să ajungi acolo i-ai putea zbura creierii cu o lovitură de țâță! îi zice Porta grăsanei.
— Îl strâng de gât pe nemernic dacă mai ajung să pun mâna pe el, îl afuriseşte ea cătrănită.
— E primejdios, o previne Ghiorghi. A urmat şcoala de trăgători de elită de la Moscova şi mai totdeauna nimereşte ținta.
— Trebuie să fie în lipsă de formă astăzi, zice Porta, până acum şi-a irosit muniția.
— De regulă mai are şi ceva grenade de mână în buzunar, zice Mihail întunecat.
— N-ar putea să arunce o grenadă până aici, înăuntru, spune Barcelona măsurând distanța până la groapa de cartofi cu un ochi de expert.
— Ar putea să înainteze târându-se şi să ajungă la o poziție bună pentru el, spune Bătrânul cu îngrijorare.
— Il est con[50], spune Legionarul. Dacă părăseşte groapa l-am capturat! Nu poate fi atât de nebun — încă!
— Ce-ar fi să-l sâcâim atât încât să-l facem să-şi consume toată muniția? sugerează Gregor. Nu poate avea prea multă.
— Atunci îl prind uşor, cum prinde dracul un preot care şade pe țucal în Duminica Paştelui, râde zgomotos Micuțul.
— Nu cred că-i o idee rea, zice Bătrânul circumspect.
O grenadă explodează cu o pocnitură puternică, undeva în fața poziției noastre, şi aruncă zăpadă prin fereastră.
Unul câte unul ieşim în fugă pe uşă şi alergăm de la un parapet de zăpadă la celălalt pentru a-l face să-şi consume muniția.
Îndată ce unul din noi s-a adăpostit, celălalt o ia la fugă, dar comisarul trage întruna ca un zevzec.
— Să terminăm cu prostia asta, spune ofițerul medical Leth după ce ne-am vânturat de colo-colo între parapeții de zăpadă o vreme. Am fost infirmier într-un azil şi ştiu cum să tratez nebunia. Aveți o mătură? întreabă el când suntem în siguranță în cârciumă.
Sofia vine degrabă cu un târn.
— Exact ce ne trebuie, zâmbeşte Leth satisfăcut. Le foloseam la azil pentru a le băga mințile-n cap. N-am văzut încă nici un lunatic care să nu se sperie de unul ca ăsta. Dă-mi o căciulă din astea ruseşti şi vă arăt eu cum îl aranjezi pe unul care şi-a ieşit din minți.
Ghiorghi îi dă o căciulă veche, înaltă şi țuguiată.
— Hei, măi omule, strigă Leth când ajunge afară. Aruncă arma şi vino-ncoa! Dacă nu, vin eu şi-ți trag o mamă de bătaie cu măturoiul ăsta...! Na doma[51].
Urmează o tăcere adâncă şi se pare că nebunul de comisar nu ştie realmente ce să creadă.
Leth traversează agale piața satului, amenințând cu mătura.
— Vino-aici, diavol zăpăcit! urlă el, sau vin eu şi îți încing spinarea cu măturoiul.
— Minciuni şi propagandă, neamț ticălos, răspunde Gregori din groapa de cartofi. Eşti un diavol, şi nici raiul, nici iadul nu vor să aibă de-a face cu tine.

— Înapoi! strigă Gregor nervos. E nebun de legat!
— Nu încerca să-l înveți pe tac-tu să facă copii! îi aruncă peste umăr Leth. Am fost special instruit cum să procedez cu nemții țăcăniți şi ştiu ce fac.
Se apropie de groapa de cartofi, pas cu pas, învârtind târnul pe deasupra capului.
Brusc, automatul începe să răpăie o rafală lungă, mormăită.
Leth se învârte ca un titirez. La început pare că se întoarce pentru a veni înapoi la noi, dar după aceea cade ca un sac de cartofi. Zăpada se ridică în jurul trupului lui precum un nor.
— Acum îți dai seama cu cine te pui? strigă comisarul triumfător. Scoate un hohot nebunesc de râs şi nimeni nu se mai îndoieşte în acest moment că într-adevăr omul nu e sănătos la cap. Oamenii ca mine sunt impermeabili şi la gloanțe şi la apă. Sunt atât de invincibil că fac praf o stâncă numai ce m-aşez pe ea.
— Eu nu mai suport mascarada asta! răcneşte Barcelona mânios, descărcându-şi încărcătorul într-o rafală lungă.
Grigori nebunul îi dă replica instantaneu. Cad două grenade, nu departe de uşă.
— Trebuie că e supraom! strig eu uimit. Un om normal nu aruncă atât de departe.
— În numele tuturor diavolilor şi pe trupul sfânt al lui Christos, vin acolo la tine şi te belesc de viu!
Din nou clănțăne Mpi-ul. Unul dintre gloanțe îi străpunge pălăria lui Porta.
— Nu mai ține aşa la infinit, spune Bătrânul cu hotărâre. Cine se duce voluntar să-l curețe?
— Crezi că avem căcat în cap? întreabă Gregor, profund indignat.
— Un nebun nemernic cu un automat ține-n loc o grupă întreagă, strigă Barcelona lovind mânios cu pumnul în masă.
Oglinda cu îngerul pe ea se sparge în bucăți şi cade de pe perete când o altă rafală bubuie prin fereastra spartă.
— Până aici, țipă Sonia furioasă. Scârnăvia asta bolnavă la cap o s-o cunoască mai bine pe Sonia din Odessa! Dă-mi unul din fierăstraiele alea ale lui Hitler.
Porta îi dă un Schmeisser şi un săculeț cu încărcătoare. Ea e atât de supărată, încât face spume la gură şi la nas. Iese pe uşă ca o rachetă.
— Pe curând, sărutări! Vă mulțumesc că ați trecut pe la noi! strigă Porta după ea. O să-ți plantez trei crini pe mormânt!
Ea urcă dealul în zig-zag. Legionarul o acoperă cu mitraliera uşoară. Trasoarele fac o umbrelă deasupra gropii de cartofi. Subit, nebunul se arată la față în stânga gropii lungi şi trage o rafală înspre Sonia. Propriul ei automat se descarcă necontrolat. Tragem foc încrucişat de la ferestre şi uşi.
Ploaia de gloanțe îl aruncă afară din groapă, cade pe spate, apoi se clatină pe picioare dar, înainte de-a apuca să tragă, Sonia a şi ajuns în spatele lui. Acum pare că şi ea a luat-o razna.
Stă pe el ca o statuie pe soclu, cu picioarele răscrăcărate, trăgând în jos, în plin.
— Dacă femeia asta o ia razna, spune Gregor îngrijorat, atunci eu plec.
Ea se opreşte din tras, îşi ia Mpi-ul la umăr de parcă ar duce o cazma şi coboară dealul cu paşi lungi, măsurați.
— Aşa trebuie să fi arătat amazoanele odinioară, când se întorceau triumfătoare după o mare victorie, râde Bătrânul.
— A zis cineva ceva despre sexul mai slab?
— Cheam-o pe mama. spune Sonia cu mândrie, înapoindu-i Schmeisserul şi mulțumindu-i că i l-a împrumutat.
Cârciuma se umple treptat de săteni veniți să arunce o privire la nemți. Pe măsură ce stocurile sunt epuizate, sentimentele de prietenie devin tot mai calde.
În semn de omagiu, ursul împăiat din colțul de lângă vatră poartă pe cap o cască germană.
Porta ia o balalaică de pe perete.
— Asta a fost în Siberia, cu tatăl meu, îi spune Sonia.
— Chiar aşa? zice Porta, încercând corzile.
— Ştii să cânți la ea? întreabă ea.
— Pe legea mea că ştiu.
Primele acorduri sunt duioase şi melodioase, apoi devin sălbatice ca goana cailor căzăceşti în largul stepei. Se şterge pe mâini de pantaloni şi începe să facă pe clovnul cu instrumentul, în stil Calmuc.
Micuțul îi trage la muzicuță. Porta cântă cu tonuri înalte.

Einmal wieder werden Gläser klingen
denn zu Ende geht ja jeder Krieg[52].

Curând cârciuma se zgâlțâie de dănțuiala ruşilor. Mişa sare atât de sus că-şi sparge capul de o grindă. Gregor îşi rupe un deget învățând să facă o tumbă. Pe Porta îl apucă un cârcel în ceafă când Fiodor îl convinge să încerce un salt peste o masă, cu picioarele lipite unul de altul.
— Îndată ce se sfârşeşte războiul, îi spune Micuțul Sofiei, mângâind-o pe interiorul coapsei, această onorabilă uniformă germană a mea o să se ducă direct la rufe murdare şi voi păşi iarăşi cu mândrie în rândurile civililor.
— Ai grijă să nu rămâi cu buza umflată, râde Gregor. Viața în civilie e cu mult mai complicată decât crezi. Nu poți umbla acolo cu creierul încleiat şi cu o listă de reglementări lipită pe frunte. Viața în Armată devine tot mai simplă, cu cât ai mai multe stele şi trese!
— Cum e Germania? întreabă Ghiorghi cu curiozitate.
— Ruine! Pretutindeni unde te uiți, răspunde Porta. Şi toată lumea umblă îmbrăcată cu aceleaşi haine, întoarse şi răsîntoarse. De câteva ori pe an Adolf ne spune că acum are victoria în buzunar.
— Mulți şi-au pierdut capul, explică Micuțul din capătul celălalt al mesei. Sunt cei care nu prea iau legea în serios şi care ies la mangleală în timpul camuflajului.
— Cum o să se termine toate astea? oftează Dimitri. Şi Poltava e în ruine.
— O să se termine în aşa fel încât unul dintre noi va pierde războiul şi învingătorii vor lua toată prada, decide Porta cu larghețe.
— Dacă voi, nemții, pierdeți războiul, nu vi se mai permite să aveți armată, prezice Fiodor ursuz, lovindu-şi uşor Schmeisserul cu mâna.

— Asta ar fi rău, admite Porta cu un zâmbet fals, pentru noi Armata germană e ceva sfânt. Aidoma Bisericii! Rugăciuni duminica şi instrucţie lunea. Totdeauna încheiem săptămâna cu o paradă şi o reîncepem pe cea următoare cu rugăciuni şi instrucţie cu armamentul!!
— Te cam întreci cu gluma! urlă Heide ridicând mâna, prea beat ca să mai înţeleagă ironia lui Porta.
— Armata este un dar de la Dumnezeu pentru poporul german, sughite Gregor salutând ursul împăiat.
— Noi, prusacii, avem războiul în sânge, strigă Heide ca mândrie, ridicând din nou mâna. Dumnezeu a creat uniforma şi puşca special pentru uzul nostru.
— În acelaşi timp a creat cazmaua şi grebla pentru ruşi, rânjeşte Porta cu jovialitate. Dumnezeul acela german ştie cu siguranţă ce face!
— Nu vă faceţi griji că pierdeţi războiul, strigă Andrei, ridicând paharul în sănătatea lui Barcelona. Dacă îl pierdeţi, atunci noi, ruşii ne vom uni cu voi şi-i aranjăm pe actualii aliaţi. Împreună am învinge restul lumii cât ai clipi!
— Da, avem într-adevăr multe în comun, spune Porta cu înţelepciune, mai ales evlavia şi cruzimea.
— Dacă va fi să dăm de greu, strigă Gregor cu o intonaţie de general, nu ne vom da în lături să recurgem la metode crude şi neobişnuite de luptă. Va trebui să mobilizăm toţi păduchii ruşi şi nemţi, să-i infectăm cu tifos exantematic şi să-i aruncăm americanilor în cap. Asta o să le taie cheful de a forţa popoarele noastre iubitoare de pace să mai facă alte războaie. Am mai putea strânge şi şobolani din ruinele şi cimitirele războaielor anterioare, sugerează Porta. Şi când i-am infectat cutot felul de mizerii şi corupţie, să-i trimitem în dar inamicilor noştri odioşi, care ne ucid fără scrupule nevestele şi copiii.
— Da, noi, nemţii şi ruşii, ştim cum să facem alte naţiuni să stea în front, strigă Barcelona pe deasupra zgomotului.
— Căştile jos pentru rugăciuni! declară Porta între două sughiţuri, urcându-se în patru labe pe o masă. Trebuie să ne rugăm Domnului să ne ajute să punem capăt acestui război mondial cât mai curând cu putinţă, ca să putem începe altul!
Bătrânul satului, care e numai piele şi oase, spune că îşi poate aminti Războiul Crimeii, în care un nătărău de general englez şi-a măcelărit propria cavalerie. Şi dacă se străduie şi mai tare poate să-şi amintească intrarea lui Napoleon în Moscova.
— Era o privelişte măreaţă, spune el cu calm. Ce mulţime de cai aveau cu ei. Napoleon călărea pe unul alb!
— Camuflaj la teren, presupun! zice Micuţul.
— În războiul ăsta trageţi cu tunuri? îl întreabă moşul pe Porta.
— Mai tragem câte o ghiulea din când în când, admite Porta.
— Crezi, poate, că într-o zi cineva ar putea să vadă cum funcţionează una din drăciile alea? întreabă moşul cu o voce subţiratică şi stinsă.
— Poţi veni cu noi când plecăm, îi sugerează Porta.
— Avem un tun aici, divulgă moşul cu ochii scânteindu-i. Plescăie cu voioşie din gingiile ştirbe. L-a uitat cineva imediat după Revoluţie şi l-au ţinut ascuns de-atunci.
— Atunci de ce nu încerci să tragi cu el? îl întreabă Micuţul. N-aveţi pulbere, pesemne?
— Ba da, ba da! se laudă patriarhul satului, o grămadă, de toate felurile.
— Unde se află această armă de foc despre care vorbeşti? întreabă Micuţul cu interes.
Îi lipeşte Sofiei o palmă pe fund de o trimite în braţele lui Fiodor.
— În grajdurile renilor, ascunsă în paie, chicoteşte bătrânul ţăran.
— Hai să aruncăm un ochi, îi sugerează Porta.
— Da, hai, că bine zici, încuviinţează moşul, vădit încântat. Am luat parte în două sau trei războaie dar n-am văzut niciodată cum trage tunul, şi acum, că am peste o sută de ani, aş vrea să văd până nu mor.
— Când te-ai născut? îl întreabă Porta.
— Acum mai bine de o sută de ani, răspunde ţăranul matusalemic, cu un zâmbet fericit.
În timp ce-şi croiesc anevoie drum, prin omăt spre staul, ţăranul li se destăinuie că Prinţul Nicolae i-a dat bacşiş cinci ruble. În vremurile alea era plata unei luni întregi.
— Prinţul era un om bun şi evlavios.
— Da, avea o inimă de aur, surâde Porta agreabil. Erorile lui tactice în conducerea Armatei Imperiale n-au costat poate decât viaţa câtorva milioane de ruşi.
— L-ai cunoscut? întreabă moşneagul cu interes, uitându-se cu veneraţie la Porta.
— Nu, n-am avut atâta noroc, răspunde Porta. Dacă aş fi avut, aş fi sfârşit într-o groapă comună.
Împreună reuşesc să dezgroape un tun de câmp austriac de 106 mm.
— E unul de-alea vechi, confirmă Porta când scot arma din paie şi o pun în poziţie de tragere. Ar putea să explodeze şi să ne zboare foarte uşor şi cururile.
Micuţul deschide culata cu zgomot şi examinează interiorul ţevii cu un aer experimentat.
— Unde ţineţi pulberea? îl întreabă Porta pe moşneag, care e beat de bucurie şi speranţă.
— Sub paie, hârâie el. Nu e primejdios, ai? întreabă el pe când dau de-a dura primele proiectile spre tun.
— Nu, când ştii ce ai de gând. se făleşte Micuţul împingând un obuz în camera de ardere.
— Punem nivelul la trei, spune Porta expert. O să le cadă berea de frică ălora la cârciumă!
Micuţul împinge încărcătura în lăcaş.
— Ţine-te de coaie că s-ar putea să plece odată cu proiectilul, zice Porta răsucind roata de nivel.
Ţeava lungă, prăfuită se ridică şi ţinteşte spre nori.
— Lasă-mă pe mine s-o trag pe prima, spune Micuţul, aşezându-se pe locul trăgătorului.
— Treci, rânjeşte Porta trăgându-l după el pe bătrânul ţăran în spatele unei stânci imense. Ţine-te de pălărie, îl avertizează.
— Înseamnă că e periculos? întreabă el înfricoşat.
— Periculos, foarte periculos, spune Porta. Există ceva risc când e vorba de asemenea materiale. Uneori oamenii sunt loviţi în cap cu un tun, dar nu-ţi face probleme, exploziile se duc în sus, aşa că dacă merge câş, tot ce o să se întâmple va fi că Micuţul şi restul vor zbura pur şi simplu pe deasupra capetelor noastre.
— Uite-o că se duce, strigă Micuţul fericit, trăgând de şnur.
Dar nu se întâmplă nimic.
Trage din nou şi rezultatul e acelaşi.
— E ceva care nu merge, spune el supărat. Vino şi dă-mi o mână de ajutor s-o reglez.

— Nix, eu sunt numai încărcător, refuză Porta de după bolovanul imens. E încărcat!
Micuțul meșterește ce meșterește, coboară și ridică țeava și trage câteva șuturi armei.
— Am găsit! țipă el entuziasmat. S-a înțepenit percutorul.
— Dă-i una-n tărtăcuță mai bine, sugerează Porta. Asta o să-i scoată căcatul austriac din cur, socotesc eu.
— Foc!
Micuțul își ordonă lui însuși și trage de șnur cu toată puterea.
Un zgomot asurzitor zguduie tot satul și se ridică o coloană de flăcări. Urmează o nouă explozie chiar pe urmele primei. O trombă de zăpadă se ridică de lângă groapa de cartofi unde a căzut proiectilul greu. O ploaie de cartofi zboară prin aer. Mare parte din ei sunt proiectați în cârciumă și se zdrobesc de tavan și pereți.
Sonia își înșfacă pușca de vânătoare de sub tejghea.
— Acum se joacă cu tunul ăla blestemat, urlă ea. Uite cum mi-au distrus porcii ăia cârciuma! Nu mai pot suporta așa ceva. Mi-ajunge până peste cap cu Războiul ăsta Mondial!
Iese pe ușă ca o ghiulea și pornește în sus pe deal spre șura renilor, unde vede țeava tunului basculând. Dar e abia la jumătatea drumului când se oprește și se uită îngrozită, cu ochii cât cepele, peste deșertul de omăt. Opt sănii motorizate vin săltând peste deal, îndreptându-se spre sat,
O mitralieră răpăie din sania din frunte. Gloanțe trasoare răscolesc zăpada pe toată lungimea străzii.
— Porci ordinari, sunt ultimele vorbe ale Soniei, în timp ce se cufundă în zăpadă ciuruită pe ici pe colo de salva mitralierei.
Săniile se opresc pe creasta celui mai apropiat deal. O voce răcnește peste tăcerea arctică, întâi în rusă, apoi în germană.
— Toți afară! Mâinile deasupra capului!
— Și acum ce-o mai fi și asta, suspină Mișa târându-se sub o bancă, locul lui favorit de ascunzătoare când se simte în pericol.
— Vino, moarte, vino..., murmură Legionarul pregătindu-și automatul Schmeisser.
— Katiușele alea o să ne facă praf, șoptește Gregor înfricoșat, trăgând mai aproape un săculeț cu grenade de mână.
— N-avem prea mult de ales, răspunde Bătrânul cu ironie. Dacă ne capturează ne vor rupe oscior cu oscior.
— On les emmerdent[53], râde Legionarul. Să-i atacăm, cu grenade de mână.
— Ne vor face terci înainte de a ne apropia de ei, zice Heide negru la față.
— Unde dracu sunt Porta și Micuțul? întreabă cu supărare Bătrânul.
— În șura renilor, cu vechitura aia de armă. Ei au terciuit groapa cu cartofi.
— Pentru ultima oară! Ieșiți cu mâinile sus, tună vocea de la megafon.
— Nu credeți că e mai înțelept din partea voastră să ieșiți afară cu mâinile sus? le spune Bătrânul rușilor care sunt împinși la zid îngroziți.
— Nicevo, nu-i știți pe cei de la NKVD, răspunde Fiodor cu un zâmbet obosit. Dacă nu ne doboară la vedere, o vor face îndată ce-și vor da seama că am fraternizat cu voi.
— Și-atunci ce faceți după ce plecăm noi? întreabă Bătrânul.
— Nu va fi nici un "după", spune Fiodor fatalist. Mai bine murim cu voi decât să fim măcelăriți ca vitele.
— Je leur pisse au cul[54], mârâie Legionarul, fixându-și bine în umăr patul automatului.
Săniile coboară încet povârnișul dealului și o ploaie de proiectile explodează în zăpadă.
— Folosesc proiectilele explozibile, strigă Gregor tulburat, plonjând îndărătul tejghelei.
— Și ce-ți închipuiai că o să folosească? întreabă Bătrânul sarcastic. Proiectilele perforante nu le-ar fi de mare folos.
Cei trei din șură asudă din greu, aplecați peste bătrâna armă. Micuțul lucrează ca un cal. Tunul e greu de urnit, dar în cele din urmă reușesc să-l pună în poziție de tragere.
— Acum le arătăm noi escrocilor, blestemă Micuțul cu obidă coborând țeava. Înșfăcă unul dintre cilindrele de alamă pe care moșul i le-a împins de-a dura.
— Ce dracu, fitilul! cere Porta.
Micuțul scotocește prin niște lăzi vechi și găsește câteva fitile.
Moșul se lasă pe vine și își astupă urechile cu amândouă mâinile. Țeava lungă se mișcă iritant de lent dar în cele din urmă țintește spre cea mai îndepărtată sanie.
— Dă-i bătaie, fir-ar a dracului, sau mă lași pe mine în loc?
Porta își pune ochiul la mecanismul de miră, care e cu mult mai nou decât arma ca atare.
— Foc! strigă el.
Micuțul smucește de șnur cu o asemenea forță că îl scoate din cheotoare.
Izbucnește o flamă teribilă la gura țevii și un bubuit infernal. În clipa următoare sania cea mai îndepărtată a dispărut.
Micuțul încarcă din nou.
Se aude un scrâșnet metalic și culata se închide cu zgomot.
— Foc! strigă Porta.
Micuțul trage iar zdravăn de șnur.
Sania din frunte este aruncată în aer și cade vertical înapoi în zăpadă. Se aude o bufnitură masivă a unei explozii și o fulgerare gălbuie-roșietică țâșnește din ambele părți.
Un proiectil trece prin acoperișul hambarului și grinzile le cad în cap. Un șuvoi lung de gloanțe trasoare trece prin aer și gloanțele se pornesc să răpăie cu dușmănie în scutul protector al tunului.
Porta e din nou cu ochiul lipit la cătare. Încet, încet, țeava tunului se coboară.
Micuțul și moșneagul asudă la picioare, hușmindu-se. Tunul nu poate fi întors lateral și sunt obligați să deplaseze tot afetul.
— Foc! strigă Porta.
— Adio, căcaților! surâde Micuțul smucind de șnur.
Tunul vibrează și saltă. Cea de-a treia sanie este lovită, și o lovește și ea pe cea din față. Se răstoarnă amândouă și alunecă pe povârniș, cu tălpicele în sus.
De fiecare dată când se trage o salvă, Bătrânul râde în hohote și se lovește încântat cu palmele pe coapse.
Porta realizează încă două lovituri înainte ca un proiectil de 50 mm să intre pe ușă și să explodeze în grajd. Flăcările se ridică din clăile de fân și în câteva minute hambarul se umple cu un fum dens, negru.
— Proiectile! spune Porta scurt, aproape sufocându-se.

Culata tunului se închide cu un zgomot metalic. Trage din nou. Ratează de data aceasta. Proiectilul şuieră milimetric pe lângă cea mai apropiată dintre sănii.
Turela se răsuceşte şi tunul automat de 20 mm ţinteşte direct în hambar. Înăuntru se aude zdrăngănind pe jos un tub de cartuş şi culata tunului austriac se închide peste un nou proectil.
Porta învârte de înălţător ca un zănatec, apoi renunţă şi se uită prin cătare ca şi când ar fi o puşcă.
— Trage, ce Dumnezeu! strigă Micuţul care s-a adăpostit la teren, chiar sub tun.
Tunul bubuie şi sania motorizată, care se îndreaptă spre şură, se pulverizează. Turela descrie o spirală în aer şi din interiorul săniei sunt aruncate două corpuri cuprinse de flăcări.
— L-ai nimerit! Să fie al dracului, dar bine l-ai mai trosnit! ţipă Micuţul nemaiputând de bucurie. Acum haideţi, afară, scârbelor. Vă arătăm noi vouă unde a înţărcat dracu oaia!
Ţăranul cel bătrân începe o căzăcească, făcând haz, ca o cioară răguşită.
O sanie blindată apare dintre două case. Tunul acesteia se roteşte şovăielnic, căutând parcă un unghi aparte de tragere.
— Hai să-l urnim, strigă Porta sărind de pe locul mitraliorului pentru a-i ajuta să întoarcă afetul.
Mitraliera de pe sania automată ţăcăne şi proiectilele se abat ţiuind asupra "Îngerului Roşu".
— Drace! ţipă Porta. Şi eu care credeam că o să ne plesnească pe noi.
— Nu ne pot vedea, spune Micuţul. Tunul ne acoperă complet!
— Întinde-o, moşule. O să fie mai albastră decât toată căcăstoarea aia de război la care ai luat parte!
— Nici gând, răspunde bătrânul cu încăpăţânare. Ochii i s-au înroşit şi i s-au tumefiat din cauza fumului toxic, dar e fericit, chiar dacă se mai sufocă. Visul vieţii sale s-a împlinit: a văzut cum trage un tun adevărat.
Sania blindată avansează încet printre case şi se târăşte spre ei. Scuipă foc încontinuu şi proiectilele trimit acoperişul la plimbare. Pe ruinele etajului întâi al casei se proiectează un baldachin mare, imens, pe care zace corpul căpitanului Vasili Simsov.
— Unde dracu s-a dus? zice Porta mijindu-şi ochii pentru a străpunge prin fumul gros.
Instantaneu explodează un proiectil chiar în faţa hambarului şi-l zboară pe Porta de pe scaunul pe care stă şi trage.
Moşul, care e în picioare, este aruncat în faţă şi se izbeşte cu capul de pământ. Micuţul se duce rostogolindu-se spre ţarcul gol pentru găini, unde o grindă se abate cu toată forţa asupra lui.
Cu faţa şiroindu-i de sânge, bătrânul satului se urcă pe scaunul mitraliorului.
— Paşol, croncăne el apăsându-şi ochiul în cătare. Învârte roata cea mai apropiată, care se nimereşte să fie căutătorul de înălţime. Cu mişcări stângace găseşte şnurul şi smuceşte de el aşa cum l-a văzut pe Micuţul.
Tunul bubuie, flama din gura ţevii luminează toată şura. Suflul exploziei îl aruncă din scaun pe moş şi-l proiectează câţiva paşi mai încolo, la pământ. Zăpăcit, se uită fix printre roţile tunului şi scoate un hohot de râs satisfăcut.
La numai aproape două sute de metri arde o sanie blindată grea. Spre cer se ridică un fum negru ca smoala.
— Să fiu al naibii, ţipă Micuţul cu surprindere. S-a pierdut odată cu tine un bun luptător anti-tanc!
— E timpul să plecăm. O să fac praf cârciuma, spune Porta ieşind dintr-o grămadă de cărămizi.
La "Îngerul Roşu" se dezlănţuie un adevărat iad. În bucătării explodează un proiectil de 50 mm, într-o mare de flăcări şi plita zboară prin perete.
Ghiorghi aleargă ţipând şi încercând să strângă la piept un ciot de mână. Un picior planează prin cârciumă şi se zdrobeşte de perete.
Sub masa lungă Sofia şade şi priveşte fix, cuprinsă de spaimă la piciorul ei stâng. Nu i-a mai rămas decât puţin din genunchii în jurul ei se lăţeşte o baltă de sânge. Deschide gura şi începe să ţipe sfâşietor.
— Sacré Nom de Dieu, şuieră Legionarul şi-i aruncă o trusă de prim ajutor.
Două sănii blindate sunt atât de aproape de cârciumă încât putem distinge cu uşurinţă numerele şi însemnele tactice pe turele.
— NKVD, comentează Heide, negru la faţă.
Leg laolaltă trei grenade şi mă pregătesc să le arunc.
— Stai puţin, zice Bătrânul, apucându-mă de mână. Nu poţi arunca atât de departe!
Dar e prea târziu. Am tras deja de coardă. Aceste grenade nu prezintă siguranţă. Mă eliberez şi duc mâna la spate. Totul dispare într-un nor fierbinte, alburiu. Simt o lovitură violentă în umăr. Grenadele se împrăştie pe jos,
— Milles diables[55]! urlă Legionarul, trăgându-le un şut şi proiectându-le spre uşă.
Acestea explodează în aer şi îi despică tot pieptul lui Oberschütze Lung.
— Doamne, Dumnezeule! ţipă Gefreiterul Günther. Ochii mei, ochii mei! Se clatină pe picioare cu ambele mâini apăsate pe terciuiala sângerândă care au fost ochii lui. O ia la goană pe uşă. Încremeneşte în piaţetă, ţipând cu gura larg deschisă.
Una din mitraliere răpăie şi cartuşul trasor i se înfige în trup. Cade pe spate ca o buturugă, lovind cu picioarele în zăpada care se învârteşte în jurul lui. Hohotind de plâns încearcă să se îndepărteze, târându-se pe burtă. Alunecă la vale ca o sanie pe povârniş şi dispare într-o viroagă.
O schijă lungă şi subţire a pătruns prin şubă şi mi-a despicat carnea de-a lungul umărului. Rana sângerează în voie, dar osul a rămas intact.
Întreg satul este o văpaie.
Un proiectil explodează chiar în mijlocul cârciumii. Pe jos e un lac de sânge. Pretutindeni mădulare sfârtecate şi trupuri însângerate. O duhoare greţoasă umple localul, care arată ca un abator în care măcelarii au turbat. Chiar şi pe tavan se întind pete mari de sânge şi podeaua e o masă lipicioasă de oase zdrobite, sânge şi carne sfârtecată.
Feldwebelul Karlsdorf şade sprijinit de perete cu privirea în gol, spre locul unde i se aflau picioarele cu puţin timp înainte. Acum mai sunt numai câteva cioburi de oase şi fâşii lungi de carne şi tendoane. Începe să râdă. Liniştit la început, ca de o glumă, apoi râsul lui capătă sonoritatea unor suspine urlate.
Un alt obuz explodează în încăpere cu un ecou ascuţit. După ce fumul cenuşiu-albastru s-a limpezit, un terci de sânge marchează locul unde şezuse Karlsdorf.
Zgomotul proiectilelor m-a asurzit complet. Mă duc de-a buşilea la Legionar şi îl ajut cu mitraliera uşoară.
Sus, în şură, Micuţul stă întins pe spate cu mâinile încrucişate sub ceafă şi priveşte meditativ în sus, la vâlvătaia imensă. Faptul că toată şandramaua s-ar putea prăbuşi peste el nu pare să-l preocupe.
Porta îşi deschide şi închide gura de parcă ar mesteca ceva cu gust scârbos.

— Fir-ar al dracului, geme el. Ce tâmpit o fi mâncat căcat de pisică cu fălcile mele?
— Am văzut cum se trage cu tunul, rosteşte în şoaptă moşul. Îşi priveşte mâna mutilată, căreia îi lipsesc toate degetele.
— Scârnăviile naibii, murmură Micuţul ridicându-se pentru a-l ajuta pe moşneag. Dar înainte de a ajunge la el este proiectat în nămeţi, înspre sediul Partidului. Porta e azvârlit în văzduh, vertical, ca o împuşcătură de mortier, şi aterizează în spatele rămăşiţelor gropii pentru cartofi.
Hambarul e făcut praf. Toate obuzele ascunse acolo au explodat şi suflul exploziei care se degajă mătură totul din drumul său.
— Ce Dumnezeu a fost asta? gâfâie Bătrânul, căţărându-se afară din groapa adâncă în care fusese catapultat de explozie.
— Porta şi Micuţul se ridică la Ceruri! spune Legionarul ştergându-şi sângele de pe faţă.
A trecut o oră, o zi sau un an? Habar n-am. Capul mă doare ca şi când ar fi fost despicat de o sabie. Îmi amintesc ca prin ceaţă ceva despre o explozie colosală şi despre flame imense. Încerc să mă ridic în picioare dar o lovitură grea mă doboară înapoi. O voce guturală mă aduce complet în simţiri. Acum îmi amintesc clar ce s-a întâmplat.
Un grup de bărbaţi scunzi, puternici, cu fizionomii mongoloide şi epoleţi laţi tip NKVD, apare din bucătărie.
Răsucesc capul cu prudenţă. La câţiva paşi de mine zace Gregor legat ca un sac. Pare mort. Ceva mai încolo zac legaţi spate în spate, Bătrânul şi Barcelona. Westphalianul atârnă cu capul în jos, legat fedeleş de o grindă, ca o costiţă afumată. Prin-prejur văd restul grupei. Toţi sunt legaţi. Porta, Legionarul şi Micuţul nu sunt aici. Probabil că sunt deja morţi.
Un soldat NKVD stă strajă lângă uşa sfărâmată, cu Kalaşnikovul în mână şi cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii. De o grindă de deasupra casei scării se leagănă cinci corpuri spânzurate. E evident că civilii au fost trataţi în mod sumar. Pe uşa pivniţei a fost răstignit cineva. Nu pot vedea cine este. Dar nu e mort încă. Trupul i se mişcă în spasme din când în când.
Un ofiţeraş vânos îmi trage un picior în coaste.
— Sabotorule, mârâie el spre mine într-o germană stricată.
Se apleacă atât de mult încât simt mirosul de vodcă şi mahorcă în răsuflarea lui.
— Vorbeşti ruseşte? mă întreabă.
— Niet, îi răspund.
— Minţi! zbiară el, dezgolindu-şi şiragul de dinţi albi. Vorbeşti ruseşte! Spui niet! Se întoarce spre un sergent pentru confirmare. Fără să aştepte vreun răspuns continuă: Tu aruncat aer Nova Petrovsk?
— Niet, răspund.
Scuipă şi mă sfichiuieşte peste faţă de câteva ori cu nagaika.
— Recunoaşte! răcneşte el cu sălbăticie. Smulgem limba din gâtlej! Nu mărturisire, nu nevoie limbă!
Din nou nagaika şuieră prin aer, sfâşâindu-mi pielea de pe ceafă şi gât. Face semn la doi soldaţi siberieni şi le dă un ordin într-un dialect pe care nu-l înţeleg.
Soldaţii se reîntorc cu o cutie grea de genul celor folosite de spoitorii de tingiri. Cu un rictus, ofiţerul ia un cleşte cu mânere lungi din cutie şi îl pocneşte spre noi ameninţător. Cu mişcări de oameni exersaţi, soldaţii sfâşie hainele de pe Barcelona şi Bătrân.
Ofiţerul repetă întrebările pe care mi le puseseră şi mie.
— Du-te-n mă-ta, răspunde Barcelona, privindu-l fix pe ofiţeraş cu ochi plini de ură.
— Vă înmuiem noi, zâmbeşte rusul veninos. Cine conduce grupa?
— Hai sictir, mârâie Barcelona plin de dispreţ.
— Zdrobesc coaie nemţeşti, dacă nu primesc răspuns, promite rusul cu ochii mijiţi a duşmănie.
Un ţipăt prelung şi tremurat din pivniţă îl întrerupe. Numai o fiinţă omenească la mare durere se poate văita astfel.
— Acum găsiţi unul care să vorbească! rânjeşte ofiţerul rus. Spânzuraţi-i! comandă el cu brutalitate.
Un soldat îmi pune o funie subţire pe după gât. Leagă celălalt capăt de o grindă. Trebuie să stau pe vârful picioarelor pentru a nu mă strangula.
Ofiţerul se apucă să-l biciuiască pe Bătrânul cu nagaika.
— Cine e şeful? întreabă el după fiece lovitură.
Expert în utilizarea teribilului bici siberian, fiecare lovitură despică pielea. Sângele şiroieşte de pe trupul Bătrânului.
După scurt timp gemetele Bătrânului încetează. A leşinat complet de parcă ar fi fost mort.
Auzisem că poţi omorî un om cu trei lovituri de nagaikă, după ce am văzut-o în mâinile unui NKVD-ist din Siberia nu mai am nici un dubiu.
Îi privesc pe ruşii din jurul meu. Par obosiţi şi extenuaţi. Figurile le sunt acoperite de răni pricinuite de ger, ca şi ale noastre. Unul din ei doarme pe picioare cu automatul atârnând la întâmplare la piept.
— Sabotorilor, zice hotărât ofiţeraşul mângâind cu nagaika torsul dezgolit al lui Barcelona.
— Nu, nu suntem sabotori, scârnăviilor! urlă Barcelona.
— Ce căutaţi atunci aici? întreabă rusul cu un surâs ameninţător, vânaţi reni?
— Ne aflăm aici ca să ne pişăm pe voi! strigă Barcelona cu duşmănie.
Nagaika şuieră, crestându-i faţa lui Barcelona.
— Te biciuiesc până mori, îi promite micul ofiţer cu ochii ca smoala arzându-i în faţa teşită, mongoloidă. Auzi svinia[56]?
— Pui de căţea, zbiară Barcelona cu glas răguşit.
Pe ofiţer parcă l-a apucat amocul. Loviturile de nagaikă se abat ca o grindină asupra lui Barcelona. Emite un ţipăt prelung, strident şi cade în inconştienţă.
— Şi cu porcul ăla finlandez ce facem? întreabă un sergent venind din pivniţă.
— Îl ducem la Murmansk şi tencuim o celulă cu pielea lui, răspunse ofiţerul.
Încăperea se umple cu soldaţi din Siberia. Se trântesc pe jos şi se rostogolesc pe spate precum câinii. După cinci minute încep să sforăie sonor.
Una din santinele mă desleagă de grinda de care eram priponit, îndeajuns pentru a mă putea aşeza. În ciuda durerii de la mâini şi picioare mă cufund într-un somn straniu, tulbure.
Un sunet slab mă trezeşte. Trapa din podea se deschide şi trupul vânos al Legionarului se ridică pe furiş din pivniţă şi se târăşte spre santinela aţipită.
Mai iute ca gândul, coarda de pian e în jurul gâtului. Două smucituri vârtoase şi santinela este ucisă.
Porta vine târându-se pe burtă dinspre bucătărie şi îl ia în primire pe sergentul siberian. Şi acestuia i se aplică garoul.

Chipul dur al Micuţului se iveşte de după ursul împăiat, dinţii dezvăluindu-i-se într-un rânjet de ucigaş. Îl pescuieşte de pe jos pe ofiţerul adormit, ca pe o păpuşă, şi ii apasă capul de pieptul lui puternic. Se aude un sunet ca de mucava zdrobită.
Heide apare şi el, călcând în vârful picioarelor pe scara ruinată. La mijlocul drumului se poticneşte de o raniţă şi vine de-a dura în încăpere, cu o larmă teribilă.
Ceilalţi trei se dispun cu o iuţeală fulgerătoare lângă perete cu automatele pregătite. Nu se întâmplă nimic. Un rus se tânguie în somn, cerând linişte.
De afară, din piaţetă, auzim zvon de glasuri. Se schimbă santinelele. Nu se sinchisesc nici ele de gălăgie. Suntem atât de adânc în spatele frontului, încât nu-şi închipuie că ar putea să se întâmple ceva.
Comandantul gărzilor intră pe uşă căscând, îşi aruncă automatul pe masă, se întinde ridicând braţele spre tavan şi cască iarăşi zgomotos, ca un cal ostenit. Rămâne cu gura deschisă. Cu o expresie surprinsă pe faţă, încremeneşte cu ochii pe ţeava Mpi-ului lui Heide.
Heide surâde satanic şi salută cu două degete la chipiu. Înainte de-a apuca să-şi închidă gura, coarda Legionarului îl prinde de gât pe rusnac. Limba îi iese printre buzele crăpate de ger şi faţa i se învineţeşte.
Intră un caporal şi-l observă imediat pe comandantul mort. care zace lat pe podea. Înţepeneşte şi deschide gura dar nu iese nici un sunet.
Micuţul îl ucide dintr-o lovitură piezişă în gât cu latul palmei, rapid şi în linişte, ca o fată de la garderobă care primeşte o pălărie de la un musafir!
— Vino moarte, hai, vino..., fredonează Legionarul în surdină.
— Răcani nenorociţi, surâde Heide batjocoritor şi dispreţuitor.
Porta loveşte zgomotos cu patul automatului....
Micuţul descarcă o rafală în grinzile tavanului şi una din femeile atârnate cade pe podea cu o bufnitură.
Buimaci şi adormiţi, soldaţii NKVD se ridică în patru labe şi apoi în picioare. Cu mutre îngrozite şi năuce se zgâiesc la cei patru nemţi care rânjesc aliniaţi la zid. Unul dintre ei orbecăie după Nagan. Legionarul asvârle cuţitul, care se împlântă până în plăsele în pieptul nesăbuitului soldat.
— Luaţi aminte, tovarişci. Să nu îndrăzniţi nici măcar să vă mişcaţi de pe un picior pe altul, că e pentru ultima oară când aţi mai şezut pe ţucal!
— Aruncaţi armele aici! le ordonă aspru Heide. Nu încercaţi nici o mişcare pe care am putea s-o interpretăm greşit, că se descarcă drăciile astea!
— Suntem de partea voastră, rosteşte un sergent cu voce tremurată.
— Nu mai spune! zice Micuţul jovial, dându-i o scatoalcă după ceafă, cu care-l proiectează în capătul celălalt al camerei, înspre sobă.
— Trage-i un picior în boaşe, să-i ajungă până în gură, îi sugerează Porta cu un rânjet larg. Mă înnebunesc căcănarii ăştia smiorcăiţi, care trec de o parte sau alta a inamicului îndată ce pui slănina la topit.
Într-o clipă noi, ceilalţi, suntem liberi, dar abia ne ridicăm că un Mpi începe să răpăie şi toată încăperea se umple de fumul înţepător de explozibil.
Doi prizonieri se prăbuşesc pe podea.
— De ce dracu ai făcut asta? i se adresează acuzator Bătrânul lui Heide.
— Nu şi-au dat seama că lupta s-a terminat, îi răspunde Heide cu răceală, punând călcâiul cizmei pe figura celui mai apropiat dintre ei.
— Nu mai staţi şi vă holbaţi ca fetele la măritat! zbiară Micuţul către un sergent. Fă ceva ca să-mi dai prilejul să te belesc.
— Şi acum, dezbrăcarea! ordonă Bătrânul. Puteţi să păstraţi maioul şi chiloţii şi ciorapii. Restul, în foc!
Focul se înteţeşte şi o duhoare de cârpe arse şi blană pârlită se împrăştie prin încăpere.
— O să murim de frig, protestează un soldat NKVD-ist, lovindu-şi palmele.
— Bineînţeles, râde sarcastic Heide, dar consolaţi-vă cu gândul că moartea prin îngheţare e foarte plăcută. Dacă ar fi fost după mine, ei bine, răcăneilor, la ora asta eraţi morţi de mult.
— O să ne mai întâlnim noi! promite un caporal, aruncându-i o privire încărcată de ură lui Porta.
— Băi, n-oi fi vreun profet şi eu nu ştiu? întreabă Porta.
— Ascultaţi la mine nemţălăilor, vă mai întâlniţi voi cu mine, mârâie furios caporalul.
— Soldaţii din lemn au baftă, rânjeşte Porta, lovindu-l uşor cu palma pe obraz pe caporal. Nu se îneacă!
— Câine! mârâie caporalul scuipând neputincios în urma lui Porta.
— Luaţi-vă uneltele, ordonă Bătrânul. S-o întindem cât mai grabnic!
Porta şi Micuţul fac turul de onoare cu solemnitate şi strâng mâinile cu fiecare din prizonieri, în semn de rămas bun.
— Nemţălăii ăştia haini au pus mâna pe cururile tovarişcilor de data asta, nu-i aşa? rânjeşte Porta încântat. Şedeţi cuminţi la colţ acum, şi chibzuiţi cu atenţie ce le veţi spune jupânilor voştri când vor apărea într-o bună zi să stea la taifas cu voi.
— Tăceţi, diavoli de nemţi, strigă unul dintre prizonieri cu patimă duşmănoasă aruncând cu un lemn de foc după Porta.
— Salut, camarazi, chicoteşte Micuţul şi face semn cu mâna în timp ce iese pe uşă.
— Trebuia să-i fi împuşcat, se văită Heide. Dacă mai au ceva creier în cap în scurt timp vor fi după noi. Dacă un tântălău de eschimos poate să-şi confecţioneze o pereche de schiuri din resturile din jur şi să fure hainele unei foci, atunci unul din NKVD-iştii lui Stalin ar trebui să fie şi ei în stare de aşa ceva. Lasă-mă să mă duc înapoi să-i lichidez!
— Stai aici, răspunde Bătrânul cu hotărâre. Nu suntem asasini!
— Drace, dar e frig, se văicăreşte Porta, izbindu-şi palmele una de alta.
— Suntem sus, la Polul Nord, rânjeşte Gregor fără vlagă.
Oriunde ne-am uita, peisajul e rece şi pustiu şi nu se vede nici o vietate. După o clipă, dispoziţia pe care a creat-o evadarea noastră din mâinile soldaţilor NKVD-işti începe să se risipească.
Facem o haltă într-o vale. Căpitanul finlandez se îndoieşte că va mai supravieţui călătoriei până acasă. Picioarele au început să i se umfle ca o carne stricată.
— Cangrenă, confirmă scurt Bătrânul.
— Trebuie să i le amputăm, mormăie Legionarul.
— O faci tu? întreabă cu îndoială Bătrânul.

— Par Allah, dacă nu ajungem înapoi în patruzeci şi opt de ore va fi mort, profețește lugubru Legionarul.
— Să-i băgăm un glonț în ceafă, ne sugerează practic Micuțul, nu mai e de nici un folos pentru armata finlandeză, iar pentru noi e o povară. Aşa că ce altceva am putea face cu nenorocitul?
— Taci, lăbar afurisit, mârâie supărat Bătrânul.
Ne uităm spre căpitan. Zace pe o sanie de lemn pe care o tragem cu rândul. Pe față i s-a întipărit frica. Mai mult ca sigur că a auzit sugestia cinică a Micuțului.
— Trebuie să-l ducem înapoi cât mai curând posibil, spune cu hotărâre Bătrânul. Au mai rămas ceva tablete de morfină?
— Nici una, răspunde caporalul sanitar Brent.
Începem ascensiunea prin lumina şovăielnică, însă nu ajungem nici până la jumătatea drumului, când Bătrânul se vede obligat să ordone o haltă. Grupa e complet epuizată.
Într-o clipă am căzut cu toții într-un somn adânc. E somnul acela mortal de primejdios care te duce de-a dreptul în neființă şi care i-a lovit pe mulți aici, la Polul Nord.
După vreo două ore de "somn" Bătrânul ne ridică din nou în picioare.
— Ține-ți fleanca, geme Porta. Cum mi-aş mai dori o saună finlandeză şi o pizdă de front, cum scrie la regulament.
— Mădularul meu e ca un nasture, strigă Micuțul. Are nevoie de cel puțin douăzeci de fofeze plinuțe şi vioaie ca să-l decongeleze.
— Haide-ți să pornim, fornăie Gregor țopăind pe loc, încercând să se încălzească. Dacă mai rămânem aici ajungem cu toții sloiuri de gheață!
După mai multe ore de caznă neomenească ajungem la marginea falezei.
Bătrânul se întinde pe burtă şi examinează panta abruptă pe care trebuie să coborâm. Dă drumul binoclului cu nepăsare.
Jos, departe, Marea Albă spumegă. Munți de apă verde, pătată pe ici-colo de spume, tălăzuie şi se lovesc cu zgomot puternic de colțurile recifurilor.
Cât de curând ajungem pe plajă, zice Legionarul ironic. Nu mai e departe, cel mult o sută de kilometri.
— Asta-i tot, hohoteşte Porta în zeflemea. Numai plimbărică la țară pentru un grup cu probleme cardiace.
— Dă-i înainte, râzi şi tu acolo, oftează abătut Bătrânul, să fie un drum dur, eu pot să-ți povestesc!
— Par Allah, n-avem de ales. Trebuie să trecem de marginea prăpastiei, mai spune şi Legionarul. Am senzația că ruşii ne sunt pe urme!
— Atunci am cacarisit-o, decide obosit Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu capac de argint.
— Cest le bordel, dar am văzut soldați şi mai terminați decât cei din grupa asta, mârâie Legionarul. Noi mai putem lupta încă!
Bătrânul îngenunchează şi priveşte în jur la oamenii împrăştiați apatic în zăpadă.
— Ascultați-mă, zbiară el. Plecăm într-o mică expediție de coborâre şi trebuie să ne lăsăm cu frânghii. Odată ajunşi jos, nu mai e mult până acasă. Aşa că, scuipați în palme, flăcăi, şi să ne strângem rândurile!
Ne târâm înainte pe creastă şi privim jos. Prima porțiune a falezei arată rezonabil şi nu prea greu de abordat, dar mai jos e un zid neted, foarte abrupt, care se duce drept în mare. Până să ajungi acolo, totuşi, cam pe la jumătatea drumului, are o scobitură. Acolo va trebui să ne legănăm, pentru a ne putea sprijini picioarele pe ceva.
— Ține-ne Doamne, oftează Barcelona, cu o față de parcă e pe cale să renunțe înainte de a porni.
— Trebuie s-o facem, hotărăşte anevoie Bătrânul, luându-şi binoclul din buzunarul vestonului, unde l-a pus ca să-i protejeze lentilele de îngheț.
Cercetează latura din față a țărmului pe tot parcursul, apoi îi întinde binoclul Legionarului.
— Cred că există o spărtură făcută de om, mult mai jos. Dacă gândesc corect, am putea trece pe acolo!
Legionarul se uită fix o clipă în direcția indicată.
— Ai dreptate, da' ce dandana până ajungem acolo şi dacă facem o singură greşeală nimerim în Marea Albă!
— Dacă am avea cupe de absorbție la mâini şi picioare, şi încă una plasată în capul sulii, n-am mai trece dincolo de gâlma aia, zice Porta, târându-se dârdâind înapoi, la loc sigur.
— Ooo, găozarilor, rosteşte cu voce scăzută Micuțul, înotând la rândul său înapoi de la marginea prăpastiei. Pietroaie ale naibii de mari, uriaşe, nămeți de zăpadă şi blocuri de gheață, şi un frig năpraznic şi apă verde! Mai mult decât suficient să-i îneci pe toți soldații damblagii din întreg războiul ăsta mondial, care ar veni voluntari ca să se lase ucişi!
— Pregătiți-vă de deplasare, ordonă aspru Bătrânul. Va fi cea mai dură coborâre din viața noastră!
Gregor pregăteşte frânghiile. E singurul dintre noi care a făcut şcoala de alpinişti cățărători. Cu o expresie trufaşă ne explică cum să coborâm pe funii.
Ciorovăindu-ne, ne împărțim între noi muniția şi armele.
Pe Bătrân aproape că îl apucă un acces când Porta sugerează să părăsim cele două mortiere uşoare şi cutiile grele cu bombe.
— Dacă am ajunge acasă măcar până la Crăciun, zice Gregor solemn, adăpostindu-se la teren în spatele unui perete de omăt.
Gregor stă pe marginea înălțimilor bântuite de vânturi, îşi pune lațul frânghiei în jurul gâtului şi o fixează sub brațe. Se apleacă în față, luând furtuna în piept ca şi cum ar fi un zid solid. Buzele crăpate se desfac într-un rânjet optimist. Cu picioarele înfipte în rocă începe să coboare. La zidul vertical se opreşte şi îşi ridică privirea pentru o clipă. Apoi pare să dispară în abis. După câteva clipe apare din nou la vedere. A reuşit să pună piciorul pe ceva, pe protuberanța periculoasă de pe care va trebui să se balanseze în interior.
— Ai putea obține o apariție la un circ cu numărul ăsta, zice Porta înfiorându-se.
— Războaiele mondiale sunt un rahat cu perje, mormăie Micuțul. Nu-i de mirare că au apărut oameni care li se opun conştient în toate țările alea libere!
— E rândul tău, Barcelona! strigă Bătrânul.
— Nu pot încă, protestează Barcelona cu teamă în glas. Vreau să văd mai întâi dacă cineva îşi rupe gâtul.
— Dacă nu te duci acum am eu grijă să pleci ultimul! se înfurie Bătrânul. Şi atunci nu va mai fi nimeni aici care să țină de frânghie!
Dar înainte ca Barcelona să ajungă la muchia prăpastiei Heide e pe drum şi după el coboară Legionarul.
Barcelona e nerăbdător să pornească şi el acum. Amenințarea Bătrânului de a-l lăsa ultimul e suficientă pentru a face să-l treacă fiori reci.

Trebuie să-l coborâm şi pe căpitanul finlandez. S-a izbit de mai multe ori violent de faţada stâncii, dar spre surpriza noastră e încă în viaţă când ajunge jos. Unul dintre picioare i-a fost zdrobit de la labă până deasupra genunchiului. Şansele sale de a supravieţui sunt mici.
Acum e rândul meu.
— Ia-o uşor, mă previne Bătrânul, care vede cât mi-e de frică.
— Propteşte-te serios cu picioarele tot timpul. Cât nu-ţi pierzi firea, va fi bine de tine!
Îmi ajustează cureaua automatului, trecut în bandulieră să nu se încurce cu frânghia de coborâre.
— Nu pot face aşa ceva, protestez eu, înfiorat de frică, privind ţintă în jos în abisul care clocoteşte.
— Du-te, mă trimite Bătrânul cu un brânci, şi mă şi aflu deasupra muchiei.
Departe, mai jos de mine, Marea Albă spumegă cu toată furia ei artică. Mă agit disperat să mă susţin cu picioarele de ceva, dar cizmele mele abia zgârâie zăpada. Ajung la prima cornişă cu o lovitură care îmi -presează cartuşiera dureros în coastă.
Porta mă salută şi trage uşor de frânghie.
Mă susţin de cornişa strâmtă.
Trei smucituri serioase de frânghie îmi dau semnalul să continui. Mă târăsc cu prudenţă peste muchia ascuţită. Aceasta este partea coborârii care nu poate fi văzută de sus.
Lovesc cu vârfurile cizmelor zăpada şi obţin un sprijin însemnez coborârea cu semne. De câteva ori viscolul năprasnic aproape că mă aruncă de muchia stâncii. Pentru moment mă gândesc doar să arunc cartuşiera, dar ştiu ce-mi vor face ceilalţi dacă ajung jos fără ea.
În cele din urmă ajung la ieşitura strâmtă. Vreo trei sute de picioare până la fund. Mă târăsc cu grijă pe zăpadă. E alunecoasă ca sticla. Cu frica ce mi se pune ca un nod în gât, mă las să alunec peste muchia stâncii şi să cobor încet. Cel puţin marea nu mai este direct sub mine. Spre uşurarea mea, nişte mâini mă apucă de cizme şi mă dirijează spre teren sigur.
— Bine executat, mă laudă Heide dându-mi un ghiont amical în stomac.
Ca prin vis, văd frânghia dispărând în sus.
Curând, cel de-al doilea e pe drum în jos.
Porta şi Micuţul vin ultimii. Stau în poziţie verticală pe muchie şi fac pe nebunii. Porta face un gest cu mâna.
— După dumneavoastră, Sir! îi spune el Micuţului.
— Îi împuşc pe idioţii ăştia doi! strigă exasperat Bătrânul.
Coboară amândoi, ca un cuplu de gemeni siamezi îndepărtându-se cât mai mult de faţada stâncii. Frânghia se scutură deasupra lor.
— Broscoi afurisiţi, le strigă înfricoşat Bătrânul. Vă rupeţi gâtul!
— E datoria ta să-i raportezi, spune cu solemnitate Heide.
— Ţineţi gura aia blestemată! zbiară Bătrânul cu furie. Eu decid cine va fi raportat sau nu. Să ţii minte asta, odată pentru totdeauna, da?
— Te doare ceva, undeva! îl întreabă Porta pe Bătrân, când ajunge jos la el. Ne-ai spus să ne urnim. Şi n-am fost jos de două ori mai repede decât alţii?
— O să vă duc în faţa curţii marţiale pe amândoi! strigă Bătrânul supărat. Asta e limita de suportat!
— Să fiu al dracu', da' ce nebun poţi să fii! îi spune cu admiraţie Micuţul. Ai grijă să nu te lovească damblaua.
— Blestem ziua când am preluat Grupa a doua! Sunteţi cea mai mare adunătură de căcaţi din întreaga Armată Germană afurisită! îl apostrofează Bătrânul.
— Dacă ar fi să te părăsim, ai muri de inimă rea, surâde Porta flatându-l.
— Toată lumea poate să se ducă la dracu în ceea ce mă priveşte, şi Grupa a doua o dată cu ea! Îmi doresc ca toată chestia asta blestemată să se fi terminat şi să se fi ales praful! zbiară furios Bătrânul.
Gregor râde şi fredonează un cântecel.
Chiar când ajunge la prăpastia care arată ciudat, o rafală de puşcă sparge aerul de gheaţă.
Unteroffizierul Kehr se învâr-te pe loc ca un titirez, se clatină câţiva paşi şi se prăbuşeşte în zăpadă. Glonţul l-a nimerit în stomac.
— Ce naiba m-a atins? întreabă el, cu sângele picurându-i din colţurile gurii.
Zăpada nouă, pufoasă se ridică şi cade pentru a-l acoperi ca un linţoliu.
— Drace, afurisiţii de ruşi m-au nimerit, bolboroseşte el şi-şi priveşte cu surpriză mâna mânjită de sânge.
Bubuie două împuşcături şi zăpada este spulberată în faţa mea. Înfricoşat, mă aşez pe zăpadă şi trimit o rafală de trasoare spre ravenă. Undeva, mai spre stânga mea, o armă automată latră zgomotos. În spatele meu, într-o depresiune, Heide şi Gregor se luptă cu mortierul.
— Daţi-le câteva scărmănături de spinare! strigă Bătrânul de după un troian mare de zăpadă.
Cu nerăbdare, Gregor deschide cutia cu grenadele japoneze ciudate pe care le numim "scărmănătoare de spinare". Au un alt gen de explozibil şi sunt date în dotarea unor unităţi speciale. Suntem veseli gândindu-ne la ce se va întâmpla în viroagă când vor cădea acolo scărmănătoarele.
Plop, plop, se aude mortierul.
Urmărim din ochi zborul curbat al bombelor spiralate.
— Înainte! comandă Bătrânul, făcând semnalul cu mâna unui om să înainteze în pas alergător.
Focuri de mitralieră se abat cu duşmănie spre noi, aruncând în aer bucăţi de gheaţă.
— Desfăşuraţi-vă şi deschideţi focul! strigă Bătrânul conducându-ne într-o direcţie laterală şi uitându-se în spatele lui. Deschideţi focul! repetă el. De ce dracu nu trageţi? Puneţi-vă cururile în mişcare!
— Stai dracului blând, nătărăule, zbiară Porta furios.
Micuţul se lasă în jos, îşi aruncă automatul şi încearcă să se îngroape în zăpadă cu mâinile şi picioarele ca să scape de gloanţele trasoare ce vâjâie pe lângă noi ca un roi de viespi.
Porta se opreşte alături de el şi îl împunge cu patul armei:
— Hai, latrină ambulantă hamburgheză! Crezi că poţi să stai aici tăind lemne cu fierăstrăul toată ziua, în timp ce noi facem toată treaba?

— Eu nu am tărâţe în cap ca voi! ţipă Micuţul isteric, adâncindu-se mai mult în zăpadă. Cel care ucide oameni cu mitraliera va trebui şi el să primească o rafală în dovleac, aşa spune nevasta lui Lot.
Amestecă pildele lui biblice în ce spune, ca de obicei.
Heide zoreşte în norul de nea şi se opreşte cu uimire când îl găseşte pe Micuţ jos în gaură.
— Acum am văzut totul. Laşitatea în faţa inamicului. Te costă capul!
— Târăşte-te înapoi în fofoloanca germană din care ai ieşit, urlă Micuţul periculos. Îşi scoate pistolul de 38 mm şi descărcă tot încărcătorul spre Heide care zboară terorizat spre ruşi.
— Sper să-şi facă praf boaşele fasciste, se strâmbă Micuţul după el.
— Cine are o kaspanos[57]! strigă Bătrânul aruncându-se şi el la adăpost din faţa focului ce venea din viroagă.
— Am două, îi răspund, ridicându-le în mână.
— Du-te atunci, îmi ordonă cu bruscheţe Bătrânul, pune-le pe amândouă sub curul lui Ivan!
— Crezi că sunt nebun? protestez cu violenţă.
— E un ordin! rage Bătrânul, îndreptând Mpi-ul către mine. Mişcă-te, scârnă laşă!
Pentru o clipă se face linişte acolo unde ne găsim culcaţi la adăpost. Toţi mă privesc. Apoi se petrece ceva în faţă. Atacă ruşii: Ura, Ura, răcnesc aceştia. Vin spre noi într-un pas surprinzător, pe jumătate alunecând, pe jumătate alergând, cu automatele bubuind neîncetat.
— Kaspanoasele! strigă Bătrânul, târându-se mai departe în adăpost.
Împing una din ele spre el. Este una din drăciile alea mari de cinci kilograme care poate face praf un tanc stalinist.
Micuţul ia grenada de la Bătrân, muşcă acul şi o lansează într-o boltă largă. Explodează cu un muget care sună ca sfârşitul lumii.
Grupul inamic înaintaş este literalmente pulverizat.
Plop, plop, se aude din spatele nostru în timp ce mortierele îşi scuipă bombele satanice.
Ele explodează în faţa noastră, trimiţând pietrele şi zăpada în aer. E un bubuit continuu şi un fluierat din toate părţile în jurul nostru. Sunetul exploziilor este accentuat enorm în aerul rece.
— Allah cel Atotputernic! ţipă strident Legionarul fanatic şi cade în genunchi. Automatul lui împrăştie moartea în zăpada adâncă, unde trupele NKVD avansează în şiruri lungi.
— Înainte! strigă Bătrânul. Să facem o breşă!
Ne stârnim la nivelul animalelor furioase şi-l urmăm pe Bătrân, fără grijă în ploaia de trasoare care se abate asupra noastră.
Barcelona cade în genunchi şi-şi presează mănuşile de blană pe faţă. Un şuvoi de sânge i se scurge printre degete.
— Adăposteşte-te la teren, te luăm noi mai târziu! strigă Bătrânul, alergând mai departe.
Barcelona se rostogoleşte într-o gaură şi se gândeşte la alte răni la cap pe care le văzuse. De obicei înseamnă moarte instantanee şi se consolează cu ideea că, dacă mai trăieşte încă, rana nu poate fi atât de gravă.
Heide şi Gregor vin anevoie prin zăpadă cu mortierul între ei.
— Aveţi grijă de "săpun", strigă Porta ca să-i avertizeze şi arată spre pachetele înşelătoare de trinitotoluen care se află împrăştiate, aparent la întâmplare, prin zăpadă.
Micuţul ridică una şi o aruncă într-o namilă de rus îmbrăcat într-o haină din piele de urs. Rusul e sfâşiat în două şi capul îi zboară prin aer ca o minge de fotbal.
Gefreiterul Linde, care aleargă puţin în faţa mea, se ridică subit în aer ca un obuz tras de mortier şi cu un zgomot de parcă ar fi sfârşitul lumii. Peste noi plouă cu zăpadă şi blocuri de gheaţă. Linde trebuie să fi declanşat pe puţin zece tablete de "săpun" călcând pe una din ele.
Gloanţele şuieră, ricoşează şi mârâie. Cineva strigă după ajutor şi cheamă brancardierii. Brancardierii noştri sunt blocuri de gheaţă de multă vreme în tundră.
Bombardamentul şi focul de puşcă devin şi mai violente. Bătrânul e pe pragul disperării. Ştie foarte bine că grupa a ajuns la punctul când nu mai funcţionează. Următoarea fază este panica indiferentă.
Face semn ca mortierul să treacă înainte şi puţin mai târziu acesta începe din nou să se audă.
În faţa noastră, acolo unde au căzut bombele, zăpada arde.
Brusc ruşii se mişcă, retrăgându-se înapoi spre viroagă.
Pleosc, pleosc, bombele mortierului îi urmăresc din urmă.
Heide este genial în mânuirea mortierului. Dar un nou cor de ruşi vine în grabă din ravenă şi înainte de a avea timpul să-i corecteze cătarea s-au adăpostit la teren în spatele parapeţilor de zăpadă.
— Ajută-mă cu mitraliera, strigă Legionarul, care se luptă cu afetul.
Gregor apucă tripodul de sprijin, dar alunecă şi se izbeşte serios cu faţa de mitralieră.
— Saltă-ţi singur afurisenia asta împuţită, răcneşte el, lovind cu piciorul în afet.
— Il est con, comme ma bite est mignonne[58], zbiară Legionarul, aruncând cu o bucată de gheaţă în el.
— Ţineţi parapetul ăla de zăpadă sub foc continuu, le ordonă Bătrânul. Nu-i lăsaţi să vină peste noi!
Într-o clipă, zăpada mişună de ruşi.
42-urile scuipă trasoare spre siluetele camuflate de nea. Trag ca un nebun. Ţeava abureşte şi cartuşele încinse şuieră şi împroaşcă afundându-se în zăpadă.
Porta vine alergând şi se rostogoleşte căutând adăpost după o stâncă ieşită din zăpadă.
În spatele meu mitraliera Schmeisser latră şi ai impresia că atacatorii ruşi aleargă, nevătămaţi, chiar prin concentrarea de focuri.
Ţintesc cu grijă spre soldatul din frunte. Are o căciulă înaltă, cenuşie, cu o stea mare roşie, emailată. Capul pare să i se balanseze pe marginea cătării în timp ce ţintesc. În clipa următoare nu mai există. Mpi-ul îi zboară din mână, descriind un arc mare şi, pentru o secundă sau două, pare să fie suspendat în aer.
Un glonţ exploziv îmi aruncă în faţă o ploaie de pietre şi aşchii de gheaţă. Sângele curge din sute de răni mici. Din fericire nu mi-au atins ochii.
Mă ridic pe un genunchi şi arunc grenada printre ei. Plin de veselie, îi văd ridicându-se în aer şi zdrobindu-se apoi de pământ.
— Unchiul Ivan vrea să ne vină de hac, vă spun eu, strigă Porta rânjind larg şi sărind peste barajul de zăpadă, cu un snop de grenade în mână.

Oberschütze Krohn dă să se ridice în picioare. Un şuvoi gros de sânge îi ţâşneşte din gât.
Gefreiter Batik îi vine în ajutor dar e nimerit şi el şi cade, ţipând.
— Suntem în rahat până la gât, strigă Westphalianul. S-o ştergem dracului până n-ajungem la lada de gunoi!
— Taci şi înaintează! strigă Bătrânul din gaura sa.
— Nu, noi rămânem aici! zbiară Gregor. Ne ducem pe lumea cealaltă fără nici un rost. Să-i lăsăm să ajungă mai aproape, până-ntr-o sută de metri şi pe urmă-i luăm la omor!
O mitralieră grea Maxim e postată chiar în faţa noastră. Au plasat-o bine şi pot trage asupra noastră aproape fără nici un risc. Heide încearcă s-o scoată din funcţiune cu mortiera, dar proiectilele lui cad în jurul mitralierei fără să-i provoace nici o avarie, evidentă.
Mă târăsc înaintând şi încerc să arunc grenade în ea, dar distanţa e mult prea mare. Blestemata de mitralieră i-a rănit deja serios pe patru dintre noi.
Micuţul se ridică, cu un mănunchi de grenade în mână.
— Acoperiţi-mă! strigă el, scuipând în zăpadă. Îi castrez eu de biliboace pe nenorociţii ăia!
O porneşte într-acolo cu paşi mari.
— Nebun de legat, zice Gregor. O să-l doboare înainte s-ajungă la jumătatea drumului!
— E o enigmă pentru noi cum poate un munte de om să se deplaseze cu o viteză atât de incredibilă.
Dintr-un salt lung e în spatele unui rus căzut. Duce mâna la spate şi azvârle grenadele.
O figură îmbrăcată în şubă apare la marginea parapetului. Spre Micuţul vine, rotindu-se prin aer, o grenadă de mână, Micuţul se azvârle într-o parte şi se rostogoleşte cu agilitatea unui acrobat. Grenada explodează cu mare zgomot în faţa cadavrului şi îl face zob.
Cu un bubuit înspăimântător, mănunchiul de grenade al Micuţului explodează în cuibul mitralierei.
— Vive la mort[59], zbiară Legionarul, ridicându-se dintr-un salt, cu automatul în braţe.
Urlând şi chiuind, restul grupei îl urmează.
În dezordine, ruşii se scurg înapoi spre tranşee.
— Omorâţi-i! strigă Gregor cu plăcere asasină.
Pistolul său mitralieră răpăie.
Dintr-o dată totul s-a terminat. Ne aşezăm în zăpadă şi încercăm să ne tragem sufletul. Porta îşi răsuceşte o ţigară dintr-un pachet de mahorcă pe care l-a descoperit în buzunarul unui rus mort.
Legionarul îl bandajează pe Barcelona, care s-a ales cu o tăietură lungă şi adâncă pe faţă.
Bătrânul îşi umple pipa lui cu capac de argint şi se reazemă de un troian înnegrit de pulbere.
— Pe toţi dracii! izbucneşte Micuţul. De data asta le-am dat megieşilor exact ce-au meritat!
Umblăm în tăcere printre cei căzuţi, examinându-le de aproape corpurile. Punem mâna pe tot ce ne-ar putea fi de folos. Câţiva n-au murit încă. Le luăm armele şi-i lăsăm acolo unde zac. Frigul o să le facă de petrecanie curând. Nu putem să-i ajutăm. Nu putem face nimic nici măcar pentru răniţii noştri. În urma noastră se aud blesteme şi înjurături, dar nu catadicsim să le răspundem.
Bătrânul strânge din buze şi priveşte neliniştit la aurora boreală.
— Luaţi-vă armele! în rând aliniaţi! Urmaţi-mă! ordonă el scurt.
Două săptămâni mai târziu, dimineaţa devreme, suntem în căutarea unui locşor liniştit, pe unde să ne putem întoarce la liniile noastre.
Bătrânul e de părere că ne aflăm la capătul nordic al frontului Sala.
Un soldat rus de la aprovizionare ne pică direct în braţe. Porta a fost, bineînţeles, acela care a simţit mirosul de cafea, cu mult înainte să-l fi auzit pe soldat. Vine, cântând încetişor, de peste deal, cu un bidon de cafea în spate. Când ne vede, e aproape paralizat de spaimă şi trebuie să-l scuturăm straşnic ca să-l facem să-şi vină în fire.
Începe să plângă şi să spună că războiul ăsta e cea mai afurisită chestie în care a nimerit vreodată.
— Ei hai, nu mai plânge, căcărează mică ce eşti, îl ogoieşte Porta pe nefericitul rus. Dacă e bună cafeaua, nu-ţi facem nici un rău!
Puţin mai târziu, ne spune că e din Tiflis, unde toată lumea ţine cu nemţii şi ne destăinuie că şi el a avut dintotdeauna o adevărată slăbiciune pentru germani.
Mergem la adăpost printre brazi şi ne înfruptăm din cafeaua lui, care e într-adevăr bună.
— Ca să vezi! Megieşii beau cafea! zice Porta, trăgând un vânt tunător. Şi eu care credeam că se ţin numai cu ceai şi magiun!
— Da, da, înveţi o groază de chestii în războaiele astea mondiale, zice Micuţul sfătos, suflând în gamelă.
— Tacă-vă gura, şuieră Bătrânul. Trăncăniţi deajuns de tare ca să-i treziţi şi pe cei Şapte Adormiţi!
O bubuitură se aude dinspre latura îndepărtată a pădurii.
— Drace! strigă Micuţul, aruncându-se cu faţa la pământ.
În minutul următor pădurea e toată un vuiet şi un trosnet imens şi câţiva copaci vin plutind prin aer ca nişte gigantice lănci.
Ne schimbăm într-o clipită. Nepăsarea noastră s-a dus. Feţele ne sunt încordate.
Răsar dintre copaci, de peste dealurile arcuite, înaintând fără grijă, aproape siguri că nimic rău nu li se poate întâmpla aici.
Artileria lor bubuie din nou şi auzim şuierul prelung şi grăbit al proiectilelor care se îndreaptă către poziţiile finlandeze.
— Gata, şopteşte Bătrânul cu înfrigurare. Trebuie să-i secerăm dintr-o singură rafală lungă!
Ţintesc cu mitraliera uşoară în grosul lor.
Bătrânul îşi lasă braţul în jos, semn să deschidem focul. Toate armele automate urlă într-o singură salvă prelunga, al cărei ecou se întoarce, de departe, dintre copaci.
Câţiva dintre ei reuşesc să ajungă la şanţul cel lung din zăpadă, dar majoritatea rămân zăcând nemişcaţi pe cărare.
— Tranşeea! strigă Gregor cu furie. Trageţi înăuntru, ciuruiţi-i fundul! Diavolii ăia stau acolo şi abia aşteaptă să fie împuşcaţi!
"Căţeaua" latră, sfârtecând şanţul în lung, de la un capăt la altul. Nemişcare totală.
În timpul canonadei soldatul de la aprovizionare a dispărut.
— Paştele mă-si! înjură Bătrânul. Dacă ajunge la ai lui şi dă alarma, o să ne trezim cu toată divizia 238 de infanterie în spinare!
— Atunci o să-i dăm şi noi cu cracii-n sus, se grozăveşte Micuţul.
— Ba pe dracu', mânie Bătrânul.

O salvă de proiectile cade în partea noastră a liniei frontului. Copacii zboară spre ceruri ca nişte săgeţi gigantice trase dintr-un arc pe măsură. Ici şi colo pădurea începe să ardă.
— Hai s-o-ntindem de-aici, zice Heide neliniştit, uitându-se cu nervozitate în jur. Când găozaru' ăla de soldat o să dea alarma, o să fie iadu' pe pământ! Hai să încercăm o ieşire forţată! E singura noastră şansă!
— N-ai decât să ieşi tu, de unu' singur, maimuţoi umflat cu pompa, strigă Porta cu răutate. Eşti atât de bou încât nici acu' n-ai băgat de seamă că sunt sârme şi curse de lup peste tot!
— Curse de lup? bâlbâie Heide, speriat, ridicând grijuliu picioarele, de parcă ar sta deja pe una din acele drăceşti invenţii.
— Da, curse de lup, rânjeşte Porta sarcastic, şi dacă pun laba pe noi o să ne bage într-una d-asta, ca să se poată bucura în voie de înălţătoarea privelişte a zvârcolirilor noastre, înfipţi în ţepuşe!
— Iar unui subofiţer nazist umflat în pene ca tine, zice Micuţul cu un rânjet batjocoritor, întâi o să-i reteze ciucurelul şi o să-l trimită la Muzeul de Zoologie din Moscova, ca să poată să râdă toată lumea de ce mini-puţe au naziştii!
Heide e prea şocat ca să răspundă.
Două mile mai încolo dăm peste nişte poliţişti militari ruşi care stau la pândă printre brazi. Totul se petrece atât de repede că nu realizăm ce s-a întâmplat decât când acţiunea s-a sfârşit.
Pistoalele automate latră şi baionete scânteiază în lumina crepusculară. Îi târâm pe poliţişti la o parte din drum, ca să nu fie găsiţi imediat.
Tirul de artilerie din ambele părţi se stinge şi o tăcere stranie, ameninţătoare, coboară peste pădurea imensă.
Renul lui Porta a dispărut. În ciuda protestelor Bătrânului, ne întoarcem să-l căutăm.
Îl găseşte Micuţul, după nişte copaci, unde s-a retras ca să moară. Are grumazul sfâşiat pe toată lungimea de un glonte exploziv.
Copleşit, Porta se aruncă pe jos, lângă el. Renul îl priveşte cu ochi blânzi şi trişti şi aproape că ne dau lacrimile.
Gregor scoate o fiolă de morfină şi pregăteşte un ac.
— E ultima, zice el, dar de ce să sufere el fiindcă noi, tâmpiţii de oameni, vrem să ne zburăm creierii unii altora?
Puţin după asta, renul moare. Îl îngropăm, ca să nu-l găsească lupii chiar imediat.
Deodată Micuţul sare în sus şi ciuleşte urechea.
— Câini! zice. Afurisiţii de câini!
— Eşti sigur? întreabă Bătrânul cu îndoială.
— Mie-n sută, susţine Micuţul. Da' chiar nu-i auziţi, ce dracu'?! I-o haită-ntreagă, ş-incă d-aia mari!
Trec câteva minute până reuşim şi noi ceilalţi, să auzim un lătrat gros, continuu.
— Câini de război, şopteşte Gregor, cu nervozitate. O să ne facă bucăţele dacă ajung prin preajmă!
— Domnii dulăi împuţiţi sunt rugaţi să-ncerce a se apropia de "al dumneavoastră sincer", rânjeşte Micuţul, diabolic. Să fiu al dracu' de nu le smulg cozile alea scârboase din gaura curului, de n-o să mai ştie ce-i aia dulău de război!
— Aşteaptă până dai ochii cu ei, zice Gregor cu spaimă în glas. Un tigru înfometat e mâţă blândă pe lângă ei!
— Ce dracu' facem? întreabă Barcelona, potrivindu-şi bandajul gros, care-i acoperă toată faţa.
— Să mergem spre sud, sugerează Heide. Nu se aşteaptă să apărem în partea aia, şi în pădure ai mai multă acoperire.
— Nu împotriva câinilor de război siberieni, zice Bătrânul, verificând magazia pistolului său mitralieră.
— Păi să vorbim cu ei ruseşte, sugerează Micuţul, şi atunci jigodiile astea comuniste o să creadă că suntem pretenari! Cu ţoalele astea de le-avem pe noi arătăm taman ca megieşii dă dincolo!
— Nu poţi păcăli un câine de război, zice Bătrânul cu convingere. Au primit atâtea bice pe spinare, de câte ori greşeau, încât pur şi simplu nu fac greşeli!
— Mie unu' mi s-a făcut dor de casă, zice Porta, începând să alerge prin pădure, spre vest.
— Da, aşa e, în direcţia aia, strigă Bătrânul încruntat, înainte şi ţineţi-o drept! Răspândiţi-vă, acoperiţi-vă unul pe celălalt şi pregătiţi-vă baionetele! Ţineţi lama cu vârful în sus când îi vedeţi că apar! în felul ăsta or să se spintece singuri când o să sară la voi!
Urlând şi tropăind, ne tăiem drum prin tufărişul des, trecem alergând peste un pârâu îngheţat şi ajungem la loc deschis.
În spatele nostru se aude un lătrat gutural, şi un pistol mitralieră răscoleşte zăpada pe lângă noi, dar copacii ne acoperă bine. E greu să loveşti o ţintă mişcătoare prin pădure.
Precum un buldozer, îmi fac loc voiniceşte prin tufăriş.
Un ţipăt ascuţit, care se transformă în horcăit agonic, se aude în spatele meu.
— Ce-a fost asta? întreb speriat.
— Feldwebelul Phil, răspunde Gregor. Se pare că părul şi casca i-au zburat în aer, amândouă deodată!
Ajunşi printre copaci, ne aruncăm pe burtă, la adăpost. Ne reîncărcăm rapid armele automate. Întinşi la pământ, aşteptăm în tăcere.
Înaintează spre noi şi se încurajează unul pe altul cu strigăte lungi, pătrunzătoare.
Bătrânul îi lasă să se apropie, apoi îşi coboară braţul. De la mică distanţă, automatul e o armă teribilă. Trebuie doar să fii atent să nu-ţi loveşti propriii camarazi.
Violentul foc automat îi paralizează pentru un moment şi până să-şi vină în fire sunt doborâţi în zăpadă.
Dezlănţuiţi, ne repezim la ei, peste ei, lovindu-i cu picioarele, izbindu-le boturile cu paturile armelor.
Caporalul finlandez cade chiar în faţa mea. N-am timp să văd dacă e mort sau chiar rănit. Acum suntem atât de aproape de liniile noastre încât nimeni nu vrea să se lase ucis ajutând un camarad rănit.
Trei uriaşi câini lupi siberieni vin în salturi dinspre pădure. Primul sare la Barcelona, dar acesta reuşeşte să se răsucească şi să-l termine cu automatul.
Ceilalţi doi par să lucreze împreună. Se duc drept spre Bătrânul, care cade peste o buturugă şi scapă arma din mâini. Îngrozit, ridică braţele, în încercarea de a se apăra de animalele ucigaşe.
Gregor ucide unul din câini cu un foc de pistol. Nu putem folosi automatele fiindcă l-am omorî pe Bătrân. Automatele trag îngrozitor de răsfirat.
Ultimul câine cade mort peste Bătrân, cu pumnalul maur al Legionarului înfipt în spate. Chiar pe moarte fiind, clănţăne din colţi spre gâtul Bătrânului.

— Isuse şi Sfântă Fecioară, geme Porta, când alt lătrat aude în pădure şi o duzină de dulăi fioroşi, însetaţi de sânge, năvălesc în porţiunea defrişată.
Westphalianul cade, zbierând şi dând din picioare, cu doi dulăi spumegând peste el. În câteva secunde n-a mai rămas decât o grămăjoară de zdrenţe însângerate. O salvă de automat ucide cele două animale când acestea privesc în sus, cu fălcile scăldate în sânge, de pe moviliţa de oase şi carne însângerată care cu doar o clipă în urmă fusese o fiinţă umană vie.
Un dulău masiv, cenuşiu, ca o fantomă, vine drept spre mine. Mă arunc instinctiv la pământ. Monstrul planează pe deasupra capului meu şi se rostogoleşte în zăpadă.
Heide îl agaţă în aer cu baioneta pe unul din ei, spintecându-i burta.
Câinele care m-a atacat se pregăteşte pentru un nou asalt. Timp de câteva secunde mă holbez, hipnotizat, la caninii lui galbeni uriaşi, dezgoliţi într-un rânjet demonic.
Golesc în disperare toată magazia de cartuşe în el. Explozia îl aruncă pe spate şi literalmente îi face blana panglicuţe.
Micuţul prinde unul din câinii uriaşi la jumătatea traiectoriei prin aer, îi retează capul şi i-l aruncă următorului atacator. Îl prinde şi pe acesta, de coadă, şi îl învârte cu furie pe deasupra capului. E greu de spus cine face mai mult zgomot: dulăul sau Micuţul, dar câinele zboară înapoi în direcţia de unde a venit, fără coadă — pe care Micuţul o ţine acum în mână.
Acum n-au mai rămas decât doi câini. Aceştia se opresc în mijlocul atacului, la câţiva metri de Micuţul, şi o tulesc scheunând înapoi spre pădure, cu Micuţul în urma lor, alergând şi urlând cât îl ţin bojocii.
Chiar înainte să ajungă la pădure, Micuţul îl apucă pe cel mai rămas în urmă de grumaz, îl săltă de parcă ar fi un biet căţeluş, nu ditai dulăul siberian, şi se întoarce în pas alergător, trăgând câinele după el ca pe un sac.
— Împuşcă imediat potaia asta afurisită, strigă Heide cu furie, ridicând automatul şi ţintind cu el spre câine.
— Împuşcă-l, rânjeşte Micuţul ameninţător, şi-ţi zbor urgent creierii ăia de nazist păduchios! Îl iau cu mine acasă şi-o să-l învăţ să cureţe gara David de labagii!
Mângâie câinele, care mârâie, stând nehotărât în zăpadă şi arătându-şi colţii.
— Vii cu mine la Hamburg să fiu ş-al dracu' dacă nu, şi-o să-l muşti zdravăn de cur pe Superintendant Otto Nass! Panimaiu, ciornii trohort[60]?
— Nu-ţi dau voie să iei blestematul ăsta de câine cu tine, decide scurt Bătrânul, cu automatul pregătit, îndreptat spre dulăul care mârâie arătându-şi colţii.
— Mă doare-n cot! ţipă Micuţul, cu încăpăţânare, trăgând câinele aproape de el. Frankenstein, că aşa-l cheamă, e de-acum membru al Armatei Germane Lărgite! O să depună jurământu' deândată ce-ajungem acasă!
— Dă-i drumul, ordonă Bătrânul, lasă-l să se întoarcă la ai lui!
— Ba rămâne aici, ţipă Micuţul, încăpăţânat.
— Crucea mă-si, tu nu vezi ce mutră haină are nemernicu' ăsta, zice Porta. Când nu te-aştepţi o să-ţi sfâşie curul!
— Poţi să-l mângâi, dacă vrei, propune Micuţul, generos. N-o să se-atingă de nici un prieten de-al meu! Ce zici, îţi place de el?
— Mda, dacă mă uit bine, chiar îmi place, zice Porta, nu foarte convins, da' nu e ce-aş numi eu "căţel de salon".
— Sunteţi nebuni, nebuni de legat, se dădu bătut Bătrânul. Mereu remorcaţi după voi animale. Dar cu câinele ăsta siberian gata, am ajuns la limită, să fie clar! Blestematul abia aşteaptă ocazia să ne mănânce pe toţi!
Tăcerea e brusc spulberată de tiruri prelungite în spatele nostru. Sunt soldaţii însoţitori ai câinilor, care ne-au ajuns din urmă şi acum turbează de furie la vederea animalelor moarte. Ignorând total tirul nostru defensiv, se năpustesc urlând, hotărâţi să-şi răzbune câinii. Doar câţiva supravieţuiesc atacului.
Din liniile germano-finlandeze pornesc în aer rachete de toate culorile. Evident, au fost sesizaţi de tirurile violente dinspre partea rusească.
Bătrânul desface pistolul de semnalizare şi introduce un cartuş. Racheta se înalţă în văzduh şi se deschide într-o stea cu cinci colţuri, care coboară lent şi se stinge deasupra pădurii.
— Am ajuns, şopteşte Bătrânul obosit.
Ne poticnim şi bâjbâim, urmându-ne drumul peste terenul greu, cu armele pregătite şi simţurile treze. Ultima şi cea mai scurtă distanţă e adesea şi cea mai periculoasă.
Cad de-a berbeleacul într-o tranşee de comunicaţii şi îmi dizloc umărul din încheietură. În ciuda durerii, apuc imediat automatul. S-a mai întâmplat cu unii, să dea buzna fericiţi..., într-o tranşee duşmană.
Grupa se amestecă cu compania de genişti finlandezi. Ofiţerul comandant, un locotenent tânăr, cu părul lins şi crucea Mannerheim agăţată la gât, ne întâmpină cordial şi împarte în jur ţigări din rezerva sa personală. Un locotenent bărbos şi murdar, care arată de cincizeci de ani dar probabil nu are încă douăzeci, scoate la iveală vodcă şi bere.
Abia ne-am aşezat şi se aude un şuierat şi un tunet în aer, apoi întreaga poziţie se leagănă de parcă a fost lovită de un cutremur violent.
— Răzbunătorii, zâmbeşte cavalerul ordinului Mannerheim, trecându-i sticla de votcă Bătrânului. Se putea să scape ei ocazia! Aruncă cu de toate în noi, mai puţin cazanul de bucătărie, de fiecare dată când o bandă de partizani ajunge la noi.
Suntem deja adormiţi când ajungem la locurile noastre, în zona din ariergardă. Cineva spune ceva despre sauna care e pregătită, pentru noi, dar nici nu ne pasă. Nu mai avem decât o singură dorinţă, să ni se dea voie să dormim.
Târziu de tot, a doua zi, ne ridicăm din nou pe bietele noastre picioare epuizate. Am dormit atât de adânc încât nici n-am auzit atacul aerian care a lăsat jumătate din sat în ruine.
Porta găteşte piure de cartofi cu cubuleţe de carne de porc. Avem şi unt topit. Nu e chiar unt adevărat şi margarina e râncedă, dar nici că ne pasă. Mâncăm de parcă ne-am pregăti pentru foametea de şapte ani.
Zgomotul tunurilor e doar un foşnet stins în depărtare.
— Asta zic şi eu viaţă, zice Porta, întinzându-se leneş.
Are stomacul bombat de parcă ar fi gravid în luna a noua şi îl plictiseşte teribil faptul că nu mai poate băga în el nici o înghiţitură. Pentru una din rarele dăţi în viaţa lui, e plin ochi. Plin de nu mai încape nici o picătură.
— Vrea cineva cafea? întrebă Porta, ridicându-se în picioare.
Tocmai când e gata cafeaua, şi ne relaxăm cu toţii la lumina lumânărilor "Hindenburg", când intră pe uşă, într-un vârtej de zăpadă, Hauptfeldwebelul Hofmann.
— Pe toţi dracii, că frig mai e, zice el suflând în pumni. Aveţi o cană de cafea şi pentru mine?

Soarbe de două ori şi înjură, fiindcă şi-a fript limba. Se uită la noi, la fiecare pe rând, timp de câteva clipe. Mai soarbe o dată, apoi trage o foaie de hârtie din manşetă şi i-o întinde Bătrânului.
— Veți pleca în misiune peste două ore! Veți avea acoperire de artilerie când veți trece dincolo!
Orice conversație a încetat. Simțim că parcă îngerul morții tocmai a trecut prin cămăruța cu tavan scund. Nu ne vine să credem că am auzit bine.
Hofmann mijeşte ochii şi ne priveşte. Îşi împinge, chipurile din întâmplare, tocul pistolului mai în față.
— Pe dracu', strigă Porta, roşu la față. Avem dreptul la opt zile de odihnă pentru o misiune de şase săptămâni!
— N-aveți nici un drept, răspunde Hofmann. Ordinul a venit de sus.
— Dar cum rămâne cu efectivul? Ne lipsesc oameni! zice Bătrânul. Dă-o dracului de treabă, nu pot trece dincolo doar cu nouă oameni! Şi adjunctul meu, Barcelona Blom, e la spital, cu fața zdrobită!
— Nu-ți face probleme, răspunde sec Hofmann. Am avut noi grijă de chestia asta. Înlocuitorii sunt deja aici. O să fiți cea mai pestriță grupă care a existat vreodată, o să aveți ruşi, laponi şi finlandezi printre voi. Camioanele vor fi aici în două ore şi, ca să nu vă obosească, vor opri chiar la uşă. Hals und Beinbruch[61]! zice el şi iese afară.
— Uite o chestie ca asta îl face pe om să se roage să ajungă olog! urlă Porta, tremurând de furie. Abia atunci poți să fii sigur, o dată pentru totdeauna, că nu te mai trimite nimeni să bântui ca un dobitoc, jucându-te de-a partizanii lu' peşte prin țara lu' Papură Vodă!
— Olog! Ai căpiat? țipă Micuțul. Şi p-ormă cum dracu' mai fugi, când apar lăbarii şi polițişti la Gara David, cu pulanele şi lanternele lor afurisite? Nu, țuțache! Ciung! Asta da, mai merge! Că doar nu poți da la manivelă cu automatu' dacă n-ai decât o mână, te-ai prins?
— Ciung e mai rău, zice Gregor, ce poa' să facă un hamal doar cu o mână?
— Să primească o pensie pentru tot restul vieții, zice Bătrânul, cu condiția să-şi fi pierdut mâna aici!
— N-o să primim nici măcar un căcat, dacă pierdem războiu' ăsta, e de părere Porta, chiar de-ar fi să ne facem praf amândouă mâinile.
Începem să ne adunăm echipamentul şi abia am terminat că deja camioanele sunt la uşă.
Ninge atât de des că abia vedem în fața ochilor, dar asta o să fie în avantajul nostru când vom traversa linia. O noapte ca asta face sarcina observatorilor teribil de grea.
Micuțul are probleme cu câinele lui de război, nu vrea să meargă. Mârâie şi-şi arată colții. Trebuie să-l ridicăm cu forța în camion.
— Îl înțeleg de ce protestează, zice Porta, mângâindu-l. Păi cine-a reuşit să iasă din Uniunea Sovietică mai e prost să vrea să se întoarcă?
Mecanicul şef Wolf stă rezemat de un copac şi ne priveşte cu un rânjet larg.
— Azi noapte am visat că te-au împuşcat unii de te-au desfăcut în două, strigă el către Porta, în timp ce camioanele se îndepărtează de pozițiile unității.
Îi auzim hohotele de râs încă multă vreme după ce-a dispărut din vedere.
Camioanele se îndreaptă legănându-se înspre drumul către Sala. Ştim ce destinație avem. Frontul Arctic!
Adormim înainte să fi ajuns la linia frontului şi cădem unii peste alții când camioanele frânează.
Câțiva soldați din batalionul finlandez Sissi ne preiau şi ne conduc mai departe. Se uită tăcuți, cum ne târâim peste parapetul tranşeii şi printre sârmele ghimpate.
O mitralieră latră, îndrăcită, pieziş, pe direcția noastră. O rachetă sfredeleşte văzduhul şi cade încet la pământ.
Aşteptăm, muți ca mormântul, până se stinge.

GLOSAR DE TERMENI MILITARI

Grade ale WEHRMACHT corespunzând cu:

Gefreiter
Caporal

Unterfeldwebel
sergent

Hauptfeldwebel
sergent major

Feldwebel
plutonier

Oberfeldwebel
plutonier major

Leutnant
locotenent

Hauptmann
căpitan

Oberstleutnant
locotenent-colonel

Oberst
colonel

Alte grade şi funcţii civile şi militare

Jäger
vânător de munte

Oberjäger
plutonier de vânători de munte

Sanitätsgefreiter
caporal sanitar

Unteroffizier
Subofiţer

Unterwachtmeister
subvagmistru

Wachtmeister
vagmistru, sergent major de cavalerie sau artilerie

Rittmeister
căpitan de cavalerie

Stabszahlmeister
intendent de stat major

Gauleiter
echivalentul prefectului

Grade ale WAFFEN SS corespunzând cu:

Grenadierschütze
Soldat

Oberschütze
Fruntaş

Sturmmann
caporal

Rottenführer
caporal-şef

Unterscharführer
sergent

Scharführer
sergent-major

Oberscharführer
plutonier

Hauptscharführer
plutonier-major

Sturmscharführer
adjutant

Untersturmführer
sublocotenent

Obersturmführer
locotenent

Hauptsturmführer
căpitan

Sturmbannführer
Maior

Obersturmbannführer
locotenent-colonel

Standartenführer
colonel

Brigadeführer und Generalmajor der Waffen SS
general-maior (de brigadă)

Gruppenführer und
Generalleutnant der Waffen SS
general-locotenent
(general de divizie)

Obergruppenführer und
General der Waffen SS
general-colonel
(general de corp de armată)

Oberstgruppenführer und
Generaloberst der Waffen SS
general comandant de armată

ABREVIERI

Abwehr
Serviciul de Spionaj şi contra
Spionaj al Armatei

BDM
(Bund Deutschen Mädchen)
Liga Jetelor germane

Gebirgsdivision
divizie alpină

Gefepo (Geheime Feldpolizei)
Poliția secretă de teritoriu

GEKADOS
(Geheime Kommandosache)
misiune secretă specială

Gestapo (Geheime Staatspolizei)
Poliția secretă

Hitler Jugend (HJ)
Organizație de tineret nazistă

JAG
(Judge Avocat General)
procuror general militar

Kriegsgerichtsrat (germ.)

Kripo (Kriminalpolizei)
Poliția militară

K.d.F. (Kraft durch Freude)
Organizație pentru sport şi activități recreative

Luftwaffe

Forțele aeriene germane

Mpi (Maschinenpistole)
pistol automat

NKVD (Narodnii Komisariat
Comisariatul Poporului pentru
Vnutrenih Del - rus.)

Afacerile Interne
OKW
(Oberkommando der Wermacht)

Înaltul Comandament al Armatei

PCM
Procuratura militară

PK
(Propaganda-Kompanie) corespondenți oficiali de război

PM
Poliția militară

Schupo (Schutzpolizei)
Poliția civilă

SD (Sicherheitsdienst)
Serviciul de siguranță al statului

SS (Schutzstaffeln)
Serviciul de securitate a statului

Vertrautsleute
informatori, agenți confidențiali

Voenkom (rus.)
Comisar politic militar

Z.b.V.
Zu besonderer Verwendung)
cu misiune specială

[1] Rahat cu carul!
[2] Găozar (germ.)
[3] Lumea de apoi a războinicilor în mitologia scandinavă
[4] * Expresie argotică germană pentru decorația Crucea Cavalerului cu frunze de stejar şi sabie.
[5] Sanie finlandeză pentru reni
[6] Comisar de regiment (rusă)
[7] Sigur (arabă)
[8] La Răsărit străluceşte o lumină sfântă... (germ.)
[9] Ființă subumană, inferioară, om de nimic (germ.)
[10] Tu-ți mama mă-ti! (rusă)
[11] Mai repede (rusă.)
[12] În germană: stinken, a mirosi urât, a puți. Nume imaginar, poreclă generică în sens disprețuitor.
[13] Ajutor (rusă.)
[14] Un restaurant elegant din Berlin
[15] Lăudată fie truda care căleşte (germ.)
[16] E atât de frumos să fii soldat (germ.)
[17] Înainte, tot înainte
Când rahatul ne cade din Cer
Hai înapoi la Schlicktown
Că Germania-i găoaza lumii!
Şi Führerul în primire a dat! (germ.)
[18] Grösster Feldherr aller Zeiten: cel mai mare conducător militar din toate timpurile. Referire la Hitler.
[19] Azi suntem roşii/ Mâine suntem morți. (germ.)
[20] Wolf — lup (germ.)
[21] La dracu, se-ncurcă treaba (fr.)
[22] Poliția militară (Militärpolizei)

[23] Tragere pe sub chilă. Remorcarea unui deținut, fixat sub chila unui vas, pe o anumită distanță; pedeapsă aplicată în diferite flote pentru anumite infracțiuni.
[24] Doamne sfinte, începe să se-ncingă treaba (fr.)
[25] Mi-e cam silă de tine (fr.)
[26] Germania, Germania mai presus de orice (imnul național german)
[27] Noapte şi ceață (formulare argotică pentru execuții secrete) (germ.)
[28] L-am trădat pe Führer (germ.)
[29] Am jefuit (germ.)
[30] Schutzpolizei — Poliția Civilă (germ.)
[31] Medic de stat major (germ.)
[32] SS-Heini — Heinrich Himmler
[33] Nație de stăpânitori (germ.)
[34] Contraspionaj (germ.)
[35] Vertrautsleute — informatori (germ)
[36] Geheime Kommandosache — misiune secretă specială (germ.)
[37] Jigodie! (fr.)
[38] Căcăcios (fr.)
[39] Muncitori, dați praful de puşcă! (rusă)
[40] Hoț, manglitor (rusă)
[41] O țigară, tov. sergent major (rusă)
[42] Mulțumesc (rusă)
[43] Da, să trăiți, tov. sublocotenent! (rusă)
[44] Criminal, ocnaş (rusă.)
[45] Locțiitor politic.
[46] Sergent de poliție
[47] Punct polițienesc special pentru vagabonzi
[48] Mâinile sus! (rusă)
[49] Porci de câini (germ.)
[50] E idiot (fr.)
[51] Vino acasă (rusă)
[52] Dar într-o zi paharele vor clincheti iarăşi
Pentru că orice război are un sfârşit (germ.)
[53] Să-i hărțuim (fr.)
[54] Mă piş în curul lor (fr.)
[55] Mii de draci! (fr.)
[56] Porcule (rusă)
[57] Grenadă (rusă.)
[58] E prost pe cât de drăgălaşă e scula mea. (franceză)
[59] Trăiască moartea (fr.)
[60] Înțelegi, diavol negru? (rusă)
[61] Să fie cu noroc! (germ.) (lit: să ți se rupă gâtul şi picioarele)